

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗСЛУШВАНЕ

Част 7 от „Дизмъс Харди“

Превод от английски: Боряна Йотова, 2001

chitanka.info

*На Барни Карпфингър
и на Лиса М. Сойер, любовта на живота ми*

*Там, където животът е по-ужасен от
смъртта, там най-истинската ценност е да
искаш да си жив.*

Томас Браун

ПЪРВА ЧАСТ

До леглото на лейтенант Ейбрахам Глицки телефонът иззвъня с приглушена настойчивост.

Като вдовец, Глицки живееше в по-горната къща близък с по-малкия си син Орел и домашната прислужница бавачка Рита. По време на болестта на жена си той бе намалил звука на телефона, така че да не буди никого в къщата, когато, както често се случваше, звънеше посред нощ.

Сега откри в мрака източника на звука, вдигна слушалката и прошепна дрезгаво:

— Глицки. Какво има?

В съзнанието му бавно изплува мисълта, че не беше необходимо да пита. Той бе шеф на отдел „Убийства“ в Сан Франциско. Щом получаваше обаждания по никое време, те едва ли бяха от търговци, които искат да разберат дали е доволен от техните доставки по домовете. Беше почти два през нощта в понеделник, първия ден на февруари и градът беше породил само две убийства от началото на годината — един ленив месец. Въпреки това Глицки съвсем не си бе губил времето да се чуди дали работата му няма да се разсъхне.

Обаждането не идваше от полицейския диспечер, а от един от инспекторите, Ридли Бенкс, който му звънеше от клетъчния си телефон директно от мястото на престъплението. Да търсят лейтенанта направо от улицата съвсем не бе стандартна процедура — така че убийството сигурно имаше някакъв необичаен елемент. Въпреки че Ридли говореше стегнато и с малки отклонения, дори в полусънното си състояние Глицки усети спешността.

Патрулна кола в търговската част на града бе забелязала подозрително движение по Мейдън Лейн, пешеходна улица точно до Юниън Скуеър. Когато полицаите включили прожекторите, осветили мъж, наведен над нещо, което изглеждало, а и в последствие се оказало, човешко тяло.

Заподозреният побягнал, а полицаите го последвали. Очевидно пиян, мъжът залитнал към един пожарен кран, строполил се и бил

заловен. Спокоен и закопчан на задната седалка на патрулката, в момента изчакавал евентуалната си разходка до затвора.

— Изглежда мъжът е един от нашите вечно проблемни съграждани — каза сухо Ридли. — Джон Доу, както ги наричаме.

— Без документи, разбира се. — Глицки беше почти буден. Електронният часовник до леглото му показваше 1:45.

— Не и собствени. Но намерихме портфейла в него.

— Жертвата е имала портфейл? — До този момент Глицки си представяше, че убийството вероятно е още един инцидент от продължаващата война на бездомниците в Сан Франциско. Побоите и дори убийствата бяха станали начина, по който все по-ожесточените скитници си оспорваха правото над най-тлъстия пай от града — търговският център. Със сигурност разположението на Юниън Скуеър отговаряше на този профил.

Но настоящата жертва имаше портфейл, който си струваше открадването, а това намаляваше вероятността да става дума за мизерстващ бездомник.

— Да, взет от чантичката й.

— Била е жена?

— Да. — Мълчание — Ние я познаваме. Илейн Уейджър.

— Какво за нея?

— Тя е жертвата.

Глицки усети как главата му олеква. Без да осъзнава какво прави, сложи свободната си ръка на сърцето и я притисна към гърдите.

Гласът от телефонната слушалка може и да бе продължил още известно време, но той не го чу.

— Ейб? Там ли си?

— Да. Какво?

— Тъкмо казах, че може би ще искаш да дойдеш. Сигурно ще е фрашкано с медийни чакали по зазоряване или при първото изтичане на информация — което се случи по-напред.

— Там съм — обеща Глицки. — Дай ми петнайсет минути.

Но след прекъсване на връзката, той не помръдна. Едната му ръка безцелно се забиваше в плътта над сърцето. Другата стискаше телефонната слушалка. Просто лежеше, вперил невиждащ поглед в тъмнината около себе си.

Когато телефонът започна силно да писука в ръката му, за да му напомни, че все още не е окачил слушалката, Ейб се съвзе. Рязко тресна телефона, отхвърли завивките на една страна и се изправи със скок.

След това отново замръзна.

Илейн Уейджър.

— Господи, моля те, не! — Не знаеше, че го е казал на глас, но чу собствените си думи да разпръскват тишина та.

Илейн Уейджър бе единствената дъщеря на Лорета Уейджър, харизматичната афроамериканска сенаторка от Калифорния, която бе починала преди няколко години. Илейн — тазвечершната жертва — от две години работеше като помощник областен прокурор в Съдебната палата.

Предполагаше се, че никой не знае, но тя беше също и дъщеря на Глицки.

Вече в колата си, успя някак да се облече. Шофираше по тъмните и почти безлюдни улици.

Никой не знаеше. Доколкото на Глицки му бе известно, дори и самата Илейн. Тя вярваше, че биологичният ѝ баща е доста по-възрастния съпруг на майка ѝ, Дейн Уейджър — бял, богат, непочтен и с връзки. На практика, когато Лорета откри че е бременна от Глицки, тя запази истината за себе си и го притисна да се оженят. Глицки не разбра внезапната ѝ привързаност и когато ѝ каза, че има нужда от време за размисъл — все пак, беше още в колежа, без работа и пари, — Лорета безцеремонно го изостави и, без да ѝ мигне окото, се пренасочи към Уейджър, другият мъж, който я ухажваше.

Около трийсет години сенаторката пазеше тайната около раждането на дъщеря си, и то най-вече от истинския баща на момичето. Докато най-после не дойде време да реши, че трябва да използва факта като разменна монета, за да убеди Глицки, че понякога един сенатор може да извърши безнаказано убийство.

Номерът ѝ не мина. Вярно, че някога Ейб и Лорета бяха имали любовна връзка, но сега той беше ченге до мозъка на костите си, а преди три години тя бе убила човек под неговата юрисдикция. Новината, че тяхната минала връзка е създала дете, едва ли щеше да промени онова, което той беше длъжен да направи.

А то бе да я даде на правосъдието.

Така че, когато Глицки я уведоми, че смята да я предаде, Лорета реши, че няма да изтърпи ареста, шумното съдебно дело и загубата на репутацията си. Все пак, по онова време тя беше една от най-популярните и уважавани афроамериканки в страната. Избра свой собствен изход — „нещастен случай“ с пистолет в дома ѝ.

След това Глицки така и не се накани да разкрие тайната пред дъщеря си. „За какво ѝ е този допълнителен товар? — питаше се той. — Каква полза ще има от истината?“

А сега внезапно — и завинаги — бе станало прекалено късно.

Разбира се, той беше следил живота ѝ и пътя, който бе следвала кариерата ѝ след напускането на офиса на областния прокурор. Използвайки политическите връзки на майка си, тя започна частна практика при „Ренд и Джекмън“, една от най-влиятелните юридически фирми в града.

От клюките Глицки бе научил, че тя се е сгодила за някакъв лекар от Тайбърън. Наскоро беше включена и в списъка за избор на съдии. Също така, тя водеше упражнения по разискване на хипотетични казуси в юридическия колеж „Хейстингс“ и даряваше хонорара си на фонда за стипендии.

Справяше се добре. Животът ѝ напредваше по свой собствен път, без намесата на Глицки. Можеше да се гордее от разстояние и тайно да се наслаждава на успехите ѝ.

Илейн не се нуждаеше от бащината му подкрепа.

Сега вече не се нуждаеше от абсолютно нищо.

Глицки чувстваше дълбока болка. С ръце в джобовете премина пеш почти цялата дължина на Мейдън Лейн — някъде около стотина метра от мястото, където беше паркирал колата си на ъгъла на Стоктън и Юниън Скуеър. Тялото лежеше на другия край, на около шест метра западно от Грант Авеню. Вече се бе събрала малка групичка зяпачи и специалисти и Глицки се възползва от пресечката, за да се измъкне.

Той видя две черно-бели патрулки, за които предположи, че са на общината, както и фургона на следователя, паркирани направо на тротоара и на самата алея. Чу как стъпките му отекват — сградите отстрани бяха съвсем близо до алеята. На половината път внезапно спря, пое си дъх и издиша. С изненада забеляза, че от устата му излиза

пара — не предполагаше, че е толкова студено, физически не усещаше нищо.

За момент зарея поглед над постройките, които се издигаха отвсякъде, и забеляза обсипаното със звезди небе. Тук, сред сградите, бе пълен мрак. Филигранните улични лампи — четири, по две от всяка страна — едва мъждукаха. Улицата имаше онзи стъклен, влажен вид, който фотографите толкова харесваха, въпреки че самият асфалт беше сух.

Една фигура се отдели от групата и тръгна към него. Беше Ридли Бенкс. Когато се приближи на около пет метра, инспекторът спря — може би уловил излъчваните от лейтенанта вибрации „стой настрана“ — и изчака, докато шефът му се изравни с него. Глицки бе винаги делови и сега това му послужи идеално.

— Какво имаме? — попита лаконично.

— Всичко е възможно най-ясно, Ейб. Имам тяло, стрелец, оръжие и мотив.

— И какъв е мотивът?

Те все още стояха настрана от кръга, който се бе образувал около тялото.

Бенкс понижи глас:

— Грабеж. Взел е портфейла, часовника, златна верижка...

Глицки отново тръгна напред. Беше пристигнал от дома си за малко повече време, отколкото бе отнело на техническия персонал, и сега, точно когато достигна до основния кръг около тялото, един от прожекторите на колите им плисна светлина върху уличката. Глицки инстинктивно вдигна ръка срещу светлината, забърза напред и коленичи до падналото тяло.

То лежеше на дясната си страна, изтегнато по продължение на настилката в поза за сън. Глицки бе впечатлен от факта, че неизвестният убиец я бе положил внимателно на земята. На пръв поглед не видя никаква кръв. По лицето нямаше рани, а очите бяха затворени.

Глицки бе започнал да обича това лице. През изминалата година откри нейна снимка в „Кроникъл“, изряза я и я залепи на дъното на чекмеджето за дреболии в офиса си. На два-три пъти беше заключвал вратата, за да извади снимката и да я погледа.

В лицето ѝ виждаше майка ѝ. Виждаше себе си.

През последните месеци си казваше, че е напълно възможно, ако научат един за друг, това да не бъде излишен товар, а извор на нещо друго — например на връзка помежду им. Не беше сигурен — нямаше опит в тези неща. Но чувството нарастваше и почти бе взел решение да ѝ каже и да види какво ще излезе от това.

Тялото беше облечено в елегантно палто, все още закопчано догоре. Синьо или черно на цвят, то изглеждаше скъпо с обшитата си с кожа яка и подплата от червен сатен. Една от черните ѝ лачени обувки се бе изхлузила от левия крак и някак патетично лежеше на една страна в канавката. Носеше черен чорапогащник — и отново не изглеждаше усукан или скъсан при падането. Под палтото Глицки видя няколко сантиметра от нещо като синя или черна пола с тънки бели райета.

Липсата на кръв го тормозеше. Глицки се изправи и мина откъм гърба ѝ, като изследваше настилката. Ридли беше на крачка след него и изпревари въпроса му. Той подаде на лейтенанта затворен с цип плик, който съдържаше невъзможно миниатюрен пистолет.

— Един изстрел в основата на главата, близък контакт, директно в мозъка. Няма изходна рана.

Глицки отвори плика, погледна вътре, пъхна носа си и подуши кордите. Разпозна оръжието като револвер с пет патрона на въоръжение в американската армия, може би най-малкият пистолет, който се произвежда и продава в Щатите. Много често го носеха открито, втъкнат отпред в колана, тъй като бе прекалено малък, за да го възприемат като истинско оръжие. Тежеше не повече от триста грама и леко прилягаше в дланта на ръката му. Ридли продължаваше с описанията и теориите си, а Глицки изпитваше болезнено желание да му каже да млъкне.

Но лейтенантът нямаше намерение да издава нищо, а и не вярваше, че може да промълви и дума. Вместо това остави всичко на езика на жестовете. Затвори ципа на плика с пистолета, без коментар го подаде на Бенкс и продължи с ръце в джобовете. Посланието беше ясно — Глицки се концентрираше, мислеше, запомняше сцената. Да го безпокоиш означава да си търсиш белята.

Ридли отново се зае с тялото. След минута вече раздаваше наставления на техническия персонал.

Двайсет минути по-късно тялото бе обградено с високи прожектори и алеята придоби неестествен блясък. Криминалистите бяха поставили кордон от жълти ленти. Униформените полицаи и черно-белите патрулни коли се опитваха да предотвратят достъпа на външни лица до Мейдън Лейн, макар че, поради ранния час, усилията им не бяха особено наложителни. Въпреки това около половин дузина полицейски радиостанции припукваха наоколо. Първите новинари бяха пристигнали — един фургон с екип от някаква местна телевизия — и преговорите за достъп до местопрестъплението между наперения и агресивен репортер и старшият полицаи изкушаваха Глицки да извади пистолета си и да гръмне някого.

Вместо това той придружи Ридли Бенкс до патрулката и ченгетата, които бяха открили тялото и задържали заподозрения. Двамата униформени излязоха едновременно от страничните врати на колата и се представиха като Медрано и Петри.

— Това ли е стрелецът? — попита Глицки, като сочеше към задната седалка, където заподозреният седеше облегал на страничната врата, сгънат на две. — Мисля да поговоря с него.

Двамата полицаи си размениха погледи и свиха рамене. По-възрастният, Медрано, отговори:

— Можете да опитате, сър. Но той не е помръднал от час.

— Пиян ли е?

— Най-малкото, и то сериозно. — Другият униформен, Петри, се почуди за момент, след това продължи: — Изглежда също, че е взел нещо. Има белези по ръцете. Вероятно ще му трябва време за детоксикация.

Глицки мълчаливо изслуша тези не особено изненадващи новини. После кимна, мина от другата страна на патрулката, където се бе облегал заподозреният, и рязко отвори вратата. С ръце зад гърба, мъжът падна настрани върху настилката. Краката му останаха в колата, докато главата му се удари в асфалта с тъп и кух звук. Той изстена и се завъртя по гръб.

— Изглежда се съвзема — констатира Глицки.

Ридли Бенкс се втурна пред колата, заобиколи я и застана между лейтенанта и прожекторите в началото на алеята. В последно време се изсипваха толкова обвинения за полицейско насилие, че медиите се

възползваха от всяка възможност. А сега шефът му им я предоставяше. Ридли предупредително завъртя глава и прошепна:

— Камерите, Ейб. Внимавай.

Ейб бе самата невинност:

— Какво има? Горкото момче падна. — Заподозреният лежеше неподвижно в краката му. След първото завъртане не беше помръднал. Лейтенантът погледна над покрива на патрулката към Медрано и Петри: — Закарайте този боклук в полицията, докато се събуди.

Петри отново се обърна към партньора си. Нито един от тях не себе сблъсквал с Глицки преди и лейтенантът ги впечатли — той явно не беше един от модерните милозливи служители на реда и обществото. По-младият полицай прочисти гърлото си и лейтенантът изръмжа:

— Какво?

Петри преглътна и най-после проговори:

— В участъка ли, сър?

— Защо, какво има?

Медрано пое инициативата:

— Това момче май се нуждае от медицински преглед, лейтенант. Мисля, че първо трябва да го заведем при съдебните лекари.

Глицки знаеше, че това означава заподозреният да изкрънка оставане в болница, където има специални стаи за затворници, които се нуждаят от медицински грижи. Перспективата не го привличаше особено:

— Това пък защо?

Медрано сви рамене. Не че имаше някакво лично притеснение, но предложението на лейтенанта беше в разрез с протокола. А ченгето искаше да си върже гащите:

— За да го изчистят, преди да го заведем където и да било, да започне детоксикация, докато не е изпаднал в наркотичен глад.

Глицки имаше стар белег, който преминаваше през устата му и при сегашното му яростно изражение белегът запламтя като отворена рана под орловия нос над издадената брадичка. Майка му беше афроамериканка, а баща му евреин, затова и лицето му беше тъмно, мрачно и някак зловещо.

— Откъде знаем, че има нужда от медицински грижи?

Медрано се осмели да погледне към свития до задната врата мъж. Беше почти в безсъзнание, мръсен, все още кървящ там, където главата му се бе ударила в настилката.

— Не знаем, сър. Но съдебните лекари са тук. За всеки случай...

Глицки прекъсна ченгето:

— Просто е пиян. Искам го в участъка. Закарайте го там. Край на споровете.

Петри и Медрано се спогледаха и замълчаха. Бяха прекалено изплашени, за да направят друго, освен да кимнат, да вкарат мъжа в колата и да подкарат към Съдебната палата.

Ридли Бенкс си прехапа езика. Глицки ясно беше казал, че настоява да остави заподозрения да премине през наркотичен глад, преди да признае, че има някакъв проблем. Това ще осигури на мъжа преживяване поне на част от онова, което се смята за най-кошмарния ад под небето и заповедта се стори на Бенкс безмилостно жестока. Нещо повече — това съвсем не беше правилно. Нито пък случката с отварянето на вратата преди малко. Сержантът знаеше, че ако заподозреният е в хероинов глад, съдебните лекари и хората от градските служби щяха да го установят за нула време. Така щеше да избегне агонията на абстиненцията. Можеха да получат по-добри признания от един стабилизирани заподозрян в болницата на Сан Франциско, отколкото от болен потящ се наркоман в наркотичен глад в Съдебната палата. Ако беше просто пиян, до обед щеше да е в килията си. Във всеки случай щяха да имат безпроблемен разпит в един разумен период от време. Заповедите на Глицки не водеха до нищо добро.

Докато гледаше как патрулката се отдалечава на заден ход по Мейдън Лейн, Ридли се чудеше какво друго може да се е случило. Двамата с Ейб познаваха Илейн Уейджър, бяха работили с нея като многообещаваща млада звезда в офиса на щатския прокурор. Самият Ридли усети, че стомахът му се свива много повече от обикновено при установяването на самоличността на жената. Жертвата беше една от тях, не само част от правораздавателната система, но и от афроамериканската общност. Въпреки че се занимаваше с убийства, от това го заболя.

Но реакцията на Ейб беше доста отвъд болката. Ридли бе опознал повечето настроения на лейтенанта, които обичайно

преминаваха през цялата гама от цупене до навъсеност, но никога не го бе виждал като тази вечер — в спокойна и безпричинна тиха ярост Глицки пренебрегваше собствените си свещени правила за затворниците и законността.

Докато се връщаше към мястото в началото на алеята, където сред кръг от хора лежеше тялото, Ридли реши да рискува с въпрос:

— Добре ли си, Ейб?

Лейтенантът се закова. Под пронизващите очи ноздрите на лейтенанта се разшириха — Ридли веднага си представи изплашен кон. Ейб бавно издиша, след това вдиша и погледна надолу към тялото:

— Да, разбира се — каза той. — И защо не? — Пауза. — Само една шибана кучка.

Ейб бе издал нареждане за избягване на вулгарността. Той дори беше чел конско на инспекторите, с цел ограничаване на обичайните нецензурни изрази. Известно беше, че зад гърба му сержантите му се подиграваха. Така че Ридли се изненада и това вероятно бе изписано на лицето му. Очите на лейтенанта — се присвиха:

— Проблем ли имаш, Ридли?

— Не, сър — отвърна той. Каквото и да беше, явно беше сериозно. — Няма никакъв проблем.

През същия ден, понеделник, първи февруари, малко след пет следобед, Дизмъс Харди се обади на свой колега адвокат от Сан Франциско. С вдигнати на бюрото крака изслуша сигнала и, след съобщението на телефонния секретар, чу пиукането:

— Господин Логан — започна той, — отново е Дизмъс Харди. Ако пазите записите, това е четвъртото ми съобщение. Ще съм благодарен, ако ми отговорите. Номерът е същият, който оставих предишните пъти.

След като затвори, Харди се поколеба около трийсет секунди, после се изправи и излезе от офиса си на последния етаж на „Фримън Билдинг“ на Сатър Стрийт в центъра на Сан Франциско. Това беше единственото помещение на последния етаж и той реши да слезе по стълбите до фойето на долния.

Харди наследи офиса си направо от Дейвид Фримън и беше единственият адвокат в сградата, който не е работил за фирмата на Фримън.

Старият адвокат приближаваше седемдесетте. Бе нисък, почти дебел, винаги небрежно облечен; беше страхотен почитател на жените и имаше няколко любовници, като се вземе предвид, че притежаваше невероятна и почти митична грозота — рошава коса, буйни бели вежди с твърди косми, нос като чушка, набразден с червени вени от алкохола, увиснали бузи и нацупени устни. Но имаше и титаничен, едва ли не даден от Бога чар. Освен това бе неоспоримо, че Фримън бе брилянтен юрист, който живее за работата си. След смъртта на Мел Бели, той беше станал най-известният адвокат в града.

Рецепцията заемаше средата на фойето. На телефона седеше Филис, привлекателна застаряваща вещица, с която Харди водеше неспирна борба за достъп до кабинета на Фримън. В този момент Филис се опитваше да поддържа няколко разговора едновременно. Харди се промъкна край нея. Дори кимна учтиво, като се опитваше да направи още няколко стъпки към дългия коридор, в който се намираха кутийките на съдружниците във фирмата. Всичко това бе изпипана

хитрина — смяташе да обезпокои Фримън, без да се налага да дава обяснения на Пазителя на Неговите двери. Дори за момент, наклонен силно наляво и почти притиснат до вратата на великия мъж, Дизмъс си помисли, че би могъл да мине незабелязано.

Но не му било писано.

— Той е зает, господин Харди. Не трябва да бъде безпокоен.

Харди спря. Филис бе обърната на другата страна. Как би могла да го види? Още едно доказателство, че има връзка с дявола. Тя би могла да завърти главата си на 180 градуса като някоя циркова акробатка.

Сега го фиксираше с най-любимото си изражение, непреклонно и неумолимо. Той ѝ отвърна с обезоръжаващата си печеливша ирландска усмивка, изкопирана от Де Ниро:

— На мен ли говорите?

Телефоните бяха забравени. Тялото ѝ се завъртя, повдигна се и се отмести от стола само с едно плавно движение. Тя не се отправи към Харди, а директно към вратата на Фримън. Изглеждаше готова да препречи входа с тялото си, ако има нужда да защити неговата неприкосновеност.

— Опитва се да напише едно искане за съдебно решение. Нещата са много специфични.

Харди не промени гримасата си и наклони глава към залата, където съдружниците се трепеха от работа:

— Това е номер, за да не го безпокоят хлапетата. Но ще бъде доволен от компанията на зрял възрастен човек. Само гледайте! — Промъквайки се като змия, Харди премина край рецепционистката и бързо потропа два пъти на вратата.

— Отворено е! — изрева Фримън отвътре. — Влез.

Харди отстъпи назад и разпери ръце в знак, който изразяваше „Видя ли? Какво ти казах!“

— Ако беше казал „Махай се!“, щях да си тръгна. Честно. — Той завъртя топката на бравата и натисна вратата. — Извинете — усмихна се учтиво, докато минаваше край рецепционистката и затвори вратата зад себе си.

С химикалка в ръка и мъждукаща пура между устните си, Фримън преглеждаше жълтия си адвокатски бележник. Във въздуха висеше плътна сивкава мъгла. Харди разпозна бутилката вино до

телефона като Каберне „Силвър Оук“ — най-малко петдесет гущера парчето, ако можеш да го намериш. Възрастният мъж се изправи, остави химикалката и изпи последните глътки от чашата си, като мляскаше с явно удоволствие.

— Господ пие такива неща — отбеляза той.

— Как би могъл да си го позволи? — Харди прекоси стаята, стигна до прозореца и го отвори. Самият той се наслаждаваше от време на време на някоя пура, но димът в тази стая беше почти задушаваш. — И като започнахме с въпроса „как“, как успяваш да дишаш тук?

Фримън махна с ръка.

— Ако си решил да пилееш високоплатеното ми време, за да критикуваш начина ми на живот, можеш да използваш същата врата, от която влезе. Ако не, можеш да си вземеш чаша. Непременно трябва да опиташ това.

Следобедният бриз изсмукваше дима от стаята, поемаше го и го отнасяше надолу по Сатър. Застанал до прозореца, Харди се наведе над перваза.

— Веднага щом тук се проветри достатъчно, за да усетя вкуса му. Междувременно имам страхотна идея за добро прекарване.

— И каква е тя?

— Можем веднага да уволним Филис. Ще бъде забавно. Предполагам разбираш, че ако някой поиска да те види, трябва предварително да организира цяла предизборна кампания.

— И точно затова ѝ плащам. — Фримън вече си наливаше нова чаша. — Забелязвам, че си се промъкнал край нея. Това поддържа остротата на ума ти. — Шумно сръбване, още един знак на възхищение. — Е? Какво друго? Не си дошъл при мен, за да говорим за Филис.

— Не. Дойдох да говорим за Даш Логан.

Старецът сериозно се смръщи.

— И какво за него?

— Не мога да го открия по обичайните канали — да кажем телефона. Мислех, че ти ще имаш някаква идея.

— За какво ти трябва?

— Един от неговите клиенти съди мой клиент. Има и някои криминални обвинения. Мислех, че мога да понатрупам впечатления,

да видя накъде ще поеме.

Фримън се облегна назад и въздъхна дълбоко.

— Ако искаш съвета ми, забрави за тази идея. Просто ще те излъже. На твое място бих си записал обвиненията и бих се подготвил за сериозна битка.

Все още до прозореца, Харди скръсти ръце.

— Значи не би казал, че притежава разбран и приветлив характер?

— Чети между редовете и става още по-лошо — Фримън тръсна с отвращение глава. — Този човек е ужасен, Диз. Лично и професионално. Ако колегията имаше някаква смелост, още преди години щеше да му е отнела правото да практикува.

— За какво?

— Ти си избери. Професионална небрежност, подкупи, кражби от фондовете на клиентите, изнудване, лъжесвидетелстване, злоупотреба с наркотици и алкохол. Не мога да повярвам, че не си чувал за него.

Харди сви рамене.

— Разбира се, че съм чувал разни истории. Но хората и за теб разправят това-онова.

— Това са легенди — поправи го Фримън. — Логан. Е, знаеш ли всички адвокатски шеги?

— Повечето.

— Те са създадени за Даш Логан. Особено онази за разликата между морската котка и адвоката. Едното е смукач на помия, който живее на дъното, а другото е риба. Ето ти и джокер — Логан не е риба.

— Ти не го харесваш.

Фримън се изсмя, но не се забавляваше.

— Наистина вярвам, че у много хора има по нещо добро, Диз, почти във всички. — Той се облегна напред, завъртя чашата си и отпи глътка. — Разговорът за него почти ми вкисва виното, а това означава нещо.

Харди беше взел чаша от библиотеката и му я подаде. — Остави един професионалист да ти каже доколко се е вкиснало.

Фримън вдигна бутилката и наля.

— Какво помирисваш?

— Тютюн — той вдигна ръка в знак, че се е пошегувал, после отпи малка глътка и очите му светнаха. — Въпреки това трябва да отбележа, че в последвалия вкус има и малко вино. — Прекоси стаята и се настани на кушетката.

— И какво, ако Логан ми се обади?

— Ще ти разкажа една история. — Фримън отблъсна стола си от бюрото, обърна се към Харди и кръстоса крака. Отпи малко от виното. — Преди петнайсет години бях партньор с Логан в случай за убийство с двама защитници. Не забравяй, че това беше преди ерата на говорещото кино. Тогава имахме истински областен прокурор — Крис Лок, — който, от време на време, вкарваше някого в затвора. Също така беше един от малкото случаи в забележителната ми кариера, когато смятах, че клиентът ми — все още си спомням, че се казваше Арон Уошбърн — е почти невинен. Може той да е карал колата, но само това. Беше прекалено млад и зелен, за да се съглася, че е бил едно от основните колелца в удара. Във всеки случай, най-сериозният му недостатък беше лоялността му към стрелеца — клиентът на Логан, истински пропаднал тип на име Латрон Молино.

Както и да е, Лок бе постановил, че трябва да имаме единна позиция по отношение на нашите обвиняеми — или и двамата се споразумяваме, или заедно се явяваме в съда. Смяташе, че моето хлапе ще лежи петнайсет години. Е, аз избрах съда: първо, защото моето момче, Арон, не го беше направило — не бе стреляло, нито бе имало представа, че ще се стигне дотам; а дори и да е имало, не можеха да го докажат. И второ, защото съм си такъв. Не мога да взема парите на клиента си и да се уговоря с обвинението да прекара половината от живота си в затвора.

Не забравяй, че нямах намерение да накисвам клиента на Логан. Моето хлапе казваше, че е било в колата през цялото време и си няма понятие какво се е случило. — Някъде по време на разказа Фримън се бе изправил на крака и отново преживяваше всичко. Разхождаше се от вратата до прозореца на офиса и обратно като мечок в клетка. — Така. Работя си аз върху защитата на моето хлапе и хвърлям по едно око на не особено любимия си колега Логан, защото, както знаеш, така се прави при нас. Но забелязвам, че той не си дава особено зор за общите ни изслушвания, принуждава свидетелите ми да приказват — дори чух слухове, че е изкарал ангелите на някои от тези хора. Съдията започва

да се изнервя от непрекъснатите отлагания и невявания и от наистина ужасната документация.

Но, тъй като старият Даш трябваше да свърши основната работа, аз му предоставях и облагите от това — професионална любезност, както знаеш. Движехме нещата към съда и той трябваше да знае това, което зная и аз, нали?

Тогава, две седмици преди датата за избор на съдебни заседатели, познай какво стана? Не можеш! Ще ти кажа. Логан дойде и ми каза, че е решил да се споразумее за Латрон. Беше си получил парите. Нямаше време за съд. Както би предположил, нещата между нас се пообтегнаха. Напомних му, че не може да се споразумее, след като аз смятам да се явя в съда, което, да ме вземат дяволите, щях ида направя. Така че той ме заплаши — ако доведе нещата до съд, Латрон щеше да натопи Арон. Щеше да каже, че просто се е мотаел по свои дела, когато Арон е пристигнал и го е поканил да се повозят. Той, Латрон, не е знаел, че ще има стрелба. Било е идея на Арон и той стрелял.

Казано накратко, какво можех да направя? Вероятно и двамата щяха да получат доживотни. Така че, ако се споразумеем, щяха да им лепнат само по петнайсет години. А сега искаш ли да разбереш любимата ми част?

— Не беше ли тази?

— Не. Чуй това. В началото исках да осигуря пускане под гаранция на хлапетата. Делото беше изтощително — първото им провинение като пълнолетни. Така или иначе, те нямаше да избягат. Но Даш Логан не се съгласи. Наговори ми цяла камара дивотии как е прекалено рисковано, че ще породим съмнения у съдията, че е добре да запазим благоразположението му за процеса — процес! Хм! Убеди ме с това, че ако направя постъпки за моя клиент, той ще го направи за своя и няма да се получи. Съдията ще откаже и на двамата, така че какъв е смисълът?

— Предавам се — каза Харди. — Какъв беше проблемът?

— Проблемът! — сега Фримън почти пищеше. — Проблемът беше, че Логан искаше да държи Латрон в затвора. И знаеш ли защо? Защото чукаше седемнайсетгодишната приятелка на Латрон, затова.

— Да, разбирам — отбеляза Харди, — поне е имал добра причина. — Но клатеше глава и цъкаше неодобрително с език. —

Доста отвратителна история.

Старецът дишаше тежко. Върна се до бюрото си и застана зад чашата, в която имаше няколко глътки вино. След това си наля още малко.

— Той е отвратителен...

Телефонът на бюрото избръмча. Фримън се протегна и го вдигна, послуша малко и го подаде на Харди.

— Филис е. Казва, че една жена отвън във фоайето иска да те види.

— Лъже. Нямам никаква уговорка. Просто се опитва да ме изгони отгук и да ти възвърне благословената самота. Чудя се дали Даш Логан няма нужда от рецепционистка.

Фримън вдигна пръст и послуша още малко.

— Дороти Елиът? Съпругата на Джеф?

Като остави чашата с превъзходното и едва вкусено вино на масичката за кафе. Харди скочи на крака и се стрелна към вратата. Чу зад гърба си как Фримън казва на Филис:

— Веднага ще дойде.

Дороти го поздрави с кимване, учтива усмивка и няколко едва прошепнати думи. Веднага ставаше ясно, че има някакъв ужасен проблем — веселите искри в очите, които бяха нейна запазена марка, сега отсъстваха. Беше също толкова очевидно, че не иска да обсъжда нищо във фоайето. Стълбището не бе широко и Харди я пусна пред себе си.

Докато я следваше, остана впечатлен от изправената ѝ стойка — широките ѝ рамене бяха изтеглени назад, а ръцете се отпуснаха свободно отстрани. Стъпка по стъпка, тя изкачваше стълбището така, сякаш носеше огромен товар на раменете си. Хрумна му, че е възможно съпругът ѝ Джеф, един от приятелите му и автор на рубрика в „Кроникъл“, който страдаше от множествена склероза, внезапно да е починал.

На площадката тя спря и Харди застана зад нея, като постави ръка на рамото ѝ. За секунда Дороти се облегна на него. След това той отвори вратата и влязоха в офиса. Докато затваряше, тя най-сетне проговори: — Толкова съжалявам, чете безпокоя затова, Дизмъс. Не

знаех... — Дороти вдигна ръце, след това ги отпусна. Устните ѝ трепереха — от мъка? Или от ярост? След миг се съвзе и започна отново: — Не знам...

— Всичко е наред. — Харди ѝ даде възможност да продължи и когато му се стори, че няма да може, попита мило: — Какво не знаеш? За Джеф ли е?

Тя поклати глава.

— Не, Джеф е наред. Джеф е добре.

Харди издърпа един стол и Дороти цяла минута се визира в него, сякаш за първи път вижда подобна мебел. След това седна с израз на облекчение.

— Благодаря ти. — Тя тръсна тревожно глава. — Не зная какво да правя. Тръгнах към офиса на Джеф, но не исках да го прекъсвам, тъй като гони срокове. Затова просто продължих през центъра и се сетих, че работиш тук. Всъщност и преди това си помислих за теб.

— Преди? Кога преди?

— Когато бях в отдел „Убийства“.

Харди отиде до бюрото си и облегна гръб на него. С предразполагаща усмивка тихо попита:

— Дороти, не мисля, че си ми споменавала за отдел „Убийства“. Може би е добре да започнем оттам. Защо беше в Палатата?

— Заради брат ми. Чу ли, че Илейн Уейджър е била убита?

Харди каза, че знае. Новината го бе натъжила. Не че някога е бил особено близък с Илейн, но я бе познавал и смятал за една от добрите.

— Арестували са брат ми за това.

Адвокатът поклати глава.

— Не е възможно, Дороти. Чух, че са хванали някакъв наркоман.

Устните на гостенката му бяха здраво стиснати. Тя кимна.

— Той е на хероин. Брат ми Коул. Коул Бърджис.

„Не е възможно“, помисли си Харди. Абсолютно невъзможно. Дороти Елиът, която седеше срещу него, беше олицетворение на фермерското благосъстояние. Познаваше я от около десет години, още от времето, когато започна да излиза с Джеф. Сега имаха три дъщери и тя все още приличаше на момиче от фермите — тези широки рамене над здравето и силно тяло, сините очи с цвят на метличина, водопадът от лунички, които се спускаха от носа към страните ѝ.

Дороти Елиът беше хубава, вечно усмихната, с добро положение, щастлива. „Няма начин — мислеше си Харди — братът на тази жена да е пропадналото животно, което е застреляло Илейн Уейджър в тила за някакви си бижута и съдържанието на портфейла ѝ.“

Той потърси някакъв подходящ отговор, каза, че съжалява и накрая попита:

— Брат ти познавал ли я е? Дали не са излизали или нещо такова? Заедно ли са работили?

— Не. Нищо подобно. Но полицията каза, че когато са го откарали, не е бил в състояние да говори. Успели са да установят самоличността му едва на сутринта. Когато най-сетне дошъл на себе си, Коул се обадил на майка ми, което, разбира се, не му е било от голяма полза.

— И къде е майка ти?

— Джоди. — Изражението на Дороти съдържаше в себе си наситено неодобрение. — Сега живее в града. В „Хейт“. С Коул.

— С Коул? Значи все пак не е бездомен?

— Е, зависи от определението. Не оставаше прекалено често с мама, но тя беше там, когато брат ми се нуждаеше от подслон. Имаше свободна стая. Мама се премести тук от къщи, от Охайо, за да бъде близо до него — още един изпълнен с отвращение поглед, — за да му помага.

— Не му е помогнала особено.

Изсумтяване:

— Все пак ѝ се е обадил от Палатата. И след като тя, както може да се предположи, се паникьосала и не успяла да направи нищо, се обади на мен.

— Какво се е опитвала да направи?

Дороти постепенно се успокои. Ръцете ѝ се отпуснаха в скута, краката ѝ се кръстосаха в глезените. Нямаше следа от обичайната ѝ веселост, но увереността ѝ се бе възвърнала. Темата наистина беше ужасна, но тя трябваше да представи фактите.

— Той е в хероинов глад, Диз. Нуждае се от лекарска помощ. — Тя спря и реши, че е казала достатъчно по въпроса. — Както и да е. Мама загубила доверието си в полицията за около десет секунди и обвинила всички, че се опитват да убият сина ѝ, нейното нещастно

малко момченце. — Отново спря и тежко въздъхна. — Но той се нуждае от бърза детоксикация.

Харди възприе тона ѝ на дистанцирана деловитост.

— Имат такива програми. Веднага щом го вкарат в компютъра...

Но Дороти поклати глава.

— Ченгетата казват, че Коул е пиян и не мислят да се занимават с него.

— Казваш, че е бил пиян?

— Вероятно и това. — Тя нетърпеливо отмахна някакъв дразнещ косъм от челото си. — Ако е бил толкова отчаян, че да нападне някого, вероятно е търсел пари за хероин. Сигурно вече е бил в наркотичен глад и е пил, за да притъпи болката, докато си достави дрога.

Между тях се настани тишина. Накрая Харди преплете пръсти в скута си. Беше чул достатъчно, за да разбере, че наистина не иска да се намесва. Харесваше Джеф, харесваше Дороти, срещаха се три-четири пъти годишно. А сега Дороти искаше да го наеме да защитава мъжа, който е убил една от неговите колежки. И въпреки успеха си в последните три дела за убийства, въпреки че си бе спечелил някаква слава, този път не беше заинтересован.

Бе харесвал, познавал и ценил Илейн Уейджър. Нямаше никакво желание да помага на убиеца ѝ. Имаше други адвокати, които биха могли да защитават брата на Дороти и да живеят много по-лесно с тази мисъл. И те бяха свободни да го направят. Но колкото по-дълго говореха, толкова по-лесно тя можеше да си създаде впечатлението за мълчаливо съгласие. Затова той трябваше да зададе следващия въпрос:

— И какво искаш от мен, Дороти?

— Коул трябва да отиде в болницата за детоксикация, а аз не познавам каналите. Трябва ми някой, когото биха изслушали и който знае как да говори с тях. — Очите ѝ му показваха, че това не ѝ харесва повече, отколкото на него. Но ставаше дума за семейни задължения. Ценностите, на които я бяха възпитали, нямаше да ѝ позволят да се измъкне.

Харди си каза, че така не се съгласява да защитава убиеца на Илейн. Ще види какво може да направи, за да осигури детоксикация на заподозрения. Помагаше на приятел и това бе всичко — още една изконна ценност, която не му позволяваше да се измъкне. Нещата нямаше да излязат извън тези рамки.

Харди реши, че ще получи най-бърз резултат, ако направо отиде при шефа на отдел „Убийства“, който случайно бе най-добрия му приятел. На четвъртия етаж на Съдебната палата Дизмъс се порадва на най-бавния асансьор на света и на Сара Евънс, инспектор в отдела и съпруга на един от съдружниците на Дейвид Фримън. Той и Франи понякога излизаха със Сара и Греъм. Смяташе я за приятел и обикновено се поздравяваха сърдечно. Но днес погледът ѝ бе дистанциращ.

— Ако си тук, за да видиш лейтенанта, може би е по-добре да дойдеш друг път.

— Нещо по-различно от обичайното му клокочещо състояние?

Тя просто поклати глава и каза:

— Късмет. Предупредих те. — И го набута в асансьора.

Той продължи да се чуди, докато вървеше през дългия коридор към отдел „Убийства“. Това беше просторно, открито пространство с мръсни прозорци по цялата задна стена. Бюрата на дванайсетте инспектори бяха там, повечето от тях седяха лице в лице с партньорите си. Обичайните бюрократични боклуци задръстваха работното пространство — зелени и сиви кантонерки за папки, фризери за вода, кафе-машина, която на външен вид предполагаше, че може да е оригиналната „Мистър Кофи“ на Джо Ди Маджо. Една работеща стоп лампа добавяше известен стил.

От дясната страна на Харди имаше три врати. Двете крайни водеха към стаите за разпит. Средната бе стаята за аудио-визуален контрол. От лявата му страна се намираше офиса на лейтенанта — правоъгълник от около десет квадратни метра, който някой архитектурен маг бе добавил в последствие. Вратата на Глицки го накара да замръзне на място.

Дълги години офиса на лейтенанта нямаше врата. В крайна сметка, преди три години, след като няколко месеца се опитваше да убеди бюрократите да му купят врата, на Глицки му дойде до гуша. Дойде сам през почивните дни и си закачи една, купена със собствени пари.

По този начин призна, че това го засяга. Груба грешка.

Безценната врата на Глицки незабавно стана истинско съкровище за всеки психолог, който би искал да изследва въздействието на стреса върху иначе нормални хора, заети с разследване на убийства. След първоначалния бум на графити и увреждания на имуществото през първия уикенд след окачването ѝ, за Глицки стана въпрос на чест да се въздържа от коментар или реакция, без значение какво правеха хората му върху нея. А те правеха каквото си искат.

Вратата се превърна в живо доказателство на нещо дълбоко и не особено ласкателно за отдел „Убийства“ в Сан Франциско. Един огромен плакат на клоуна Бозо с международния символ „НЕ!“ бе завзел центъра ѝ, но това беше едва ли не първото и най-безобидно оскверняване. Последният път, когато Харди дойде преди няколко седмици, на вратата нямаше свободен сантиметър — обгорели бележки, лепкави топчета, дъвка, три дупки от куршуми, различни стикери за коли, снимки с обяви за проститутки, портрети на заподозрени от стари случаи.

Инспекторите в отдела го смятаха за добра шега. Глицки не виждаше нещата по този начин, но нямаше да си върже черно заради това. Имаше други възможности.

Една вечер бе дошъл в Палатата заради късно позвъняване и влезе точно когато един от неговите инспектори — Карл Грифин, сега покойник — добавяше няколко цветисти орнамента към портрета на търсен престъпник, който някой друг бе залепил на вратата. Грифин дотолкова беше погълнат от изкуството си, че не чу как Глицки се озова зад него. Не усети нищо, дори когато лейтенантът извади пистолета си и го удари по главата с дръжката, поваляйки го за няколко минути в безсъзнание.

Глицки смяташе, че *това* е смешно.

Беше още по-смешно, понеже Грифин никога не би разказал за случая, без да се покаже като пълен идиот. Но по някакъв начин, историята се бе разчула.

И атаките се увеличиха.

Сега Харди зяпна. Вратата беше чисто бяла. Все още можеше да помирише прясната боя. И бе затворена — голяма рядкост по време на работния ден. Шокиран от безупречната белота, Харди тихо подсвирна и огледа огромната зала. Тъй като поне бегло познаваше повечето

инспектори в отдела, той се спря на Марсел Лание, седнал зад бюрото си с молив върху някакви книжа.

Инспекторът отговори на погледа му, тръсна глава и каза тихо и властно:

— Не мога.

— Има ли някой при него?

— Не.

— Кога се случи това? — Вратата.

Свиване на рамене:

— Дойде след обедната почивка с кутия боя и мече. Отне му десет минути.

— Той добре ли е?

Поредно свиване на рамене. Отговорът не беше работа на един сержант.

Харди се замисли. Две предупреждения от двама професионалисти. Може би най-добрият ход би бил да се откаже и да изчака по-подходящ момент.

Но Харди бе шофирал дотук от офиса си, беше платил такса на паркинга и бе изминал целия път, за да направи служебно посещение на най-добрия си приятел. Това все пак беше краят на деня. Каквото и да ставаше, Ейб щеше да се справи с него. Вероятно Харди дори можеше да помогне. Освен всичко, бе уморен от всезнаещи пазачи, които се опитваха да го държат настрана от хората, с които искаше да се срещне. Първо Фелис при Дейвид Фримън. Сега Сара Евънс и Марсел Лание с Глицки.

— Мисля просто да видя как е — каза той. — Няма проблем.

Почука на колоната до шокиращата бяла врата и чу познатия дрезгав отговор:

— Отворено е.

Вече вътре, първата реакция на Харди бе да потърси ключа на лампата, но Глицки отново проговори:

— Остави така. — Стаята не беше точно тъмна, но с изгасените лампи и спуснатите щори на двата прозореца съвсем не се къпеше в светлина. — Може би ще искаш да затвориш вратата.

Харди постъпи както му бе казано.

— На тази светлина не бих могъл да прочета и една дума. Не зная как работиш така. Сигурно е доста трудно за очите ти.

— Какво искаш, Диз?

Харди намери дървен стол срещу бюрото и седна на него.

— Чудесна врата. Харесва ми цветът ѝ.

Никакъв отговор.

— Какво става, Ейб?

— Нищо.

— Добре ли си? — След продължителна тишина. Харди отново отвори уста: — Искаш ли да говориш за това?

— Няма за какво да говорим. — Столът на Глицки проскърца. Той се отблъсна от бюрото си и се облегна на стената зад себе си, подпрян само на задните крака на стола.

Очите на Харди бяха привикнали с мрака. Опита още веднъж:

— Вече мина пет часа. Искаш ли да отидем да пийнем по нещо?

— Не пия.

— Наистина ли? И откога? — Харди беше приятел на Глицки само от двайсет и пет години. — Понякога това не е най-лошата идея на света.

Глицки се наведе напред със стола и плесна с ръце на бюрото пред себе си. Когато проговори, гласът му бе омекнал:

— Опитвам се да обмисля нещо, разбираш ли. Междувременно, с какво мога да ти помогна?

Нямаше да спечели нищо от притискането на Глицки по неговия проблем, какъвто и да бе той, затова Харди си пое дъх и започна:

— Тук имаш едно момче, Коул Бърджис...

— Да. Убиецът на Илейн Уейджър.

— Предполагаемият убиец, както казваме в нашите среди.

— Да не би да го защитаваш?

— Не.

— Надявам се да е така.

— И не съм тук, за да освобождавам убиеца ѝ под гаранция.

— Добре. Тогава за какво става дума?

Харди спокойно и кратко разказа причините за посещенията си, познанството си със сестрата на Коул, Дороти, и всичко останало.

— Сестра му се безпокои, че когато е докаран, е отказвал дрогата и съдебните лекари не са го прегледали, за да поставят диагноза, че е на хероин. Както и да е. Въпросът е, че трябва бързо да отиде за детоксикация или му предстои доста тежка седмица.

— Така ли? Колко жалко.

— Добре. Все пак...

— Беше пиян, Диз. Докарахме го миналата нощ и той почти си изповръща червата. Все още разговаряме с него.

— И от колко време? Осемнайсет часа? Може все още да е заподозрян, но е трезвен. Казвам ти само, че *знаем*, че е наркоман. Трябва да влезе в специална програма.

Но Глицки поклащаше глава:

— Не. Няма да се хвана на този номер.

— Какъв номер?

— Два дни на спокойствие в меко болнично легълце. Няма да стане. Беше пиян. Точка.

Това не бе отговорът, който Харди очакваше. Ейб беше педант — винаги играеше по правилата. „Може би — мислеше си Дизмъс, — причината не е тази, тъмната стая, явно нещо друго го гризе.“ Той започна спор:

— Е, хайде, Ейб, как би могъл...

Глицки тресна с отворена длан по бюрото и повиши тон:

— Беше пиян! Това е всичко, разбра ли? Прочетохме му правата, той проговори. Ще го вкараме в програма, когато приключим. Чу ли ме? Просто го забрави.

Харди се отпусна шокиран на стола си.

— Какво става, Ейб? — попита тихо. — Не мога просто да го зарежа. Знаеш това.

— Той уби Илейн.

— Така е. И се надяваме да гори в ада заради това. Но сестра му ми каза, че тази сутрин вероятно вече е в наркотичен глад. Има нужда от лечение.

Глицки не се трогна.

— Когато го прегледат, ще му направят стандартните тестове. Ако е на хероин, ще го разберем достатъчно скоро.

— Кога ще стане това?

Свиване на рамене.

— Когато приключим тук.

Харди се хвана за думите му:

— Имаш ли нещо против да попитам какво прави той в момента?

— Отговаря на въпроси. — Глицки се наведе напред със стола си. — И, за твоє сведение, отказа адвокат. Може би, ако знаеше, че си ти...

— Той не ме познава. — Харди седна и гневно премести стола си. — Ти го изпотяваш, нали? — Погледна към вратата, след това се обърна към лейтенанта. — Ако беше на мое място, Ейб, щеше да ми кажеш, че тук има нещо гнило. Че не си върша коректно работата. Нещата не са така, както би трябвало да бъдат.

Лицето на Глицки бе каменно. Лейтенантът не каза нищо.

Харди въздъхна.

— Записа ли признанията на видео?

Отсечено кимване.

— Вярвам, че в момента правим точно това.

Кръвта на Дизмъс кипеше, но той заговори предпазливо:

— В случая ми казваш, че ако реша да продължа и да го вкарам в програма за наркомани, трябва да го направя през главата ти, така ли? Може би е добре да потърся съдия? Да поискам писмено решение? Ейб се взря в него през бюрото.

— Направи това, което трябва.

— Така и смятам. — Харди замълча. — Надявам се и ти да знаеш какво правиш.

— Възможно е. — Лейтенантът погледна през него. Говоря с теб. Посещението беше приключило.

Глицки се самоизяждаше вътрешно.

След като Харди излезе, той повече от час остана зад бюрото си в мрачните гълбини на офиса, докато качеството на светлината не се промени. Навън се бе смрачило.

Лейтенантът стана, отиде до вратата, отвори я и надзърна в отдела. Работният ден бе приключил, но стаята за разпити все още беше затворена. Отвътре се чуваха гласове. Ридли продължаваше да се занимава с убиеца на Илейн.

Огледа помещението. Старият училищен часовник над фризера за вода показваше шест и петдесет. Със слушалки на ушите и глава, наведена над бюрото, Марсел Лание движеше устни и с молив нанасяше корекции, докато изслушваше касетата с интервюто и я

сверяваше с напечатания текст. Пол Тию, който вече знаеше всичко, бе забил нос в книга, която изглеждаше на кирилица — сержантът работеше върху убийство, свързано с руската мафия и Глицки си помисли, че вероятно иска да победи езика, преди случаят да се задълбочи.

Нито един от инспекторите не вдигна поглед.

Нито един не се бе доближил и до вратата му.

Глицки я затвори зад себе си и заключи. Светна лампата, седна на стола си и изтегли чекмеджето за дреболии, за да извади снимката на Илейн. Не можа да я гледа дълго. Осъзна, че дъщеря му едва ли би се гордяла с него заради начина, по който бе задвижил нещата. Но когато даде разпореждания на Ридли, си каза, че това е случай, в който лошите неща се случват на лоши хора. Карма.

Сега се мъчеше да се убеди, че не е деен участник в мъчения, но усилията не се увенчаваха с успех. Въпреки че намерението на Глицки да изпоти младежа в стаята за разпити бе жестоко, то съвсем не бе необичайно — инспекторите в отдела често го правеха. В условия на стрес в затворено пространство заподозреният обикновено се скриваше зад правото си на адвокат или разказваше история, за която по-късно съжаляваше. Понякога, обаче, както в случая с Бърджис, можеше дори да признае в условия, които да не се окачествят като закононарушение.

Но сега Глицки осъзна, че нещата бяха продължили прекалено. По-добре да отиде и да каже на Ридли да прекрати разпита и да вкара заподозрения в компютъра. Бърджис бе убил Илейн. В това нямаше съмнение, така че беше важно никой гадняр да не успее да създаде пукнатина, през която да го измъкне.

Ейб се изправи, сграбчи пилотското си яке и отново отвори вратата. Ако враждебното отношение на лейтенанта към Бърджис бе оставило у Ридли впечатление, че заподозреният трябва да бъде изпотен отвъд човешката издръжливост, беше длъжен да го промени. Знаеше, че има огромна разлика между това да желаш болка и страдание на някого и да го накараш да ги изпита.

Това се наричаше цивилизация.

Шарън Прат, областен прокурор на Сан Франциско, отпиваше от току-що забъркания сутрешен коктейл от джин и шоколадов ликьор, сервиран в синя чаша за мартини. Кацнала на високо столче в един от ресторантите на финансовата част на града, Шарън демонстрираше елегантната си фигура в ушития по поръчка син костюм. Носеше косата си до раменете и не правеше никакво усилие да прикрие белите коси, които някога леко я бяха прошарили, а сега доминираха. С лек грим — малко туш за мигли и едва доловим блясък за устни — тя изглеждаше доста добре. Очилата без рамки добавяха няколко години към реалната ѝ възраст от четирийсет и четири, но зад тях пъстрите ѝ зелени очи проблясваха младежки. Широка уста оживяваше едно лице с добре оформени скули и гладка кожа. Дори и с прошарена коса и сериозни очила, тя беше жена, която с възрастта бе открила себе си и сега изглеждаше много по-хубава, отколкото преди десет години.

Но вътрешно се разкъсваше от сериозна неудовлетвореност. След победата, която бе довела до избора ѝ преди три години, Шарън Прат страдаше от постоянен спад на популярността. За да има шанс да бъде преизбрана следващия ноември, през идните осем месеца трябваше да навакса единайсетте пункта, които бе загубила според последните изследвания.

— Не зная как е станало това, Гейб. Наистина не зная.

Гейбриъл Тори, главният помощник-прокурор и политически съветник, методично трошеше черупките на шамфъстъка от купичката на бара и събираше ядките в кърпичката си. Когато те станеха между осем и дванайсет, щеше да ги изсипе в устата си и да ги прокара с безалкохолна бира.

Тори добре знаеше какво е станало с привържениците на Шарън Прат. По-трудната част от задачата бе как да ѝ го обясни. Той сви рамене, счупи една ядка и заговори с обичайния си тон:

— Престъпленията се увеличават, Шарън. Обвиненията са намалели. Това е краткият отговор. Хората са изморени.

— Аз също се уморих, Гейб. — Прат се наведе напред на стола си и постави ръка върху ръкава му. — Но проклетата полиция е толкова враждебна, така че едва ли можем да очакваме помощ... Какво има?

Тори клатеше глава:

— Хората не търпят извинения, Шарън. Минаха три години. Избирателите смятат, че щом не си успяла да промениш нещата за това време, никога няма да го направиш. — Беше счупил само две черупки, но пусна ядките в устата си. — Съжалявам, че аз трябва да ти съобща неприятните новини, но намерението ти да спечелиш следващите избори едва ли ще се осъществи.

— Въпреки това ще успея. Само ако всички можеха да застанат зад мен!

Тори знаеше, че няма как да даде особено загрижен отговор. Тази жена посещаваше леглото му, макар и на големи интервали от време, когато звездите имаха подходящото разположение, но, преди всичко, всеки ден тя бе негов шеф. И обикновено не си падаше по философски спорове.

От години Прат беше в юридическите кръгове на Сан Франциско — социален работник, обществен защитник, адвокат на различни организации за граждански права — и знаеше какво се цени в този град. Изборът ѝ бе потвърдил, че хората стоят зад нея. Те бяха готови за промяна. Белите момчета повече нямаше да тормозят малцинствата. Това щеше да е началото на нова ера.

Сред всички други неща, тя бе победила и заради обещанието си да направи всичко възможно за спиране на полицейската бруталност. Спиране на делата за престъпления без жертви. Спиране на арестите на незначителни наркомани и проститутки. Специализирани консултации и програми за рехабилитация за хора, чиито емоционални и житейски проблеми са ги накарали да нарушат закона.

Нейната администрация нямаше да се прочуе с налагането на остарели норми, а с осъществяване на правилните мерки. И Шарън Прат без съмнение знаеше какви са те — защото винаги бе на страната на невинните.

Но ако Тори искаше да преизберат шефката му, той трябваше да я накара да се огъне, въпреки че знаеше припева на старата песничка — Шарън беше дъб, а не върба. Тя нямаше да се огъне.

Независимо от всичко, можеше да ѝ помогне да осъзнае, че не е задължително да търси пълно отражение на личната морална позиция на политическата арена. Щяха да си позволят и някоя сива зона, въпреки че Бог знаеше или поне Тори, че сивите зони не бяха по вкуса на Прат.

— Не съм сигурен — започна отново Тори. — Може би хората не виждат как резултатите от твоята — нашата — програма ще повлияят върху живота им.

Ноздрите на Прат се разшириха, а живите ѝ очи заблестяха.

— Какво имаш предвид, Гейб?

— Нека вземем за пример бездомните. Само по себе си да нямаш дом не е престъпление.

— Въобще не е. — Прат си служеше с резките даскалки поправки едва ли не като словесен тик.

Но Тори ѝ бе свикнал и вмятането ѝ изобщо не прекъсна потока на мислите му.

— И никой не твърди обратното. Но, ако си спомняш, една от основните точки в кампанията ти беше, че ще се отнасяме към бездомните с уважение. Мисля, че това докосна някаква струна в душите на избирателите ти.

— Така и би трябвало да бъде.

„Също така — мислеше си Тори, — ако премахнем израза би «трябвало» от речника на шефката му, тя ще остане почти няма.“

— Да, но не можеш да отречеш, че тази политика ни създаде някои проблеми.

Гейб знаеше, че това е уловката в премълчаното послание. След като Прат бе дошла на власт заради прилив на хуманност, тя създаде коалиция с кмета и някои от общинарите и, с участието на положително настроените медии, обяви на цялата страна, че под нейното ръководство Сан Франциско ще стане рай за бездомните. Полицията нямаше да тормози бедните и унизените. Край на хайките. Градът ще финансира програми за безплатна храна. Армия от доброволци ще създава подвижни кухни за топла супа и ще носи сандвичи на гладните по местата, където те живеят.

Казано накратко, тази утопична политика доведе до масова миграция на безработни от цялата страна към града в залива. За няколко месеца пълчища от скитници, пияници, хора с психични

отклонения и наркомани завзеха парковете „Голдън Гейт“ и „Долорес“, както и всяка зелена площ наоколо. Улиците на търговския център се пренаселиха с просяци, изтегнати по входовете пияници и пикаещи навсякъде отрепки. Когато най-ужасните прогнози се сбъднаха, учтивите молби за бързи промени се превърнаха във войнствени настоявания и дадоха началото на недоволства, улични кражби, изнудвания и грабежи.

— Но това не бяха бездомните, на които искахме да помогнем — оправда се областната прокуратура. — Тези са криминални елементи. Хората са длъжни да видят това. Просто трябва да ги образуваме.

Тори клатеше глава.

— Не, Шарън. Те никога няма да го видят. Смятат, че ти си отворила градските порти за скитниците. Ти разруши туристическата индустрия.

Прат изправи гръб и вдигна чашата с коктейл до устните си. Отпи замислено.

— Прекалено късно ли е?

— Нека те попитам нещо, Шарън. Сигурна ли си, че искаш да продължиш да работиш това? Че искаш отново да се включиш в надпреварата?

— Въпросите са два — усмихна се почти сърдечно шефката му и леко го докосна по ръката. — Дали искам да продължа да върша това? — повтори тя. — Сторихме много добрини, Гейб. Не е ли така?

Тори отново потърси внимателен отговор.

— Мисля, че направихме положителни промени в дневния ред, Шарън. Хората мислят за офиса — за областния прокурор — по много по-различен начин отпреди. Сега го възприемат като фактор на социално и дори морално лидерство. И всичко това е за добро.

— Но...

Гейб лапна две ядки.

— Но фактите все още сочат, че по-голяма част от избирателите се връщат към тезата, че основната роля на областния прокурор е да преследва хората, които нарушават закона. А това никога не е било твоята сила. Ти искаш да помагаш на хората. Ето кое винаги те е движило напред. Затова и те попитах дали искаш да продължиш да вършиш тази работа.

Шарън замислено въздъхна.

— Проповедта ти беше безсмислена, Гейб. Вече сме доста напреднали в анализите си. Знаехме какво става. Не можем да продължим да строим затвори и да хвърляме все повече хора в тях. Трябва да...

Тори постави длан върху ръката на Прат, за да я прекъсне. Те трябваше да образуват масите, и престъпниците, и жертвите, да създадат кабинети за консултация и рехабилитация и така нататък. В някаква степен, преди да започне работа на пълен щат в Съдебната палата и да бъде увлечен от глупавия и безнадежден ход на престъпността през системата, той дори вярваше в известна част от всичко това. Но времената на оптимизъм бяха отминали.

— Нека не се отклоняваме от проблема — заяви той малко потвърдо, отколкото бе възнамерявал. И преди шефката му да се възпротиви, продължи: — Шарън, опитахме се да повишим равнището на морала. Отново и отново вършехме правилните неща. Но анкетите показват, че хората не получават нашето послание или пък то не отговаря на техните желания. Сега въпросът е дали искаш да продължиш. И ако е така, наистина смятам, че ще е добре да се замислиш... — пауза, — дали да не прецизираш позицията си.

Устните ѝ се присвиха в отвращение.

— Не.

Той почти щеше да каже: „Е, това беше една чудесна размяна на идеи!“, но думите, които изговори, бяха:

— Какво не? Че не искаш да продължиш?

— Не. Не искам да се отказвам. Работих много за този пост и за доверието на хората. Аз съм възможно най-добрия избор за областен прокурор. И нека не забравя ме, че управлявам офиса по начина, по който той би трябвало да бъде управляван.

Тори постави ръка на лицето си, за да прикрие гримасата. Отново доброто старо „би трябвало“. Представата на Прат поне е цялостна и самоуверена — помисли си той, — независимо от истинското състояние на нещата. Шарън виждаше един по-добър свят и хората, които не споделяха идеята ѝ, бяха глупави, проклети, невежи, продажни, престъпни, без логика или всичко накуп. Така или иначе, те не влизаха в сметките. Но съветникът ѝ трябваше да я накара поне да осъзнае, че нейните гласоподаватели значат нещо.

— Добре — каза той. — Тогава може би всичко е въпрос на възприятие.

Светлите очи на Праг блеснаха. Харесваше ѝ посоката на разговора.

— За кое?

— Че се отнасяш твърде меко към престъпленията.

Искриците помръкнаха.

— Това е глупост. Аз *мразя* престъпленията. Каква мислиш е основната ми цел в тази работа? Престъпниците — хората, които не мразя. Опитвам се да ги разбера, да видя какво се е случило, как са стигнали...

Тори натисна малко повече ръката ѝ.

— Шарън, нали говорим за възприятието?

Жест на нежелание, след това кимване.

— Продължавай.

— Убийството на Илейн Уейджър от просяк.

— Това е ужасно, Гейб. Аз харесвах Илейн.

— Шарън, всички харесваха Илейн. Точно за това говоря. Ето ти една много обичана и известна обществена фигура, дъщеря на популярна бивша сенаторка, с афроамерикански корени. Тя е брутално убита от бездомен бял мъж заради жълтите стотинки в чантата ѝ. Усецаш ли накъде бия?

За негова изненада и удоволствие, видя как идеята му проблясва в съзнанието на шефката му.

— А има и още нещо.

— И какво е то?

— Ако нямаш нищо против, ще се пробвам в това дело.

Думите му предизвикаха очевидна реакция, макар и само в началото.

— Но аз се нуждая... — След това Шарън се спря. — Защо го искаш, Гейб?

Тори бе престанал да дъвче ядките. Той постави чашата си на масата и погледна шефката си в очите.

— Когато я срещнах за първи път...

— Става дума за Илейн, нали?

Той кимна.

— Когато Крис Лок беше областен прокурор.

Устните ѝ се присвиха. В личните си разговори Шарън винаги наричаше администрацията на Лок „каменната ера“. След като я избраха, тя прочисти офиса от почти всички прокурори на Лок и не беше тайна, че това бе една от причините сега нейната администрация да не успява да убеди никого. Трябваше да ги остави да напуснат заради политическата им некоректност, да не говорим за цялостната им култура на непоправимост. Лок беше чернокож, но според Прат бе наел прекалено много бели мъже, които залагаха на мачистката теза „успех на всяка цена“ и моделът им бе заразил цялата администрация. Разбира се, те раздаваха обвинения, но на каква цена?

Мотото на Шарън беше: „Да бъдеш прокурор е много повече от това да раздаваш присъди“. На което групата на Лок отговаряше: „Така ли?! И какво например?“

Така че всяко споменаване на Крис Лок и неговата администрация караше Шарън да заема отбранителна позиция. Беше очевидно, че реакцията ѝ сега не е по-различна, докато напрегнато барабанеше по бара с пръстите на дясната си ръка.

Тори внимателно се протегна и постави ръката си върху нейната.

— Илейн имаше връзка с Лок.

— С областния прокурор ли? Докато работеше за него? Колко по-млада беше от него? Господи, що за човек!

Тори потисна желанието си да посочи на шефката, че те — Шарън и той — са в абсолютно същите отношения, на каквито са се наслаждавали Илейн и Лок. Нямахме и съмнение, че Прат трудно щеше да забележи някаква прилика, освен факта, че и в двата случая областният прокурор си ляга с помощника си. Но Лок е бил изкусител на наивна млада жена, докато при нея нямаше нищо подобно. Тя и Тори имаха зряла връзка между равни. Затова той просто запази мълчание и след малко продължи:

— Във всеки случай, когато Лок беше убит, тя имаше нужда от рамо, на което да поплаче и ние...

Прат изтегли ръката си изпод неговата.

— Не ми казвай. Не искам да знам.

— Не беше това, Шарън. — Той отново взе ръката ѝ и успокояващо я погали. — Не беше това, разбираш ли?

Тя най-после кимна.

— Добре.

— Тук нямаше с кого да поговори. Офисът се променяше. Тя чувстваше, че навсякъде има шпиони. — Гейб сви рамене, за да намали силата на думите си. — Вършех някаква помощна работа в афроамериканската общност, популяризаторска дейност, точно като теб. Както и да е. Илейн и аз се посближихме за малко. Платонично. Наистина. — Той стисна ръката ѝ. — За една седмица беше загубила майка си и любовника си. Имаше нужда да поговори. Какво е мястото на силна и чаровна млада негърка в света на белите мъже? Каква е цената на славата на майка ѝ? Заслужава ли си всичко това? Разумно ли е да има връзка с женен мъж? Накъде отиваше? Какво бе направила? Такива работи. — Той замълча. — По стечение на обстоятелствата, успя да подреди нещата си. Свързах я с Арон Ренд и останалото го знаеш. Но, по някакъв начин, тя беше много важна за мен. А сега... — Въздишка. — Бях загрижен за нея и чувствам, че ѝ дължа нещо.

— Какво? Не можеше да предотвратиш това, което ѝ се случи. То няма нищо общо с теб.

— Знам. — Той обмисли фразата си. — Нека го наречем отплата. Този просяк, който я уби. Ако някой трябва да го смаже, бих искал да съм аз.

Два часа след като беше оставил Глицки, след посещение при шефа на инспекторите Франк Батист, Харди бе започнал да излиза от шока си, но още не беше сигурен как да продължи. Поне бе вкарал Коул Бърджис в компютрите на затвора и сега искаше да поговори с него, за да добие представа за нанесените щети. Пое по външния коридор от задната врата на Палатата. Влажният вятър щипеше, затова, след като влезе в затвора, спря за минута да се постопли.

Сержантът на пропуска беше нисък, кльоцав бял с табелка с името „Райли“ и къса рижава коса. Глицки бе около метър и деветдесет, наполовина негър, с обръсната глава. След първите три минути с Райли, Харди бе учуден как може двамата толкова да си приличат.

Защото, независимо дали го осъзнаваше или не, сержантът представяше пред Харди имитация на Глицки и беше дяволски добър в това. Да, напълно сигурен е, че Коул Бърджис е арестуван. Не, не е чул

за никакъв хероин. Съжالياва, все още не е вкаран в компютъра. Не би могъл да каже със сигурност къде е сега, дори дали е отведен на шестия етаж или в болница. Харди остави думите да минат покрай ушите му и след това поиска да говори с шефа на Райли. Сержантът му каза, че, ами, по дяволите, не е сигурен дали има някой толкова късно. Харди нарочно понижи гласа си така, че Райли трябваше да се наведе по-близо, за да го разбере, и прошепна:

— Добре, сержант, тогава ме заведи при шефа на затвора или, ако не е тук, ще се обадя на Дан Боулс — шерифа — вкъщи. О, щях да забравя. Вашият задържан, Коул Бърджис, е зет на Джеф Елиът, който пише рубриката „Градски клюки“ в „Кроникъл“.

За две минути Райли намери някой, който може да знае нещо. Висок, черен и мускулист, мъжът се появи от вратата зад рецепцията, забеляза прищялеца в адвокатски костюм, насочи се към него и намали разстоянието между двамата.

— Аз съм лейтенант Уейн Дейвис. Господин...?

Харди обясни кой е и представи проблема. След това:

— Този човек се нуждае от детоксикация. Медицинските му резултати все още не са придвижени, поне доколкото знам. Сержантът ми каза, че той дори все още не е вкаран в компютъра.

— Тогава вероятно още не е прегледан. После ще разгледат медицинските му резултати. — Дейвис беше скръстил ръце, веждите му бяха свъсени. Харди трябваше да разбере, че мисли сериозно върху всичко казано и се опитва да си спомни един човек, след като е имало поне дузина, докарани тази нощ в затвора за разпит. Попита:

— Вие неговият адвокат ли сте?

Харди кимна, търпението му беше на привършване:

— Сестра му ме нае от негово име. Той е задържан вече почти цял ден.

— Хм... И казвате, че лейтенант Глицки го е довел?

— Вижте, лейтенант. Говоря за Коул Бърджис, заподозреният за убийството на Илейн Уейджър. Той е тук. В наркотичен глад е и вие сте отговорни за това. Какво смятате да направите?

Дейвис размишляваше, сякаш го правеше само заради Харди, като се преструваше, че едва сега се сеща.

— Илейн Уейджър. Този ли? Да, тук е, но не зная докъде сме стигнали с него.

— Какво имате предвид?

— С процедурите. Днес беше натоварен ден, докараха около трийсет души. — Още едно отработено свиване на рамене. — Не зная.

Харди беше чул повече от достатъчно.

— Добре, лейтенант, да престанем с глупостите. Настоявам веднага да се видя с клиента си. Ако незабавно не премине през детоксикация, лично вие ще бъдете призован от града да отговаряте на съдебен иск за един милиард долара...

Дейвис авторитетно протегна ръка.

— Запазете си заплахите, господин Харди. Сигурен съм, че е тук. Ще го намерим и ще го проверим. Или ще е горе в затвора, или на път към общинската болница. Когато приключим, ще можете да го видите на едно от двете места. Но не и преди това, господин Харди.

На Коул Бърджис му се искаше да е мъртъв.

Не усещаше нищо друго, освен болката и нямаше начин да я спре. Не и тук. Не и без дрога.

Когато беше малко момче — тогава все още спортуваше — получи някакво схващане в краката, което го събуди от дълбок сън посред нощ и го накара да пици. Беше прасецът на десния му крак или някакъв мускул под ахилесовото сухожилие.

Проклетият мускул сам се беше усукал, като бе захванал всички нерви наоколо в концентрирана орбита от агония.

Но поне бе локализиран. Едно-единствено място. Един мускулен спазъм. Майка му можеше да дойде и да го разтрие, да го оправи и да му поговори. Щеше да мине, въпреки че споменът — болката — щеше да го тормози с дни. Но сега съвсем не беше така — всичко го болеше едновременно. Не спираше. Непоносимо.

Господи! Нека някой дойде и ме убие.

Дали го бе изрекъл? Не знаеше. Това беше единствената му мисъл, но всъщност нямаше никакви мисли, никакви думи. Не съществуваха дори съзнание отвъд болката. Тя поглъщаше цялото му същество. Единствено и само болката. Не бе имал хероин от три дни.

Тялото му беше натъпкано в оранжев затворнически гащеризон. То нервно потрепваше с лек шум на пода на килията, която се използваше за психически неуравновесени.

Пазачът отвори вратата и я задържа, докато двама други пазачи повдигнаха тялото на някаква количка и започнаха да я тикат през фойето към асансьора, който водеше към товарния изход на затвора.

Коул Бърджис бе сигурен, че желанието му е на път да се изпълни. Да умре. Всеки момент щеше да свърши. Така и трябваше да стане.

Светлините експлодираха в мозъка му и всяка светкавица се придружаваше от друга ослепителна остра болка, още непоносима агония, за която би казал — ако изобщо можеше да проговори в този миг, а той не можеше, — че това е на границите на възможностите му. Никой не би могъл да понесе такова мъчение и да оживее.

Убийте ме! Убийте ме!

Дрога дрога дрога дрога.

Дейвис се върна без следа от Коул Бърджис.

— Господин Харди.

— Къде е проклетият ми клиент?

Лейтенантът остана невъзмутим.

— Клиентът ви е добре. Имахме компютърен проблем и го бяхме изгубили от поглед за минута. Това е всичко.

— Къде е? Искам да го видя.

Усмивката не се промени.

— Може да го видите, но той не е тук. В болницата е. Не ви гарантирам, че в момента е в съзнание, но имате дяволската възможност да отидете и да разберете сам. Ако искате, мога да се обадя и да предупредя да ви очакват.

Франи Харди опъна дългата си червена коса на конска опашка и тя се спусна до средата на гърба ѝ. Беше боса, със стари дънки и няколко номера по-голям зелен пуловер. Стоеше на входната врата и махаше за довиждане на децата си, докато те тичаха към училищния автобус. Харди се приближи зад нея, постави ръка на рамото ѝ и извика:

— Приятен ден, деца. Ще се видим довечера.

Те заедно се обърнаха, преминаха през дневната и се върнаха в кухнята, където Харди седна пред кафето си. Франи мълчаливо отнесе няколко чинии в мивката и забърса една-две с гъбата. Най-накрая преодоля психическото напрежение, върна се при масата и седна до съпруга си. Усмихна се тревожно, протегна ръка и я постави върху ръката на Дизмъс.

— Ехо!

С инстинктивна въздишка напрежението на Харди също отмина.

— Да.

Съпругата му кимна.

— Знам. Тя се старее.

— Да.

— Не е каприз за привличане на вниманието. Тя наистина се тревожи.

Той кимна — дори и за миг не се бе съмнявал в това. Тази сутрин дъщеря му отново се боеше да тръгне за училище и двамата родители се бяха съюзили в опита си да успокоят безбройните ѝ страхове. Беше близо час, след като синът им Винсънт бе взел препечената си кифла и бе изчезнал в стаята си, за да не му се налага да участва в семейната мисия.

Страховете на Бек.

Постоянният поток от новини и информация, дори и училищното всекидневие, я караха да е болезнено съпричастна към всеки кошмар, който се случва някъде по света — самолетна катастрофа в Калкута, криза със заложници на Балканите, глад и геноцид в Руанда, палежи на

църкви на Юг. Всички проблеми на света намираха свой дом в малката ѝ изтормозена главица.

Това беше сцената на нейното всекидневие, тревогите на съществуването ѝ.

На Харди му беше трудно да повярва, че човешката природа се бе променила в такава степен за едно поколение. Със сигурност винаги бе имало престъпници и извратени типове, грозота и злоба; просто бе липсвало усещането, че са навсякъде. Вероятно животът на децата му не беше много по-заплашен, отколкото когато той бе момче. Но сега изглеждаше сякаш всеки детайл на всяко престъпление навлизаше в обществото от първата страница на вестника, от телевизията, по Интернет — расисткото убийство в Детройт ставаше *тук*, обиденият баща, който убиваше жена си и децата си, беше *тук*, кланицата в училище в Северна Дакота можеше да се случи *тук*, днес.

Бек сякаш усещаше, че ако само за момент свали гарда си, ще *умре*. Хората, които отвличаха деца, висяха във всяка обществена баня, можеш да хванеш рак, ако само вдъхнеш дима от нечия пура, бомбите и пистолетите заливаха всички обществени училища, хващаш СПИН дори ако само целунеш гаджето си. Бог да те пази, ако изгориш на слънцето или забравиш да затегнеш предпазния си колан в автомобила.

Правителството предупреждава: Всеки, който диша, умира! „Внимавайте!“

Тя се опитваше да подреди страховете си, да ги накара да идват един по един. Поне три пъти на седмица през последната година. Преди лягане. Сутрин в училище. Винаги, когато нещо я впечатли. Това тормозеше родителите ѝ.

— Тя се тревожи — повтори Франи.

— Аз също — отвърна Харди. — Но аз съм възрастен и това ми е работата. Бек е здраво дете, родителите ѝ се обичат и имат достатъчно пари. Би трябвало поне една-две секунди седмично да мисли за това. За добрите неща в света. Чувал съм, че са останали няколко — залезите, храната, случайните безвкусни шеги.

— Тя се опитва, Дизмъс. Полага всички усилия.

— Знам. — Харди отпи от студеното си кафе и издиша дълбоко. — Наистина зная. Просто това разбива сърцето ми.

Изразът увисна в стаята. След една дълга минута Франи стисна ръката му.

— И какво още? — попита тя.

Харди замълча, после изимитира невинност.

— За какво питаш?

— Добър опит — усмихна се тя. — Но не минава. Има нещо друго — освен Бек, — което те тревожи, откакто се прибра снощи.

Харди погледна към жена си. Тя отмахна един досаден кичур червена коса от красивото си чело и го погледна със съчувствие.

— Добре се справяш — отвърна той.

Тя сви рамене.

— Това е част от играта. И какво е?

Той въздъхна за последен път и се предаде:

— Ейб.

— Това съвсем не ми звучи в негов стил — замисли се Франи, след като чу цялата история. — Мислиш ли, че е имал връзка с Илейн?

Въпросът беше неочакван и Харди внимателно го обмисли, след това тръсна отрицателно глава.

— Тя беше сгодена. Освен това, не бих определил Ейб като голям любовчия.

— Той имаше любовна връзка с Фло почти двацет години.

— Това не беше любовна връзка, Франи. Те бяха женени.

Тя му направи една чаровна муцунка.

— И мислиш, че двете неща взаимно се изключват?

Харди взе ръката ѝ, целуна я и поклати глава.

— Имам предвид, че не си го представям в любовни похождения. Не би се справил с...

Франи се усмихна дяволито.

— Ейб? Нима говорим за неотразимия и словоохотлив лейтенант Глицки? Искаш ли мнението ми?

— Разбира се.

— Мисля, че ако е бил привлечен от някоя жена и е срещнал определени препятствия — като годеж, — едва ли би се спрял пред нещо.

Харди изправи гръб.

— И мислиш, че дори би го споменал пред дамата, за която става дума?

— Не. Не и на нея. Не и преди да му даде някакъв знак, че това я интересува. Защо мислиш, че Ейб не е имал любовна среща през последните три години?

— Може би жените го мразят и се страхуват от него?

— Дизмъс!

— Сигурно е ужасяващо чудовище?

Не беше тайна, че Франи смяташе Ейб за един от най-привлекателните мъже на земята.

— Не смятам, че е това.

— А какво ще кажеш, ако никоя не му е харесала достатъчно?

— Може би, но едва ли. Не мисля така. — Тя се наведе към него. — Мога да се обзаложа с теб на каквото искаш, че не е поканил никоя жена на среща, защото не би искал да разкрие нищо от ставащото в душата му. Това е неговата защитна реакция заради Фло.

Харди знаеше, че съпругата му е доста права за това. След смъртта на Фло беше прекарал доста време с Глицки — по лични и по професионални поводи — и знаеше, че приятелят му съвсем не е от типа хора, които се радват на детето в себе си. Стените, с които се бе обградил, бяха високи и дебели. Но Франи не бе схванала цялостната картина и изражението на Харди стана сериозно.

— Мисля, че е изплашен и тук си права, но не за това, че някой ще разбере истинската му същност. Мисля, че се бои, че ако се обвърже с някоя жена, ще започне да му пука за нея. И това може да се задълбочи. А след това отново би могъл да загуби всичко.

Франи отново постави ръката си върху неговата.

— Това бяха твоите демони, Дизмъс — нежно заговори тя, — но може би не са страховете на Ейб.

Първият син на Харди, Майкъл, бе починал като малък. Случката бе довела до развода му с първата му съпруга, Джейн, и до десетилетие на летаргия и мъгла, подсилвана с бира „Гинес“. Водеше празно съществуване с надницата си като барман в „Литъл Шамрок“. Страстта му към работата му и справедливостта — също и към залезите, храната и сексуалната любов — беше пресъхнала. И тогава, по някакъв начин точният механизъм на всичко случило се бе все още загадка за него — Франи бе навлязла в живота му и той отново започна да чувства и да успява да изрази чувствата си.

Сега Харди присви устни и погледна към съпругата си.

— Може би затова и го разбирам и признавам. Като го виждам у Ейб. Как стигнахме до тази тема? — попита той.

— Говорехме дали Ейб ходи на срещи. За възможната му връзка с Илейн.

Дизмъс помисли още минута.

— Какъвто и да е проблемът, той е сериозен. Ейб иска хлапето да страда. Отношението е лично.

— И какво ще правим сега?

— С Ейб ли?

— Не мисля, че трябва да правиш каквото и да било по отношение на Ейб. Той си има начини да се грижи за себе си. Мислех за момчето. Какво ти остава да направиш? Захванал ли си се с него?

След още една минута размисъл, съпругът ѝ отвърна:

— Да кажем, че не ми допада идеята да защитавам човека, който е убил Илейн. Аз я харесвах. Ако Коул го е направил, ще насоча Дороти към някой колега и ще ѝ обясня, че имам конфликт на интересите.

— Току-що каза „ако Коул го е направил“.

— Направил го е, Франи. Признал е. Това обикновено е достатъчно.

— Но ти искаш да поразровиш още малко, нали? За да си сигурен.

Съпротивата на Харди се забеляза като повей на вятъра. Изражението му се промени няколко пъти, преди да застине в гримаса.

— Вероятно, знаеш ме какъв съм — призна той. — Въпреки че човек никога не може да е сигурен. Просто сега има нещо, което ме човърка. Бих искал поне да поговорим, да чуя неговата гледна точка. Но ако по всичко личи, че го е извършил независимо дали нещата са пресилени и сплескани или не — ще оставя Дейвид или някой друг да поеме делото. Не бих искал да бъда замесен в защитата му.

— Но какво ще стане, ако...

Харди вдигна ръка.

— Нека не стигаме дотам. Не и сега. Съгласна ли си?

— Ейб няма да е особено щастлив, ако го направиш, нали?

Дизмъс кимна мрачно.

— Любов моя, знаеш, че понякога проявяваш удивителен талант да четеш между редовете.

Харди беше изненадан, но нито Джеф, нито Дороти Елиът приеха особено негативно решението му да не защитава Коул. Дори му казаха, че постъпва правилно. По техните думи, момчето беше свършило доста добра работа, за да се отдръпне от всичките си роднини.

Когато първоначално бе започнал да има „проблеми“, Джеф и Дороти се бяха постарали да подхождат с разбиране и да го подкрепят в усилията му. Коул им бе казал, че е дошъл в Сан Франциско, тъй като тук не срещал такова недоверие, както в Средния запад. Той бил *опитвал*, но хората просто не го разбирали.

Така че семейство Елиът го поканили да остане у тях с децата им, докато се установи. През следващия месец Джеф „изгубил“ часовника си и домът им бил обран посред бял ден, като крадецът си тръгнал с повечето бижута на Дороти. Вечерите станали напрегнати за децата, когато мястото на вуйчо Коул го очаквало, а той не се появявал. Като капак на всичко, Коул предизвикал две незначителни автомобилни катастрофи, докато карал колата на Дороти. И в двата случая грешката била на другия шофьор, който, освен всичко, изчезвал от мястото на сблъсъка. Най-накрая, когато касичката — прасенце на едно от момиченцата изчезнала със спестените в нея четиристотин долара, те казали на Коул да си тръгне и да не се връща повече.

Така че Джеф и Дороти разбираха решението на Харди. Бяха потърсили помощта му като приятел, който спешно да отиде в затвора и да се увери, че Коул ще премине през детоксикация. Не очакваха от него да полага допълнителни усилия.

Но, за собствено успокоение, Харди искаше да види младежа и да стигне до дъното на неговото самопризнание. Какво беше казал Коул? Поведението на Глицки също имаше нещо общо с невъзможността му да го приеме. Не че смяташе Коул за невинен, но фактът, че всички се отнасяха с хлапето сякаш вината му е вече доказана, тормозеше адвоката у Харди.

Той нямаше нужда от увереността, отвъд здравословното съмнение. Беше готов на секундата да забрави за Коул, но не би успял напълно, докато не се увери, че момчето наистина е убило Илейн.

Тогава можеше да върви по дяволите. Харди нямаше да се трогне.

В женската стая за почивка в адвокатската кантора „Ренд и Джекмън“ на Монтгомъри Стрийт Трея Гент се опитваше да оправи зачервените си очи, но знаеше, че едва ли ще успее. Покрай ужасното безсмислено убийство на любимата ѝ приятелка и шефка Илейн Уейджър и взаимно несвързаните изисквания на чудесната ѝ, но трудно поносима четиринайсетгодишна дъщеря Рейни, Трея бе успяла да поспи по-малко от три часа за последните четири нощи.

Тази сутрин беше на работа, понеже не искаше да пилее повече от дните си за болнични. Трябваше да ги пести, за да може да бъде на разположение, когато дъщеря ѝ се нуждае от нея у дома заради истинска болест или за да я съветва при истинска криза. А Трея не се заблуждаваше. Рейни беше тийнейджър — тя щеше отчаяно да се нуждае от майка си от време на време през следващите две — три години, точно както Трея бе имала нужда от собствената си майка. И, слава Богу, Рейни — точно както Трея някога — беше дете, което би помолило за помощ.

Със сигурност тя нямаше да пилее нито един от тези безценни дни болничен отпуск за себе си — от шест години не бе отсъствала от работа по лична причина. Плащаха ѝ да бъде на линия и отдадена на работата си и тя нямаше да измами работодателите си. Те разчитаха на нея.

Но очите ѝ щяха да издадат факта, че тази сутрин бе функционален призрак, а тя ненавиждаше възможността някой да види това. И особено Кпарънс Джекмън, един от партньорите във фирмата. Когато получи съобщението, че Джекмън иска да я види в офиса си, Трея кротко хлипаше в собствената си кутийка.

И защо не? Как може някой да убие Илейн? Сърцето ѝ се сви от болка, когато за първи път чу за това, а оттогава не ѝ бе станало по-леко. Илейн ѝ бе приятелка и Трея ѝ се доверяваше; те често се шегуваха, че са разделени при раждането си сестри. С шефката ѝ бяха на една възраст — трийсет и три. И двете бяха хубави, нито напълно черни, нито бели. Интуитивно бяха разбрали, че понякога огромната

разлика между социалното положение, работата и перспективите пред тях са само продукт на семейна среда, образование и — най-великата от всички променливи — късмет.

Трея хвърли последна шепа вода върху очите си, премигна няколко пъти и ги подсуши със салфетка. Беше накарала господин Джекмън да чака достатъчно, дори малко прекалено. За последен път се взря в себе си в огледалото, добави някаква искрица жизненост в уморените си очи, изпъна рамене и повдигна брадичка.

— Добре, момиче — прошепна твърдо на себе си, — никакво циврене.

Шейсет и три годишният Кларънс Джекмън беше силов играч. Компанията, която преди трийсет години основа с Арон Ренд, беше най-успешната предимно негърска адвокатска фирма на запад от Чикаго. Въпреки че „Ренд и Джекмън“ представляваше около петдесет процента от бизнеса на малцинствата в района на Залива, останалите им приходи идваха от смесени юридически лица без значение на етническия произход; Списъкът с клиенти включваше банки, хотели, строителни фирми, здравни организации, няколко компании от Силиконовата долина, дузина знаменитости от спортния и развлекателния бизнес и стотици други личности и корпорации, които не привличаха вниманието, но имаха високи доходи.

Внушителен до степен да е чак плащещ, Джекмън бе звезда като краен защитник в университетския футболен отбор през шейсетте. Представляваше почти сто и десет килограма мускули върху ръст от метър и деветдесет. Обожаваше двуредните италиански костюми в кафяво или зелено, белите ризи и консервативните вратовръзки. Бе с наситено черна кожа и несъразмерно голяма глава, сега гъсто покрита със сиви възелчета коса. Точно преди два месеца той бе накарал кандидат на средна възраст за позицията шеф на финансовия отдел на фирмата да си излезе от интервюто за работата без да промълви и дума, докато самият той го бе гледал отвисоко, за да разбере дали ще го понесе.

Бе очевидно, че Джекмън не би се извисил до настоящата си позиция, ако бе имал меко сърце. Юридическият бизнес беше достатъчно състезание, дори да не си негър. А ако си, той би могъл да

бъде ужасяващо брутален. „Ренд и Джекмън“ знаеха това още когато започваха. Те чувстваха, че трябва да изградят фирмата си въз основа на идеята, че ако някога нещата потръгнат зле с клиент или дело, те никога и при никакви обстоятелства не биха имали полза от съмнението. Не можеха да си позволят грешки. Трябваше да бъдат най-добрите. Не просто най-добрите негри, а най-добрите. Точка.

Така, може би по някаква ирония, фирмата разчиташе много повече на резултатите в университета при назначаването на своите служители, отколкото повечето си конкуренти. Най-младите съдружници полагаха безкрайни часове къртовски труд, за да могат да станат партньори и да продължат да работят дори и по-здраво. Умствената и физическата слабост, извиненията, моралните грешки, провалите — всичко това бе повод за уволнение.

Без да се притеснява от законите, свързани с чувствителност към проблемите на произхода, Джекмън управляваше една по негово мнение старомодна фирма. Когато той и Арон първоначално започнаха, те веднага установиха правилата на играта и без да им мигне окото се освобождаваха от всички недостатъчно способни. Съвсем скоро името им се разчу и звездите от най-добрите юридически колежи и други фирми започнаха да тропат на вратата им — най-трудолюбивите, най-брилянтните, най-амбициозните. Всички бяха работохолици. Тук неговите адвокати можеха да направят велики неща, да изритат някой високопоставен задник и да спечелят големи пари, без да се чудят дали не са наети, за да попълнят бройката или пък просто защото не могат да бъдат уволнени.

Сега, натъжен поради много причини от убийството на една от истинските си звезди, Илейн Уейджър, Кларънс Джекмън трябваше да предаде едно грубичко съобщение на една от добрите си служителки. Седеше зад бюрото си — което винаги бе ефективно средство за поддържане на емоционална дистанция — и разместваше разни книжа, когато вратата се отвори. Продължи със заниманието си още няколко секунди, след което вдигна поглед.

— А, госпожа Гент. Благодаря ви, че дойдохте.

— На вашите услуги. — Тя беше застанала в класическа военна стойка „свободно“ до стола с висока облегалка, поставен пред бюрото.

— Моля, седнете.

С отсечено и делово кимване жената му благодари и седна с изправен гръб, като успя да го направи, без да прояви скованост или нервност. Погледна го с очакване, след което го изненада, като заговори първа:

— Какво мога да направя за вас, сър?

Въпреки съобщението, което трябваше да предаде, Джекмън усети, че почти се наслаждава на момента. Причината беше в жената пред него. Леката подпухналост около очите ѝ по никакъв начин не нарушаваше външния ѝ вид. Ако използваше някакъв грим, сигурно бе много лек — седеше на около три метра от Джекмън и той не забелязваше и следа, нямаше дори и червило. Лицето ѝ бе хубаво — старшият съдружник реши, че ако му сложеше грим, то щеше да е направо красиво, което вероятно беше причината за нейното безгрижие. Имаше ъгловат, почти екзотичен чар — някакъв намек за азиатски примес в кръвта ѝ. Консервативно облечена в копринена блуза с цвят на горски мед и дълга до коленете пола, тя все пак успяваше да прояви своята физическа привлекателност. По нея нямаше и грам излишно тегло, но и съвсем не бе кльоцава. Изглеждаше преди всичко силна.

Тези впечатления се сблъскваха в няколкото секунди, които бяха нужни на Джекмън да формулира отговора си. Лицето му бе сериозно, езикът на тялото му изразяваше съчувствие, когато се наведе напред с ръце, опрени на бюрото.

— Като начало — започна той с нисък и успокояващ тон, — исках да видя как сте в светлината на онова, което се случи с Илейн.

— Опитах се да се наплача вкъщи. — Той се възхищаваше от скромния начин, по който го изрази, докато срещаше погледа му. — Не винаги успях.

— Това е трагедия — заяви Джекмън. — Ужасна трагедия.

— Да, сър, така е. — Тя вдиша дълбоко и зачака. Джекмън може и да беше съчувстващ и искрен, но не я бе повикал, за да ѝ изкаже своите съболезнования.

На главния партньор не му отне никакво време да премине към съществените въпроси. Той се изправи в стола си и прочисти гърло:

— От друга страна, боя се малко неприятна, бих искал да се уверя, че състоянието ви през следващите няколко седмици няма да

бъде причина за проява на известна непохватност. — Той замълча. — Разбирам, че вие работехте основно за Илейн.

Трея кимна в знак на съгласие. Джекмън, естествено, не предполагаше. Той знаеше, че Трея и Илейн имат работни взаимоотношения, които са неповторими във фирмата. Всички останали помощник-юристи „прехвърчаха“ между относително обособени екипи от трима до петима адвокати, като помагаша на всеки един от тях. А Трея изработваше всичките си часове, като помагаше на Илейн. Въпреки че този тандем беше необичаен, Джекмън бе благословил съществуването му, тъй като работеше добре. Илейн беше работен кон, който мъкнеше огромен товар отдела и ангажименти, а Трея бе достатъчно организирана и трудолюбива, за да не изостава от темпото ѝ.

Но сега това се бе оказало обвързване. Джекмън се върна към основния въпрос:

— Предполагам, че през следващите шест седмици ще сте достатъчно ангажирана с разпределението на делата на Илейн и това ще ви създава сериозна заетост.

— Същото си мислех и аз.

— Добре. Освен това, бих ви предложил, ако ми позволите, през този период да започнете да приемате задачи и от другите адвокати, ако те ви предложат.

— Да, сър. Надявах се да направя и това.

— Чудесно. — На Джекмън не се налагаше да изяснява повече предупреждението си. Това, което остана неизказано, бе, че ако Трея не успее да си намери достатъчно работа с някой от екипите, за да има пълна заетост, Джекмън не би могъл да оправдае оставането ѝ на работа. — Вие сте във фирмата от доста време, нали?

— Почти седем години. Дойдох с Илейн, когато се премести от общината.

Пръстите на Джекмън бяха преплетени на бюрото. Той замислено въртеше палци. Нещо се мътеше в главата му, въпреки че лицето му не го показваше.

— Е — каза той с примирение, — добрата ви работа не е отишла на вятъра. — Отново замълча и се усмихна добро желателно. — Нека се разберем, че имате шест седмици на по-лек график. Ако се нуждаете от малко допълнително време, само ми се обадете.

— Ще го направя — отговори тя.

Разговорът бе приключил, въпреки че и двамата останаха неподвижни. След това, сякаш по даден сигнал, си кимнаха и Трея се изправи.

— Благодаря ви — каза тя безизразно и се отправи към вратата.

Докато вървеше през фойето обратно към кутийката си, усещаше как стомахът продължава да я присвива. Въпреки съчувствените нотки, които бе използвал Джекмън, Трея усещаше голата истина зад думите му — щеше да бъде уволнена учтиво и със съжаление, ако не успее да намери друг адвокат във фирмата, който би искал да я използва.

Шест леки седмици.

Знаеше, че Джекмън можеше да ѝ даде и седем, а може би дори и девет, ако ѝ позволи да работи по време на двуседмичното предупреждение за уволнение.

„Господи — мислеше си тя, — какво ще правя?“

Шест седмици!

Трея знаеше, че има малка вероятност да си намери пълна заетост за толкова кратко време. На първо място, нейните колеги помощници бяха под същото напрежение, под каквото бе и тя. Неюридическият персонал на „Ренд и Джекмън“ си „спестяваше“ извънредното време, така че да може да допълни часовете си на заетост в мъртвите периоди. Въпреки че това беше технически незаконно в Калифорния, фирмите си затваряха очите пред тази обичайна практика. Ако имаш прекалено много седмици с ниска заетост — точният брой не беше известен, но беше нисък, — вече си пътник. Всеки във фирмата го знаеше.

Освен това Трея беше наясно, че специалните ѝ отношения с Илейн са били повод на ревност сред колегите ѝ. Не че бе полагала целенасочени усилия в тази насока. Бе вежлива и дружелюбна. Честно казано, дори прекалено. Но не отричаше, че се радваше на изключителното си положение сред останалите помощници. Малко адвокати бяха натрупали толкова негативни емоции от страна на колегите си. Трея беше единственият помощник, който в някои

отношения си бе помислил, че може да се равнява с някой адвокат. Смехотворна идея, ако изобщо някога ѝ бе хрумвала.

Никой нямаше да ѝ хвърли спасителен пояс, а се сещаше и за хора, които щяха да се радват да я видят как се дави.

Така че, ако не се случеше някакво чудо — а тя отдавна бе престанала да разчита на чудеса, — щеше да остане без работа преди да се запролети. Не можеше да позволи това да се случи, не и на нея, не и на Рейни. Трябваше да си подготви автобиографията, да излезе по обед и да тръгне на интервюта за работа.

Само ако Илейн... горката Илейн...

След като премигна, за да възпре неочаквания поток от сълзи, Трея ускори ход в последните крачки до кутийката си. Да бъде проклета, ако разреши някой да я види как плаче. Ако можеше бързо да се вмъкне в сигурното си работно местенце, щеше отново да се вземе в ръце.

Внезапните пристъпи на плач трябваше да престанат. Преди тази седмица Трея не можеше да си спомни кога за последен път бе плакала. Може би някъде след смъртта на Том, когато Рейни беше на две. Преди дванайсет години.

Том.

Не можеше да си позволи да мисли за него, не и сега, не и за това, което можеше да имат, ако... Всичко щеше да бъде толкова различно, ако не беше онази глупава червена светлина и глупавият камион...

Нейният отвратителен късмет...

Потопът от сълзи се опита да се отключи. Почти задъхваща се от усилието да спре напирещите сълзи, тя най-после зави зад ъгъла на малката си кутийка.

Някакъв мъж със суров поглед се бе облегал на бюрото ѝ, ръцете му бяха скръстени, а на лицето му бе запечатано нетърпение. Той имаше топчест нос и белег през устата.

— Трея Гент? — попита рязко мъжът, докато се изправяше и показваше значката си. — Аз съм лейтенант Глицки, отдел „Убийства“. Бих искал да поговорим за Илейн Уейджър.

Трея избухна в плач.

— Мислех, че вече сте арестували някого.

Бяха минали почти десет минути, в които Глицки изчака в офиса, докато Трея отиде до банята, за да оправи лицето си. Сега се бе върнала и явно емоциите ѝ бяха овладени. Освен тихата ярост, която излъчваше и която Глицки бе виждал преди. Определи я като гняв и омраза към себе си, затова че бе загубила контрол.

Трея зае мястото зад бюрото си, а лейтенантът изтегли отнякъде стол и седна на него с облегалката напред. Очите им бяха на едно равнище в тясната стаичка.

— Да, вече имаме човек в ареста.

— Какво общо има това с мен? Или с каквото и да било, което се е случило тук?

Още враждебност. Тази жена, изненадана от посещението на полицията, шокирана от скорошното убийство, не искаше да говори за това. То просто трябваше да отmine.

— Права сте. Може да няма общо с нищо и никой тук — отговори той с професионален тон.

— Какво би могло да бъде? Заловили сте някакъв скитник, нали? Тя не го познаваше.

Устните на Глицки се присвиха.

— Опитваме се да се уверим в това.

— Не прочетох ли някъде, че той си е признал?

— Може и да сте. — Това развитие на нещата не правеше деня на Глицки щастлив и лицето му го показваше.

— Е, това би трябвало да обяснява всичко, не мислите ли?

Лейтенантът скръсти ръце на гърба на стола и нарочно се взря настрани. След това върна погледа си върху нея и изчака още миг. Най-после, след като си помисли, че тя ще започне да изпитва неудобство, заговори спокойно:

— Разбирам, че вие и Илейн сте били близки.

Въпросът отне част от гнева ѝ. Трея прехапа долната си устна и кимна:

— Да.

— В такъв случай ми се струва, че бихте искали да съдействате с каквото можете за разследването на убийството ѝ.

— Да, но...

Глицки я прекъсна:

— Понякога хората признават неща, които не са направили.

— В този случай така ли е?

— Не. — Лейтенантът вдиша дълбоко и съвсем бавно изпусна въздуха. — Но дори и при вярно признание, все още се нуждаем от всички свидетелски показания, които можем да съберем.

— Защо?

— Защото, когато убиецът си наеме адвокат, което и ще направи, той ще промени мнението си и ще пледира невинен.

— Дори след като е признал?

— Случва се. Всъщност, това е нещо обичайно. Какво има да губи?

Трея седна на стола си, докато смилаше чутото.

— Ами признанието?

Ледена усмивка.

— О, аргументът ще е, че е невалидно. По някакъв начин е измъкнато насила. Или пък полицаите са го били. Или пък паметта му е изиграла лоша шега. Може би е било само фантазия или пък просто е объркал нещата, които са се случили.

— Объркал е, че е убил някого?

— О, да. Мислите си, че човек би си спомнял за нещо такова. Ще се изненадате колко хора твърдят, че не помнят, след като са признали, че са го направили.

Очите на Ейб и Трея се срещнаха в малкото пространство помежду им в един вид споделено разбиране. Но това не трая дълго. Щом го осъзнаха, и двамата погледнаха настрани.

— И така — каза Трея, — имате нужда от свидетелски показания. За какво?

На Глицки му беше трудно да ѝ обясни, тъй като истината бе, че се хващаше за сламка. Беше му достатъчно гадно от смъртта на Илейн, но да приеме факта, че е умряла при такава *безсмислена* атака бе прекалено непоносимо за Ейб. Тя не би могла да живее своя интересен и отдаден живот, да направи всичко това, да развълнува толкова много хора, само за да бъде изтрито всичко в един съвсем случаен момент, сякаш тя не бе по-значима от някаква буболечка.

Въпреки че на практика се бе случило точно това.

Но със собствената му дъщеря?

Глицки не би могъл да го възприеме и да живее с истината. Поне докато не научеше повече — за Илейн, за убиеца ѝ, за срещата им, на

която би могло да се придаде някакво допълнително значение.

Беше важно. Беше глупаво и безсмислено. Но трябваше да го направи, Ейб отново срещна погледа на младата жена.

— Ако например Илейн е работила като доброволец в някоя клиника или като адвокат, ако е имала някакъв професионален контакт с бездомниците...

— И тогава да е срещнала този мъж?

Глицки направи гримаса.

— Въпросът е, че ако Илейн е работела като доброволка с тези хора...

Трея клатеше глава.

— Тя работеше като доброволка, но не по улиците. Смяташе повечето от тези хора за изгубени. Мислеше, че ако те се върнат в правия път, ще е по тяхно собствено решение. Не те бяха нейната област на действие.

— А с кого работеше?

— Със студенти. С хора, които се опитват да направят нещо с живота си. Например, разработваше хипотетични казуси в „Хейстингс“. Нямаше особено търпение за професионалните жертви — винаги ѝ се искаше да изкрещи на тези хора да не се оставят на порочните си навици.

— Очите на Трея проблясваха от нахлулите спомени. — Една от любимите ѝ тези беше, че има само два вида хора — жертви и воини.

— Това ми харесва — каза Ейб. — Но може Коул Бърджис да се е мотаел с някои студенти.

— Със студенти по право? Не мисля. — Още едно поклащане на глава. — Не си спомням дори да съм чувала името му.

— Добре.

Трея отново прехапа долната си устна и Глицки се улови, че я наблюдава. Подпухнала, почти нацупена уста.

— Кога я видяхте за последен път?

Въпросът я стъписа.

— Защо питате? Не мислите, че аз... — Тя го гледаше опулено и с недоверие.

— Не мисля нищо. — Глицки нямаше намерение да я плаши. Той тушира тона си: — Опитвам се да започна отнякъде, да добия представа за последните ѝ часове. Абсолютно рутинно.

— Полицията не казва ли точно това, когато подозира някого? Че е рутинна проверка?

Устните на Глицки се помръднаха на няколко сантиметра в още един опит за човечност.

— Права сте, наистина го казваме. Но аз нямам подобни намерения.

Трея въздъхна тежко.

— В неделя следобед. Тук. — Според впечатлението на Глицки, тя имаше нуждата да обясни по-подробно и продължи: — Често идвам през почивните дни, а тя трябваше да свърши малко специализирана работа като длъжностно лице.

Глицки кимна с разбиране. Длъжностното лице бе адвокат, който е избран от съда да послужи като гарант на някакъв специализиран материал — лекарски доклади, досиета на адвокати, експертизи на психиатри — и да пресее необходимата на съда информация. Ако експертът, който е изготвил документа, не е бил юрист, длъжностното лице трябва да направи истинското разследване и да отдели това, което може да се използва в делото. Така личните документи на останалите клиенти и пациенти запазваха своята поверителност.

— И Илейн е дошла тук, след като е свършила работата си?

— Да.

— По кое време?

Лицето на Трея изразяваше съсредоточаване.

— Не съм напълно сигурна. Смрачаваше се, значи е било около пет и половина. Тъкмо привършвах.

— И за какво беше дошла?

— Да остави няколко папки. После отиваше на някаква среща, след това щеше да се прибира.

Сега Глицки бе облегал напред. Това беше неочаквано попадение. Трея бе говорила с Илейн през последния ден от живота ѝ, часове преди смъртта ѝ.

— Спомена ли с кого има среща или пък къде?

— Не. Опитах се да си припомня за себе си. Но тя не ми каза. Сигурна съм. Просто подхвърли, че има среща и ще се видим на другия ден. Винаги ходеше по срещи.

— Изглеждаше ли притеснена? Дали действаше така, сякаш нещо я тревожи?

Трея се поколеба, след това отново погледна Глицки в очите.

— Сега ми е много трудно да кажа, след като зная какво се е случило. Всичко придобива различна окраска. Чудиш се дали си видял нещо или не.

— Но сте видели, нали?

Тя поклати глава.

— Не съм сигурна. Ако беше дошла на работа в поне делник, усмихната и щастлива, никога не бих помислила затова. Зная, че не разсъждавах по този въпрос, когато в неделя вечер се прибрах вкъщи. Просто си помислих, че както винаги е претоварена. Както беше. — Промяната в глаголното време я притесни и тя спря.

— Всичко е наред. — Глицки трябваше да се пребори с желанието да се протегне и да я докосне, да ѝ предложи някаква утеха. Вместо това се облегна назад, без заплахата и без натиск, и я остави отново да улови нишката на мислите си. — Всичко е наред — повтори той.

— Знам. Знам. — Погледът ѝ изразяваше благодарност и тя за момент го задържа върху лейтенанта. После кимна и въздъхна: — Сега бих казала, че, да, може би нещо я тревожеше. Изглеждаше някак... особена. — Трея побърза да защити шефката си. — Но понякога става такава. Винаги мисли за прекалено много неща, има доста грижи.

Внезапно изразителното лице на Трея се промени от неочакван прилив на нетърпение към всичко това и почти гневна ярост.

— За какво мислите? — попита Глицки.

— Мисля, че не познаваше убиеца си. Това е глупаво. По никакъв начин не беше свързана с него. Никой от хората, които я познаваха, не би поискал да я убие. — Тя вдигна поглед, в който се четеше предизвикателност, с нотки на язвителност, че той не може да я разбере напълно. — Трябваше да я познавате.

— Познавах я — отвърна Глицки. — Смятах, че е фантастична.

— Никога не ви е споменавала като приятел. — Внезапно язвителността в гласа ѝ стана по-отчетлива, несъмнена — всичките ѝ инстинкти за самосъхранение бяха излезли неочаквано на повърхността.

— Е, не, не точно приятел. Познавах я от времето, когато заедно работехме в Съдебната палата.

— Знам. Помня ви. Аз също работех там, като чиновник.

Глицки не можеше да ѝ отговори, въпреки че Трея сякаш използваше факта като оръжие срещу него. Изкушаваше се да продължи нататък.

— Във всеки случай, това е още една причина да искам да разбера върху какво е работела. Влагам и някаква доза личен интерес.

Но ако си беше помислил, че подобно признание ще има някакво въздействие върху Трея, жестоко грешеше.

— Така че сте наблюдавали кариерата ѝ, след като напусна Палатата?

Глицки отговори предпазливо:

— Да, горе-долу.

— Нещо като пасивно наблюдение.

Глицки смело вдигна рамене.

— Предполагам, вие бихте казали, че съм ѝ се възхищавал от разстояние. — Чудеше се как нещата толкова се объркаха в това интервю. — Съжалявам, ако съм ви наранил.

— Ни най-малко — отрече тя. — Просто си вършите работата. Но Илейн означава много за мен. Зная кои са приятелите ѝ и ми е обидно да чуя, че претендирате да сте ѝ бил близък, само за да ви разкажа нещо повече.

— Не това се опитвах да направя.

— Така ли? — запита тя със зле прикрито недоверие. — Тогава съжалявам, че съм разбрала погрешно. Може би малко прекалих. — Възвърнала деловия си вид, Трея прекрати всякакви по-нататъшни разговори, като се изправи, показвайки — въпреки че не ѝ беше в стила да действа така, — че интервюто е приключило. — Сигурна съм, че фирмата няма да има нищо против, ако поискате достъп до папките ѝ или до списъка ѝ с клиенти. Може да откриете нещо от това, което търсите.

Глицки рядко се чувстваше непохватен или изгубил почва под краката си, но сега го споходиха и двете усещания, при това с неочаквана сила. Може би донякъде се чувстваше глупак, защото я намираще невероятно привлекателна, и то в такъв неподходящ момент. Каквато и да беше причината, сега стоеше толкова близо до нея, без да желае да рискува да се поддаде повече на нейния чар.

С този разговор не бе успял да стигне доникъде, пък и не се бе надявал да получи някакви реални свидетелски показания точно тук.

Но това беше единственото място, което му хрумна за начало на разследването — да се свърже с някой, който я е познавал.

— Госпожо Гент, моля ви. — Раменете му увиснаха. Той имаше внушителна фигура — и го знаеше. Трея с царствено изражение се спря на входа на кутийката си, обърна се предизвикателно, за да го погледне, кръстосала ръце на гърдите си и с порозовели страни. — Искам да разберете, че не съм търсил никакви специални свидетелства. Просто исках да добия представа за работата и живота ѝ, да се опитам да потърся някаква логика в... — На крачка от опасността да признае непрофесионалната причина, поради която бе дошъл, той безпомощно замълча.

Трея Гент изглеждаше така, сякаш обмисля думите му, но когато най-сетне проговори, не прояви и намек за желание за сътрудничество:

— Наистина не мисля така, но, ако се сетя за нещо, лейтенант, ще ви уведомя.

Този път думите означаваха отказ.

По пладне Харди влезе в малкото фоайе към отделените за затворници стаи в болницата. Това беше депресиращо и студено помещение, слабо осветено, с високи прозорци с решетки и силен мирис на дезинфектант, влажни жълтеникави стени и две наклонени дървени пейки, които в момента никой не използваше. От лявата му страна една униформена полицайка седеше на захабено зелено бюро с компютър и телефон. При пристигането на Харди тя вдигна поглед, в който се четеше облекчение. Той прекоси стаята до нея и обясни за какво е дошъл.

— Знаете, че вече има посетител. Майка му е тук.

Не му бяха нужни никакви свръхестествени способности, за да разбере, че Джоди Бърджис е направила лошо впечатление на тази жена. Харди ѝ се усмихна съчувствено.

— Нейното нещастно момче не е престъпник, просто е болно. Станала е някаква ужасна грешка. Не можете да го задържате тук, вие сте виновни и тя ще ви съди.

Полицайката му се усмихна в отговор.

— Все едно сте били тук.

— Вероятно ще мога да я успокоя.

— Може би. — Тя натисна един бутон на бюрото си и секунда по-късно друг униформен — този път висок бял мъж — отвори вратата в отсрещния край на помещение то. Харди ѝ благодари и тя му отвърна със свиване на рамене: — Забавлявайте се.

Когато пазачът отключи вратата към стаята на Коул, Харди разбра защо затворниците даваха мило и драго да прекарат няколко дни тук. Не беше като в „Риц“, но изглеждаше много по-добре от обща килия в затвора зад Съдебната палата — единична стая с прозорец и закачен на тавана телевизор, който сега стоеше тъмен и безмълвен.

Коул бе наполовина излегнат на леглото, покрит до гърдите с чист чаршаф. Облечен в стандартната болнична нощница, той можеше

да бъде обикновен пребит пациент, ако не се виждаха белезниците, които свързваха едната му ръка с рамката на леглото. Малко по-възрастно копие на Дороти Елиът с по-силно изразен фермерски произход седеше откъм прозореца и държеше свободната му ръка.

— Почукайте, ако има някакъв проблем — предупреди пазачът и затвори вратата. Харди пристъпи напред и се представи като приятел на Дороти.

— Благодаря на Бога — възкликна Джоди Бърджис, изправи се и заобиколи леглото с почти идиотско изражение на очакване и с протегнати ръце. — Господин Харди — продължи ентусиазирано, — Дороти ми каза какво сте направили. Дали някога ще можем да ви се отблагодарим!

Тя носеше скъпо изглеждащ, торбест тъмнозелен екип за джогинг с непознато лого над лявата гръд. Когато се приближи, Харди забеляза грижливо направения грим, боядисаната руса коса и множество бижута — обеци, гривни и пръстени с огромни цветни камъни на двете ръце. Той ѝ даде шейсет и две или три, въпреки че с много усилия минаваше за малко над четирийсет.

— Не съм направил кой знае колко. — Харди усещаше, че не е направил нищо. От това, което му бяха казали, Коул е бил в болницата по времето, когато вчера следобед бе пристигнал в Съдебната палата. Той опита с една учтива усмивка: — Те трябваше да подложат сина ви на тестове, госпожо Бърджис, но...

— Не бъдете толкова скромни. Ако не бяхте се застъпили, Коул все още щеше да е в затвора. Нямаше да се грижат за него като сега. — Прочувствеността на тази жена беше малко прекалена. Тя хвана ръката на Харди с двете си ръце и здраво я стисна.

Като едва усещаше китката си, Харди съсредоточи погледа си отвъд нея върху заподозрения. Бяха му нужни усилия, за да поддържа неутрален тон:

— А ти си Коул. Как се чувстваш?

Джоди веднага се намеси и отговори вместо сина си:

— Чудесно, наистина. Нали, Коул? — покровителствено се отдръпна назад към леглото.

— Не зная, мамо. Не зная дали „чудесно“ отговаря на състоянието ми. — Гласът на младежа беше дълбок и леко дрезгав, със слаб дефект в изговора. Харди знаеше, че това може да е от умора, но

бе много по-вероятно да е резултат от трайна употреба на наркотици.
— Още един ден в онази килия... — въздъхна той, като клатеше глава.

— Не зная.

— Щяха да го оставят да умре — включи се госпожа Бърджис.
— Просто искаха той да страда.

Харди поклати глава и изрече една благородна лъжа:

— Не мисля така — каза той. — Едва ли е било преднамерено.
Те не постъпват по този начин. — Тогава защо...?

— Всеки ден в затвора пристигат много хора. Просто случайно се е получило така, че той е бил пропуснат. Хубавото е, че достатъчно бързо го открихме. — Харди забеляза, че ще трябва да говори през Джоди и не знаеше доколко ще му стигне търпението. Така че се обърна директно към Коул: — Поставиха те на метадон, нали?

— Да, биха ми една доза. Майката отново се намеси:

— Това е, за да облекчат болките от наркотичния глад. Идеята е да намаляват дозата, така че тялото постепенно да...

— Мамо!

Тя спря и присви уста в болезнено изражение.

— Съжалявам. Просто исках господин Харди да разбере... —
Гласът ѝ постепенно заглъхна.

— Той вероятно има представа. — Към Харди. — Нали така?

— Донякъде. — Адвокатът тушира раздразнението си и се усмихна окуражително към възрастната жена: — Госпожо Бърджис. —
Пауза. — Джоди. Ако нямате нищо против, бих искал да прекарам няколко минути насаме с Коул. Това отново я нарани, но нямаше как да откаже. Загриженият ѝ поглед се спря на сина ѝ, след това се върна към Харди.

— Естествено, да, разбирам.

Но не помръдна, докато не бе подканена.

— Просто почукайте на вратата и пазачът ще дойде и ще ви пусне навън. Няма да се бавим много.

— Тя е добра, наистина — каза Коул, когато вратата се затвори зад майка му. — Опитва се да помогне.

Но сега, внезапно, след излизането на обърканата майка, Харди рязко изостави тона на неангажиращ разговор. Може да бе искал да

покаже съпричастност към чувствата ѝ, но нямаше подобно намерение спрямо сина ѝ. Като се приближи към долната част на леглото, той постави ръка на рамката, погледна към лицето на Коул и заговори с хладно спокойствие:

— Кажи ми какво се случи онази нощ.

Промяната в тона постигна целта си. Младежът рязко вдиша, започна да мести поглед наляво-надясно и най-накрая го спря върху чаршафа пред себе си.

— Лоша работа.

Харди му даде няколко секунди, след това протегна ръка и удари върху леглото до краката на Коул.

Младежът погледна стреснато нагоре. Изражението на Харди го накара да поеме още една голяма глътка въздух, която издиша бавно с издути бузи.

— Имам предвид, че бях зле. Човече, беше адски студено. Спомням си го. Не бях се друсал цял ден.

— И защо?

— Трябваше да намеря някакви пари. Мислех, че мога да отида при мама и да изкрънкам малко, но... — той отново въздъхна, — тогава започнаха болките, така че не ми се искаше да измина целия път до дома ѝ.

— Къде е това?

— Дяволски далече, отвъд Сънсет. Намирам си дрога на Шестнайсата и Мишън. Прекалено далече е.

— Вместо това реши да обереш някого?

— Не! Не беше така. — Харди не реагира по никакъв начин, затова младежът се почувства принуден да дообясни: — Виж, последната ми доза трябва да е била с доста примеси, разбираш ли? Вече се тресях, болеше ме — нали знаеш как е. Беше около полунощ. Бях взел две таблетки, но явно не вършеха работа. Трябваше да направя нещо.

Харди изчакваше.

— Така че извадих късмет. Един от скитниците бе катастрофирал с микробуса си...

— Неговият микробус?

— Микробус за разкарване на стоки. Не си спомням точно къде беше, май някъде южно от Мишън. Както и да е. Шофьорът си бе

заминал, а имаше почти пълна бутилка с бърбън, която просто си седеше там. И аз я взех. Имах нужда от *нещо*, нали разбираш?

— Той ти е позволил да я вземеш?

— Не, той вече беше заминал. Просто я прибрах.

— И не си го ударил, за да я вземеш?

— Е, хайде! — Коул изглеждаше наистина обиден от въпроса. — Нищо подобно.

— Ами пистолетът? С него ли го заплаши?

— Нямах никакъв пистолет. — Веждите му се свиха за момент. — Още нямах.

— А от него ли го взе?

— Не. — После. — Не мисля така.

— Не мислиш така — повтори Харди. Но нямаше никакъв избор, освен засега да приеме думите му. — И какво се случи по-нататък?

— Предполагам, че съм изпил по-голямата част. От бутилката.

— Къде беше тогава?

Свиване на рамене.

— Някъде наоколо. Не зная. Изпитвах болка. Имам предвид *болка*, разбираш ли?

— За твое сведение, Коул, това няма да разбие сърцето ми. Как стигна до Мейдън Лейн?

Но липсата на съчувствие имаше своята цена.

— Не зная, човече. Може би съм прелетял, а? Или пък съм хванал лифт.

Харди се изправи.

— Мислиш, че това е забавно, нали? Гледаш към оста тъка от живота си през решетките и ми се правиш на остроумен, така ли?

— Хей. — Коул се опита да хване ръцете си в жест, който изразява невинност. Белезниците на лявата му китка го накараха да се наведе. — Просто се опитвам да кажа, че не си спомням как съм стигнал до центъра. Пиех си пиенето. Започваше да ме хваща. Мотаех се наоколо и се опитвах да се стопля. Може и да съм блъснал някого, не зная. Може да съм си вкарал малко.

— Малко?

— Малко дрога. Хероин, нали знаеш.

— И с какво си го платил?

Коул нещастно заклати глава.

— Не зная. Така или иначе, не се е случило.

— А какво се случи? Видя ли Илейн да излиза от някоя сграда? Или просто да върви сама? Какво?

— Илейн ли?

Спокойствието на Харди се изпари.

— Илейн Уейджър — просъска той, но когато се усети, взе контрол над гласа си. — Жената, за която си признал, че си застрелял. Илейн Уейджър.

— И какво за нея?

— Попитах те кога я забеляза?

— Знаеш ли, не мога да си спомня. Казах това на ченгетата.

— Защо не кажеш и на мен? Кое е първото нещо, което *наистина* си спомняш?

— Пистолета. В ръката ми. — Коул срещна погледа му.

— Тоест, там, където беше.

— Къде?

— Ами, имам предвид, че беше на улицата и го взех. Всеки би ти дал пари за пистолет, нали?

— Значи си спомняш, че си взел пистолета? И после какво?

Той затвори очи и тръсна глава.

— Вече разказах всичко това. После предполагам, че се наведох над нея.

— Предполагаш? Какво имаш предвид? Видя ли я да върви? Мина ли зад нея? Или пък тя вече беше на земята?

Лицето на Коул се сбърчи от усилието да си спомни.

— Като че ли в съзнанието ми има бяло петно.

— Какво искаш да кажеш? Че си изтрил от съзнанието си как натискаш спусъка?

Младежът започна да гледа наляво-надясно, сякаш беше хванат в клетка и търсеше изход.

— Имам предвид, че държах пистолета и после се наведох над нея и забелязах всичкото й злато, огърлицата, след това чантичката ѝ и другите неща.

Ръцете на Харди бяха побелели от стискане на рамката на леглото.

— Не си спомняш да си стрелял?

— Не.

— Изобщо?

Коул се замисли, след това отрицателно поклати глава.

— Но ченгето каза, че е обичайно да изтриеш от съзнанието си някой момент. Както хората при автомобилна катастрофа не си спомнят последната минута преди сблъсъка.

— Кое ченге?

— Това, което ме разпитва. Негърът. Бенкс. Май така се казваше.

Харди отдръпна поглед от младежа и се взря през решетките в сивкавия следобед навън. На магистралата движението бе спряно във всички посоки. Редици от прилични на кутийки блокове стърчаха от кафеникавия хълм. Не можеше да намери никаква разтуха в гледката, въпреки че след последните думи на Коул се нуждаеше от нещо такова.

— Но, Коул, чуй ме — започна спокойно той. — Ти си признал, че си я убил.

Младежът кимна.

— Да.

— Но не си спомняш да си я нападал? Нито да си стрелял?

— Не, нищо такова. Но трябва да съм го направил.

— Защо твърдиш това?

Коул се загледа в белия чаршаф, който го покриваше.

— Стрелял съм с пистолета. Изследваха ръцете ми. Стрелял съм. — Той вдигна очи към Харди. — Така че трябва да съм го направил. Освен това, не можех да търпя повече.

— Да търпиш какво?

Това го докара до отчаян изблик:

— Е, хайде, за какво мислиш, че говорим?

— За смъртта на Илейн Уейджър. Нали?

Но Коул клатеше глава.

— Не, човече. Говорим за дрога. Те ме водят в онази стая и на мен ми става адски зле. *Умирам!* Разбираш ли? Тогава Бенкс ми казва, че ще ми даде нещо, веднага щом призная. Затова му казах.

— Че си я убил?

— Да. — Той потрепери. — Но, дявол го взел, бих му казал и че съм убил Кенеди, ако това искаше да чуе.

Главният помощник областен прокурор на град и област Сан Франциско нямаше голям офис. Всъщност, офисът на Гейбриъл Тори беше със същите размери като останалите кабинети на третия етаж, които бяха разделени на две между помощниците на прокурора. Голямата разлика беше в обзавеждането — диван и подходящи кресла, тапицирани с изключително мека кожа, вградени библиотеки от пода до тавана, тръстикови щори, две оригинални лампи от „Тифани“, персийски килим на дъсчения под, който Тори бе поставил. И, разбира се, там беше Бюрото — голямо, изящно изработено, с красиво изпълнена секция от стари чворести секвои, които са били изсечени напълно в края на седемдесетте.

Бюрото бе подарък на Тори от... В онези дни Тори бе млад адвокат и работеше като лобист във Вашингтон. Представляваше всеки клиент, който бе в състояние да му плати, независимо от политическите му възгледи. Произходът на Бюрото сега беше стара история — то бе просто впечатляващ център на заплашителното лично пространство. Ветераните в областната прокуратура, шепа бели момчета, останали от предишната администрация, помнеха офиса от времето, когато в него властваше предишният помощник Арт Драйсдейл. Тогава помещението изглеждаше точно като техните — пълен хаос. Камари зелени папки, олющени метални полици, отрупани с все още незавършени дела, коркова дъска за съобщения, поставена на метър и осемдесет височина и с размери шейсет на метър и двацет, която напомняше за бейзболните предпочитания на Арт.

Но Гейбриъл Тори вярваше в символите на властта. Прокурорите, които му докладваха, нямаше да имат поводи за съмнения в неговата значимости във факта, че е много повече от това, което те някога ще бъдат. Жертвите на престъпления и техните семейства щяха да се уверяват, че с техните дела се занимават на най-високо равнище. Другите посетители на офиса — лични гости, както и адвокати на противниковата страна и политически познати — нямаше да бъдат посрещани от безличен бюрократ, а от приветлив самоуверен джентълмен, който напълно контролира собствения си свят. Според Тори подтекстът беше ясен — мъж с такова обкръжение не може да е попаднал тук по погрешка. Той винаги печели. Да му се изпречите на пътя означава да си навлечете белята.

Сега, половин час след като бе приключил превъзходния обяд в „Ла Феличе“, той седна зад Бюрото. Сакото от костюма на „Армани“ висеше върху дървената закачалка зад гърба му. Носеше тъмнокафява копринена вратовръзка със златисти нишки върху колосана риза със съвсем лек пурпурен оттенък. На дивана срещу него се бе настанила адвокатка, малко над трийсетте, на име Джина Роук. Точно пред нея на масичката от черешово дърво чаша прясно приготвено кафе изстиваше недокоснато. Госпожа Роук бе толкова ядосана, че не би могла да изпие и една глътка, дори ако от това зависеше животът ѝ. Те представляваше друга жена, на име Аби Оберлин. Делото бе между Аби и брат ѝ Джим за оспорване на завещание и нещата бяха станали меко казано грозни.

— Но, господин Тори, моята клиентка е *обичала* майка си — успя да изрече Джина. — Тя се е грижела за нея през последните седем години. Джим едва-едва я е посещавал. Винаги е било така, доколкото зная. Поне през последните пет години, а може и повече.

— И поради това майката е оставила на Аби лъвския пай от състоянието си?

— Да. Разбира се.

— Кое е на стойност от около осем милиона долара, нали?

— Така е.

— Много пари. — Тори остави думите му да заглъхнат. — И всичко това за вашата клиентка. Разбира се, като си приспаднете таксата.

Това накара Джина да се отдръпне. Реши да не отговаря на последната реплика, но възнамеряваше да стои зад клиентката си.

— Тя се е грижела за майка си и я е обичала. Джим просто е егоист... — Адвокатката прехапа устна. — Той лъже и в това е целият проблем. Не е имало никакво нарушение. Аби не е... — Думите спряха.

Тори се наведе напред. Беше в ролята на прокурор, а клиентката на Джина бе обвинена в сериозно престъпление. Адвокатката можеше цял ден да протестира за нейната невинност. Тори щеше да слуша търпеливо, да признава, че е чувал това много пъти от други защитници в други подобни дела и, според богатия му опит, повечето обвиняеми били извършили онова, което твърдели членовете на семейството. Заговори спокойно, но с твърд тон:

— Въпреки всичко, братът на вашата клиентка твърди, че завещанието е невалидно. Че майка му го е подписала под натиск. В допълнение, той докладва за криминалното поведение на сестра си и този офис няма друга възможност, освен да започне сериозно разследване.

— Но в това няма смисъл. Няма свидетелства за...

Изражението на Тори стана още по-сурово, когато я прекъсна. Той пусна една папка на бюрото пред себе си.

— Не ме баламосвайте, госпожо Роук. Истинският случай е тук...

— Майка ѝ е паднала. Счупила си е ябълчената кост. След това прекалено скоро се е опитала да се изправи и отново е паднала. Случва се.

— Да, така е. И след второто падане е хванала пневмония и е починала.

Джина не можеше напълно да прикрие паниката в гласа си.

— Нали не намекувате, че Аби я е убила? Или по някакъв начин е причинила смъртта ѝ? Дори Джим не твърди това, а той е готов на всичко, за да се докопа до парите.

Тори поклати глава.

— Не обвинявам клиентката ви в нищо. Казвам само, че имаме забележителни източници, които можем и ще използваме в този тип разследване. Разплитането на случаи на тормоз на възрастни хора е един от най-значимите приоритети на Шарън Прат. Можем и ще използваме в съда медицинските заключения на вашата майка. Джим Оберлин твърди, че е убеден, че майка му е била натъпкана с успокоителни. — Той се облегна назад и заговори като юрист на юрист: — Вижте, госпожо Роук, знаете как стават тези неща. Следователите ще говорят с приятелите на Аби. Ако тя някога се е оплаквала от целия труд, който изисква грижата за майка ѝ...

— Разбира се, че се е оплаквала! Тя не е светица. Сигурна съм, че е имало дни... — Джина Роук тръсна глава.

— Дори и така да е. — Тори протегна ръце настрани, сякаш да ѝ каже, че е имал точно това предвид и че нещата ще станат доста зле за Аби Оберлин. Той остави тишината да се наслои помежду им и след това тежко въздъхна в израз на нещо като кратък прилив на съчувствие

към нея. — Госпожо Роук. Джина. Не съм ви поканил да дойдете и да поговорим само от куртоазия.

Тя кимна.

— Защо мислите, че го направих? — Тори отново потупа папката. — Когато, въз основа на обвиненията, които братът на вашата клиентка е отправил към нея, бих могъл да изпратя няколко полицаи да я арестуват?

— Да я арестуват?

— Така е. И името ѝ ще се появи във вестника с цялата история и всичко, в което Джим я обвинява.

— Не, не можете да направите това. Не е... — Видимо тя се контролираше. Когато проговори след около половин минута, гласът ѝ бе спокоен и прагматичен: — Джим просто иска парите, господин Тори. Той няма кариера. Никога няма да се задържи на работа. Ето какъв е. Той е отчаян. Аби не е направила нищо от онова, което той твърди.

Тори скръсти ръце на Бюрото и отново си възвърна суровото изражение.

— Не отговорихте на въпроса ми.

Тя преплете ръце.

— Съжалявам. Бихте ли го повторили?

— Защо мислите, че ви поканих днес?

— Не зная.

— Е, аз ще ви кажа. — Тонът му отново омекна. — Бил съм прокурор в много подобни дела — повече, отколкото бих могъл да изброя пред вас. Развил съм добър усет, дори много добър, ако мога така да се изразя, за това как се развиват нещата. В този случай майката на Аби е имала доказуема физическа травма. Излагането на фактите ще докаже, че има почва за съдебно изслушване, а след това е много вероятно да се стигне и до дело. Знаете това. Клиентката ви вероятно ще бъде арестувана — той вдигна ръка, за да спре протеста ѝ, — въпреки че сумата за освобождаване под гаранция ще бъде разумна. Ако има късмет, ще похарчи около половин милион долара за такси на адвокати, експерти, следователи, което е доста добре за вас. Но едва ли ще може да вземе и част от тях от завещанието, тъй като то се оспорва. Процесът ще отнеме най-малко две-три години. След това, дори и да се докаже, че клиентката ви не е направила нещата, за които я обвиняват,

някое гражданско жури ще даде на брат ѝ всичките пари, тъй като се предполага, че това не е причинил никаква вреда, докато клиентката ви има вероятност да е.

Джина слушаше думите му, отпусната върху меката кожа на канапето.

— И какво предлагате вие? — попита тя безпомощно, приемайки казаното много лично.

Тори се наведе напред, приемайки изведнъж ролята на приятел и дори спасител.

— Истината е, че ви вярвам. Джим не се интересува какво е станало с майка му, освен че е починала.

— Точно това ви...

— Но не казвам, че няма да остави цялата тази... неприятна... история да се раздуха. От негова гледна точка, това е ситуация, в която няма как да загуби, а вашата клиентка няма как да спечели.

Джина се премести напред на дивана.

— Тя няма да му даде и цент от парите, господин Тори Той не ги заслужава. Той е зъл човек и това е погрешно.

Помощник областният прокурор кимна в знак на съгласие.

— Въпреки всичко, ако делото се придвижи, при следващата ни среща няма да говорите така. — Той спря погледа си върху нея. — Кажете на клиентката си, че макар решението да е доста неприятно, трябва да хвърли някакъв кокал на брат си. И вярвам, че това ще сложи край на гражданския иск. А ако той е доволен, сигурен съм, че няма да има нужда да повдига обвинения за криминално деяние. Ако бях на нейно място, щях да се замисля за това с абсолютно егоистичен, защитен мотив.

— Но това е толкова погрешно...

Тори не можеше да спори по въпроса и не опита.

— Както и да ви се струва, такъв е моят съвет, докато съм още свободен да ви го дам. След днес вече сме от различни страни.

Адвокатката се изправи и му благодари. Гейб ѝ каза колко цени посещенията ѝ и че се надява тя да вземе правилното решение. Джина му отвърна, че ще го обсъди с клиентката си, но и двете много сериозно ще обмислят съвета му. След това излезе. Когато хвана телефона, Тори все още чуваше стъпките ѝ във фойето навън.

Шарън Прат много внимателно избра момента.

Бе поканена да държи реч в Градския клуб за работата си като областен прокурор, за най-забележителните успехи и провали на офиса ѝ, за еволюцията на философията ѝ за правораздаването и плановете ѝ за бъдещето. Присъстваха няколко представители на медиите, както и доста от членовете на политическия и бизнес елит. Събирането беше идеално — на малко по-висок тон от обичайните пресконференции в Съдебната палата, с достатъчно възможности за фотографите и шанс да обясни абсолютно неочакваната промяна на позицията си с повече думи, отколкото при друг случай.

Тъй като през последните две години си бе партнирала доста добре с бизнес кръговете и пресата, Шарън започна с кратка ретроспекция на продължаващата морална кампания на нейната администрация срещу „Жиронд Индъстрис“, френската компания, чиято печеливша дъмпингова оферта за 25 милиона долара за конвейера за багаж на летището разтърси Съвета на надзорниците и сериозно ядоса много от най-големите и влиятелни строителни фирми, които развиваха дейност в града.

Чуждестранна компания като „Жиронд“ не би могла да изпълни договорите си, без да работи с армия от местни подизпълнители — производители на ламарина, майстори на покриви, бояджии, електротехници, зидари и т.н. Тези компании, споменати в офертата на „Жиронд“, на свой ред бяха гарантирали, че изпълняват градската квота за представители на малцинствата.

Гейб Тори разбираше от бизнес повече от Прат и я бе предупредил за възможната измама при преговорите. „Жиронд“ не биха могли да извършат работата при условията, които са оферирали. Според Тори „Жиронд“ са наели подизпълнителите за предвиждания период и са се освободили от тях веднага след това. Нито един от подизпълнителите не се приближаваше до определените квоти за представители на малцинствата или жени. Гейб дори се обзалагаше, че много от компаниите са записали жени или членове на малцинствата

като титулярни собственици на минимална заплата. „Жиронд“ са отбелязали хората в документите си, след това са им платили на ръка да си стоят вкъщи и да лъжат, че работят по проекта.

Прат започна ретроспекцията си оттук.

Офисът на областния прокурор се бе захванал с жар с този проблем, свика голямото жури^[1], призова свидетели, нае вещи лица да разследват прегрешилите подизпълнители, правеше им ревизии без предупреждение и отново и отново изкарваше наяве нарушенията.

Когато историята се разду, репортерите скоро откриха, че срещу „Жиронд“ има доклади за нарушение на човешките права по време на работата им в Сенегал, на Карибите и във Филипините. Собственикът на компанията, Пиер Кото, притежаваше и друга компания, която се занимаваше с продажбата на животински кожи. Как, питаше Прат, либерален и доброжелателен град като Сан Франциско би могъл да предложи договор на такава дискредитирана компания?

По искане на Съвета на надзорниците сега „Жиронд“ подготвяха втора оферта с нови подизпълнители. Но усещането на Съвета и града като цяло беше сериозно против тях и в подкрепа на Прат, тъй като никой не вярваше, че компанията ще свърши работата.

— И — заключи Прат, — такава ще бъде правосъдието, което ще упражнявам и през следващия си мандат. Ще преследвам точно такива хора — онези, които с измама отнемат работата на честните жители и сериозните и усърдни бизнесмени в града.

Около нея избухнаха аплодисменти. Тя обичаше „Жиронд“. Беше едно чудесно дело за Сан Франциско. Не само даваше повод за морализаторстващ тон, но и проправяше пътя на местните контрактори, които преди „Жиронд“ не биха могли и да се надяват на пет минути от времето ѝ.

След като бе припомнила това на всички, тя премина към обичайните дреболии, които, според статистиката, нейният офис беше отхвърлил, гарнирани с известен брой теми, които често създават конфликти, като боравеше с онези цифри, които ѝ допадаха.

Тя призна, че в началото са били в застой, но броят на престъпленията, свързани с насилие бяха намалели „поне няколко месеца“. Всъщност, това важеше само за януари, но цифрата бе достатъчно ниска, за да може Шарън да прибави и ноември и декември, когато равнището на престъпността беше наистина високо.

Така средната стойност пак бе по-ниска, отколкото през лятото или началото на есента.

Бяха изпратили много повече престъпници в затвора. Това беше вярно, тъй като прокурорите от нейната администрация предпочитаха да приемат съдебни споразумения в замяна на по-кратък престой в затвора, пред воденето на дела. Това ускоряваше процеса и престъпниците излизаха по-скоро на свобода, но пък Прат можеше да се похвали, че вкарва повече лоши момчета на топло.

Тя допълни, че е свършила цялата тази добра работа, независимо от липсата на сътрудничество с полицията. През последната си изборна кампания Шарън бе заложила някои дребни, недоказани и обидни намеци за полицейска бруталност в сериозната си програма. Смяташе да разследва и изправя пред съда лошите ченгета. Щеше да сформира специализирана команда. Щеше да отделя „добрите стари ченгета“ от лошите. За нея нямаше значение, че полицейското управление на Сан Франциско беше напълно интегрирано по пол и расова принадлежност на всички командни равнища. Тук имаше и най-малко инциденти и оплаквания за полицейска бруталност в сравнение с другите градове от същия ранг в Съединените щати.

Офисът на областния прокурор, заключи Прат, функционираше „с ефикасност, която е непостижима за другите бюрократични системи в града и област Сан Франциско“.

Шарън погледна към множеството с мисълта, че го е завладяла и че е дошло време. Като повдигна няколко листа от катедрата пред себе си, тя ги остави отстрани на масата.

— След всичко казано — продължи прокурорката, — сега с дълбока въздишка трябва да признаем, че имахме някои дългосрочни програми, започнати в ранните дни на мандата ми, които може и да не са постигнали успеха, на който се надявахме.

Осезаемо усещане за очакване премина през стаята. Внезапно хората се изправиха на местата си и се заслушаха. Тя многозначително замълча, повдигна брадичка и добави известна твърдост в погледа си.

— Когато се подготвих да дойда и да говоря тук пред вас в края на миналата седмица, аз написах обичайната политическа реч. Искан да ви разкажа колко добре се справяме. Както отбелязах и преди, наистина имаше области, в които пожънахме сериозен успех и които с гордост мога да посоча. Въпреки това, трябва да оставя настрана

подготвените си бележки. Моля ви, позволете ми да говоря от цялото си сърце.

В края на миналата седмица градът преживя сериозна загуба. Разбира се, говоря за Илейн Уейджър, не само дъщеря на последната ни любима сенаторка, но и на свой ред една от най-големите звезди на юридическия небосклон на града. — Прат замълча за глътка вода, съсредоточи се и продължи: — Един от най-трудните уроци, които трябваше да науча като прокурор, е, че сред нас съществува истинско зло. Моето обучение и възпитание винаги са ме карали да се опитвам да разбера причините за антисоциално поведение и да търся решение чрез изпращане в затвора, но също и чрез консултации и обучение. Бях горда от програмите, които развихме с цел да добавим към правосъдието и милост, да се опитаме да внесем известна доза съчувствие и разбиране в юридическия процес.

Но събитията от последните няколко дни ни накараха да осъзнаем някои трудни истини. Днес съм тук, за да ви предам съобщението, което може и да се е размило в желанието на моята администрация за честност, толерантност и съчувствие към отчаяните хора, които предприемат отчаяни действия. И това съобщение е: „Хората, които нарушават закона в Сан Франциско, ще бъдат наказани“.

Прат остави одобрителните аплодисменти да отекнат, отпи още глътка вода и мълчаливо изчака. След това заговори с напрегнат от убеденост глас — беше време да започне кампанията си:

— Това е за онези, които твърдят, че съм твърде мека към престъпленията, че съм прекалено емоционална, за да изпълнявам задълженията си като областен прокурор. Искам да съобщя нещо на тези хора, което може да се възприеме и като промяна в политиката на администрацията ми.

Полицията е арестувала един мъж — бездомен наркоман, — който е признал, че е убил Илейн Уейджър, като след убийството е взел портфейла, бижутата и други нейни вещи. Законодателството на Калифорния определя убийството заради грабеж за престъпление при особени обстоятелства и предвижда две възможни наказания — доживотен затвор без право на обжалване или смърт. Прат съзнаваше драматизма на този момент. Тишината в стаята бе идеална — дори сервитьорите стояха неподвижни, в очакване на нейното заключение.

— Не искам да допускаме грешки. Намерението на областната прокуратура в този случай е да поиска смъртно наказание. Това е моето обещание към криминалните елементи в този град, разделителната линия, която начертавам — уличното насилие, всякакво престъпно насилие свършва тук. Законът ще бъде безмилостен. Докато аз съм областен прокурор, политиката ми ще бъде следната: ако сте без късмет или отчаяни, все още можете да очаквате милост. — Двете ѝ ръце стиснаха различните страни на катедрата, докато погледът ѝ обхождаше множеството. — Но ако прекрачвате закона, справедливостта ще замени милостта при всеки — тя удари с юмрук — един — отново удар с юмрук — път.

След кратко мълчаливо изумление, един мъж на първата маса започна да аплодира и звукът разпръсна тишината. Бурните овации изправиха цялата зала на крака.

---

[1] Съдебни заседатели, които решават дали даден въпрос да се предаде на съда. — Б.пр. ↑

Изтощен от жонглирането с непоносими тежести, Харди си даде петнайсет минути почивка. Той се изправи, протегна се и отиде до прозореца. Късен следобед, безличен сивкав ден в центъра на града. Той и Франи след два часа щяха да започнат традиционната си за сряда Вечер за излизане. Харди се изкушаваше да приеме работния ден за приключен и да отиде да изчака жена си в „Шамрок“, да поспори на философски теми със зет си Моузес, който работеше зад бара. Можеше да изпие някой ранен коктейл с оправданието, че все някъде по света е пет часа.

Нямаше да може да свърши нищо тук — това поне беше сигурно.

Реакцията на проблемите в понеделник с Глицки и затвора го бяха изтормозили достатъчно, но след вчерашното му посещение при Коул Бърджис цялата история започваше да предизвиква киселини в стомаха му. Имаше нещо гнило, но той наистина не искаше да се забърква. По един или друг начин беше прекалено близо до всичко. Освен това, не искаше да рискува приятелството си с Ейб заради някаква си отрепка като Коул Бърджис — да не говорим за проблемите, които несъмнено щеше да има с приятелите си Джеф и Дороти и с нейната трудна майка.

Когато нещата му се проясниха, Харди не беше съвсем сигурен, че Коул няма да може да постигне някаква сделка и да получи малка присъда в щатския затвор. Всяко убийство беше непредумишлено за прокурорите на Прат, които се страхуваха от съдебни процеси. Дори обществените защитници наричаха градската система „мелница за договаряне с крадци“. В най-добрия случай Коул можеше да излезе от „Сейнт Куентин“ излекуван от пристрастяването си към хероина. Но това вече не бе проблем на Харди.

Това, което сега смяташе за свой проблем, *беше* Даш Логан. Проклетото копеле бе по-трудно откриваемо от папата, а клиентът на Харди, Рич Макнийл, съвсем разбираемо започваше да губи търпение.

В средата на осемдесетте, Макнийл тъкмо бе навършил петдесет години и реши да инвестира парите си в недвижима собственост в Сан

Франциско. Можеше да постигне много по-добри резултати с „Майкрософт“, но фондовата борса го правеше нервен. Във всеки случай не се оплакваше. Блокът с шейсет апартамента на Рашън Хил струваше кръгли пет милиона, а той го бе получил за четвърт милион по-евтино; последната му сделка му бе докарала шест милиона отгоре. В момента Рич беше на шейсет и четири и бе решен да продаде всичко и да се пенсионира.

И сега този мил човек и добър гражданин, който бе работил и спестявал по начина, по който би трябвало да постъпва всеки добър американец, вместо да се наслаждава на безгрижие и спокойствие, внезапно се бе озовал пред сериозни проблеми.

Преди година и половина най-сетне бе успял да изгони Мани Галт, който бе наемател в сградата от близо десет години. Наемател от ада, както се оказа впоследствие.

Първият знак за проблеми се появи, когато той боядиса целия си апартамент в черно, включително и прозорците. Когато Макнийл се бе появил и учтиво бе помолил Галт да остави чист поне външния прозорец, наемателят му бе отказал не толкова вежливо. Това било неговото скапано жилище, казал той, така че Макнийл да си обира крушите.

Законите за контролиране на наемите в Сан Франциско работеха в полза на наемателите, а не на собствениците. Така че, когато клиентът на Харди разучил дали би могъл да изгони господин Галт заради историята с боядисването, това се оказало законово невъзможно. Галт си имаше своите пет стаи, всеки месец си плащаше за тях четиристотин долара и, доколкото законът можеше да определи, апартаментът беше негов и струваше толкова, докато той не реши сам да го напусне.

Което кучият син не бе склонен да направи.

С годините апартаментът на Галт стана постоянен източник на недоволство за останалите наематели. Макнийл периодично трябваше да се занимава с оплаквания за силен шум, отвратителни миризми и подозрителни личности. Жилището на Галт бе на партера, точно зад входната врата и наемателят беше решил, че е по-сигурно да паркира своя „Харли“ там, отколкото в гаража. Тъй като привидно и спорадично работеше като охрана на митинги и събирания, веднъж се бе похвалил пред Макнийл, че всъщност изкарва парите си за газ, наем

и бира нещата от първа необходимост за него с продаване или посредничество при сделки с части и разни дреболии с другите рокери.

Самият мъж беше гигант — вулгарен плашец неандерталец с огромно шкембе, обемиста неподдържана брада и бръсната глава. Обличаше се предимно в черно — тениски, кожени дрехи, ботуши и вериги. Ако изобщо се къпеше... но не, не би могъл да вони така, ако го правеше.

Единственият проблем, който Макнийл бе имал с реорганизацията на сграда, бе апартаментът на Галт. Въпреки страхотното място, дружелюбният собственик и разумните цени, с годините средната продължителност на престоя на наемателите в апартаментите беше десет месеца.

В крайна сметка един щастлив ден преди единайсет месеца Галт неочаквано изчезна. Макнийл не получи чека си за наема до десето число от месеца, което беше общоприетият гратисен период. Той незабавно попълни напечатаната бланка за изгонване и я подаде в съда. При нормални обстоятелства, Макнийл би могъл да изчака шест месеца или повече, преди съдът да постанови изгонване. Но безпрецедентната подкрепа на останалите наематели — която всеки лично бе заявил при изслушването на свидетелските показания — убедиха съдията, че това е изключителна ситуация и той отсъди в полза на Макнийл.

Когато отвориха вратата на апартамента дори Рич, който очакваше най-лошото, не беше подготвен за щетите. Жилището бе истинска развалина. Цели четирийсет и шест дни бригада от четирима мъже възстановява обитаемостта на жилището. Само изхвърлянето на отломките отне седмица. След това мястото трябваше да бъде изчистено, ароматизирано и отново изчистено. Макнийл трябваше да постави нова ламперия и мазилка, нови лампи и ключове за осветлението, ново кухненско оборудване. Всичко това бе струвало на Рич трийсет и една хиляди долара, плюс грижите по ремонта. Найсетне, когато новата боя изсъхна и цялата работа бе свършена, той го предложи на пазара за две хиляди и четиристотин долара на месец и още първия ден се явиха единайсет платежоспособни кандидати.

Тогава Галт се завърна.

Той тормози Макнийл още няколко месеца, няколко пъти идва в дома му, веднъж с няколко приятели рокери, изплаши до смърт всички, остави след себе си огромна воня и си тръгна. И Рич си помисли, че кошмарът най-после е приключил.

Но преди три седмици, след цялото това време, Галт отново бе изникнал и то във вид, отвъд най-ужасните кошмари на Макнийл. Според представените в съда оплаквания, както граждански, така и криминални, Галт се прибрал вкъщи и бил шокиран и ужасен, когато разбрал, че е изгонен от замъка си. Противно издадените под клетва изявления на собственика, Галт не бил изоставил жилището си. Както господин Макнийл добре знаел, той трябвало спешно да предприеме пътешествие със своя „Харли“ до Кентъки, за да се погрижи за умиращата си майка. Преди да напусне града, бил предплатил на Макнийл хиляда и двеста долара на ръка за наема за три месеца, тъй като е трябвало да отсъства толкова време. Притеснен и разтревожен за здравето на майка си, в бързината да бъде по-скоро до леглото ѝ, той не се сетил да вземе разписка за плащането — бил човек на честта и приемал и Макнийл за такъв. От години се познавали. Никога не му било хрумвало, че може да бъде измамен.

При завръщането си Галт бил неприятно изненадан, че Рич Макнийл е откраднал парите му, взел е дома му и се е възползвал от всичките му съкровища. Все пак, Галт бил солиден и платежоспособен наемател — никога, дори веднъж, не пропуснал да плати. И сега бил разорен, без място, в което да може да живее в любимия си град.

Макнийл очевидно бил принуден да направи тази нечовешка измама от чиста лакомия — все пак, той щял да печели и в момента печелел две хиляди долара повече на месец само от апартамента на Галт. Това било абсолютна гадост.

Така че Галт, чрез адвокатата си Даш Логан, оспорваше постановеното изгонване. Също така настояваше Макнийл да му върне апартамента на стария наем, да му възстанови изгубената собственост, да компенсира моралните му щети, болките и страданията, които е преживял, таксата на адвокатата му и щетите от изгонването — всичко на стойност от около милион долара.

Това, което правеше нещата още по-лоши за клиента на Харди — много по-лоши, — бяха криминалните обвинения.

Както всичко друго в Сан Франциско, контролът на наемите беше политически въпрос. В предизборната си кампания преди три години Шарън Прат ясно бе показала, че мрази некоректните собственици на имоти почти толкова, колкото обича бездомниците. Нейната администрация бе издигнала глас в защита на правата на бедните, безсилните, безимотни маси. Все пак, наемателите в този град представляваха огромна част от избирателите. А тук имаше целият Рашън Хил, настръхнал срещу антипатичен рокер — това бе чудесна възможност за илюстрация на това колко зли могат да са собствениците на сгради в неспирния си стремеж към всевластните гуцери. Харди познаваше добре Макнийл и смяташе, че е работяга. Клиентът му бе посветил трийсет и пет години от живота си на усилен труд на различни управленски позиции и бе достигнал своя връх като вицепрезидент на „Тераню Индъстрис“, биотехнологична фирма, специализирана в областта на подхранващите продукти.

Но, по мнение на Шарън Прат, Рич Макнийл, само поради факта, че е имал успех и разумно е инвестирал, бе част от привилегированата класа. Нямахше значение, че сам бе спечелил всичко. А Мани Галт бе от най-нисшата класа. Всъщност, в очите на повечето хора, той едва ли можеше да се нарече гражданин. Този конфликт беше класова борба. Така стояха нещата.

Както Прат знаеше (а ако забравеше, Гейб Тори би й го напомнил), хора като Рич Макнийл обикновено си пробиваха път като членове на мъжки клубове, с парите, които имаха за добри адвокати, с купуването на изборни държавни служители, за да изпълняват желанията им и да им вършат мръсната работа. Както я бе посъветвал Тори, тя не трябваше да позволява това да се случва пред очите ѝ, не, господо. Това нямаше да бъде обичайна практика в Сан Франциско, не и докато тя е областен прокурор. Нали затова бе избрана — да разтърси статуквото и да постави началото на нова ера.

Шарън трябваше пределно ясно да покаже, че офисът ѝ забелязва очевидната алчност на Рич Макнийл за по-високи приходи и за повече пари, от които не се нуждае. Тук Прат трябваше да бъде защитник на обикновените хора, това бе нейният шанс да докаже на традиционните силови структури, че старите методи вече не вършат работа. Според нея, това не бе обикновен конфликт между собственик и наемател. Ставаше дума за истинско престъпление на човек от

средната класа, от типа нарушения, които съвременното общество прекалено често толерира — а Шарън се бе посветила на идеята да го накаже.

Така че градът и област Сан Франциско отправиха криминални обвинения срещу Рич Макнийл — присвояване в големи размери, лъжесвидетелстване, заговор за извършване на измама. Ако делото стигнеше до съд със съдебни заседатели и те го признаеха за виновен по всички точки, Рич Макнийл щеше да прекара четири години в щатския затвор.

Това не беше пенсионирането, за което си бе мечтал.

Точно когато Харди се извърщаше от прозореца с намерение да поиграе дартс, телефонът на бюрото му звънна.

— Дизмъс Харди.

— Дизмъс? — попита гласът. — Що за име е това?

— Това е името, което са ми дали родителите ми, добрият крадец от Калвари. С кого разговарям?

— Добрият крадец. Това е страхотно. Дизмъс. Даш Логан е. Съжалявам, че ми отне толкова време да ти се обадя. Бях толкова зает, колкото би бил еднокрак мъж, който се опитва да изрита няколко задника.

Харди му отвърна саркастично:

— В такъв случай няма да ти отнемам много време. Както споменах и в съобщенията си, представлявам Рич Макнийл и мислех, че можем...

Кратък лаещ смях го прекъсна. От фалшиво бодрият тон по телефона Харди си създаде впечатлението, че Логан вероятно вече е обърнал един — два коктейла.

— О, съжалявам — заяви гласът, — някой край мен каза — нещо. — По жицата се чуваха звуци, които определено сочеха, че Логан се намира в бар. Някъде наблизо звучеше „Да живееш лудо“ на Рики Мартин. — Значи си с Макнийл?

— И неговите петнайсет свидетели — отговори Харди.

— На какво? — Още един несвързан изблик на смях.

Очевидно събеседникът му следеше още някакъв разговор — или нещо, което ставаше пред него. — Според мен, Джери, ако го

оставиш да плати, ще ти счупя ръката...

— Виж — прекъсна го Харди, — ако моментът не е подходящ...

— Не. Няма проблем. В момента съм долу в „Юпитер“. Знаеш ли го това място?

Харди го знаеше и потвърди. Барът бе няколко пресечки на юг от Съдебната палата, нещо като съвременна версия на „При Лу Гърка“. Страхотна бърза храна, силна музика, бармани със собствено излъчване — голямо свърталище на пропаднали типове и закостенели пияници.

— Свободен ли си? Защото аз ще съм тук още известно време. Имам среща с клиент. — Гласът се промени, насочи се към нещо друго: — Да, говориш за патката. Чух те. — Отново към телефона: — Е? Харди? Какво ще кажеш? Ако дойдеш тук долу, ще те черпя нещо.

— Аз също имам клиенти, господин Логан. Може би някой друг път. Но наистина бих искал да поговорим.

— По всяко време, когато пожелаеш. Мислиш ли, че можем да се споразумеем?

— Всъщност, говорим за противоположни интереси.

Това сякаш се стори на Логан неочаквано смешно.

— Е, *хайде!* В какво?

— Това е едно от нещата, които мислех да обсъдим.

— Ще бъде много кратък разговор.

— Може би. А може би не.

Харди чу потракване на лед до ухото си и почувства пулса на слепоочието си. Това състояние можеше да продължи доста дълго, а точно днес не биваше да се случва.

— Господин Логан... — започна той, но гласът му отново секна.

— Даш, моля те. Всички ме наричат Даш.

Дейвид Фримън се появи на вратата му и Харди вдигна пръст, че след минута ще му обърне внимание. Отново заговори по телефона:

— Дали има време, когато би ти било удобно?

— Тук съм почти всеки ден по това време. Освен това барът е постоянно отворен. Но ако не говориш за споразумение... — Той остави израза недовършен.

— Мисля, че е рано да говорим за това.

— Да, но те смятат да предявят и криминални обвинения и нещата ще станат много скъпи.

— Първо ще трябва да ги докажат, което не могат да направят.

— Да, добре, така мислят всички. Но ще го направят. Просто приятелско напомняне.

— Ще го имам предвид.

— Ще съм тук. — Линията прекъсна.

Харди стисна телефона, осъзнавайки, че най-сетне е успял да се свърже с Даш Логан, само за да не успее да обсъди нищо съществено за случая на клиента си или дори да си уговори някаква среща с него. Погледна надолу към телефона.

— Благодаря много — каза той, — *Даш*.

— Даш. Хм. — Фримън влезе в офиса. — Предполагам, че това е бил неповторимият господин Логан?

— Той самият или негово възпълнение — отвърна Харди, — и поне с толкова нежелание за сътрудничество, колкото ме предупреди. — Внезапната поява на Фримън в офиса му го изненада с неочакваното съвпадение. — Какво те доведе тук, на арената на кръвопролитията? Не ми казвай, че Филис те е напуснала и искаш да го съобщиш първо на мен. Не, не може да е това. Иначе щеше да донесеш шампанско.

— Не е това — разочарова го Фримън. — Скъпата Филис все още е с нас.

Харди сви рамене.

— Е, казвай тогава.

Старият адвокат не отговори веднага и това само по себе си беше учудващо. С ръце в джобовете, небрежно премина до прозореца, погледна навън към улицата, след това се обърна и се облегна на перваза.

— Ако си спомняш, тази сутрин говорихме за твоето обвързване с Коул Бърджис.

— Необвързване — поправи го Харди. — Просто отивах в болницата да поговоря с него, да разбера неговата гледна точка за случилото се. Направих го. Край на историята.

— Означава ли това, че не смяташ да го представляваш?

Харди започна да клати глава, след това погледна възрастния мъж с присвити очи.

— Какво е станало? — попита той, а въпросът продължи да ехти в стаята. — Опитал е да се самоубие, нали? Наистина се е самоубил?

Не. Някой друг го е убил, така ли е? Кажи ми, че не е бил Глицки.

Фримън започна да се подхилва.

— Спокойно, Диз, спокойно. Доколкото знам, той е жив и здрав. Опитният ми юридически ум не може да не отбележи, че ти сякаш все още храниш някаква загриженост за него.

— Не е точно така. — Едно инстинктивно потръпване, след което се предаде: — Тръгнах си не съвсем убеден, че самопризнанието е законно.

— Какво имаш предвид?

— Бил е в наркотичен глад и те са му обещали облекчение. Би признал дори, че е убил майка си. По дяволите! Би убил дори майка си, ако го бяха накарали. Във всеки случай, това трябва да е записано на касетата.

Фримън компетентно поклати глава.

— Не, не е. Никое ченге не е толкова тъпо. Те обещават при изключена камера, след това го поизпотяват на записа. — Той се изправи и тежко въздъхна: — Независимо дали е така или не, момчето сега има доста по-сериозни проблеми от сутринта.

— Бих предприел нещо по въпроса.

— Добре, но очевидно вече нещо е предприето. — Фримън го осведоми за речта на Шарън Прат в Градския клуб.

След края на изложението, Харди се бе свил на стола срещу дивана. Лицето му изразяваше шок и недоверие. Най-накрая от устата му успя да излезе една дума:

— Смърт?

Фримън кимна.

— Недвусмислено. Призоваването му в съда е утре сутрин.

— Но Прат никога не е настоявала за специално отношение.

— Само че сега го прави. Нарича го коренна промяна в политиката си. Иска да спечели успех и избиратели.

Харди все още не можеше да си го представи.

— Коул няма никакви предишни провинения. Никога не са искали смърт за обвиняем без криминално досие. — Фримън нямаше отговор на това, но Дизмъс продължи да спори: — Смъртната присъда не е възможна при нито един...

— Освен ако не се докаже престъпление от особена обществена значимост.

— Но тя не може да се надява да накара съдебните заседатели да го направят. Дори ако е убил Илейн, той е бил пиян или дрогиран, или и двете. Всички го признават, дори и ченгетата. Така че имаме човек без досие и със сериозни психиатрични и наркотични проблеми. Не могат да му дадат смъртна присъда. Не е логично.

— Може би е така, ако си намери добър адвокат. — Навън се смрачаваше и стаята не бе особено светла, но в дрезгавината очите на Фримън проблясваха.

— Не ме гледай така, Дейвид.

Самата невинност, старецът протегна ръка.

— Без погледи — увери го той.

— Не съм казал, че не го е направил. — Харди пое дълбоко въздух и издиша със свистене. — Казах, че самопризнанието му може да е изтръгнато насила. Това не означава, че не го е направил. Има много други улики.

— Сигурен съм, че е така. — Фримън изчака, без да помръдва тъжните си очи. — Но смъртно наказание?

— Не могат да стигнат чак дотам. — Спокойно отговори Дизмъс. — Това очевидно е погрешно.

— Очаквах да се почувстваш по този начин. — Покерджийското лице на стареца не показваше нищо — дори очите му бяха безизразни. — Не исках случая, разбирам. Но вече си вътре, той мисли, че ти е клиент. Преди си се справял успешно с искания за смъртно наказание. Мразиш Прат и всичко, зад което застава, особено това решение.

Харди рязко се изправи, заобиколи бюрото си, почука няколко пъти по плота с кокалчетата на ръката си, след това се обърна, за да погледне възрастния мъж.

— И какво трябва да направя?

Фримън кимна.

— Мисля, че дойдох тук, за да разбера точно това.

Глицки си тръгна от офиса рано, като пхна видеокасетата със самопризнанията на Коул Бърджис във вътрешния джоб на пилотското си яке. Когато, малко след пет часа, се прибра вкъщи, той нарочно мина през кухнята и надолу по коридора към в стаята вляво, която доскоро беше спалнята на Орел и Джейкъб. Сега Джейкъб беше на деветнайсет и живееше в Милано — синът на наполовина черното ченге всъщност имаше малки роли като оперен баритон. Айзък, най-голямото момче на Ейб, също бе напуснал дома. Беше студент в университета на Лос Анджелис и смяташе да специализира икономика. Орел се бе преместил долу в дневната, в старата стая на Айзък. Глицки направи няколко крачки до видеото, натисна бутона за включване и извади касетата от джоба си. Внезапно мястото му навя стари усещания. Раменете му потрепериха неконтролируемо. Глицки постави касетата върху телевизора и вдигна очи да огледа стаята.

После ги затвори с чувството, сякаш е било вчера, въпреки че бяха минали четири години. Двете момчета имаха двуетажни легла до стената, там, където сега бяха поставили кушетката. А тук, на мястото на буковото барче, бяха долепените им бюра, на които си пишеха домашните и си събираха разни неща. Стаята беше пълна с всевъзможни джунджурии — хоккейни стикове и подпльнки за ръгби, всякакви топки, спортни и музикални плакати по целите стени. Незаличим аромат, непрестанен шум. Айзък все още си бе вкъщи, в стаята на долния етаж. Растящите момчета изпълваха всяко кътче с жизненост и възможности.

И Фло. Фло, която пее в кухнята или тихо си тананика край масата в дневната, докато оправя сметките. Тя винаги пееше или тананикаше.

Имаше хубав глас, дълбок и богат контраалт. Глицки бе сигурен, че Джейкъб бе наследил таланта си от нея. Жена му не беше особено сантиментална, но обичаше мелодичните балади, филмовите мелодии — „Над дъгата“, „Докато те има“, „Розата“. Още като я чу за първи път, „Неокована мелодия“ ѝ стана любима. Сякаш песента бе част от

самата ѝ същност. Тя разресваше косата си, без да забелязва, че си пее и Ейб можеше да прекъсне всяко занимание, омагьосан от момента.

Беше решил да не губи контрол над себе си, но сега, някак си, го бе допуснал. Застанал тук, в старата спалня на момчетата, сред спомени, които никога не се бе опитвал съзнателно да извика, той започна да си позволява отново да чува пеенето ѝ.

О, любов моя, скъпа моя...

Стаята се завъртя около него. Той постави ръка на очите си.

— Господи — прошепна Ейб.

Причерня му и се озова на кушетката, докато се чудеше какво му бе подействало така. В същото време бе напълно наясно какво. Найсетне се изненада, че по някакъв начин тези пристъпи се появяваха толкова неочаквано.

Причината е в смъртта на Илейн, реши той. Тя бе пробудила всички стари проблеми.

Както и сутрешното интервю с Трея Гент. То все още го глождеше — не само липсата на какъвто и да било резултат около случая Бърджис, но и усещането му спрямо нея.

Вратата на офиса му.

Глупавия и незрял начин, по който се бе отнесъл към посещението на Харди. Той заслужаваше повече човечност.

В дома си не бе под постоянни атаки. Не можеше да бъде видян, не се налагаше да полага усилия, за да крие какво го притеснява. И това — липсата на Фло и по-големите деца, Илейн, всичко бе изплувало за момент на повърхността. Тук, където беше на сигурно място.

Нищо повече.

Добре, сега отново се владееше. Беше в стаята с телевизора. Нямаше никакво заредено оръжие за усилване на паметта. Само четири стени, прозорец, врата и гардероб, някакви евтини и трайни нови мебели. Три стъпки и отново бе до видеото, постави касетата и включи телевизора.

Франи намери Харди, още преди той да излезе от офиса. Беше чула за някакъв страхотен нов ресторант, който трябваше да бъде посетен, и бе успяла да направи резервация в последната минута.

Затова вместо в „Шамрок“, дали не могат да се видят в зала „Секвоя“ в хотел „Клифт“?

Тъй като беше само на дванайсетина преки от мястото, където работеше, той й каза, че ще му е удобно.

— Нищо не обещавам, но има доста голям шанс.

— Добре. Ще пристигна в целия си блясък точно в седем — каза тя с най-обработения си британски акцент.

— Ако не си там, може някой друг да помоли за компанията ми и предполагам, че ще ми се наложи да изляза с друг ескорт.

— Надявам се да го направиш — тихо отвърна той.

— Това е велико проклятие с определен свръхестествен чар, проклятието на мъжете.

— Мога само да си представя.

— Въпреки че сърцето на жената е отдадено на съпруга й.

— Несъмнено. Тогава той ще удвои усилията си да бъде точен.

— В такъв случай, сър, ще възнаградя тези усилия.

— Сърцето му ще политне от тази възможност. До седем, нали?

— До седем. Чао.

Харди усмихнато постави слушалката на вилката.

Не беше помръднал и мускул, когато телефонът отново звънна. Той го вдигна.

— Дизмъс Харди — и Глицки беше на линията, заговаряйки без предисловие:

— Какво правиш?

— Момент да проверя. Струва ми се, че говоря по телефона.

— Ще бъдеш ли там още известно време?

— След час и половина имам среща с Франи.

— Достатъчно ми е.

— За какво?

— Да видиш касетата на Бърджис.

Харди се облегна назад, внезапно стиснал слушалката с две ръце.

— Какво има на нея?

— Взех я вкъщи. Тъкмо я гледах за първи път. Сверявах я с докладите за инцидента. Мисля, че би искал да погледнеш какво съм открил.

Това беше доста необичайно. Въпреки че Харди и Глицки бяха приятели, полицаите нямаха навика да дават доказателствата на

адвоката на защитата. Тази роля — наречена ролята на откривателя — беше изключителна привилегия на областния прокурор. Но Харди не смяташе да гледа зъбите на подарен кон.

— Касетата със самопризнанието? — запита той. — Вероятно ще успееш да ме убедиш.

По линията настъпи тишина, след това Глицки прочисти гърло.

— Искрах също да ти се извиня.

— Добре. Ако е така, приемам. Трябва да знаеш, че аз също имам няколко въпроса.

Глицки отговори с дълга тишина. След това:

— Ще съм при теб след половин час.

Самопризнанието се намираше почти към края на шестчасовата касета. Гласът на Коул бе натежал от умора. През цялото време камерата бе фокусирана върху него — един продължителен кадър на изтощен мъж, седящ до масата в малка стая и рецитиращ своите реплики с равна интонация.

Трябваша им седем минути, за да го изгледат за първи път. Веднага пренавиха касетата и бяха по средата на повторното гледане, когато Харди спря картината.

— Тук — каза той, — точно тук. — Отново пусна касетата.

На екрана Коул отговаряше на въпрос за момента, когато е стрелял:

— Не зная, може би бях на трийсетина метра зад нея. Тя завиваше по алеята.

Инспекторът го попита какво е направил след това.

— Тя навлезе в сянката, така че беше наистина тъмно.

— Продължавай.

— Какво искаш да кажа?

— Само какво се е случило. Разкажи ни го със свои думи.

— Добре. — Дълго колебание. — Застрелях ли я?

— Това въпрос ли е? Не зная дали си я застрелял. Ти ще ми кажеш. Застреля ли я?

Обърканият поглед на Коул се стрелна някъде извън обхвата на камерата, след това се върна.

— Да, направих го. Тогава я застрелях. Когато навлезе в сянката.

— И после какво направи?

— Ами... тя падна и аз, спомням си, че отидох към нея. Тя беше легнала на настилката, затова я прекрачих. След това портфейла, огърлицата и т.н.

— А какво стана с пистолета?

— Пистолетът? О, да. За малко го оставих на улицата. Огърлицата... за нея ми трябваша две ръце. Тогава патрулката ме освети с прожектора си и си спомням, че трябваше да взема пистолета.

— И после?

— После хукнах да бягам.

Мъжете гледаха от двата края на кушетката в напрегнато мълчание. Харди натисна копчето на дистанционното управление и екранът стана черен.

Заговори на празното пространство пред себе си:

— Рана от близък контакт. Пистолетът е бил опрян в главата ѝ, нали така? И тя не е паднала зле. Носела е чорапогащник, който не се е скъсал, усукал или нещо такова. Някой е бил съвсем близо до нея, след това я е прихванал и я е поставил на земята.

— Не някой — отвърна Глицки. — Бърджис.

Дизмъс го погледна скептично.

— Може би да, а може би не. Но Коул е бил на трийсет метра зад нея. Щом е бил пиян, както добре знаем, как е могъл да стреля толкова точно в основата на черепа в тази тъмнина? Та пистолетът е само седем сантиметра! — Харди смяташе, че ще служи по-добре на клиента си, ако е откровен с Глицки, вместо да увърта в името на адвокатската тайна. — Той ми каза, че не помни да е стрелял в нея, въпреки че трябва да го е направил.

— Въпреки че трябва да го е направил. — Ейб потъна в собствения си кладенец от скептицизъм. — Ето я фразата. Спомена ли защо?

— Направили са му анализ на кожата и са открили следи от барут.

— Не съм изненадан — сухо заяви Глицки. — Той е стрелял с пистолета, затова е така. — Пауза. — Всъщност, вероятно два пъти.

— Вероятно два пъти. Да поговорим за тази фраза. — Харди го погледна въпросително.

Ейб се хвана за думите му.

— Така или иначе ще разбереш. Един от полицаите, които са го арестували, Медрано, пише в рапорта си, че пистолетът е гръмнал, докато са го преследвали.

— Гръмнал е?

— Да.

— Ами, Ейб, май говорим за употребата на страхотни изразни средства. Пистолетът е „гръмнал“, така ли? Не мислиш ли, че е забавно да го запишеш?

Никакъв отговор.

Дизмъс продължи:

— Ти си патрулиращо ченге в тъмна алея и вече имаш едно мъртво тяло. Тичаш след побягнал заподозрян, адреналинът ти е стигнал извън обсега на медицинската апаратура и си абсолютно бдителен, нали? И ми казваш, че ще чуеш изстрел, но ще си сигурен, че пистолетът *просто е гръмнал*? Че не е бил изстрелян срещу теб. Но *убеден* ли си? Достатъчно ли, за да не отговориш? Съмнявам се.

— Това е удар — отбеляза Глицки.

— То е много повече, Ейб. — Харди отново включи видеото. — Като капак на всичко, имаме и това — тази част определено не ми харесва.

Коул отново беше на екрана.

— Аз, спомням си, че отидох към нея. Тя беше легнала на настилката, затова я прекрачих.

Харди спря касетата и се обърна с лице към Глицки.

— Забележи, че казва „спомням си“. Мисля, че точно тук Коул внезапно стига до това, което *наистина* си спомня. Не онова, което Ридли Бенкс иска да каже. Чу ли това? Споменава, че я е *прекрачил*. Звучи ли това като нещо, което би казал, ако току-що си застрелял някого от упор изотзад? И като заговорихме за това, как според теб един пиян скитник би могъл да се приближи достатъчно до Илейн Уейджър по тъмна алея, за да притисне пистолет в задната част на главата ѝ? Ако беше уличен грабеж, щеше да грабне чантата ѝ и да избяга.

Лейтенантът кимна многозначително. Харди можеше да чуе тежкото и почти мъчително дишане на Глицки и внезапно почувства нужда да се изправи. Като стигна до мишената за дартс, той взе от нея три стрелички, отиде до специално начертаната на пода линия и ги

хвърли към концентричните кръгове на мишената. Докато бавно се връщаше към бюрото си, погледна към приятеля си.

— Някой я е нападнал.

Очите на Ейб срещнаха погледа на Харди.

— Коул Бърджис.

— Наистина ли?

Глицки вдигна поглед и бавно издиша.

— Признанието е лошо и това е вярно. Ридли явно е бил прекалено ентузиазизиран да го изпоти. Грешката е моя. Аз му го поръчах.

Съзнанието на Харди препусна през променливите в ситуацията. Беше грозна, откъдето и да я погледнеш. Ако Прат още не бе обвинила Коул формално в убийство при утежнени обстоятелства — а Дизмъс нямаше да се изненада, ако вече бе задвижила документацията по случая, — поне беше обявила публично позицията си. Освен това щеше да я използва като отправна точка на новата си кампания. В условията на Сан Франциско нямаше да има особена възможност да лавира.

Това означаваше, че напредъкът на разследването на Коул вече не беше под юрисдикцията на Ейб. Полицията бе свършила работата си с арестуването на заподозрения. Ако управлението дори малко се поколебаеше, след като Коул вече бе признал, политическите атаки щяха да бъдат без край.

Харди искаше да предложи някакво избавление, но възможностите не бяха много. Като шеф на отдел „Убийства“, Глицки бе под силен стрес и водеше подчинените си в несигурна и дори забранена територия. В резултат обвиняемият бе под заплаха от смъртно наказание и някои от свидетелските показания вероятно бяха леко променени. И никой не би могъл да зададе този въпрос публично.

Глицки се изправи. Той отиде до прозореца и се загледа надолу към смрачаващата се улица.

— Добре ли си, Ейб?

— Признанието не може да е част от това.

— Може да е много повече.

Глицки знаеше, че Харди само предполага, но поклати отрицателно глава.

— Не се заблуждавай, Диз. Бърджис е, каквото и да си мислиш. И сега изложих на риск изобличаването му. — Когато отново проговори, сякаш говореше само на себе си. — Прекалено близо съм. Не мога да участвам.

— Какво имаш предвид? — попита Харди.

Глицки се обърна към него.

— Имам предвид защо Илейн? Не мога да спра да мисля за това. Защо Илейн? — Харди не си спомняше някога да е виждал Ейб толкова объркан и толкова разголен. Дори когато съпругата му почина, той поддържаше обществената си фасада. А сега болката му бе очевидна.

Теорията на Франи за истинската природа на връзката на Глицки с Илейн Уейджър разочовърка любопитството на Харди.

— Не предполагам, че двамата сте били толкова близки.

Главата на Ейб клюмна. Той разтвори щорите и откри прозореца. Когато отново вдигна глава, хапеше устните си. Гледаше някъде в празното пространство пред себе си.

— Добре — каза Ейб най-накрая.

И му разказа.

Франи носеше черна коктейлна рокля. Перли. Тънки презрамки върху красивите ѝ рамене, които през лятото бяха леко напръскани с лунички, а сега — в средата на зимата — имаха цвета на сметана. Ярко червената ѝ коса бе силно опъната назад и завързана с широка червена лента. Чакаше на бара, едното коляно беше кръстосано върху другото и показваше доста от красивите ѝ крака.

Огромната и с висок таван зала „Секвоя“, обзаведена изцяло в дървесина от секвоя — откъдето идваше и името ѝ, — беше едно от най-елегантните и пищни места в град, който бе известен с подобни кътчета. Застанал на входа на залата, уловил погледа на красивата си съпруга, заслушан в първокласното изпълнение на пиано, Харди почти можеше да забрави, че току-що бе видял „признание“, което обещавахе да властва над живота му поне в близко бъдеще.

Той си представяше, че точно така трябва да изглежда Сан Франциско. Или, ако не беше, поне би искал да остане такъв в спомените. Харди носеше дънки, кадифени панталони и тениски из

къщи, но се възхищаваше от факта, че живее сред хора, които понякога се обличат официално за вечеря, които някак си живеят в по-хубавата част от света и се наслаждават на изящните неща в него. Слава на Бога.

Но той не търсеше само проява на материална увереност. Тази зала бе оазис след неизбродната пустош на културна низост. Помещението със сигурност буквално преливаше от енергия и оптимизъм. Освен това, тук нямаше нито един телевизор, който да нарушава спокойствието и да обижда интелигентността на посетителите. Нито един рекламен плакат не оскверняваше стените. Харди обичаше това място. Обичаше жена си, затова че се е сетила да се срещнат тук, за резервацията, която е направила в онова страхотно ново място, което най-вероятно щеше да се окаже такова.

Несъзнателно той затегна вратовръзката си, погледна се в огледалото, като си помисли, че това е просто желание да бъде част от всичко, което сега вижда, и от Сан Франциско на прага на новото хилядолетие. Приблужи се до съпругата си, целуна я и получи целувка, изтегли си един стол на бара и още веднъж обходи с поглед невероятната зала.

— Знаеш ли, така трябва да изглежда животът.

Новото място се наричаше „Чарлз Ноб Хил“.

Харди му даде десетка.

Седнаха на маса за двама в малко сепаре. Сервитьорът спечели сърцата им със същото име като сина им — Винсънт. Млад, знаещ, не прекалено забавен, той бе усъвършенствал изкуството да се появява, когато е необходим, и да бъде невидим в останалите моменти. Стените на ресторанта бяха меки на пипане, тапицирани. Със свещниците и приглушените златисти тонове на интериора, стаята бе изпълнена с някакъв ненатрапчив блясък. Харди яде гъши пастет с фурми, след това гърди от рядка патица върху някакви божествени зеленчуци, Франи нейните сурови стриди и пъстърва. Сега те държаха ръцете си на масата, отрязваха си парченца от упадъчната шоколадовата торта, докато се наслаждаваха на последните глътки от превъзходното „Пино Ноар“.

— Все още не мога да се съвзема — призна Франи. — И защо не ни е казал?

— Не го е казал и на нея, Франи.

Тя клатеше глава.

— Наистина не разбирам. Как е могъл да не каже на собствената си дъщеря?

— Може би е смятал, че това няма да ѝ помогне с нищо. — Харди отпи от виното си. — Самият той не е знаел допреди няколко години. Не е искал да се натрапва.

Но съпругата му не изпитваше съмнения.

— Тя сигурно би искала да знае. Би се справила някак с новината. А Ейб и Лорета Уейджър? Сенаторката?

— Има го и това. Политическата страна. Ще се съгласиш, че не е съвсем в стила на Ейб.

— Въпреки че сега е затънал до шия точно в подобни неща.

Харди кимна.

— Поне дотам. Ако не и над главата.

— Дотолкова, че да не може да диша.

— Надявам се да не е така.

Те се захванаха с трохите от десерта, Франи въздъхна.

— И какво ще прави Ейб сега?

— Ще продължи. Ще се опита да накара Прат да не използва признанието. А това няма да стане.

— И после?

— Не зная. Може да напусне.

— Ейб няма да напусне. Тази работа е неговият живот.

— Той говореше за това. Ще бъде протест срещу Прат.

— Не го виждам по този начин. Мисля, че много ще ѝ допадне историята за бруталните ченгета, които са тормозили бедния, но виновен заподозрян. Ще ги подхване и от двата края. — Франи изведнъж остави вилицата си и се вгледа през масата в съпруга си. — Дизмъс, тя може дори да го обвини.

— Той ще се оправи, Фран. Ейб е от хората, които оцеляват.

Но жена му отново клатеше глава.

— Не се притеснявам за неговото оцеляване. Въпросът е как ще продължи да живее. Дори и в най-добрите си дни не е особено сияен. А ако остане без работа, без нещо, което да прави... — Гласът ѝ

загълхна. — А аз предполагам, че ако Прат се захване с това, ти също няма да се откажеш.

Той кимна.

— Вече се обадох на Дороти и Джеф. Най-малкото трябва да уредя нещата с тях.

— И кога ще стане това?

— Утре сутрин. — Харди направи гримаса. — Не мога да оставя Прат да обеси това хлапе без истински доказателства.

— И, разбира се, твоето възражение ще бъде, че някой друг е убил Илейн Уейджър.

— Така изглежда.

— В случая ти и Ейб... — Тя събра сили в себе си, изпи последните капки от виното си. — Е, вероятно двамата може да се опитате да се погрижите един за друг.

Но той поклати глава и подсили тревогите й:

— Няма да се получи точно така. Ейб и аз...

— Недей! — Тя насочи пръст към него. — Само не казвай, че си от стара коза яре.

— Не бих го казал — усмихна се той. — Това се отнася за Дейвид Фримън, не за мен. Аз съм просто методичен и баснословно компетентен.

— Това са полезни качества. Защо не ги използваш, за да накараш Винсънт да се материализира, така че да можем да се приберем и да си легнем?

ГРАДСКИ КЛЮКИ

ОТ ДЖЕФРИ ЕЛИЪТ

В широко разгласена реч пред Градския клуб вчера следобед областната прокурорка Шарън Прат изпробва поредната нова перука върху затруднената си администрация, но, както всички досега, и тя не ѝ прилегна особено добре.

Вчерашното превъплъщение на нашата най-силно напомняща на хамелеон избраница я характеризира като един твърдо говорещ, право стрелящ и спиращ престъпленията Отмъстител на Злото в нашия прекрасен град. И съвсем навреме. С новите избори, които се задават тази есен, и постоянно намаляващата популярност, госпожа Прат се нуждае от нещо, което да съживи либералния имидж на къдрокосата ѝ главица и да затъмни спада на доверие. Въпреки че бе уцелила точното време в интерес на политическите си приятели и съюзници, особено с историята около „Жиронд“ — затова и може никога да не се сдобием със завършено летище, — тази областна прокурорка отказа да започне процес срещу определен брой дребни престъпления. Сред тях са проституция, употреба на наркотици, скитничество, навлизане в чужда собственост, вандализъм особено драскането на графити, което тя нарича „творчески израз на онеправданата младеж“ и много други, включително и убийство, ако смъртта може да бъде мотивирана от правилна политическа позиция. Ако това не е законът на госпожа Прат, тя не би повдигнала обвинение срещу някой, който го нарушава.

Въпреки всичко вчерашната реч отбеляза обрат, който сякаш признава за първи път, че поне част от работата ѝ като главен обвинител на града е да изпраща престъпниците зад решетките. На практика, в прилива на хиперболи, тя отнесе нещата още по-далече, като стигна дотам, че поиска смъртно наказание за младежа, който е обвинен — и поне де юре, все още неосъден — в убийството на бившата помощник областна прокурорка Илейн Уейджър.

Името му е Коул Бърджис. Той ми е девер. На двацет и седем години е, завършил е колеж, бездомен и пристрастен към хероина. Въпреки че е признал престъплението, не си спомня да го е извършил. Надява се да пледира невинен и съдебните заседатели ще трябва да го осъдят и след това да му наложат смъртна присъда. За да го направят, те ще трябва да пренебрегнат равнището на алкохол в кръвта му, както и факта, че е страдал от наркотичен глад. На съдебните заседатели ще се наложи да забравят и това, че освен употребата на наркотици, Коул Бърджис има съвсем кратка криминална история, която съвсем не е свързана с насилие. Той не е по-лош от две дузини други убийци, за които госпожа Прат е отказала да поиска утежняващи обстоятелства, да не говорим за смърт.

И въпреки това тя вече каза тежката си дума за господин Бърджис и обяви присъдата му. Политическите ѝ амбиции ѝ диктуват, че трябва да поиска смъртно наказание.

Областната прокурорка избра добре първата жертва на своята война срещу престъпността. Коул Бърджис няма да има много защитници. Нормален бял мъж, той е политически необвързан с нашия проблемен град. Тъй като е бездомник, вече е заслужил омразата на по-голяма част от жителите на Сан Франциско, които са достигнали границата на търпимост към скитниците и наркоманите. Като пристрастен към хероина, той е объркан, отхвърлен от обществото и без надежда.

Всеки от нас е силно изкушен да повярва, че госпожа Прат не знае тези неща и не ги е разгледала с известна доза цинизъм. Но такава позиция ще ѝ донесе избиратели, а тя се нуждае от всеки възможен глас.

Само че би трябвало да се срамува от себе си.

Въпреки че се намираше на около десетина преки от неговата къща близък, Глицки никога преди небе посещавал дома на шефа на бюро на инспекторите капитан Франк Батист.

Сега, все още преди осем в тази отвратителна сутрин, той се озова забулен в мъгла да звъни на входната порта на чудесната викторианска къща на Чери Стрийт. Премина от тротоара през спретнатия двор. Два подходящи плетени стола създаваха някакво обособено място на верандата, навсякъде имаше саксии с избуяли от тях растения. За един кратък миг Глицки почувства прилив на завист. Батист беше негов предшественик като шеф на отдел „Убийства“. Още едно ченге, чиято кариера бе следвала почти същия път като неговата. Как може да живее в такова спокойствие и ведрина? Как е успял да стигне дотук? Не че неговият дом бе мрачен, не смяташе така. Бе чист, но...

Мислите, които в никакъв случай не бяха желани, прекъснаха с отварянето на вратата. Честното лице на Батист, протегнатите му ръце.

— Здравсти, Ейб. Ти си първият, влез.

— Съжалявам, че те притеснявам в дома ти, Франк.

Един успокояващ поглед.

— Моля те! Искаш ли кафе? А, спомних си. — Батист щракна с пръсти. — Чай. „Ърл Грей“, нали?

— По-добре е.

— Чудесно.

Те преминаха през дългия коридор към задната част на къщата. Глицки едва обръщаше внимание на семейните снимки по стените и дузината спортни трофеи на дългата тясна маса. От двацет години познаваше Франк и имаше бегла представа, че е женен, камо ли че е баща на най-малко четири хлапета.

В кухнята голям черен лабрадор се бе изтегнал пред задната врата.

— Това е Арлин — каза Батист, докато я прескачаше, потупвайки я по главата. — Няма да те ухапе. Вероятно дори няма да се помръдне. Може и да е умряла, не съм много сигурен. — Той сграбчи шепа козина и я раздвижи напред-назад. — Арлин, жива ли си още?

Огромното старо куче отвори едно око и лицето на Батист светна.

— Уха! Правиш шоу на гостите ни, нали? — Той се обърна към Ейб: — Тя е точно като теб. — После допълни: — Все още жива.

След като бе напуснал офиса на Харди предишната вечер, Ейб се обади на стария си мъдър баща Нат. Побъбриха си за това-онова и след разговора Ейб позвъни на капитана. Двамата бяха работили заедно в отдел „Убийства“. Имаха дълго професионално сътрудничество и се разбираха добре, особено със споделената увереност, че политиката вони.

През последните две години Глицки бе осъзнал напълно, че, независимо от високия си пост, Франк беше на нож с движещите фигури в управлението. Шефът, Дан Ригби, свикнал с различен пейзаж, рядко се осмеляваше да вдъхне възвишения въздух на полицията — пари, бюджети, цифри, брой на арестуваните, поводите за различия. Ригби „си взаимодействаше“ с другите градски управления — офиса на кмета, на областния прокурор, с цялата пасмина, от която Глицки нямаше никаква полза.

Ейб беше убеден, че Батист е все още истинско ченге, независимо от съюзниците си.

Ето защо Глицки най-накрая му се обади и изложи пред него ролята си в ситуацията ясно и без извинения. Призна, че нещата със случая на Бърджис са тръгнали зле от самото начало и това е било най-вече заради него, неговото влияние и отношение.

Ейб не смяташе, че може да стори много, за да оправи ситуацията, докато не обърне нова страница с колегите си, с Батист, Медрано и Петри, с Ридли Бенкс. Това бе въпрос на чест и негов приоритет. После можеше да поднови борбата си където пожелае, но не и преди да го каже на своите хора. Искаше и съдебният лекар Джон Страут да го чуе. Затова Батист бе предложил тази ранна утринна среща. Кухнята на Батист бе модерна и той се движеше леко из нея.

Извади един изящен свирещ чайник, след това отделна чаша за чай. Изсипа с лъжичка листата от порцеланова кутийка в сребърно топче за чай, затвори го и го потопа в чашата.

— Ще бъде готово след минута — каза той, след това продължи, без да си поема дъх: — И така. Нещата май ще се посгорещат, а? — Съвсем не ставаше дума за чайника.

Със скръстени ръце и сериозна физиономия, Батист се беше облегал на кухненския плот. Посетителите бяха заели местата край захабената дървена маса, която сигурно бе преживяла хиляди обеда и вечери — останките от някои от последните все още личаха.

Глицки завърши увлекателния си разказ и застырга с нокът изсъхнало петно от кетчуп, докато изчакваше реакциите. Ако се съди по езика на жестовете и напрежението, което се усещаше във въздуха, те едва ли щяха да са положителни.

Арлин, все още жива, изръмжа в агонията на някакъв кучешки сън.

Инспектор Ридли Бенкс придърпа напред стола си и се изправи до масата. Лицето му бе тъмна маска, а гласът напрегнат:

— Момчето призна, Ейб. На касетата той казва, че я е застрелял.

— Така е. И затова сме тук, Рид. — Глицки не винеше Ридли за яда му. Сержантът бе дал на лейтенанта си онова, което му беше поискано. И сега точно заради това бе прецакан. — Посланието тук и сега е, че гадовете ме спират заради това. Ще ми стане горещо.

— А ако прескочим самопризнанията? — попита Ридли.

Това, разбира се, не беше работа на полицията, но Глицки знаеше какво има предвид.

— Да, ако отидем в областната прокуратура...

— А би ли ми казал отново защо трябва да го направим? — В друг случай неподходящият тон на Ридли щеше да му докара неприятности, но не и днес.

— Заради всичко, което току-що ви казах — отвърна Глицки. — Има несъответствие между нещата, които Бърджис е казал, и онова, което очевидно се е случило.

— И какво? Винаги има разминаване. Момчето призна. Имаше барут по пръстите...

Както бе отбелязал Батист, нещата се сгорещяваха.

— Не става въпрос за вината, Рид. Никой не говори за това. Но ще има изслушване на признанието и смятам да кажа истината.

Ридли се разпали:

— Значи смяташ, че аз не я казвам, така ли?

— Не, не твърдя това.

— Ти не беше в стаята, Ейб. Аз бях.

— Изгледах касетата, Рид. Знам какво те накарах да направиш.

— И аз го направих. Като по учебник. Заложил съм си задника...

— Момчета, момчета! По-спокойно. — Батист пристъпи напред.

— Мисля, че идеята е да си изясним въпроса с признанието. Не е ли така, Ейб?

Глицки кимна.

— Извинете, сър. — Бенкс съвсем не се беше успокоил. Говореше на Батист, а не на Ейб. — Сигурно съм пропуснал нещо. Получих самопризнание от онзи боклук. Някой да вижда на касетата да му казвам, че ще му дам дрога, ако проговори? Не? Не, не мисля така. Какво? Аз ли съм идиот?

— Никой не казва такова нещо, Рид — повтори Глицки.

— Не ли? Това е смешно. Защото звучи така, все едно съм го накарал да лъже, а след това съм се опитал да го прикрия на касетата.

— Не. Просто той трябваше преди това да мине през съдебните лекари, за да се оправи, а аз заповядах друго.

— О, не. — Бенкс не разбираше. — Ти не си го изпотявал. Аз го направих. Аз съм на касетата. Това е законно признание.

— Не мисля така — контрира го Глицки. — Голяма част от казаното от него просто не пасва. Твърди, че я е *прескочил*. След като тя е била застреляна. *Спомня си*, че е била в тази поза на земята.

Съдебният лекар реши, че е време и той да се изяви. След като срещна погледите на мъжете около масата, протегна ръце и изпука ставите на пръстите си, като по този начин лаконично наруши тишината.

— Била е застреляна с пистолет, опрян в косата ѝ. Няма рани по коленете, краката ѝ или където и да било другаде. Поставена е внимателно на земята.

Глицки, гласът на разума:

— Бърджис е бил пиан като пън, Ридли. Ако се бе опитал да я хване и внимателно да я положи на земята, щеше да падне с нея.

— Може и да го е направил — отвърна инспекторът. — Паднал е под нея и е омекотил падането ѝ. — Той се обърна към Страут. — В такъв случай няма да има наранявания, нали, Джон?

Страут хвърли поглед към Глицки.

— Това може да се е случило.

Бенкс продължи:

— Наистина не виждам проблем, Ейб. Не съм поставил пистолет на слепоочието на момчето, за да го накарам да говори.

— А той не беше ли в наркотичен глад? Не се ли е съгласявал с това, което си казвал ти?

— Вероятно е бил. Не си спомням точно, беше дълъг ден. Но във всеки случай, никой не може да го докаже. А дори и да е бил, какво от това? Би могъл да каже истината и да приключи разпита. Така че поне веднъж в живота си този боклук е взел правилното решение.

— Подробностите са погрешни.

— Мозъкът му е прегрял. Погрешно възпроизвежда нещата. Чудо голямо. Остави съдебните заседатели да поработят върху подробностите. Имаме достатъчно, до ри повече от достатъчно доказателства, за да го обви ним. Нали това ни е работата?

Глицки не искаше да се предаде:

— Не можем да го направим по този начин. Само този момент ме притеснява.

Бенкс поклати глава.

— Бърджис беше там, Ейб. Взел е нещата ѝ, имаше пистолет, *стрелял* е с пистолета, *каза го, по дяволите*, нали? Господи! И е променил историята си, когато се е почувствал по-добре? Кой не би го направил?

Батист прочисти гърлото си.

— Ейб? — Лейтенантът вдигна поглед. — Възхитително е, че искаше да предпазиш хората си, когато помисли, че си ги поставил в изключителни обстоятелства, но не виждам в доказателствата нищо прекалено. Слизам до лу с Ридли. Да се връщам при Прат в този момент ще е безсмислено. Ще застанем зад самопризнанието. Ние ще се изправим заедно... — Остави изречението недовършено, но посланието му беше ясно.

Победен, Глицки обходи масата с поглед.

— Е — каза той, — искам да благодаря на всички ви, че
дойдохте.

Харди погледна часовника си — 8:35. Коул вече трябваше да бъде доведен. След случката в затвора преди три дни, Харди бе останал очарован от добрата организация и спокойствието на служителите там. Но тук, на втория етаж на Съдебната палата, в коридора зад залите, знаеше, че пет минути бяха време без значение. Смятаха, че са пристигнали навреме, ако не закъснееха поне с петнайсет минути, затова той се отпусна пред стаята за задържане зад отдел 11 и се опита да не забелязва шоуто, което — при настоящото количество хора — не беше толкова лесно.

Коридорът, който преминаваше почти по цялата дължина на сградата зад съдебните зали, беше изпълнен с живот или, според прецизната гледна точка на Харди, с нисши форми на живот. Подсъдимите в техните оранжеви гащеризони се тътреха и дрънчаха наоколо — с белезници, а някои и с вериги, — ескортирани от своите съдебни пристави. Това беше сутрешното придвижване от съседната врата на затвора към тукашните съдебни зали, един неизменен и депресиращ парад.

Гледката най-силно му напомняше на зоопарк — окованите с вериги обитатели се местеха от една клетка в друга от собствениците, които биха изпаднали в смъртна опасност, само ако забравеха опасната природа на своите питомци. Харди бе идвал тук стотици пъти и това винаги го депресираше, защото знаеше, че всеки един от тези обвиняеми е човешко същество, което е родено с права, достойнство и надежда. Повечето от тях имаха майка и дори баща, които ги обичаха, поне за малко. Тук те бяха превърнати в нещо малко повече от животни — бяха затворени в клетки и контролирани.

Със съжаление той осъзна, че това най-вероятно е начина, по който нещата трябваше да бъдат, ако системата иска да се справи с тях. Защото Харди не се заблуждаваше — почти всички арестанти, които минаваха край него, бяха загубили вярата си, изоставили достойнството си, лишили се от почти всички, освен основните си права.

Прииска му се да бяха побързали с пускането на Коул. Той самият щеше да се нуждае от успокоителни по времето, когато се появи клиентът му. Затова се облегна на вратата на килията, след това влезе вътре и седна. Постави куфарчето си на бетонната пейка, като възнамеряваше да се възползва от времето, за да прегледа някои книжа и да поддържа мисленето си.

Но не беше писано да се случи.

Видя всичко, тъй като, когато започна, проверяваше за последен път килията за задържани за пристигането на Коул. Чу звънеца на асансьора и вратата се отвори, после една остра команда:

— Преместете го! Преместете го! Веднага!

От тона разбра, че ситуацията бе почти критична.

Когато погледна натам, видя как нещо огромно запълва отворената врата на асансьора. Дватама съдебни пристави стояха малко зад един гигантски самоанец. Мъжът вероятно тежеше към сто и четирийсет килограма. Приставите нямаше къде да помръднат.

Гигантът имаше белезници, но не и вериги. Носеше мрежа за коса. Гащеризонът му не успяваше да прикрие дори частично огромния татуиран торс; ръкавите свършваха малко под лакътя. Харди не знаеше какво се е случило в асансьора, но по времето когато вратата се отвори, лицето му изразяваше ярост.

Един от приставите го смуща с палката — според Харди не за първи път — и внезапно, с истински първичен писък, мъжът се хвърли назад към приставата. После, е изненадваща гъвкавост, се завъртя и притисна с тяло другия си пазач към стената на асансьора.

И двамата пристави се свлякоха на пода.

— Исусе Христе! — Харди подскочи назад в стаята за задържане, като се отдалечи от самоанеца, който изхвъркна от асансьора в неговата посока.

Но всички на етаж бяха чули вика и сега вратите се отваряха, алармите се включваха, съдебните пристави излизаха от залите, съдиите от своите кабинети, другите задържани — вече под охрана — започваха да се намесват.

Прозвуча клаксон и няколко гласове изкрещяха: „Заклучете! Заклучете!“

Самоанецът очевидно бе идвал в този коридор и преди и знаеше точно къде иска да отиде. Стрелна се наляво в бесен бяг, помитайки

друг пазач, който съвсем глупаво се опитваше да извади радиото си и вероятно да се бори в претъпкания с хора коридор.

Спирането на титана щеше да се окаже проблем.

Самоанецът беше стигнал края на коридора. Съдебните пристави и задържаните се притискаха до стените, за да не бъдат пометени в бягството му. Но там нямаше изход навън. Алармата, която звучеше като клаксон, ефективно бе затворила коридора, автоматично заключвайки двойната врата в края му. В момента, когато самоанецът осъзна, че не може да я отвори и се обърна, за да хукне в обратна посока, трима пристави застанаха на пътя му, както и трима униформени полицаи с насочени пистолети.

Харди чу още един вик, отчаян и яростен рев. Другите пристави и ченгета заставаха зад гърба на първоначалната шесторка и след няколко минути оформиха стабилна група, която затваряше пътя за бягство.

Самоанецът се обърна към заключената врата. Отново се завъртя към групата и протегна напред окованите си в белезници ръце.

— Застреляйте ме — извика той. — Моля ви, застреляйте ме.

Поради инцидента Коул закъсня още повече. Казаха на Харди, че са го завели в болницата през нощта и това очевидно бе повлияло на външния му вид. С оранжевия си гащеризон, отпуснатата стойка и неподдържаната коса, момчето изглеждаше недохранено и трогателно. Но Харди си помисли, че очите му бяха по-ясни от предишния ден. Това не му говореше много, но поне беше нещо и тази сутрин Харди щеше да получи всичко, което хлапакът можеше да му даде.

Все още бе разтърсен от това, на което бе станал свидетел. Ако тълпата задържани беше малко по-експлозивна, щеше да настане истински бунт. Още едно мръдване на самоанеца и щяха да го застрелят. Вместо това, в крайна сметка той бе станал заплашително кротък. Седна на пода и позволи да го приближат, да му сложат вериги и да го отведат долу, привързан в инвалидна количка.

Коул седна на бетонната пейка. Харди бе седял достатъчно на проклетото нещо тази сутрин, затова сега се бе изправил и се бе облегал на вратата. Тъй като утринният ход на действията бе толкова грубо нарушен, те нямаше да имат достатъчно време, за да изработят

каквато и да било стратегия. Харди искаше поне да си изясни няколко неща, ако ще трябва да защитава това момче. Пледирването. Гаранцията. Парите. Въпросите за времето.

Но и това не се оказа толкова просто.

— Какво означава право на отлагане? — попита Коул, след като Харди му каза, че трябва да се възползват от тази възможност.

За адвоката това беше само технически детайл. Коул имаше абсолютното право на бърз процес. Но, на практика, обвиняемите много рядко искаха подобно нещо. Популярно мнение беше, че отлагането винаги е предимство на защитата. Отлагането отдалечаваше евентуалната присъда, а докато присъдата не беше произнесена, задържаният се приемаше за невинен — малък, но съществен детайл. Отлагането създаваше и възможност за ключовите свидетели да се изпарят с някой автобус, или да изчезнат, или да забравят това, което някога ясно са си спомняли, и по този начин да улеснят делото. Жертвата или семейството на жертвата можеха да изгубят емоционалния си плам, необходимостта от отмъщение или, ако отлагането бе достатъчно дълго, дори желанието да видят виновника зад решетките. Ченгето, което те е арестувало, можеше да започне нова работа, приоритетите на областния прокурор можеха да се променят и обвиненият да получи по-добро предложение за сделка с обвинението.

Възможностите варираха, но основното правило беше в сила — отдалечаването във времето е половината от опрощаването. Отлагането беше нещо хубаво. Харди се опита да обясни това на Коул:

— Съдилищата са толкова претоварени, че никой съдия не би се съгласил с предварителни изслушвания в срок от десет дни, затова ние просто се съгласяваме с отлагане от няколко месеца...

— Няколко месеца?

— Може би. Възможно най-дълго.

Коул клатеше глава.

— И аз ще остана тук? Няма начин. Не бих могъл да го направя.

— Съжалявам, че се налага да ти го натрапя, потрябва да го направиш. Имаме областен прокурор, който говори за смъртно наказание, за да си осигури преизбиране, така че ще се опитаме да отложим делото поне за след изборите, които са идния ноември. Девет месеца. Най-малко.

Но Коул все още клатеше глава, трепереше и се бореше.

— Не мога да остана тук още девет месеца — заяви той. — Ще умра.

— Имаш много по-голям шанс да умреш, докато си биеш дрога девет месеца на улиците.

Но това мина през едното му ухо и излезе през другото.

— Не.

— Коул, чуй...

— Не мога да остана девет месеца тук! Чу ли ме!

Това беше яростен изблик и след случилото се по-рано сутринта, силните гласове привлякоха вниманието на хората нагоре и надолу по коридора. Един съдебен пристав се появи на вратата на килията, преди Харди да има някакво време да реагира.

— Всичко наред ли е тук?

След като го увери, че е така, Харди изчака колебливото отдалечаване на мъжа и се обърна към Коул:

— Ако се изправиш пред съда сега, докато градът все още е разбунен около смъртта на Илейн, някои от съдебните заседатели несъмнено...

— Не мога — прекъсна го Коул. — Просто не мога. Мама каза, че можеш да ме изкараш оттук.

— Все още дори не съм разговарял с майка ти, Коул. И не мога да те изкарам оттук за десет дни. Ако не друго, поне се нуждая от малко време, за да реша как да подходя към това дяволско нещо.

— Просто кажи, че не съм го направил.

— А ти направил ли си го?

Той сви рамене.

Харди малко се ядоса.

— Тъй като на видеокасетата вече си казал, че си го направил, в случай че не си спомняш. Това ще наложи да предприема някои действия.

— Със същия успех можеш да ги предприемеш сега, както и след девет месеца, не мислиш ли?

— Не, не мисля.

Задната врата на килията за обвиняеми водеше към съдебната зала и сега тя се отвори и оттам се появи съдебен пристав. Бяха решили първо да разгледат случая на Коул.

— Хайде да започваме, момчета. Време е за шоу.

Харди за последен път погледна клиента си.

— По-късно ще продължим разговора. — Той отстъпи назад и пусна Коул пред себе си в съдебната зала.

С появата на Коул, в галерията се чу силен шум. Харди, който беше напрегнат почти на границите на поносимостта, намери сили да стисне приятелски ръката на клиента си над лакътя и го накара да побърза напред. Докато минаваха край масата на обвинението, Гейб Тори направи на Харди знак да спре. Адвокатът остави Коул да стигне до другия край, придружен само от съдебния пристав. Дизмъс отново огледа залата. Тълпата беше повече от достатъчна и при това сякаш неуморна.

Харди познаваше Тори от поне пет-шест други дела и не го харесваше. Смяташе помощник областния прокурор за надут, дребнав и политичен, да не говорим за неговата слаба подготвеност и досадност. Сега той щеше да говори за смъртно наказание и други подобни глупости. Харди знаеше, че всичко ще стане доста грозно, при това по-скоро, отколкото бе очаквал. Въпреки всичко, те никога не бяха стигали до враждебност и Дизмъс не виждаше причини да го прави точно сега.

Тори протегна ръка за поздрав и Харди я пое.

— Просто исках малко да повдигна духа ти, Диз. Вероятно си чул, че искаме да придвижим това, заради позицията на Илейн в общността. Има много груби нарушения на закона...

Харди го слушаше с половин ухо. Отново погледна галерията. Тя определено беше претъпкана. Коул бе на масата на защитата, обърнат назад. Майка му се бе навела през парапета, опитвайки се да поговори с него, но той също задържаше погледа си предимно върху частта на обвинението в галерията, която излъчваше истинска омраза. Харди за първи път изпитваше нещо подобно — тук имаше хора, които вече мразеха Коул, и той го усещаше.

Тори бе приключил с частта, предназначена само за него и пристъпваше към основната тема:

— ... със самопризнанието на касетата и всичко останало, знаеш, че за пет минути ще получи обвинение от голямото жури. Затова, ако си склонен да поискаш отлагане, трябва да знаеш, че сте в графика на

заседателите за идния вторник. Освен ако, разбира се, не решиш да не отлагаш. В такъв случай ще започнем изслушванията в срок от две седмици, както е предвидено по закон.

Харди изпита неприятно усещане, когато разбра, че Тори е прав. Имаше два начина, по които едно дело влиза в графика на съда. Може да има предварителни изслушвания, за да се реши дали доказателствата са достатъчни за започване на процес. Или голямото жури да стигне до същите заключения и да предяви обвинение.

Харди искаше да отлага, но клиентът му не искаше и нямаше да се съгласи. Тори му казваше, че ще търси обвинение и вероятно дори по-ранна дата за процеса, ако Харди се опита да шикалкави на предварителните изслушвания. Той осъзна, че Тори може и да не го е разбрал напълно — стратегическото му виждане за нещата беше, че адвокатите винаги изглеждат слаби, — но му прави услуга, като го оставя да отиде на предварително изслушване. Че би могъл веднага да подведе Коул под отговорност. Ако Харди не поиска да отлага, ще има само още десет дни да се подготви за изслушванията и да направи своите разкрития — доказателствата в това дело — малко по-рано.

Но само десет дни! Това беше невъзможна шега. Но бе по-добре от обвинение на разширен състав.

А може би през това време щеше да успее поне да убеди Коул, че е в негов интерес да отложат, преди да отидат на съд.

Но и в двата случая нещата бяха поели в скоростното платно. Тук бе по-вероятно ненадейно да се появяват всевъзможни кошмари и вредата от всякакви високоскоростни катастрофи може да бъде много по-сериозна.

Харди се насили за учтива усмивка.

— Дори не ми е минавало през ум да отлагам.

— Коул Бърджис. — Името прозвуча драматично от мястото на съдията Тимоти Хил. Съдията изглеждаше като патриций. Къдрава бяла коса, сресана зад ушите, прилепнала към ръбестия му череп. Кожата му беше изпъната по дългите му кости и робата му висеше като на закачалка, физиката му, съчетана с изключителната липса на лично излъчване, му бяха спечелили прякора Мумията. Но днес, пред пълната зала, той притежаваше ако не младежка жизненост, то поне

очевидна енергия. — Вие сте обвинен според тук приложената жалба в углавно престъпление, а именно в нарушение на параграф 187 от Наказателния кодекс, което сте извършили в град и област Сан Франциско, щат Калифорния, на или около първия ден на февруари, предумишлено, незаконно и злонамерено убийство на Илейн Уейджър, човешко същество.

Харди стоеше в средата на съдебната зала до Коул.

Шарън Прат бе влязла в последната секунда и бе заела мястото до Гейбриъл Тори на масата на обвинението, което бе изключително необичайно за истинско дело. Съдията Хил кимна на секретаря си, който започна да чете специфичните обстоятелства, които изискваха за този случай смъртно наказание.

Докато шофираше към центъра на града, Харди се бе опитал да предвиди какво ще измисли Прат в защита на позицията си. Тя, обаче, се оказа много по-изобретателна, отколкото бе предполагал. Бе познал само едно от двете й съображения — убийство с цел грабеж. Това, което адвокатът не бе отгатнал — тъй като бе изцяло невярно, — беше убийство от омраза, защото Илейн Уейджър бе черна, а Коул бял. И, когато го чу, трябваше да реагира:

— Ваша светлост!

Думите му сякаш сериозно стреснаха Мумията. Очевидно той не бе очаквал да има възражения по време на прочитането на обвиненията. Изправен в цял ръст на стола си, Хил намръщено погледна към писалката си.

— Какво има, господин... — Той зашумя с листовете. — Господин...

— Харди, ваша светлост. — Дизмъс не се страхуваше да рискува неодобрението на съдията. Тази идиотщина не можеше да остане без коментар и Хил трябваше отрано да свикне с това. — С цялото ми уважение към второто утежняващо обстоятелство, ваша светлост. Независимо кой го е извършил, престъплението не е свързано с расизъм или непоносимост към различните.

Главният помощник областен прокурор вече бе станал на крака.

— Изненадан съм да чуя характеристиката на господин Харди за убийство на черна жена, извършено от бял мъж...

— Ваша светлост, това е абсурд. Не можем да приемем расовата принадлежност като мотив, само защото представител на една раса е

убил представител на друга.

Но Тори знаеше как да продължи:

— Всеки път, когато негър е убит в район на бели, расата е сред причините.

Харди контрира думите му:

— Юниън Скуеър не е бял район, ваша светлост. Това е центърът на града.

Мумията погледна навъсено надолу към защитата.

— Достатъчно! Много добре знам къде е Юниън Скуеър, господин Харди. Имате ли някакъв проблем с обвиненията? Можете да предприемете съответните действия. Междувременно... — Той погледна към мястото на обвинението. — Това углавно престъпление ли е, господин Тори?

— Да, ваша светлост. Народът иска смъртно наказа ние.

Хил кимна и като продължи да клати глава, изсъска:

— Господин Харди, клиентът ви ще оспори ли обвинението?

Той и Коул формално не бяха обсъждали този въпрос, но Дизмъс сбута с лакът клиента си и младежът погледна живо нагоре. Не се поколеба изобщо:

— Невинен, ваша светлост.

Незабавен и гневен ропот веднага изпълни стаята. Хил очевидно го бе очаквал. Със сигурност не смяташе да прави опити да възстанови тишината. Но напрежението даваше възможност и Харди се възползва, за да се обърне назад и отново да разгледа галерията.

Джеф Елиът, чиято статия в „Кроникъл“ вече сериозно бе повишила равнището на дискусиите около случая, се бе настанил с инвалидния си стол в края на първия ред, точно до Дороти. Интересно бе, че Джоди Бърджис седеше на няколко стола от дъщеря си и местата между тях бяха запълнени с репортери.

Отляво на Харди, частта от съдебната зала, заета от обвинението, продължаваше да кипи. Три четвърти от тази страна на галерията беше заета от цветнокожи. Адвокатът отново бе облъхнат от напрегнатото и почти осезаемо чувство на омраза, излъчвано от приятелите и колегите на Илейн. Освен тази група, присъстваха и около дузина младежи — Дизмъс си помисли, че това вероятно бяха студентите на Илейн. Те се въртяха и скрибуцаха със седалките си, реагирайки с очевидно неодобрение и ярост.

На предните седалки Харди разпозна двама от помощник областните прокурори и инспектора в отдел „Убийства“ Ридли Бенкс. Там бе и Кларънс Джекмън, прочутият адвокат от фирмата на Илейн, седнал до впечатляваща млада жена, която гледаше към адвокатата на защитата със стаена ненавист. Точно до нея се намираше красив бял мъж на средна възраст, който се бе облегал вдървено на стола си със скръстени в скута ръце. Кой ли беше той? Харди бе учуден.

Глицки не бе слязъл от четвъртия етаж.

В крайна сметка, изненадващо, съдията Хил бе оставил врявата да трае прекалено дълго. Той чукна небрежно няколко пъти с чукчето си и изчака глъчката да престане, след това се обърна към Тори:

— Народът смята ли да откаже пускане под гаранция?

— Разбира се, ваша светлост. Това е углавно престъпление. Не може да се говори за гаранция.

Харди отново се намеси:

— Ваша светлост, ако съдът позволи...

Мумията губеше търпение с тези прекъсвания. Това, в крайна сметка, трябваше да бъде проста административна процедура. Той изсъска отговора си:

— Няма пускане под гаранция при углавни престъпления, господин Харди.

— Да, ваша светлост. Наясно съм. Но пак повтарям, че това не може да бъде смятано за углавно престъпление, дори и за случай с утежняващи вината обстоятелства. — Харди пое дълбоко въздух и продължи: — Това обвинение е чиста политика, в която господин Бърджис е жертвата. Жени биват изнасилвани и убивани и този областен прокурор не говори за утежняващи вината обстоятелства; полицаи биват убивани и отново няма подобни искания. Сега, в годината на изборите, внезапно се искат не само утежняващи обстоятелства, но и смъртно наказание. Те желаят клиентът ми да умре, ваша светлост, за да може госпожа Прат да направи последен отчаян опит да задържи поста си. И това вони.

— Ваша светлост, моля ви! — Тори беше излязъл от мястото си, бе отпуснал целия си глас и това послужиха като знак за галерията отново да избухне и гневът да залее цялата зала.

Но този път, вероятно усещайки засилващото се напрежение, Хил реши по-скоро да поеме контрола и бързо удари три пъти с

чукчето си.

— В този съд ще има ред или ще накарам да опразнят галерията. — Той замълча, отново погледна към Харди и заговори сухо: — Господин адвокат, ако искате да оспорите утежняващите вината обстоятелства, напишете възраженията си, но засега те остават в сила. Пускането под гаранция е отхвърлено.

Но кръвта на Харди кипеше и той усети, че не може да остави нещата да се разминат.

— В такъв случай, ваша светлост, преди да продължим с този политически футбол, бих искал да направя постъпки срещу така наречените самопризнания, които обвинението неетично продължава да пуска във вестниците.

Това наистина взриви тълпата с няколко различни експлозии: „Хей, той призна!“ и „Направил го е!“, които накъсваха цялостния рев. Чукчето отново се стовари. Но истинският гняв на Хил бе отправен към Харди.

— Предупреждавам ви, господин адвокат. Това не е подходящото време или място. Оставете го за предварителните изслушвания.

Но сякаш Харди не го чу. За днес му се бе натрупало достатъчно и вече нямаше търпение. Той извиси глас над ропота:

— Ваша светлост, господин Бърджис е бил задържан от часове, преди да му бъдат предявени обвинения, освен това не е бил адекватно информиран за правото си на защитник...

— Това е чиста лъжа! — Ридли Бенкс бе скочил на първия ред. — Прочетохте му правата в момента, в който...

— Той е бил пиян и едва ли е разбирал, ваша светлост! Касетата със самопризнанията ясно го показва. Няма начин тази касета да бъде приета за показване пред съдебните заседатели. Обвинението няма никакво право да се опитва предварително да настройва евентуалните съдебни заседатели, дори като нарича това самопризнание.

Сега в галерията нещата наистина излязоха извън контрол. Сякаш всеки говореше, викаше, проклинаше. Харди усети силна миризма на пот и не беше в състояние да каже дали това е Коул и неговите страхове или колективното усещане на блъскащата се тълпа зад него.

— Седнете всички! — Мумията най-после се бе съживил и измуча. — Седнете в галерията. — Той отново и отново удряше с

чукчето си. — Приставите! — Трима мъже в униформи се появиха от различни врати зад него и тръгнаха напред към страничния парапет.

Десет минути по-късно заседанието беше приключило. Хил постави край на бавното напредване на съдебните пристави, когато те достигнаха до парапета. Той всъщност не искаше да се опитва насила да изгони около сто души. Не само че това щеше да бъде лош пример за колегите му съдии, но и не искаше да покаже на света, че съдията Хил не може сам да контролира съдебната си зала.

Зрителите седнаха на местата си. Хил отново отхвърли искането за освобождаване под гаранция и този път никой не спори с него. Когато Харди не поиска отлагане на датата на предварителното изслушване, съдията пак попита дали е чул правилно. След това го насрочи за десет часа в сряда, седемнайсети февруари, в същата зала.

Съдията нареди Коул да бъде върнат в затвора и обяви край на заседанието. Изправи се, без да удостои с поглед никого в залата и галерията, и напусна мястото си с плющене на черната си роба.

Харди осъзна, че е бил късметлия да се измъкне без обвинение в неуважение към съда. И не беше направил нищо съществено за клиента си, въпреки че със сигурност бе успял да накара съдията и половината съдебна зала да побеснеят срещу него. Така че, докато недоволната тълпа се изнизваше зад гърба му, той остана за момент седнал, събирайки книгата си от масата на защитата. Знаеше, че ще бъде подложен на доста удари, докато преминава край отсрещната страна на парапета и навън в коридора, но се чувстваше учудващо доволен. Беше дал ясно да се разбере, че никой не може да смаже клиента му без борба.

Почувства леко докосване по рамото си и като се обърна, застана с лице пред областната прокуратура.

— Господин Харди.

Той се изправи и кимна, след това се насили да изрече:

— Госпожо Прат.

Харди и Прат се бяха срещали и по-рано. Преди година я бе подложил на публично порицание от пейката заради обида на неин

служител към голямото жури. Тя на свой ред почти беше предявила криминални обвинения срещу Харди заради осигурителна измама и бе насочила собствените си следователи да разследват адвоката заради възможно криминално съучастие в случая за убийство, който защитаваше. Между тях двамата нямаше останала и капчица любов.

А сега искаше да добави още малко към взаимната им непоносимост.

— Това беше изключително непрофесионално и безвкусно изпълнение.

— Може би. — Устните на Харди се отдръпнаха настрани, но това трудно можеше да се нарече усмивка. — Но аз го предпочитам пред самоувереното лицемерие. А вие наистина ли сте такава политическа хиена, че да убиете човек заради няколко гласа?

Прат почервения от зашлевената в лицето ѝ обида.

— Отправянето на лъжливи обвинения за моите мотиви ще ви навлече доста неприятности, господин Харди.

Дизмъс отново кимна.

— Напълно съм съгласен, затова и обвиненията ми са съвсем истински. И докато се наслаждаваме на тази пълноценна и искрена размяна на идеи, ще ми бъде интересно да чуя причините да поискате утежняващи вината обстоятелства и смъртна присъда.

— Тя не трябва да ти обяснява нищо, Харди. — Това беше Тори. Преди началото на обвинението обръщението бе „Диз“, но сега ръкавицата беше хвърлена. — Можеш да продължиш с евтините си трикове, но когато стигнем до този въпрос, ще видим какво мислят за него съдебните заседатели.

— Каква чудесна идея — отбеляза Харди. — Точно такива са и моите планове, но няма значение. Да видим какво ще решат заседателите. Ако се стигне дотам, в което се съмнявам.

— О, ще се стигне. Така става, когато има самопризнания. Презумпцията за вина се придвижва напред.

— Така ли? Странно — заяви Харди. — Винаги съм смятал, че е презумпция за невинност.

— Твоят човек не е невинен.

— Е, така твърдите вие. Мисля, че отново се връщаме към онази идея със съдебните заседатели, нали?

Лицето на Тори изразяваше ненавист.

— Ти познаваше Илейн, нали?

— Да — отвърна без ирония Харди. — Мислех, че е страхотна. Но от идеята, че някой иска да убие човек в нейно име, ми се гади.

Тори отново тръсна неодобрително глава.

— Просто не разбирам как можеш да понасяш себе си.

— Лесно е — отвърна Харди. — Притежавам наистина прекрасен характер.

— Да вървим, Гейб. — Шарън Прат почти го издърпа за ръката.

— О, и господин Харди? Ако бях на ваше място, бих внимавала с обвиненията в политически игри с човешки живот.

— Как бихте предпочели да го нарека?

Шарън не му обърна внимание.

— Ако продължавате да настоявате — каза тя, — няма да допусна да ви се размине, когато всичко свърши. И много ще съжалявате.

Харди прие думите ѝ и кимна замислено.

— Знаете ли, това ужасно ми звучи като заплаха. Заплашвате ли ме?

Тя го погледна преценяващо.

— Разбирайте го както желаете.

— Добре — каза той. — Ще го сметна за заплаха. И в такъв случай ще подам жалба до комисията за етика. А като заговорихме за етика, това ни връща отново в началото.

Тори не можа да устои на изкушението за последна забележка:

— Ти не би познал етиката, дори и ако те блъсне на улицата.

За един дълъг момент Дизмъс го погледна втренчено.

— Уха! Умно! Ще го запомня. — След това се обърна и събра последните си книжа.

Харди реши, че трябва по-скоро да премине през оживлението в кулоарите. Можеше да се измъкне през задната врата — това беше пътят, по който бе дошъл, — но току-що бяха отказали пускане под гаранция на клиента му Коул. Дори и когато, както в случая, беше очаквано, никога не беше лек момент.

Той хвана Коул точно пред стаята за задържани зад съдебната зала. Приставите бяха заети с транспортирането на другите обвиняеми

нагоре и надолу към затвора, а в самата стая седяха друг задържан и защитникът му. Коул бе закопчан за решетката на асансьора, докато намерят време да му обърнат внимание, което можеше да стане когато стане.

Харди застана до него.

— Ще продължим да опитваме с гаранцията — каза той. — Все още има шанс да успеем.

— И какво ще правя до предварителното изслушване?

— Ще трябва доста да поговорим. Може да видим дали ще си спомниш нещо.

Но Коул сякаш не го чуваше.

— Не — промърмори сякаш на себе си той.

— Какво не? — попита Харди. — Не мислиш да си спомниш нищо ново?

— Не. Имам предвид... — Той завъртя очи насам-натам.

— Имам предвид, че спомените... не са това, за което мисля.

Дизмъс знаеше за какво мисли момчето — за следващото боцка не.

— А трябва да помислиш, Коул. Може би ще използваш времето, за да се пречистиш.

Тръсване на глава.

— Не, не смятам... — Той спря.

Тази територия бе непозната за Харди. Той разбира се бе присъствал на зараждането на наркоманската култура в края на шейсетте и началото на седемдесетте години, но като морски пехотинец във Виетнам и след това ченге преди юридическия колеж, беше добил нарастваща непоносимост към идеята за незаконните субстанции. Той бе открил своето разрешение без помощта на химикали и по-късно, когато почувства нужда да избяга от проваления си брак и смъртта на сина си, се насочи към онова, което ирландците наричаха добрата мъжка слабост, пиенето.

Но дори и то никога не бе упражнявало контрол върху него. Избра алкохола, понякога като подражание, а след това сам реши кога да спре.

Разбира се, момчето живееше в коренно различен свят.

— Искаш ли да се измъкнеш от този капан? — попита Харди.

Коул сви рамене.

— Ако го поискам, има специализирани програми. — Тъжен смях. — Тук има програми за всичко, нали?

— Така изглежда. — Харди беше изненадан — този първи момент на връзка, която усети с клиента си, — но и той се чувстваше по същия начин. Тук, в Сан Франциско, толерантността и разбирането към всяка човешка слабост или недостатък бяха политизирани, финансирани и институционализирани. Имаше хора, на които се плащаше, за да помагат във всичко, което ви тревожи, а ако нищо не ви тревожи, на някой му се плаща все пак да открие нещо. — Мога ли да направя нещо за теб? — попита Харди.

Коул се обърна към него.

— Какво имаш предвид?

— Ами, ако решиш да продължиш с лечението, да отидеш на консултации, нещо такова.

— Вероятно не. — Коул издиша бавно. — Ако ще се случи, то ще дойде от мен. — Той постави ръка на сърцето си. — Оттук, отвътре.

Харди знаеше, че е прав, но все пак беше добре да го чуе от Коул, да разбере, че вратата му зависи от собствената му отговорност. Може би въпреки всичко той не бе напълно изгубен.

— И какво ще се случи сега — попита младежът, — от юридическа гледна точка?

— Ще направя някои постъпки. Нещата, за които говорих там вътре. — Той посочи към вратата на съдебната зала. — Процедурни проблеми, тези утежняващи вината обстоятелства...

— Това наистина ли върши работа?

— В какъв смисъл?

— Питам, ако те наистина не са ми прочели правата...

Харди присви очи.

— На следващия ден в болницата ми каза, че не си спомняш да са го направили. Мислеше, че не са. Сега казваш „ако...“

Той се поправи.

— Не. Казаха ми, че не съм арестуван за убийството, така че още не се нуждая от адвокат. Просто ме разпитвали, понеже съм бил на алеята и съм побягнал.

— И ти си спомняш това?

— Случи се, след като ме бяха държали от часове. Като че ли междуременно се разбуждах.

Харди не беше развълнуван от непрекъснатите обрати, които правеше историята на Коул, но не виждаше никакъв смисъл да се бори с тях сега.

— Е, ако са казали точно това, може да извадим късмет. Трябва да проверим.

— Тогава ще ти кажа още нещо. За тези утежняващи обстоятелства. — Той неволно потръпна. — Дяволски сигурен съм, че не съм убил тази жена, понеже е черна.

Внезапно всички наоколо притихнаха. Харди изостри тона си:

— Тогава защо я уби?

— Какво?

Той го изстреля грубо, почти на един дъх:

— Защо си я убил, щом не е защото е черна?

След като бе изгледал видеокасетата на Глицки и бе обмислил нещата за себе си, Харди бе започнал да приема възможността Коул да не е причинил смъртта на Илейн. Затова бе решил да поеме случая. Но сега — очевидно — предстоеше второ признание. Спонтанно, без насилие. Лицето на младежа изразяваше объркване след бързата промяна на отношението на Харди. От защитник в инквизитор за едно мигване. Той потрепна.

— Е, хайде, какво има? Казах само, че не би било, защото е черна.

— Не би било? Или не беше?

Ако имаше разлика, Коул изглежда не я разбираше. Той се опита да стигне до нещо:

— Казвам, че черна, бяла, кафява. Какво значение има? Имам предвид, че изобщо не би било проблем с расата. Дори не мисля по този начин.

Харди се наведе по-близо до него и този път миризмата на пот беше на клиента му.

— Просто отново потвърди, че си я убил. Разбираш ли това?

Объркан като кошута в светлините на автомобилните фарове, Коул клатеше глава.

— Не зная. Не съм. Така ли казах?

— Не знаеш дали си я убил?

Най-после вдигане на глава.

— Не си спомням да съм я убил. Казах ти го. Не мисля, че съм я убил, но може и да съм... ако съм стрелял с пистолета.

— Може да си? Коул, чуй ме. Току-що каза, че не си застрелял жената, понеже е черна. Това бяха точните ти думи.

Но младежът продължаваше да отрича с глава.

— Виждаш ли? Не. Нямах това предвид.

— Добре, обясни ми.

Той въздъхна дълбоко, направи нещо с ръце, което накара белезниците му да издрънчат върху решетката. После присви глава в раменете си, прочисти гърло и заговори с глас, който бе малко по-силен от шепот:

— Виж. Ако някога реша да убивам някого, което не бих направил, то няма да е понеже е черен, разбираш ли? Затова, ако съм убил това момиче...

— Илейн.

— Да, Илейн. Ако съм я убил — което не си спомням, затова е напълно възможно и да не съм, — това не би могло да е причината.

— Но ако не си спомняш да си я убил, защо приемаш, че би могъл?

Коул завъртя очи.

— Вече не говорихме ли за това? Казах ти. Беше ми толкова зле...

Харди протегна ръка и го потупа по рамото.

— Спри. Просто спри. Но Коул не можеше.

— Нали знаеш, човече...

— Коул, наричай ме Дизмъс, можеш ли? Или Диз.

— Добре. Но не си спомням и да не съм я убивал. Не си спомням пистолета, откъде съм го взел... — Гласът му заглъхна.

— До тялото ли го намери? Или може би на улицата?

— Така изглежда.

— Преди или след като я видя?

Коул затвори очи, опитвайки се да върне картината в съзнанието си.

— Не зная. Изглежда преди, защото след... Мисля, че след това не е имало време, нали? Наведох се над нея и ченгетата дойдоха.

— Това спомняш ли си го?

Младежът направи гримаса в усилие да си спомни нещо, което не можеше да достигне. Поклати отчаяно глава.

— Не напълно.

Харди отново се облегна назад. Беше прекарал голяма част от живота си като барман и уважаваше въздействието на алкохола, но това бяло петно, което Коул описваше, беше доста отвъд представите му.

— Коул — заговори внимателно той, — какво си спомняш, след като взе бутилката уиски?

Младежът вдигна поглед. Очите му бяха стъклени.

— Не зная, човече. Просто не зная.

Като пое по задното стълбище, Харди незабелязано се изкачи до четвъртия етаж и по дългия коридор стигна до отдел „Убийства“. Четирима инспектори вдигнаха поглед от книгата, над които работеха, но никой от тях не се осмели да го поздрави. Все още неопетнената бяла врата на Глицки пак беше затворена, но този път зад щорите се процеждаше слаба светлина.

— Има ли някой с лейтенанта? — обърна се Харди към стаята.

Мълчалив хор от свиване на рамене, затова той почука.

— Отворено е.

Дизмъс завъртя бравата и промуши глава.

— Всъщност — уточни той, — беше затворено.

Глицки бе качил крака на бюрото, ръцете му бяха събрани пред лицето.

— Защо не затвориш и ти?

— Колко му е. — Харди влезе, затвори вратата, след това прекоси стаята, дръпна едно от чекмеджетата на бюрото и си взе шепа фъстъци. — Въпреки това трябва да отбележа, че старата политика на отворената врата, с която ти толкова се гордееше, изглежда е в забвение. На свой ред, това може да ускори понижаването на твоята убийствена популярност сред хората ти, което забелязвам с неудоволствие.

Може би беше против собствената му воля, но изражението на Глицки омекна — през цялата гама от диамант до гранит.

— Искане ми се да бях ирландец и да бях толкова бърбърив като теб.

— Да съм.

— Какво да съм?

— Ти каза да „бях“. Искане ми се да бях ирландец. Но се казва да „съм“. Елементарна граматика и съгласуване на времената. Искане ми се да съм ирландец. Хората сякаш вече не се интересуват от тези неща.

Глицки поклати глава и смъкна краката си от бюрото.

— Точно това имах предвид. Двайсет думи, когато и пет са достатъчни.

— Пет звучи добре — отвърна Харди. — Кратко, та сладко. Но не винаги са предимство. Двайсет думи, ако са казани на място — което, приятелю, е ключът, — могат да бъдат изключително важни. И, разбира се, въпреки че това вече не се признава в нашия отвратителен век, правилната употреба на граматическите правила е белег на всеки цивилизован човек.

Умореният Глицки в крайна сметка се усмихна.

— Ако ме беше грижа, щях да се постарая. — Той хапна един фъстък. — Как вървят нещата на долния етаж?

Харди седна.

— По някакъв начин успях да се измъкна от неуважение на съда, но не мисля много за това. — Той описа накратко основните моменти от делото и накрая завърши с изненадата си, че Глицки не е бил сред присъстващите. Посочи голата повърхност на бюрото: — Но сега, като виждам камарата работа, която си отхвърлил... Помежду им се установи тишина. Харди продължи:

— След това имах още един приятен разговор с клиента си. Но той не ме зареди с жизнена енергия. Не си спомня нищо. Нощта му е абсолютно бяло петно, което означава, че е бил по-пиян, отколкото аз някога съм бил.

— А ти няколко пъти си се радвал на подобно състояние, ако мога да ти напомня, в случай че си забравил.

— От време на време в младостта ми. Само с изследователска цел. Както и да е. Бих искал да се смятам за експерт в тази област, но никога не съм изпадал в подобна загуба на паметта, каквато описва Коул, което ме кара да се съмнявам. Но Глицки клатеше глава.

— В наши дни има доста нови лекарства, Диз. Например дрога от семена на фурма. Или едно още по-достъп но хапче със същия резултат е „Халцион“.

— „Халцион“?

— Хапче за сън. Когато провеждаше алкохолното си изследване, никога ли не си взимал „Халцион“ преди опитите си?

— Наистина не си спомням. Имам бяло петно в паметта. — Но след това се усмихна. — Шегувам се. Това ли се случва?

— Точно. Пълна забрава. — Глицки хвърли поглед към затворената врата. Въпреки това понижи гласа си: — Сутринта аз също имах среща. Батист, Ридли Бенкс, Страут, момчетата от

местопрестъплението. Исках да поговорим за проблемите на видеокасетата.

— Бенкс беше долу в съда.

— Да, предположих, че може да дойде. Казах му, че трябва да се откажем от самопризнанията.

— Предложил си го? — Това беше повече, отколкото Харди очакваше от Ейб. — На всеослушание?

— Да, но Ридли беше относително безчувствен към идеята, че самопризнанието е боклук. Вероятно смята, че искането ми е свързано с начина, по който е провел разпита.

— А той не би могъл да е на изцяло погрешен път.

— И го знае. — Лейтенантът напрегнато издиша. — Нещата са доста хлъзгави, Диз. Те са моите момчета. Дадох ми това, за което ги помолих. Не мога да ги виня, че са били подлъгани.

— Аз също, но да бъдат подлъгани е едно, а да оставят човек да затъне без сигурни доказателства е съвсем друго.

— Да, стигаме дотук. Въпреки всичко, моите колеги и висшестоящи са били далеч от подобна ситуация. Имаше достатъчно улики, за да арестуват Бърджис и все още ги има. Даде ни и допълнителни, когато поговорихме с него. Сега отива на съд. Вече не е наша грижа. Край на историята.

Беше ред на Харди да въздъхне.

— Но не е така, Ейб. Знаеш го.

— Не ми излизай с тези номера, Диз. Може и да е. И не смесвай несигурните доказателства с невинността. Така или иначе, твоето момче е убило Илейн. Става въпрос за начина, по който го доказваме. Искам чист случай, това е всичко.

— Мисля, че искаш много повече.

Глицки счупи черупката на един фъстък.

— Опитвам се да си представя как да проведе разследването и да получи повече улики, когато заподозреният е вече в затвора и се предполага, че отива на съд.

— Внимавай! — Харди насочи пръст към приятеля си и спря отговора му. — Виждаш ли? Мога да бъда кратък. Дори прекалено.

Глицки отново се канеше да му отвърне нещо и пак бе прекъснат, този път от почукване на вратата.

— Отворено е.

Харди цъкна с език неодобрително.

— Продължавай да го казваш.

Но за момента беше вярно. На вратата стоеше самият шеф на полицията, Дан Ригби, придружен от Шарън Прат и Гейбриъл Тори. И притесненият Франк Батист. Зад тях имаше разнообразна група — служители в офиса на областния прокурор, униформени ченгета, няколко репортери, вероятно случайни минувачи. Харди можеше да види инспекторите от отдела събрани в края на тълпата.

— О-хо! — възкликна Тори иззад рамото на Ригби. — Не са ли мила картинка?

В офиса на Глицки нямаше място за такъв частен купон, затова по команда на Ригби участниците преминаха през отдела и се изсипаха в една от стаите за разпит — всъщност точно в тази, в която бе изтръгнато самопризнанието на Коул Бърджис.

Тясна и без прозорци, въпреки че малката маса бе изтикана до стената, стаичката вероятно не беше най-добрия вариант на място за среща, но ситуацията внезапно и по неизвестни причини бе станала *спешна*.

Тори в някаква триумфираща ярост не преставаше да повтаря „знаех си аз, знаех си“ на всеки, който си направеше труда да го слуша. Ригби, разкъсван между необходимостта да защити един от хората си и желанието на всяка цена да избегне възможен скандал, искаше врата, която да може да затвори зад всички основни участници, и то ако може *веднага*.

— Нямаме нужда от присъствието на господин Харди — заяви Прат.

Ригби не ѝ обърна внимание. Не искаше да губи време с предисловия, а да се обърне директно към своя лейтенант и да приключи.

— Господин Тори ми каза, че тази сутрин, по време на процеса срещу Бърджис, господин Харди се е позовал на видеокасета. Как е успял да я види?

— Все още не сме получили задоволително обяснение — вметна безцелно Прат. — Не я е получил от нашия офис.

Всички вече знаеха това. Ригби продължи да гледа Глицки.

— Ейб?

Но Харди, чието избухване в съдебната зала бе поставило приятеля му в неудобно положение, не смяташе да го оставя да се оправя сам.

— Не съм казал, че съм видял касетата — намеси се той.

— Коул ми спомена, че са го записвали.

— Как е разбрал? — поинтересува се Бенкс.

— Хайде! Досетил се е — отвърна на забележката Харди. — Това не е никаква тайна процедура. Всеки разпит се записва.

Но Тори беше готов с опровержението си. Той извади от джоба си някакъв лист и го показа на Ригби.

— Ето точно какво каза господин Харди. Позволих си волността да нося в себе си репортерски касетофон. — Той прочете: — „Той е бил пиян и едва ли е разбрал, ваша светлост! Касетата със самопризнанията ясно го показва.“ Звучи така, все едно я е гледал.

Харди не се предаваше:

— Не доказва нито едно проклето...

Но Глицки постави ръка на рамото му.

— Всичко е наред, Диз. — Обърна се към Ригби: — Аз му я пуснах.

След моментната тишина от шока, Бенкс тежко въздъхна:

— Господи!

Тори пръв се окопоти.

— Проклетата работа — прошепна той.

Прат прочисти гърлото си:

— Е, господин началник, в светлината на това признание не можете да...

— Шарън! Моля те — Ригби я спря с вдигната длан и се обърна към своя подчинен: — Лейтенант Глицки, казвате ми, че сте дали улика в дело за убийство на адвоката на защитата. Прав ли съм?

Глицки леко наклони глава.

— Да, сър.

Шефът тежко въздъхна.

— Добре. — Устата му се отвори. Вероятно бе скръцнал със зъби. — Добре — повтори. — Трябва да разгледаме това. Междувременно...

Тори:

— Какво има да му се гледа. Той се съгласи...

— МЕЖДУВРЕМЕННО... — Ригби го принуждаваше да млъкне. Той се обърна към Батист: — Междувременно, Франк, бих искал ти и Ейб да дойдете в офиса ми след... — погледна часовника си — ... трийсет минути. Лейтенант, може би ще е разумно от ваша страна, ако доведете и инспектора, който е провел разпита. Всички останали... — Гласът му стана по-твърд. — Надявам се, че това, което е било говорено зад тези врати, ще си остане тук. След като разплета цялата история, ще изготвя изявление. — Той се втренчи в Прат и Тори. — Ако и вие искате да се произнесете по случая, нека го направим заедно. Ясен ли съм?

— Можем да се съгласим с това — отбеляза Прат.

— Въпреки че е по-добре да бъде по-рано, отколкото по-късно — вметна Тори.

— Веднага щом изясня фактите — отвърна остро Ригби. Той хвърли един последен поглед към събралите се, накрая се спря на Глицки и поклати глава. — Боже Господи, Ейб — прошепна шефът почти без дъх, — за какво си мислил?

После завъртя бравата и излезе от стаята, оставяйки отворено след себе си.

Кариерата на Джин Висър като защитник на закона започна много обещаващо. Прекара три години по улиците в патрулираща кола, след това бе преместен и си спечели пост на инспектор по грабежите. За три години в този отдел той вложи още повече хъс в работата си и взе сержантския изпит. При първа възможност подаде документи за инспектор в отдел „Убийства“, което бе почти горната летва за едно работещо ченге. Когато на трийсет години получи работата, бе най-младият, постигнал този ранг и позиция. Но Висър имаше няколко недостатъка, които повлияха отрицателно върху неговите полицейски аспирации. Първият беше склонността му да теоретизира, преди да събере всички улики. Обикновено имаше усет кой от различните заподозрени в един случай е най-вероятният извършител и насочваше всичките си сили за доказване на тезата си. При първите два случая подходът му дори проработи — повечето момчета, които изглеждаха виновни, в крайна сметка се оказваха такива.

Но не винаги.

И законът на случайността — заедно със сложността на мотивите и ситуациите при истинските убийства — най-сетне го замеси в сериозно дело.

То беше мястото за проява на втория му съществен недостатък — липсата на лоялност. Висър смяташе, че е по-важно да имаш приятели в пресата и в офиса на областния прокурор, отколкото в полицията. Не мислеше, че ще навреди, ако даде на репортерите малко предварителни заглавия за това, което се случва на огневата линия, понякога и преди да е предназначено за огласяване. Тези хора — от областната прокуратура и журналистите — все пак бяха крайните потребители на продукта. Те трябваше да имат право на предварителен поглед.

И в своето желание за обвинение в стил Прат, доста от прокурорите понякога се изкушаваха да използват Висър да подшушне на пресата нещо, което не би трябвало да излиза от самите тях. Ако си мил към репортерите, те ще пишат хубави неща за теб. Принципът беше „почеши ме ти, за да те почеша и аз“. Висър дори си мислеше, че всеки го прави, въпреки че грешеше в тази си увереност.

Докато един ден с изненада установи, че е изолиран в отдел „Убийства“. Скоро бе принуден да напусне и да си намери работа като следовател в офиса на областния прокурор. Там беше почти като полицейски инспектор, но не съвсем.

Тази нова работа продължи само единайсет месеца. Можеше и да остане — не бе направил нещо наистина погрешно, — но се почувства ненужен. Беше последният избор на прокурорите, когато им трябваше истински инспектор. В крайна сметка, дълбоко огорчен от системата, която го отхвърля, той напусна и, окуражен от няколко адвокати, с които се бе сприятелил и които му предложиха постоянна работа, стана частен следовател.

Някога Висър бе красив, с гъста пясъчноруса коса, изсечени скули и добре оформена козя брадичка. Десет години след като бе започнал собствен бизнес, обаче, бе добавил двайсетина килограма към теглото си и пет сантиметра към челото си. Също така бе загубил брадичката си. Сега кожата на лицето му бе опъната по прекалено многото плът, сред която прекалено малките очи непрекъснато гледаха леко накриво.

Точно сега той бе на път към клиента на Дизмъс Харди Рич Макнийл в „Тераню Индъстрис“. Нямаше среща — не беше в неговия стил. Офисът на Макнийл се намиреше на горните етажи в централата на компанията на Калифорния Стрийт, на половината път нагоре по Ноб Хил. Стаята беше с разумни размери, модерно обзавеждане, вградена библиотека и прозорци на две от стените, които гледаха към центъра на града. Когато секретарката му звънна и му каза, че частният следовател за случая с Мани Галт е отвън, Рич започна да се надява, че мъжът е нает от Харди, може би идва с добри новини и не може да дочака, за да ги каже направо на него.

Но в момента, в който видя Висър, Макнийл осъзна, че това е било само добро пожелание. Тази лоена топка, която се рови из отпадъците, не можеше да бъде от хората на Харди. Все пак вече го бе пуснал в офиса си и трябваше да бъде учтив. Така че се изправи, заобиколи бюрото си и протегна ръка.

— Господин Висър. Рич Макнийл. Какво мога да направя за вас?

Хватката на дебелия мъж почти счупи ръката му. Притеснена усмивка.

— Благодаря ви, че толкова бързо се съгласихте да се срещнем. Ще имате ли нещо против да седна?

Макнийл стисна и отпусна юмрука си, успокоен, че все още ръката му изглежда здрава.

— Ни най-малко. Съжалявам, че нямам много време, но...

— Тогава няма да ви задържам дълго. — Висър повдигна панталоните си на бедрата и се отпусна на едно от кожените кресла на Макнийл, докато оглеждаше офиса. — Симпатично местенце — отбеляза той.

Имам офис в един стар склад на Кей 42. Страхотна гледка, право към водата. Трежър Айлънд, мостът. Но нямам кресла като това.

— Е... — Макнийл нямаше готов неангажиращ отговор. Той изтегли стол и демонстрира очаквателно изражение. — И така... — Зачака.

Висър си позволи още един момент наслаждаване на обстановката и сградите през прозореца. Той повдигна рамене, отпусна се в коженото кресло и се обърна към Макнийл.

— Както разбрахте — започна частният следовател, — искам да бъдем напълно наясно. Работя за Даш Логан, адвокатът на господин

Галт. Той смята, че може да е... полезно, ако ние с вас поговорим върху проблема, нещо като личен разговор.

Но Макнийл тръсна глава.

— Не мисля, че е добра идея. Адвокатът ми каза...

— Не, хайде! Познавам адвокатите. Работя за един. Даш е говорил вчера с адвоката ви, заради което днес аз съм тук, наречете го любезност. Вашият човек — Харди, нали? — смята, че решаването на делото извън съдебната зала не е добра идея, тъй като твърди, че случаят не е криминален. Но трябва да ви кажа... — Присвитите му очи се заоглеждаха из стаята.

— Какво? — изпусна Макнийл.

С известно усилие, Висър върна поглед пред себе си.

— За това става дума — започна той като самата искреност. Гласът му се понижи с няколко децибела. — Такива неща се случват в подобни дела. Адвокатите започват да се оплюват един друг и съвсем скоро всички губят. Господин Логан мрази подобни ситуации...

— Добре. — Макнийл не искаше повече да го слуша. Той започна да се изправя. — Дори и да е така, аз наистина не мога...

— Рич, проблемът е — прекъсна го Висър, почти изправяйки се от своето място и принуждавайки Макнийл отново да седне, — че бях ченге доста години. Зная нещата, които те търсят и смятат да открият. Имам пред вид, че всеки крие някакви тайни — данъчни проблеми, няколко пъти може да е взимал наема на ръка без разписка. Твоят човек Харди не би могъл да знае тези неща.

— Неми се вярва — ведро заяви Макнийл. — Той самият е бил ченге.

— Харди?

Макнийл се възползва от предимството си.

— Така е. Затова имам чувството, че той е доста наясно с това, което става, като ми казва, че няма никакво дело. Аз също го вярвам, защото Мани Галт е лъжец. Никакви пари на ръка не ми е дал. Такова нещо не се е случило. Както и нищо от казаното от него. — Макнийл отново започна да се изправя. — Благодаря ви за идването, но се боя, че няма какво повече да обсъждаме. — Той се осмели да се усмихне. — Просто ще оставим адвокатите да си свършат работата.

Но Висър не възприе намека. Вместо това той отново се облегна назад и потърка с длан гладката кожена ръкохватка.

— Добре. Точно по този начин подобно дело може да стане доста грозно. А господин Логан не иска такава развитие.

— Нито пък господин Харди. Просто трябва да оставим фактите да наклонят везните. — Той направи жест с длан и се насили отново да се усмихне. — Е, ако това е всичко, имам доста напрегната програма тази сутрин...

Най-после Висър също се изправи.

— Добре, но нека ви дам още един пример.

— Какъв?

— Имали сте секретарка на име Линда Кук, нали?

Макнийл усети присвиване в стомаха.

— Е, и? Беше грешка. Преди много време. Съпругата ми знае всичко.

— Да, разбира се. Но децата, знаете, пък и внуците. Ако всичко излезе наяве, на тях доста ще им домъчнее и начина, по който мислят за вас, изцяло ще се промени.

Несигурна въздишка, след това в гласа му се усети твърдост.

— Веднага се пръждосвайте отгук.

Ядът и страхът нямаха никакво въздействие върху Висър. Той протегна длани напред като отговор на по-ранния жест на Макнийл.

— Само ви казвам, че ако тези неща се появят в публичното пространство, те няма да ви донесат нищо добро. Никой не се нуждае от подобни усложнения, нали? Не съм ли прав?

Те седяха до предния прозорец на симпатична малка закусвалня на Юниън и Джоди Бърджис се бе отказала дори да бодне от салатата си. Вместо това тя се бе втренчила през масата в дъщеря си, която току-що ѝ бе казала, след дългото предисловие по време на основното ястие, че двамата с Джеф не смятат да участват в плащането на защитата на Коул.

— Не разбирам как може да си толкова безчувствена — възмути се Джоди. — Той ти е брат.

Дороти дори не бе докоснала сандвича си, въпреки че беше любимият ѝ — козе сирене, изсушени на слънце домати и наденички. Не ѝ беше трудно да разбере как може да е толкова безчувствена — причината беше, че имаше достатъчно опит. Всеки път през

последните дванайсетина години, когато се бе изкушила да почувства нещо като състрадание, жал или просто милост към брат си, бе съжалявала и изкушението вече съвсем не бе толкова силно. На практика, едва ли бе останало някакво изкушение.

Но тя си каза, че пред нея стои майка ѝ и, въпреки че хиляди пъти са водили подобни спорове, чувстваше, че все още ѝ дължи нещо. По дяволите.

Затова отговори с присъщото си спокойствие:

— Собственият ми брат — каза тя, — отчаяно се нуждаеше от място, където да остане, и тъй като *изпитвах* нещо към него, му позволих да живее в дома ми с моя сериозно болен съпруг и *моите деца*. И, мамо, може би си спомняш каква беше благодарността му. Той крадеше от нас. Непрекъснато. Дори от прасенцата касички на децата. Можеш ли да го повярваш? Това ми беше отплатата, че съм била мила с него. Сега децата ми завинаги ще запомнят вуйчо си Коул като крадец, ако не и убиец. Не им ли е достатъчно да запазят тези мисли до края на живота си?

Джоди кимна и преглътна. И преди беше чувала всичко това. И понеже характерът ѝ бе такъв, веднага излезе с готов отговор:

— Той не е убиец.

— Да, но със сигурност е крадец.

— Той не може да си помогне сам, Дороти. Попаднал е в хватката на нещо много по-голямо от самия него.

— О, моля те!

— Така е. Знаеш, че е вярно.

— Може и да е така, мамо, но *просто повече не ме е грижа*. Не ме интересува. Чу ли ме?

Джоди се вгледа в лицето от другата страна на масата и протегна ръка, за да докосне дъщеря си.

— Скъпа...

— Не! — Дороти издърпа ръката си. — Не. Не и този път.

— И какво ще правим сега?

— Аз не смятам да правя нищо.

— Просто ще го изоставиш?

Дороти кимна и отговори твърдо:

— Да.

— Поискали са смъртно наказание, Дороти. Не може да искаш смъртта му!

Въздишка.

— Това е Сан Франциско, мамо. Никой състав от съдебни заседатели не би го осъдил на смърт. Той няма да умре.

— Е, областната прокуратура със сигурност не мисли като теб.

— Областната прокуратура... — погледът на Дороти беше празен.

— Той така или иначе си е отишъл, мамо. Не можем да го върнем.

— Не го вярвам.

— Знам, но трябва. Защото е истина.

Отново тишина.

Джоди често си мислеше, че не може да плаче. Ако преди няколко години бе чула Дороти да казва, че синът ѝ Коул никога няма да се върне и никога повече няма да бъде нейното чудесно момче, щеше да вие от мъка. Но сега не се случи нищо подобно — само дълбока болка, но такава, която по никакъв начин не ѝ носеше облекчение.

— Виж, какво ще стане, ако просто поговорим с господин Харди...

Дороти клатеше глава.

— Мамо, имаме три деца, които трябва да изпратим в колеж, ако можем. Медицинските разходи на Джеф със сигурност няма да намалее. Просто не можем да ти помогнем в това, дори и да искаме, а ние не искаме. Честна дума, мамо — длъжна съм да ти го кажа, — не зная защо го правиш.

— Той ми е син, Дороти. Затова.

— Това не е добър отговор, мамо. Коул разби живота ти. Не го ли виждаш?

— Не е вярно.

— О, не, така е. Сигурно те е обогатил, предполагам? — Дороти взе салфетката си и нервно попи устата си, после пое дълбоко въздух. — Той разби живота ти.

— Продължаваш да го повтаряш.

— Защото все още е вярно, ето затова. Хайде, мамо, погледни какво е направил. Принуди те да се преместиш тук...

Джоди протегна ръка, за да я прекъсне.

— Не! Спри! Ето ти добър пример. Той не ме е принудил.

— Ти продаде къщата, която заедно построихме и където мислеше да живееш до дълбоки старини — ти ми го каза, не помниш ли? Защото, след като го изгонихме, ти искаше да си близо до него, в случай че не може да се справи сам. Каж ми, не е ли вярно?

Дороти не можеше да го оспори, защото дъщеря ѝ беше права.

— Затова сега ти живееш в някакъв ужасен малък апартамент, откъсната от всичките си приятели, от хората, които си познавала през целия си живот, съвсем сама...

— Идвам да виждам внуците си.

— Кое то не беше причина, докато Коул не се премести. Не затова си тук, мамо. Знаеш го. Заради Коул е. Винаги заради Коул. Всички жертви са заради него и знаеш ли какво? Не го е грижа. Това не доведе до нищо добро.

Джоди обходи ресторанта с поглед, взря се в улицата навън, после го върна върху дъщеря си.

— Той идваше при мен. Имаше нужда от местенце.

— Остави го да си го намери сам. Мамо, той е вече на двайсет и седем.

— Не мога да позволя да умре.

— Но и не можеш да го спасиш. Не виждаш ли? Той никога няма да порасне, ако не му дадеш тази възможност. Трябва да го пуснеш да върви по собствения си път.

— Не му налагам нищо, скъпа. Той просто се нуждае...

— Спири да говориш за нуждите му! — Внезапно на Дороти ѝ бе дошло в повече и нервите ѝ се бяха изопнали. Гласът ѝ бе дрезгав, но всички в ресторанта я чуха. — Той има нужда от собствен живот. Има нужда да се бори сам, ти не можеш да му помогнеш. Никой не може. Коул трябва да се провали, да го осъзнае или да умре. — Тя отново вдигна салфетката към устните си, изненадана от собственото си избухване.

Но не беше напълно приключила, още не. Наведе се напред и гласът ѝ бе по-овладян:

— А сега смяташ сама да платиш на господин Харди, нали? Знаеш ли колко ще ти струва? Това ще пресуши всичките ти спестявания и после? За какво ще бъде всичко това?

— Но той не е убил онази жена. Има нужда от добър адвокат.

— Той е *признал*, мамо.

За Джоди това не значеше нищо.

— Не наистина и ако господин Харди успее да го измъкне, Коул може да се включи в някаква програма...

— Господи, кога ще свърши всичко това! Дай ми почивка.

— Дами, дали мога да ви донеса още малко вода? — Беше сервитьорът, представителен в своята бяла риза и черен костюм. — Някакъв десерт? Или кафе?

Притеснена, докато осъзна думите, Дороти поклати глава.

— Само сметката, моля. Благодаря ви. — След като той — облекчен — кимна и си тръгна, тя се наведе през масата и прошепна: — Мамо, знаеш, че дори не трябваше да се обаждам на Дизмъс. Това беше последната ми грешка спрямо Коул. Трябваше просто да го оставя да умре там, в затвора, ако така му е писано. И да приключи цялата история.

— Не го казвай — помоли я майка ѝ. — Не го мислиш.

Клатейки неодобрително глава, Дороти хвърли салфетката си на масата. Беше безнадеждно.

Кларънс Джекмън се бе настанил зад гладката махагонова маса, която запълваше центъра на залата за конференции в офиса на фирмата. След като правилно бе предположил, че делото срещу Коул Бърджис ще привлече доста приятели и колеги на Илейн, Джекмън бе уредил скромен обяд и бе разпространил в съда, че тези, чиито сърца са на правилното място, са добре дошли.

Това се оказа доста внушителна група, близо две дузини, въпреки че сега — някъде към един и трийсет следобед — повечето от тях се бяха върнали към работата или лекциите си. Първоначалната шумотевица се бе разсеяла и по-голямата част от храната бе изядена. Джекмън се здрависа за довиждане с един млад юрист специализант, който искаше да им изпрати автобиографията си, след това извади бутилка вода от барчето и придърпа един стол близо до голямата група. Джекмън бе избрал повечето от тях от юридическите училища и сега те се бяха събрали в далечния край на стаята, задълбочени в разговор, който постепенно се разгорещяваше.

— Тук няма никаква логика, там е цялата работа! Ако приемеш причините, даваш на Харди оръжие, за да измъкне този скапаняк. — Избликът беше на годеника на Илейн Уейджър, Джонас Уолш. Малко над трийсет години, с буйна коса, изключително красиво лице и скъпи дрехи, Уолш беше хирург, който изглеждаше като човек, който не е спал цяла седмица и вероятно наистина не беше. Явно не бе свикнал да поставят под въпрос мнението му и кошмарът, в който бе попаднал след смъртта на Илейн, вероятно го бе изнервил повече, отколкото бе предполагал.

Настоящият обект на гнева му бе Питър Незбит, помощник-декан на юридическия колеж „Хейстингс“. Той бе логик с писклив глас, папийонка и кадифено спортно сако.

— Това, което твърдя — настоя Незбит, — е, че ако Бърджис наистина не е признал доброволно...

— Но той го е направил, за Бога! — Уолш се обърна за подкрепа към събраните наоколо. — Греша ли? Наистина ли е под въпрос?

— Не наистина, Джонас. — Трея Гент седеше до него. За Джекмън беше очевидно, че двамата се познават, вероятно доста добре. Трея не се усмихваше, но докато се опитваше да налива масло в огъня, в поведението и езика на тялото ѝ имаше нещо като закачка. Тя успокоително потупа ръката на Уолш. — Те просто говорят за адвокатската стратегия.

— Най-ужасното нещо... — За голямо учудване, това бе една от студентките.

Джекмън отново отбеляза усещането за тиха сила, което излъчваше Гент. Както винаги и днес тя бе облечена възможно най-просто — черен спортен панталон, моден торбест сив пуловер, тънка златна верижка, лек или никакъв грим. Старшият съдружник не намери сила в себе си да отдръпне поглед от нея.

Дали ще има пълни часове или не, реши той, ще трябва сериозно да помисли, преди да я остави да си тръгне.

— И какво казваш, Джонас? — попита Джекмън, нетърпелив да се включи в разговора. — Какъв е спорът?

— Казвам, че този разговор за някой, който вероятно е имал причини да убие Илейн, дава козове в ръцете на Харди. Дявол го взел, вие сте адвокат. Не смятате ли, че съм прав?

Джекмън сякаш се замисли и погледна към Питър Незбит.

— Предполагам. Но това, което чух от Питър, е, че не трябва да оставяте гнева си от случая да ви заслепява за фактите. Ако този мъж, Бърджис, не го е направил, бихте искали да знаете кой е бил истинският извършител, нали?

— Разбира се. Но е той.

Незбит отново заговори, свивайки рамене:

— Аз твърдя, че онова приятелче Харди просто си върши работата, като се опитва да породи съмнение относно станалото. Това е добра техника.

— Е, нека всички ме извинят, но не мога да го приема. Знам само, че Илейн я няма. И нямам настроение за подобни хипотетични глупости.

Трея отново докосна ръката му.

— Джонас. Те нямат намерение...

Той наведе глава.

— Добре. Знам, знам. — Лекарят внезапно се изправи и покри с ръка долната част на лицето си. — Съжалявам — промърмори той. — Това вероятно не е някаква лоша шега на паметта ми. — Уолш огледа присъстващите. — Долу в съдебната зала всички вие изглеждахте толкова недоволни, колкото и аз. А сега тук...

— Само твърдим, че са се проявили някои интересни гледни точки — отвърна Незбит.

— Те не ме интересуват. Струва ми се, че след като са хванали момчето, сега се чудят как да го пуснат.

— Е — намеси се жената, която по-рано бе направила коментар, — ако тя е имала врагове, а всички знаем, че е така...

Уолш отново не го приемаше:

— Ако е така, не е бил един от тях. Било е това хлапе.

Джекмън усети, че трябва да се намеси. Младият лекар беше в хватката на емоциите си. Не бе свикнал на безкрайни спорове, които бяха крайъгълен камък на всяко събиране на млади студенти по право и които всъщност можеха — Джекмън бе напълно съгласен с това — да станат доста изнервящи.

— Всички сме съгласни с теб, Джонас.

— Това е абсурдно. Не звучеше така.

— Всички бяхме възмутени от днешните събития в съда. Мисля, че си го чул по време на делото. Всички отидохме там, след като бяхме чули за признанието, искахме кръв, вярвахме, че господин Бърджис е виновен. Мисля, че все още го вярваме.

Кимвания от всички около масата.

Уолш остана прав, но сега одобрително кимаше. Внезапно сякаш някаква сянка премина през лицето му. Той прехапа долната си устна и скри лицето си с ръка.

— Съжалявам — промълви дрезгаво той. — Не мога... — Отново тръсна глава, малко се посъвзе и успя да проговори: — Извинете ме. — След това излезе.

Трея Гент също се извини, избута назад стола си, изправи се и го последва.

Когато стъпките ѝ заглъхнаха в коридора, стаята се смълча. Някои от студентите си размениха погледи — беше напрегнат момент. Но жената отново се обади:

— Печалният мъж и неговата утешителка. — Само че този път от групата не се чува одобрителни гласове.

— Ако ставаше въпрос за мен... — започна Незбит. Гласът му изразяваше всичко. Той бе в настроение за спорове. Обърна се към седналите студенти: — Бих искал да продължа коментара на господин Джекмън. Важно е да подковем случая срещу всяко възможно съмнение. Да отхвърлим всеки друг вероятен заподозрян. Да оборим всяка алтернатива. Имали някой сред вас, който да не чувства нещата по този начин?

Никой не пое инициативата.

Пискливият глас на Незбит продължи да развива тезата:

— Въпреки това, явно доктор Уолш няма интерес в това разследване. Кое би могло да означава... какво?

Джекмън не бе настроен да слуша теоретизиране. Хипотетичната гледна точка на Незбит беше безкръвната логика на учен. Емоциите на Уолш бяха много по-истински — той бе прекалено притеснен, за да разглежда рационално случая. Във всеки случай, масата скоро щеше да бъде разчистена и последните гости щяха да си тръгнат.

Времето беше пари. Той трябваше да се върне към работата си.

Трея го видя да завива към стария офис на Илейн, диагонално на нейната кутийка. Уолш затвори вратата и тя почука, почака, отново почука. Нямаше никакъв отговор, затова натисна бравата.

— Джонас? — прошепна тя.

Щорите бяха пуснати и стаята беше мрачна, но на нея не ѝ бе трудно да го види, свит в стола на Илейн, с крака, вдигнати на бюрото и ръце върху очите. Трея бързо огледа коридора в двете посоки, не видя никого и се вмъкна вътре. Отново затвори вратата зад себе си.

— Добре ли си?

— Да, разбира се. Страхотно. — Той дълбоко и съвсем осезаемо си пое въздух. — Не искам да слушам за враговете ѝ.

— Знам.

Тя почака, застанала до вратата. Когато очите ѝ привикнаха с мрака, прекоси малката стая, махна една от папките на Илейн, които както обикновено бяха на един стол наблизо, и я пхна в кантонерката до бюрото. Седна и изчака още малко.

Уолш едва-едва вдигна глава.

— Проявата е съвсем подходяща за зрял човек, а?

— Би могло да бъде и по-зле. Не бих прекарала безсънни нощи, за да го обмислям.

— А аз бих.

— Тогава го направи.

Тя познаваше Джонас от малко повече от три години, откакто бе започнал да излиза с Илейн. Въпреки че младият лекар от време на време не бе сред любимците ѝ, те отрано бяха станали съзаклятници. Причината беше, че през първите месеци на връзката между нейната черна шефка и активистка и белия ѝ приятел лекар, отношенията им бяха изключително нелегални. Те тайно се срещаха в хотелски стаи, понякога се скриваха денем, когато Трея можеше да им отстъпи апартамента си, обядваха в тази стая във фирмата. Така бе, докато Илейн реши да се обвърже, и Трея не можеше да я вини, макар че първоначално, преди да обърне внимание на неговото его, внезапните му избухвания и самовлюбеността му, тя усещаше напрежението, което създаваше това у Джонас.

Като дъщеря на известна афроамериканска сенаторка, Илейн бе неформално издигната от негърската общност на Сан Франциско като един от новото поколение лидери. Нейната политическа природа — все пак, във вените ѝ течеше кръвта на майка ѝ — харесваше това. През първите две години, след като напусна областната прокуратура, на много кампании за увеличаване на даренията и на благотворителни вечери тя бе придружавана от изтъкнати черни мъже. С течение на годините клюкарската рубрика на „Кроникъл“ я бе свързвала романтично с не един от клиентите ѝ, с общински настоятел, с един от съорганизаторите на нощна новинарска програма.

Илейн бе харесвала всеки от тях по различни причини, въпреки че нито една от тези и няколко други връзки не бе продължила повече от два месеца. Това не бе нещо, за което тя особено се замисляше — веднъж се бе влюбила като млада и знаеше какво е усещането. Приемаше, че е само въпрос на време да срещне отново подходящия човек и след това ще се омъжи и ще се установи.

Работейки за „Ренд и Джекмън“, говорейки със сходни организации, по негърски бизнес семинари, в градски проекти за

развитие, тя водеше напрегнат и пълноценен живот, който рядко имаше пресечна точка с бялата общност.

Трея знаеше, че Илейн не мисли много за това разделение. Тези неща просто бяха част от живота ѝ. Тя нямаше сериозни предразсъдъци по отношение на белите, тъй като мъжът, който я бе отгледал, Дейн Уейджър, беше бял. Все пак, освен на формални събирания, имаше съвсем малко възможности, обществени или пък други, да срещне някой, който не е черен.

Тогава се появи онази локализирана вдясно болка в корема, която се изостряше и задълбочаваше в продължение на два дни. На третата сутрин Илейн бе на бюрото си и се опитваше да работи, когато Трея влезе с някакви книжа и леко я докосна. Шефката ѝ изпищя и едва не припадна от болка, когато апендиксът ѝ се спука. Температурата ѝ рязко скочи.

Джонас беше хирург в спешна помощ и ѝ спаси живота.

Но през първите месеци Илейн не се довери на чувствата си. Това не бе като по-ранната, насочвана от звездите любов, която бе изпитала към Крис Лок, възрастния женен областен прокурор. Не, Джонас беше млад, брилянтен, сексапилен. И чувството, както сподели с Трея, не приличаше на нищо друго — бе много по-хубаво. Всъщност, мислеше си тя, бе прекалено хубаво, за да е трайно.

И тъй като трябваше да приключи, Илейн се боеше да не заплаши положението си в общността заради няколко мига на страст. Притеснена да не загуби клиентите си, влиянието и доверието, тя искаше да запази авантюрата си в тайна, докато всичко свърши, както със сигурност щеше да стане.

Но не стана.

Те излязоха на обществено място и, въпреки страховете на Илейн, цялата расова история се оказа несъщественост. Май единственият провал се оказа загубата на настроените за джихад студенти мюсюлмани, които наставляваше, и Илейн започна да разглежда това като благословия. В крайна сметка, преди година, тя и Джонас официално обявиха връзката си.

От своя страна, Трея със сигурност разбираше първоначалното привличане. Джонас изглеждаше като филмова звезда и излъчваше осезаема и заслужаваща доверие мъжественост. На някакво равнище тя самата не бе напълно имунизирана срещу въздействието ѝ. Но след

като го бе опознала, беше изключително обезпокоена, че този мъж е избраникът на Илейн.

Трея откри, че неговият свят се върти единствено около самия него и работата му. По време на ухажването той отделяше време за Илейн всеки път, когато можеше. Щом това приключи — след като веднъж бе спечелил любовта ѝ и се бяха сгодили, — Джонас се върна към предишния си начин на живот и към основната си страст, която, по мнение на Трея, бе самият той.

Каза си, че вероятно е била несправедлива. И, за да бъде честна, Илейн сякаш нямаше нищо против. Те и двамата с часове работеха под невероятно напрежение. Очевидно бяха постигнали известно съгласие, че откраднатите часове късно през нощта или редките уикенди, в които Джонас можеше да се откъсне от работата си, им бяха напълно достатъчни. По свой собствен начин всеки от двамата бе трофей, улов — Трея разбираше, че този аспект на връзката им бе важен и за двамата. Вероятно такава бе истинското сходство — двама нарциси, впримчени във вихрен танц около образа, на който всеки от тях се възхищаваше. Но това наистина не бе онази Илейн, която Трея познаваше.

Трея не можеше да си представи, че тя самата би понесла това. Когато Джонас пропуснеше вечеря, или кино, или представление, понеже е бил в хирургията, когато дори не се прибираще, понеже имаше някаква спешна работа в болницата, Илейн сякаш го приемаше. Но ако бе тя, ако бе замръкнала над работата си и трябваше да отложи някоя от срещите им... Трея си спомни първия път, когато бе станала свидетел на това. Бе оставила на Джонас съобщение, че Илейн присъства на даване на показания под клетва, което вероятно ще продължи до късно. Тя и Джонас трябваше да отидат до Ел Ей на някаква медицинска конференция и Илейн смяташе да хване по-късен полет. Щеше да пропусне въведенията и коктейла. Щеше да се опита да пристигне най-късно на следващата сутрин. Джонас се появи пред бюрото на Трея, побеснял от ярост. Държеше се така, сякаш за първи път се виждаха и сякаш заедно не бяха измисляли тихи места, на които той и Илейн да могат да се срещнат. Трея се бе обадила и бе оставила съобщение на Джонас. Ако снемането на показания бе в един от офисите на „Ренд и Джекман“, тя не се съмняваше, че младият лекар

би нахлул в стаята и би прекъснал процедурата. Но Трея рязко му каза, че наистина не знае къде се намира Илейн.

— Е, намери я — сопна й се той.

След този случай младата жена никога не усети предишното към Джонас Уолш. По-късно, разбира се, той се извини, каза на Трея, че е бил под силен стрес, дрън-дрън. Но тя го видя от самия него, чу за това от Илейн още много пъти. Дори днес, на обеду, който току-що бяха напуснали — Джонас не искаше дори да чуе. Той знаеше истината. Това бе очевидно. Всеки трябваше просто да спре да му губи времето.

Но по някаква причина Илейн го бе приела, дори се извиняваше заради него: „Той всекидневно е под огромно напрежение, Трея. Въпрос на живот и смърт. Ще видиш, че като станем семейство, Джонас ще промени приоритетите си. Има добро сърце“.

Сега Трея погледна към свитата фигура и, въпреки различията помежду им, й дожаля за него така, както й бе жал за самата нея. Светът, който и двамата бяха познавали, бе приключил и никой от тях не се чувстваше готов да продължи. Порив на вятъра блъсна прозореца и те чуха започването на дъжда.

Ръцете му все още бяха върху очите, закривайки част от лицето. Гласът му излезе от гърлото, достатъчно нисък, за да бъде далечен гръм.

— Говореше, че иска да ме напусне.

Въпреки че го бе чула ясно, Трея сякаш не осъзна веднага истината. Не бе мислила, че е възможно Илейн да стигне толкова близо до вземането на подобно решение и да го скрие от нея.

— Извинявай, какво каза?

— Не знаеше ли? — Сега той погледна към нея. — Наистина ли не ти е казала?

— Шегуваш ли се?

— Дали се шегувам? — Уолш поклати глава. — Каза ми, че все още не го е споделила с никого. Не й повярвах.

Трея седна, изненадана от новината.

— Не ми е казала — просто изрече тя. След това добави: — Дори не е споменавала, че не е щастлива.

Още един половинчат пристъп на смях.

— Е, стигнахме и до това. — Той свали краката си от бюрото и се завъртя на стола, за да се обърне с лице към нея. — Нямах

намерение да я оставя да си тръгне. Обещах ѝ, че ще се променя.

— Как? — Но, разбира се, тя знаеше.

Той направи гримаса.

— За всички часове. По дяволите, не беше като да не работи и тя до късно. Въпреки това ѝ казах, че ще се опитам да поемам по-малко работа. Че ще го направя.

— Само за часовете ли ставаше дума?

— Това казваше тя — ако изобщо няма да се виждаме, какъв е смисълът да... — остави изречението недовършено.

— Но?

Още едно явно потреперване. Той започна да казва нещо, след това спря и издиша. След минута отново вдигна поглед и срещна очите на Трея.

— Дявол го взел, ти ме познаваш, Трей. Не съм най-добрият човек на света. Знаем, че съм бил груб с теб и нямам извинение за това. Предполагам, че Илейн също го е приемала като даденост. Но работата ми... — Той млъкна, като разбра, че това няма да мине. — Не, не беше работата ми. Ставаше въпрос за мен. Знаем, че бе заради мен самия. — Очите му я молеха да му повярва.

— И какво стана?

— Всъщност нищо. Не било нищо от случилото се. Така каза тя. Но мисля, че имаше нещо. — Дъждът внезапно се усили и силно забарабани по прозореца. И двамата се обърнаха, след това Уолш отново съсредоточи вниманието си върху нея и продължи: — Преди две седмици, ако си спомняш, бяхме планирали през уикенда да отидем до Мендосино, да оставим пейджърите вкъщи...

— Но ти имаше някакви проблеми и не се получи. — Трея се насили да се усмихне. — Тя спомена нещо за това.

— Обзалагам се, че е така.

— Е, добре, Джонас, тя не беше щастлива, но не ми е споменавала за раздяла. — Трея направи пауза. — Просто каза, че двамата имате нужда от малко време, за да поговорите, да оправите нещата.

— Така ли каза? — Проява на сериозно облекчение. Той се наведе напред и се протегна. С двете си хирургически ръце приглади вълнистата черна коса назад от челото си. — Това помага.

Думите — самопогълнатостта, която показваха — стреснаха Трея като гръм.

— Как ти помага това, Джонас? Какво би могло да промени сега?

— Не. Нямам предвид... — С извинителен жест, той отново заговори: — Разбира се, че не помага. Имам предвид... помислих, че си е променила решението... че ти го е казала. Може да се е вслушала. — Очите му отново я умоляваха да му повярва. — Щях да се променя. Щях да я убедя да остане, не мислиш ли?

Трея тъжно поклати глава.

— Не зная, Джонас. Наистина не зная.

— Нямах да я оставя да си тръгне — почти на себе си повтори той. — Всичко щях да направя заради нея.

Трея бе почти сигурна, че знаеше какво се опитва да каже Джонас Уолш. Но от това, което чу, я полазиха тръпки.

На бюрото ѝ имаше съобщение от Джекмън, още едно повикване в офиса му.

Този път секретарката му прояви някакво отношение. Беше достатъчно недоловимо, за да го отрече, ако някога се наложи, но Трея ясно прочете посланието — самомнителното момиче не си създаваше никакви приятели, като оставяше действията на другия партньор. Същите, които бе имала с Илейн. Прекалено добра, за да работи с нас. И възприета направо сред нас, също. Разбира се, господин Джекмън. Никакво изчакване за помощник-юристите и не е ли чудесно, когато господин Джекмън бе известен като човек, който кара *старши-адвокатите* да чакат? Момиченцето може да си помисли, че е *нещо*.

Но Трея не можеше да направи нищо срещу ревността. Все пак, това беше офис, изпълнен преди всичко с жени, работещи за властни мъже. Ноктите бяха извадени и през цялото време защитаваха територията. Така че Трея навлезе в светилището и Джекмън ѝ каза да седне на стола пред бюрото. Тя се настани, след това му благодари за обяда.

— Беше чудесна идея. Мисля, че хората наистина оцениха възможността да поговорят.

Старшият партньор сви рамене.

— Боя се, че това може и да е притеснило доктор Уолш, а не
такова бе намерението ми.

— Не. — Трея направи пауза, чудейки се какво повече може да
каже. — Той беше притеснен от самото начало, сър. Той и Илейн... —
Този път млъкна. Той и Илейн какво?

— Разбира се, разбира се. Естествено. — Джекмън не отиде да
седне зад бюрото си. Вместо това премести кошчето от ъгъл а пред
себе си и протегна крака, отпуснат в свободна поза. — Кога трябваше
да бъде сватбата?

— През юни. — Тя прочисти гърлото си. — През юни.

Той тъжно кимна.

— Ужасно е... Просто ужасно.

— Да, сър.

Джекмън отново кимна, изправи се, измина няколко крачки до
прозореца и се загледа в дъжда. На нея ѝ изглеждаше, че се опитва да
стане по-твърд. За да я уволни по-рано? Тя спря дъха си.

— Е, Трея — започна той, но се улови. — Имаш ли нещо против
да те наричам Трея? Между другото, що за име е това?

През нея премина усещане на облекчение. Почувства се така,
сякаш за първи път през тази седмица се усмихва.

— Трея е чудесно и не зная що за име е това. Мисля, че баща ми
е бил кръстникът. Харесваше звученето му. Имах по-голям брат,
наречен Сиксто, ако това ще ви помогне да го разберете, а той беше
първото дете.

— Сиксто ли?

— Наричахме го Сикс^[1].

— И кой не би? — Усмихнат, Джекмън измина обратно
няколкото крачки от прозореца, приседна върху бюрото и спря погледа
си на нея. Изражението му стана сериозно. — И как вървят нещата на
трудовия фронт?

Тя бързо си пое дъх и си сложи маска на смело момиче.

— Не съм зле, сър, въпреки че минаха едва няколко дни. Все
още трябва да поработя няколко седмици върху папките на Илейн.

— Но ти предстои и друга работа?

— Все още не. Но вече споменах за това. Сигурна съм, че не след
дълго ще се случи. Тези неща не стават за една нощ.

— Да, знам. — Ала Джекмън лесно четеше между редовете. На фирмения хоризонт не се очертаваше много работа за нея, а вероятно и никаква.

— Първият ми избор е да остана тук. — Изражението ѝ показваше, че не е премисляла забележката и по някакъв начин е притеснена от това.

— Е, тези новини са добри. В наши дни е много приятно да откриеш лоялност у хората си. — Той хвърли бърз поглед зад рамото ѝ, но не гледаше към нищо определено. Умът му работеше. — Не искам да настъпвам никой от колегите си, ако вече са заявили желанието си да работят с теб, но след като очевидно не е така, бих могъл да ти представя един малък собствен проект, ако можеш да му отделиш време. Боя се, че е доста неблагодарна работа, едно старо гражданско дело, което се влачи от четири години и сега внезапно съдията Бранард реши, че е време да преразгледа фактите и кои от тях трябва да бъдат обновени. Това ще рече вероятно петстотин ужасно скучни часа, но ще ти даде малка отсрочка, докато успееш да запълниш времето си.

Петстотин часа! Той ѝ даваше петстотин часа работа.

Дванайсет седмици заетост! Тя се постара лицето ѝ да изглежда спокойно, но не постигна кой знае какъв успех.

— Ще бъда особено заинтересована от това, сър. Бих могла да започна...

Той елегантно кимна и я прекъсна.

— Идният понеделник ще е чудесно. Папките все още са в хранилището и ще трябва да поръчам да ги качат тук горе. И не бих искал да му отделяш цялото си време — да кажем дванайсет часа на седмица, — знам, че трябва да довършиш работата на Илейн. Но трябва отново да те предупредя, че това е скучна работа. Може би е най-добре първо да прегледаш папките, преди да поемеш ангажимента.

Тя се чу да казва, че идеята е добра, макар да знаеше, че би танцувала боса по живи въглини, ако това означаваше да запази заплатата си и осигуровките.

— Тогава нека се уговорим за девет часа в понеделник сутрин.

— Да, сър. И ви благодаря.

Той ѝ се усмихна.

— Може и да не ми благодариш, когато видиш за какво става дума. — Обърна се, за да погледне дъжда, който чукаше по прозореца. Каза й, че ще е добре да погледне дъжда. Имали нужда от дъжд.

Тя не се изправи.

Вероятно би изпила едно кафе. Той винаги пиел по чашка в средата на следобед — бил склонен към особена ленивост след обяда. Имал собствена машина за еспreso. Можела да си таксува този половин час като административна работа.

Когато направи и наля кафето, той постави чашките на масичката и й направи жест да се премести на дивана. Седнаха в двата края, на повече от метър един от ДРУГ.

Кафето бе чудесно.

Джекмън отпи, кимна със задоволство и върна чашката върху чинийката. Хвърли й поглед и изчака, докато тя опита своето и също постави чашката си на масата. Очевидно стигайки до някакво решение — той леко се обърна към нея.

— Ако нямаш нищо против, бихте помолил за мнението ти за нещо. — Той изчака още малко, като подбираше внимателно думите си. — За Илейн.

Трея се премести напред на дивана — постави лакти върху коленете си и го погледна в очите.

— Имате някакви съмнения относно делото.

— Не зная дали бих могъл да стигна толкова далече, че да ги нарека съмнения. Ако не беше политически натовареното искане за смъртно наказание не знам дали бих се замислил за това. Но тъй като е... — Свиване на рамене. — Не зная. Запитах се какво ли бих си помислил, ако полицията не бе открила Коул Бърджис толкова убедително наведен над тялото ако областната прокурорка не бе стигнала вече толкова далече в политически те си амбиции. Какво би си помислила ти, Трея? Ти я познаваше много по-добре от всички нас тук.

— Какво по-точно?

— Ако бе намерена застреляна без никакви заподозрени наоколо.

Тя бавно издиша, сети се за кафето си, вдигна чашката, за да си осигури малко повече време и я задържа пред устата си.

— Но не това се е случило.

— Откъде да знаем какво се е случило?

Тя не се бе запитала защо тази хипотеза ѝ бе толкова трудна за възприемане. Може би защото и беше по-лесно да има готов отговор на болезнен въпрос — не ѝ се налагаше да се връща, към него. Сега обаче явно нямаше да ѝ се размине.

— Когато говори с мен, лейтенант Глицки се опитваше да разбере същото нещо — дали се сецам за някой, който би искал да я убие. Казах му, че никой, който познава Илейн, не би желал подобно нещо.

— Наистина ли мислиш така? — Джекмън се наведе към нея, замислен за нещо. — Този лейтенант Глицки нали не е ченге, което се прави на адвокат?

— Не.

— Има пред себе си признание и въпреки това се чуди дали е хванал човека, който наистина я е убил? Това ми звучи като съмнение.

Трея сви рамене.

— Каза, че се нуждае от свидетелски показания, дори и ако те сочат към Коул Бърджис. Каза ми, че той ще пледира невинен, а в съда те по някакъв начин ще трябва да го обвинят. Биха могли да очакват делото да се проточи с години. Така че, ако можеха да свържат Илейн с него в някоя клиника, в колежа или нещо подобно, вероятно биха имали мотив и това ще им помогне.

— Но той всъщност е питал за други хора? — Джекмън внезапно се изправи, измина няколко крачки с ръце в джобовете, после отново се обърна към нея. — Това, за което мисля, са думите на онази жена на обяда, че всеки знаел, че Илейн има врагове. И сякаш никой не го оспори. Аз се сецам за няколко проблема, вероятно и ти.

Трея се отпусна назад сред меките възглавнички.

— Предполагам, че по това може би приличам на Джонас. За мен е доста трудно да го възприема, да осъзная елементарните факти... — Тя тръсна глава, сякаш за да я изпразни. — Не зная защо точно мен питате за тези неща, сър. Какво мислите, че бих могла да направя?

Джекмън се върна до дивана и отново седна в далечния ъгъл.

— Самият аз не съм напълно сигурен. Просто никой не познаваше Илейн по-добре от теб, затова ти единствена би могла да се сетиш кой би искал да я убие. Или защо.

Внезапно Трея вдигна глава.

— Значи вие наистина не сте сигурен, че е бил Коул Бърджис?

— Не съм казал, че не е бил той. Просто...

Сега тя бе обърната с лице към него и очите ѝ изгаряха неговите.

— Просто може би не е бил той.

Джекмън сви рамене. Не знаеше.

А сега, внезапно, и тя не бе така уверена.

В резултат на срещата си в офиса на Дан Ригби, за първи път от почти трийсет години Ейб Глицки не работеше като ченге. Властите бяха решили да го преместят на административна работа за неопределен период от време. Така че той бе освободен от отговорността да ръководи отдел „Убийства“. Не бяха поискали значката или оръжието му, но не му беше трудно да види как този момент се задава. Бяха му дали половин час в присъствието на охрана, за да опразни бюрото и кантонерката си. Отне му само четиринайсет минути. Побра нещата си в черно куфарче с код. Никой от инспекторите му не бе наоколо, за да се сбогува с него. Имаше усещането, че това не е съвсем случайно. Някой бе прошепнал на подчинените му, че ще е добре да се махнат, докато техният бивш лейтенант си разчиства бюрото. Ригби му каза, че ще му звънне през следващите една-две седмици, като минат предварителните разследвания. Дотогава Ейб би могъл да поиска да подготви някаква защита; ако не, просто да се скатае.

Беше почти шест вечерта. Противно на общоприетото мнение, Глицки смяташе, че най-тъмният час не е точно преди разсъмване.

Беше в този момент.

По ирония на съдбата, халогенните лампи на паркинга пред Съдебната палата не се бяха включили. Въпреки че Глицки не се нуждаеше от това, то бе още едно доказателство, че дори вещите бяха в някаква конспирация срещу него.

Дъждът мокреше асфалта в най-големия порой, който бе виждал през последните две години.

Ейб постави куфарчето си до себе си. С ръце в джобовете на якето си, застана под тентата, покриваща иначе открития и обикновено чист коридор, който водеше към задната врата на Палатата покрай офиса на следователя до входа на затвора. Пилотското му яке бе закопчано догоре, а обточената с кожа яка бе вдигната почти до ушите

му. Порив на вятъра хвърли капки в лицето му и той се върна крачка назад.

Усилието да извади ръце от джобовете си и да избърше очите си му се струваше непосилно.

Трима или четирима души минаха покрай него, тръгнаха по собствените си задачи — проклетия за времето, разговори, изблици на смях. „За какво?“ — чудеше се Ейб.

Неспособен да тръгне напред, той се завъртя, взе куфарчето си и извървя обратно половината път до входа на Палатата. След това зави наляво, премина тичешком няколко метра по мокрия бетон и дръпна стъклената врата, която водеше към офисите на Джон Страут, съдебен лекар на град и област Сан Франциско.

Беше доста късно и вратата бе заключена. Нощният звънец не работеше. Глицки почти се разсмя, дори си помисли, че се е засмял, макар че по никакъв начин звукът не приличаше на смях. Дъждът падаше върху избръснатата му глава и се стичаше във врата му. Ейб силно почука и вратите се разтресоха под ударите му. След това, за да запази кокалчетата си, завъртя ръката си настрани и силно тропна. Беше сигурен, че Страут е вътре. За него сега бе средата на деня. Отново тропна.

Някаква услужлива душа, която минаваше по коридора, му извика, че според него е заключено.

— Благодаря — отвърна Глицки. Почака известно време и отново похлопа по вратата.

Униформено патрулиращо ченге внезапно се появи зад него и го потупа по рамото.

— Върви си, приятел — каза то. Глицки отбеляза, че дъждът капеше от козирката на шапката му. В едната си ръка държеше палка и изглеждаше така, сякаш не му бе необходимо особено силно изкушение да я използва. — Няма никой вътре. Сградата е затворена за през нощта. Хайде да си вървим.

С намръщена гримаса, която не го правеше особено привлекателен, лейтенантът се обърна и махна с ръка.

— Спокойно, каубой — каза той. — Аз съм от отдел „Убийства“, там горе. Глицки.

Ченгето го разгледа внимателно и сякаш го разпозна. То се отдръпна назад с глупаво изражение.

— О, извинете ме. Съжалявам, сър. Помислих ви за наркоман.
Глицки кимна.
— Добре дошъл в клуба.

---

[1] На английски означава „шест“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

— От него би станал чудесен барман.

Не че Глицки се бе кандидатира за длъжността или дори би го направил, но Харди си мислеше, че приятелят му може само да спечели от работата на смени зад бара в „Литъл Шамрок“ — да му намери занимание, докато изчаква края на отстраняването си от работа, и да го предпази от полудяване, докато усъвършенства онези човешки умения, които все още се препоръчват на ченгетата.

Дизмъс седеше зад волана, бе спрял на червен светофар и се опитваше да пробута идеята на шурей си Моузес Макгайър, който не случайно бе мажоритарен собственик на бара — три четвърти срещу неговата една четвърт.

Макгайър погледна към Харди все едно зет му бе марсианец. На практика, двамата мъже се познаваха от около трийсет години, след като бяха служили в един взвод във Виетнам, където Харди бе спасил Моузес. По-късно, след като първият брак и животът на Харди се бяха разпаднали след смъртта на сина му Майкъл, Макгайър бе върнал услугата на Харди, като му бе предложил убежище — работа като барман в „Шамрок“, която бе продължила близо десетилетие. Така че двамата мъже бяха обвързани, но предложението на Харди — дори само хипотетично — Ейб Глицки да работи зад техния бар, беше прекалено.

— Чудесен? В какво отношение чудесен?

— Честно...

— Хей, това е идея. Можем да го наричаме Честния Ейб. Обзалагам се, че ще му хареса.

— Говоря сериозно. Ще работи здраво, ще идва навреме, няма да се засяга от обидите на клиентите...

— Може би защото ще отблъсне всички клиенти?

— Защо пък да ги отблъсне?

— Ами, знам ли? Сигурно защото е плашещ, стряскащ, неприветлив...

— Ейб ли?

— Говорим за Ейб Глицки, нали? Човекът, когото смятаме да вземем сега на път? Черен, подозрителен, с белег през устата, никога не пие, никога не се усмихва? Нали за него става дума?

Нетипично за себе си, Моузес бе облечен в тъмнокафяв костюм с черна риза и черна вратовръзка. Не толкова нетипично си бе пийнал сутринта — от една от тези използвани в самолетите плоски бутилки, които винаги носеше във вътрешния джоб на сакото си. Беше пил рано, тъй като смяташе този ден за повече или по-малко празничен — нямаше да отваря бара. Бе дал ключовете на един от обичайните нощни посетители заради заупокойната служба.

Не че бе познавал Илейн Уейджър. Но съпругата му Сюзан, челистка в симфонията, бе наета с няколко други музиканти да свири на службата и Моузес искаше да я слуша. Акустиката в подобната на пещера Катедрала на милосърдието бе легендарна — Арт Гарфънкъл някога бе записал там вокалните партии за албума си, само той, микрофонът и вибрациите от старите камъни. Страхотно нещо. Когато чу, че зет му също ще ходи на службата, Моузес се присъедини към него. Щяха да пътуват заедно, наистина съвсем за кратко — само на няколко преки, — но Макгайър се опитваше да се забавлява при всяка възможност.

Колата премина през кръстовището.

— Той е добро момче, Моуз.

Тази сутрин Макгайър бе гладко избръснат. Не се беше бил отпреди Коледа. Наскоро счупеният му нос някак си се бе изправил и с пригладената назад прошарена коса, той изглеждаше почти впечатляващо, макар и с двайсетина години повече от истинската си възраст.

— Знам, че е добро момче — каза той. — Често пъти и сам си показвам „Този Ейб Глицки, какво добро момче е!“ Но това не означава, че ще е добър барман. И знаеш ли защо?

— Кажи ми.

— Защото, поне на теория, барманите трябва да имат индивидуалност.

Харди хвърли поглед към шурей си.

— Ейб притежава индивидуалност.

— Добре, нека го кажа иначе. Барманите трябва да притежават положителна индивидуалност. Да бъдат сърдечни, приветливи, дори

чаровни, почти като мен. — Той глътна малко скоч. — Дори ти, в доброто старо време на младостта ти, понякога успяваше да постигнеш известна чаровност. Но Глицки? Не съм убеден. Не.

Харди зави по Лейк и спря до бордюра почти пред къщата близнак на Глицки, пред която се случваше да има място за паркиране веднъж на десет години. Беше девет и половина в ясна, студена и слънчева понеделнишка сутрин, седмица след убийството на Илейн. Харди излезе от колата, след това отново пъкна глава в нея и допълни:

— Не мисля, че трябва да продължим с този спор, нали?

— Ще представя обичайната си деликатна натура — увери го Макгайър и сръбна от плоската бутилка.

Въпреки обещанието си да бъде деликатен, Макгайър започна да предлага съвети за работа в момента, в който Глицки влезе в колата. Вече бе предположил, че Ейб може да се захване с продажбата на недвижими имоти, да си направи страница в Интернет; би могъл да отвори и ресторантче — въпреки изобилието от големи кулинарни средища, градът се нуждаел от добра старомодна механа.

Заплашително спокоен, настанил се на задната седалка, Глицки започна да ги изброява:

— „При Алфред“, „При Джон“, „При Джак“, „При Малкия Джо“...

— Е, добре, добре. Тогава забрави за механата. Какво ще кажеш да станеш частен следовател при Диз? — Предложенията продължиха да ваят. Може би за Ейб не е толкова късно да се върне в училище, да стане лекар или адвокат, или нещо друго. Счетоводител например? Добър ли е Ейб в сметките?

Също като Макгайър, Глицки бе в делови костюм — въпреки че рядко усещаше нужда от подобно облекло, лейтенантът го обличаше, когато намереше за добре. Оправяйки възела на електриково синята си вратовръзка, той смъкна черното стъкло на прозореца, след това бръкна във вътрешния си джоб, извади оттам слънчеви очила и си ги сложи.

Макгайър забеляза действията му.

— Харесват ми — отбеляза той. — Съвсем като на Самюъл Джексън. — Отвинтваше капачката на третата си малка бутилка. Хрумна му някаква мисъл и той се спря, щраквайки с пръсти. — Хей, какво ще кажеш да се заемеш с актьорска работа...

Харди погледна настрани, като искаше шурей му да си затвори устата, но той очевидно продължаваше да си сръбва от скоча. Докато внезапно — Харди дори не успя да види какво става — Глицки се наведе над предната седалка с пистолет в ръка и го насочи към главата на Макгайър. Гласът му бе дрезгав, но тонът му беше изключително спокоен:

— Смятам да гръмна скапаната ти глава — изсъска той.

Макгайър яростно се завъртя, дръпна се настрани, удряйки главата си в страничното стъкло и изпусна бутилката си. Лицето му изразяваше ужас. Харди също бе шокиран, удари спирачки и гумите изсвириха. Той се завъртя надясно.

— Господи, Ейб...!

Но, също толкова бързо, колкото се бе навел напред, Глицки се облегна назад на седалката си, настани се удобно и постави пистолета в кобура под мишницата си. В огледалото за обратно виждане Харди забеляза как белегът през устните на приятеля му побеля. Всъщност, Глицки се усмихваше достатъчно широко, за да покаже няколко зъба, което бе почти невероятно.

— Актьорска работа — каза той, като кимна. — Мисля, че бих могъл да се справя. За момент ви убедих, нали, момчета?

През останалия път до центъра на града Макгайър не промълви и думичка. Паркирането в града в обичаен ден бе достатъчно трудно, но заупокойната служба на Илейн бе събрала доста сериозна тълпа. В разстояние на пет преки Харди не успя да намери подходящо място. Тъй като Катедралата на милосърдието бе на върха на Ноб Хил, те трябваше да направят дълга разходка нагоре по целия баир. Когато завиха зад последния ъгъл и им се откри гледка към стълбите на църквата, спряха и Макгайър използва възможността да им каже, че иска да влезе по-рано, за да намери място, откъдето би могъл да вижда жена си.

Глицки и Харди останаха назад. Дизмъс не бе уверен, че причината е в желанието им да си поемат въздух.

— Онзи момент в колата беше наистина страхотен. Невероятен. Въпреки че едва не катастрофирах.

— Знам, че нямаше да се блъснеш. Не се притеснявах за това. — Устните на Глицки се помръднаха с около половин сантиметър.

— Е — каза Харди, — значи поне един от нас е бил спокоен. — Почувства, че би искал да поговорят още малко за случилото се, но осъзна, че темата е изчерпана. Всички въпроси бяха обсъдени и посланията бяха предадени.

Помълчаха още малко. Глицки отново извади очилата си и ги сложи, вероятно за да се предпази от погледите на всички хора, които познаваше покрай работата си. От коланите на много от събралите се висяха полицейски белезници.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита Харди.

Този път нямаше и следа от усмивка.

— *Трябва* да го направя.

Това бе нещо, което бе споделил с Харди през уикенда. Не бе присъствал на раждането на дъщеря си, нито бе край нея през живота ѝ. Но да бъде проклет, ако не присъства на службата. И тук се криеше единствената причина, поради която Харди бе решил да дойде — като морална подкрепа за приятеля си, който, в светлината на последните събития, със сигурност се нуждаеше от подобна помощ. Въпреки това сега, усещайки отчасти настроеността на мястото, Харди се чудеше дали идеята бе чак толкова добра.

— Да, но не е уместно да те виждат тук с мен.

Глицки сви рамене.

— Имам предвид, че ти и аз заедно...

— Знам какво имаш предвид — отвърна той. — Обещавам да стоя настрана от теб.

Нямаха никакъв стимул да влязат. На площада пред централния вход на катедралата хората продължаваха да пристигат пеш, с коли или таксите. Сами, по двойки, на групички. Службата трябваше да започне след двамайсет минути, а предният двор вече бе пренаселен.

Отнякъде долетя откъс от разговор:

— ... се очакват около петстотин опечалени от всички нива на обществения живот в града, трагичната смърт на тази харизматична млада жена разпали въображението на...

Тъй като това бе Сан Франциско, разбира се, наоколо се мотаеха и няколко групички демонстранти — без никакво извинение за присъствието си. Те тъкмо започваха да се организират. В периферията на тълпата Харди можеше да види лозунги за и против смъртното наказание. В парка през улицата, доколкото забелязваше, бяха издигнати табели относно програмите за повишаването на общественото внимание към употребата на наркотици, Нация на исляма, бездомни адвокати, поддръжници на контрола на оръжията и техните противници.

Мим, облечен като американски пехотинец от Първата световна война, се бе боядисал от главата до петите с бронзов спрей и се бе покатерил на пилоната до входа на катедралата. Дори и мускул по него не помръдваше, като жива статуя с пушка, отпусната надолу сред тълпата.

Три микробуса на местни телевизионни станции бяха спрели на предварително резервирани места на близкия паркинг и репортерите и операторите им обикаляха наоколо и снимаха, за да запечатат няколко сцени от мястото на събитието.

Една лимузина се промъкна през тълпата и спря зад няколко други. Когато кметът се появи иззад затъмнените стъкла, един от новинарите го разпозна и извика нещо по негов адрес. Тълпата около Харди и Глицки сякаш ставаше все по-плътна и ги притискаше. Вече не изглеждаше чак толкова студено.

— Лейтенант?

Глицки се завъртя и кимна делово.

— Как си, Ридли?

Младото ченге се размърда неловко.

— Не съвсем добре, предполагам. — Езикът му като че ли бе надебелял.

Не беше особено присъщо на Глицки да оставя нещата да минат покрай него, но донякъде се чувстваше наставник на момчетата, откакто бе започнал работа в отдел „Убийства“, затова се опита да го разведри и да започне някакъв разговор. Посочи към Харди.

— Нали познаваш приятеля ми?

Бенкс потвърди, отново кимна, но не протегна ръка за поздрав. Вниманието му бе насочено към Ейб.

— Реших, че ще си тук — каза той смело.

— Изглежда си прав. — Глицки можеше да му подаде ръка, но предпочиташе да му дава информация лъжичка по лъжичка. Ако Ридли искаше да каже нещо, трябваше сам да намери начина.

Това му отне около минута.

— Проблемът е, че... — започна инспекторът. — Ами, не виня никого. Грешката беше изцяло моя, но трябва да знаеш, че Тори ме принуди.

Никакъв отговор.

Сержантът продължи:

— Когато гледането приключи, се бяхме събрали отвън в кулоарите, знаеш, да поговорим за това, всички бяхме доста изнервени, най-вече заради... ъ-ъ... — Той направи жест.

— Нека позная — намеси се Харди. — Сигурно е било заради мен.

Бенкс изглеждаше благодарен за помощта.

— Да. Но както и да е... Знаех, че имаш проблеми с касетата и че излязохте заедно с Харди. Така че Тори започна да проклина и мърмори как Харди толкова бързо е научил всичко. И аз изтърсих, че няма да се учудя, ако ти си му показал касетата.

— Понякога да говориш без да мислиш е стратегическа грешка.

Бенкс погледна направо към Харди.

— Да, но в съда ти даде ясно да се разбере, че си я виждал. — Отново се обърна към Глицки. — Тори сякаш не си спомня това, но аз не съм го забравил. Така че предположих, че си бил ти, Ейб.

Глицки най-после бе принуден да проговори:

— Логиката е голяма работа. — Това не прозвуча като комплимент.

Ридли продължи:

— Но не мислех, че той... имам предвид, че не смятах, че ще се стигне дотук. Не ти донесох касетата, за да те нарочат. Знаем, че не бяхме на едно мнение, ти и аз, и не исках да си мислиш... Просто ние си говорехме, размишлявахме на глас и предполагам, че съм се хванал в капан... — Несвързаният монолог заглъхна. Ридли изглеждаше така, сякаш бе прекарал няколко затормозяващи дни, в които бе обмислял всичко случило се.

Глицки не би могъл да каже, че нещастиято на момчето особено го притесняваше — може би Ридли ще си вземе добър урок за

политиците, който би му послужил в работата му. Но в настоящия момент сержантът достатъчно бе объркал живота на лейтенанта си. Сега твърдеше, че не е било нарочно. Но това изобщо не помагаше. Глицки свали тъмните си очила и скръсти ръце пред гърдите си. Когато заговори, гласът му беше отчаян, а целият гняв в него се бе заличил:

— Е, предполагам, че и двамата сме хлътнали в този капан, нали, Рид?

След момент Бенкс осъзна, че това е всичко, което би могъл да получи от Глицки като оправдание за себе си. Пое въздух и бавно издиша.

— И какво ще правиш сега?

— Ще изчакам, докато някой в офиса на Ригби реши нещо. — Свиване на рамене и поглед към Харди. — Междувременно, ще обърна внимание на няколко други възможности за професионална реализация.

— Смята да отвори механа. — Изражението на Харди бе като на покерджия.

— Не е вярно, нали? — усъмни се Бенкс.

— Възможно е — отвърна Глицки със също толкова спокойно лице. — Човек никога не знае.

Камбаната на катедралата започна да бие, прекъсвайки джазовата музика. Беше десет без четвърт, все още имаше петнайсет минути до службата, но при сигнала тълпата се раздвижи.

Ридли все още не бе готов да тръгне. Той продължаваше да чака още някакво успокоение.

— Въпреки това, Ейб, чуй ме, ако мога да направя нещо...

Глицки вдигна ръка за сбогом. Сега искаше да влезе в храма.

— Рид, слушай, всичко приключи. Не се притеснявай. — Той се обърна към катедралата и остави Бенкс там, където го бе намерил.

Харди избърза няколко крачки и се озова зад лейтенанта.

— Знаеш ли какво не мога да повярвам? — попита той.

— Какво?

— Моят шурей смята, че нямаш чувство за хумор.

Глицки му хвърли един страничен поглед.

— Той не обръща достатъчно внимание.

Това бе денят, в който се предполагаше, че Трея трябва да започне проекта *Грейсън*, за който ѝ бе споменал господин Джекмън, но той и господин Ренд затвориха фирмата за сутринта, така че всички колеги на Илейн да могат да присъстват на службата. Трея пристигна по-рано, за да може да изрази собственото си уважение.

Тя реши, че „Милосърдие“ е много странна катедрала. Със своите класически линии, стъклописи и пещероподобна вътрешност, тя по някакъв начин отговаряше на средновековните догми — внушителна сграда, създадена да отразява величието и славата на Бога. Но през последните двамайсет години този храм бе и съсредоточие на състраданието, подкрепата и съчувствието към жертвите на СПИН. А сега мрачните облаци, които висяха над него, сякаш запълваха цялото открито пространство и одухотворяваха студения камък. Въпреки че всичко беше доста трагично, Трея го намери за непонятно успокояващо.

Тя почувства, че сградата вече бе не само дом на едно студено и гневно божество, а истинско средище на общността с почти осезаемо послание за опрощение, приемане и чистота. Отвън огромната тълпа може и да се луташе нервно насам-натам, но вътре властваше единствено спокойствието.

Младата жена се помота малко, преди да се настани на шестия ред вдясно — нямаше нужда да търси някакво особено признание от мястото си.

Хората започнаха да се стичат вътре, спокойно вгълбени в себе си. Не се изненада да види много от колегите си, ако искаше да използва тази дума, от фирмата. Тя не бе от хората, които се смятаха за част от тази общност. Никой не седна на нейния ред.

Кларънс Джекмън я потупа по рамото, поздрави я и я представи на съпругата си Мойра, пищна, облечена в черно матрона. Трея разпозна някои от студентите от Хейстингс, които бяха в „Ренд и Джекмън“ на събирането след делото миналата седмица. Кметът пристигна подръка с областната прокуратура. След това първият ѝ помощник Тори, обвинителят по делото, човекът, който наистина се опитваше да направи най-правилното нещо и да раздаде справедливост на убиеца на Илейн.

Децибелите осезаемо се усилиха, отеквайки под купола, и Трея се завъртя на седалката си, за да хвърли поглед върху прииждащия

човешки поток. Трябваше да си поеме дъх, защото точно зад себе си разпозна Ейб Глицки и — беше й трудно да повярва на очите си — адвокатата, Харди, който в съдебната зала представляваше убиеца на Илейн.

Лейтенантът изглежда изпитваше такова неудоволствие да я види, колкото и тя него. Той вдигна ръка, за да спре Харди, след това кимна. Сега, застанал редом с нея, прошепна:

— Запазено ли е мястото?

С мрачни и отмерени крачки, Гейбриъл Тори премина по централната алея между пейките и бавно се изкачи на подиума отляво на олтара в предната част на катедралата. Заглъхващите звуци на изпълнението на струнния квартет на „Необяснима благодат“ сякаш все още висяха във въздуха. Главният помощник областен прокурор носеше графитно черен костюм на „Армани“ и бяла риза с копринена черна вратовръзка. На левия му ревер се виждаше малка червена анти-СПИН лентичка, а на десния — алена роза.

Трябваша му няколко секунди, за да се съсредоточи. Когато се почувства готов, вдигна глава и огледа огромното паство — повече от петстотин души седяха на пейките или стояха отзад и от двете страни, изпълвайки цялата катедрала.

След като нагласи микрофона, Тори заговори със спокойна и дори интимна фамилиарност. Гласът му бе твърд и леко писклив.

— Това е възпоменание — започна той.

Някъде по средата на службата тя усети, че не би могла да издържи повече. Рязко се изправи, премина покрай пейката далече от Глицки и се промъкна към изхода навън от катедралата. Вече на открито, студеното слънце я спря и тя застана на стълбите, запримигва и се опита да си поеме дълбоко дъх.

— Добре ли сте?

Трея се обърна — знаеше кой е. Той я бе последвал навън. Ръката й премина по врата й и през косата. Младата жена тръгна надолу по стъпалата, преди очите й да са привикнали, и се спъна. Мъжът бе точно до нея и я хвана за ръката, за да я предпази от падане. В

момента, в който се съвзе и осъзна, че той все още я държи за ръката, тя я измъкна. Мъжът незабавно я пусна и отстъпи назад.

— Добре ли сте? — повтори.

— Да, няма нищо. Добре съм. — Тя изправи рамене. — Не се нуждая от помощта ви.

— Не, просто вие... Помислих, че може да припаднете.

— Аз не припадам. Никога не съм припадала. — Трея тръсна глава, за миг се завъртя към вратата на катедралата, след това отново направи крачка напред, към парка. Да се отдалечи. Най-последното й се успокои и тя се взря в него. — Не мога да повярвам, че дойдохте. Мисля, че това е груба обида.

Мъжът направи още крачка назад.

Но Трея още не беше приключила:

— И вашият приятел, беше страхотно попадение. Адвокатът на убиеца на Илейн. По каква причина той е вътре? Тук е мястото на нейните приятели, на хората, на които липсва, а не на... някой като него. И на вас. — След като изрече монолога си, тя реши, че е приключила с ролята си. — Довиждане, лейтенант — завърши и продължи да слиза по стълбите.

Глицки не знаеше какво да прави. Не напълно. Със сигурност не бе планирал да отиде до нейния ред в църквата и да седне на него.

Да я последва навън.

Сега тя отново се сбогуваше с него, обиждаше го, а той я следваше.

— Госпожо Гент. Моля ви.

След няколко крачки младата жена забави ход и спря. Раменете й се повдигнаха в дълбока въздишка и, когато се обърна с лице към него, Ейб забеляза, че ноздрите й са разширени от гняв или ярост, или и двете. Тя бясно скръсти ръце.

— Какво?

— Имам нужда да погледна папките на Илейн.

Глицки *наистина* не знаеше какво прави сега. Нямаше абсолютно никакъв начин да прегледа папките на Илейн. Той бе временно отстранен. Не можеше да получи заповед. Абсурдно бе дори да предполага. Но внезапно разбра какво трябва да направи. Полицията — неговото собствено полицейско управление — нямаше

да обърне внимание. На него щеше да се падне да приключи делото. И папките на Илейн бяха най-доброто начало.

— Не говорихме ли вече за това? Не видях ли с очите си как на следващия ден Коул Бърджис бе обвинен за нейното убийство? — Тя си пое дъх. — Вижте, познавам тези папки и той не е в тях, разбрахте ли? Тя не го познаваше.

— Не твърдя обратното.

— А какво *твърдите*?

Лейтенантът осъзна, че си е припомнял лицето ѝ от последната им среща насам. Сега вдигна поглед и се взря зад нея. Трябваше да зарече деликатността и не искаше да види какво ще е въздействието върху изражението ѝ.

— Първото нещо, което се чудя, е защо сте толкова враждебна.

Сега срещна очите ѝ. Погледът ѝ беше студен и празен. Не му обърна внимание.

— Обикновено, когато някой е враждебен към полицията, се питаме защо ли може да е.

Реакцията ѝ, ако изобщо имаше такава, беше на още по-силна омраза. Ако Глицки бе смятал, че заплахата ще ѝ въздейства, беше в сериозна заблуда. Тя отвори уста и пренебрежително присви очи.

— И какво е второто нещо?

— Второто е... — Той вътрешно се бореше със себе си.

— Второто е, че не съм абсолютно, напълно и отвъд всякакво съмнение убеден, че сме хванали копелето, което е убило Илейн. А трябва да съм сигурен в това.

— И да получите, какво му викате там, нова нашивка? Още едно перо на шапката ви.

Изненадан от насоката, която бе взел разговорът, Ейб тръсна глава.

— Тези неща не ме интересуват. — Още една кратка пауза. — Интересува ме Илейн.

Този път тя му се тросна в отговор:

— И точно затова сте тук на службата, нали? Защото ви *интересува*? Защото сте бил неин приятел? — Тя беше направо бясна, очите ѝ щяха да изскочат. — И, предполагам, че сигурно затова сте довел приятеля си. Защото и двамата се интересува те толкова много.

Е, нека ви кажа нещо. Поведението ви е дяволски прозрачно и от това ми прилява.

— Какво има? За какво говорите?

— Говоря за вашите претенции, че сте бил близък с Илейн, за да накарате свидетелите да проговорят пред вас.

Глицки беше разтърсен от нейния плам. Той протегна ръка и започна да се оправдава:

— Аз дори нямам свидетели. А и да имах, защо да го правя? Пет пари не давам дали свидетелите ме харесват. Никога няма да срещнеш свидетел, който да те харесва. А и на кого му пука? Говорят, ако можеш да ги накараш да го направят. — Той не го бе осъзнал напълно, но навиците от двайсетгодишната му работа си казваха думата. Все пак беше ченге. Разговорът преминаваше в разпит. — Това, което искам да знам — продължи той, — е защо вие не искате да говорите с мен. Вие бяхте приятелка на Илейн, работехте заедно, може би дори сте си споделяли тайни. И въпреки това не искате да ми помогнете да се уверя кой я е убил. Това ми е чудно.

Трея го предизвика с изражението си, когато заговори в лицето му:

— Не ти вярвам. Не вярвам на нищо, което казваш. Не си се интересувал от нея нито преди, нито сега. — Тя помръдна напред, почти толкова близо, че можеше да го целуне. — Илейн знаеше — дрезгаво прошепна младата жена. — За теб. Не разбираш ли? За баща си, за истинския си баща. А ти никога не я призна, дори не опита.

Устата на Глицки се отвори в опит да се защити. Но нямаше как и не излезе дори и звук.

Трея продължи:

— А тя не се осмеляваше да те приближи. Висок, твърд тежкар, шеф на отдел „Убийства“ с огромна значка, която казва: „Стойте настрана! Всички настрана!“ И се опитваш да кажеш, че те е било грижа? Е, извини ме, но аз бях там, знам колко ти е пукало. Колко много я нарани. Как разби сърцето й.

Глицки беше като вкопан в настилката паметник. Зад тях вратите на катедралата се отвориха и изпълнението на струнния квартет излетя навън. Самотен тромпет изпълняваше траурно соло, разкъсвайки утринния въздух. Глицки най-последно успя да се обърне, когато заизлизаха първите опечалени. Лицето му изразяваше фрапираща

изненада, а след това усети в краката и гърдите си огромна и едва ли не непоносима тежест. Обърна се назад към Трея Гент, красива, възмутена и справедливо обвиняваща.

Отново отвори уста и отново не излезе никакъв звук. Собственото му сърце сякаш щеше да експлодира. Болка премина през крайниците му и Ейб почувства как пада и се свлича.

Отново усети студа на февруарския ден. Виждаше почти пурпурното небе, някакъв звук, подобен на препускащ вятър и Трея Гент, която по някакъв начин се протяга към него, както той я бе хванал няколко минути по-рано. След това стана тъмно.

Беше тъмно.

Харди потърка с ръка очите си и осъзна, че навън вече е паднала нощта, а той все още седи на бюрото си. Погледна към часовника — 9:15. Дали се бе обадил на Франи, че няма да се прибере за вечеря? Пожелал ли бе лека нощ на децата? Не си спомняше.

А, да, сега се сети. Франи знаеше какво става и че може да остане в офиса си и да размишлява толкова дълго, колкото бе необходимо. Нещата вкъщи бяха под контрол — децата бяха приключили с домашните си и се готвеха за сън. Утрешният ден щеше да дойде ясен и спокоен. Може би нямаше да се свърши светът, ако той реши да отложи някои неща и да се прибере? Но това бе неговото обаждане. Никакъв натиск.

Дизмъс се изправи, постави ръце на кръста си и направи по половин завъртане във всяка посока, опитвайки се да прогони вцепенението. Мина покрай бюрото си, отиде до вратата на офиса и включи осветлението. Беше чел на светлината на зелената настолна лампа на бюрото си, изучаваше първия от документите по делото на Коул Бърджис — снимките от сцената на престъплението, рапортите на офицерите, които са го арестували, докладът от аутопсията, стенограмата от разпита на Ридли Бенкс.

Навън в коридора постоя за минута и се послуша за други признаци на живот в сградата.

Нищо.

Тръгна надолу по полумрачните стълби, докато успее да види офиса на Дейвид Фримън. Вратата беше затворена и под нея не се процеждаше никаква светлина, така че очевидно дори и възрастният адвокат се бе прибрал вкъщи.

Пустият му старец, помисли си Харди. Представи си как Фримън се прибира вкъщи преди десет вечерта. За какво? Той нямаше друг живот, освен правото. Но на Дизмъс му се искаше старецът да е тук, за да поговорят. За един дълъг момент остана на стълбите, след това слезе във фойето и се промъкна в отключения офис на Фримън. Ако

Филис можеше да го види в този момент, помисли си той, но идеята не му донесе истинско облекчение. Отиде до барчето и си наля няколко пръста скоч, след това се върна до вратата с чаша в ръка и хвърли последен поглед на стаята.

— Мързеливец — промърмори на глас.

Върна се в офиса си нагоре по стълбите, остави питието на бюрото, издърпа три стрелички от мишената, отдалечи се до отбелязаната линия и се прицели. Хвърляше леко, опитвайки се да освободи съзнанието си и уцели „20“, „19“ и „18“. Той почти не обърна внимание на резултата, а се приближи до мишената и събра стреличките за втори кръг. Отново заобиколи бюрото си, отпи глътка скоч, взе телефона и набра номера на болницата.

— Сестринската стая на интензивното отделение, моля — каза той.

Глицки все още не можеше да говори. Ако се съдеше по сегашното му състояние, не бе сигурно дали някога ще се оправи. В момента бе под въздействието на силни успокоителни.

Разговорът бе прехвърлен към сестринската стая, откъдето отново му съобщиха, че нищо не се бе променило през двата часа от последното му обаждане. В болницата нямаше никой друг, с когото Харди би могъл да поговори. Бащата и синът на Глицки се бяха прибрали вкъщи. Състоянието на пациента бе определено като непроменено.

Харди затвори, погледна към стреличките, които все още държеше в ръка, и се зачуди откъде ли са се появили. Отпи още малко скоч. Притеснено отвори една от папките пред себе си.

И ето ги отново, облещени в лицето му — проклетите, почти неоспорими доказателства срещу Коул Бърджис.

Който, Харди си припомни, че не трябва да забравя това, нито веднъж не отрече, че все пак е убил Илейн Уейджър. В най-добрия случай бе казал, че не помни.

И адвокатът не се залъгваше. Смяташе, че съществува идеална възможност Коул всъщност да е убил Илейн. Може би беше способен да префасонира аргументите, така че да убеди съдебните заседатели, че клиентът му е юридически невинен. Харди бе абсолютно сигурен, че това въпреки всичко не е престъпление с утежняващи вината

обстоятелства, изискващо смъртна присъда. Но нищо не можеше да скрие ужасния *факт* на това какво се е случило.

Само че ако Коул е скитал по алеите в търсене на жертва — а изглежда точно такъв беше случаят, — и тогава е убил Илейн, тъй като е бил пиян и не е разбирал напълно какво става... тогава Дизмъс изобщо нямаше да хареса задачата си.

И колкото повече гледаше, толкова повече неща виждаше.

И двамата полицаи, извършили ареста, бяха разказали една и съща история, въпреки че в рапортите си имаха слабо различаващи се детайли — най-очевидният беше, че единият бе казал, че по време на преследването е чул изстрел и рикошета му. Но останалите факти бяха неоспорими и, от гледна точка на адвоката, депресиращи и проклетни.

Един от най-трудните проблеми, пред които щеше да се изправи Дизмъс, когато тази история отидеше в съда, бе въпросът за цялостния характер на защитаваания. Добрата новина в тази насока бе, че нито една от страните не би могла да спомене характера в какъвто и да било свързан с делото контекст, *освен ако защитата не го повдигне първа*. След това всеки би могъл да каже каквото иска.

Харди усещаше, че ще бъде изправен пред дилема. Ако той изкара, че Коул е наистина чудесен човек, който просто е болен — пристрастен — и би могъл да извика за свидетели преподавателите му в колежа, стари приятели и дори майка му, тогава Тори би могъл да приведе в доказателство годините на скитничество, дребните престъпления и незначителните нарушения, които бяха съществена част от досието на хлапето. А дори и ако Харди не повдигнеше въпроса за характера на заподозрения по време на обвинителната фаза, съдебните заседатели така или иначе щяха да чуят фактите на престъплението.

А те определено бяха грозни.

Полицията бе заловила Коул в момент, когато той вече е бил претърсил тялото за бижута. Бяха намерили всичките й принадлежности у неговия човек, в неговите джобове. Бе свалил от врата на Илейн тежка златна огърлица и бе ожулил кожата й при опитите си. Бе изтръгнал от пръста й годежен пръстен с половинкаратов диамант, като при свалянето бе счупил кокалчето й. Бе откъснал обещите от ушите й. Според доклада от аутопсията, бе

извършил всичко това след смъртта ѝ. Като се изключи входната рана от куршума, по тялото на Илейн имаше само резки и белези.

И Коул без съмнение ги бе причинил.

Но той, разбира се, не си спомняше и това.

Бе преровил чантата ѝ, вземайки парите от портфейла. Бе оставил кредитните карти, очевидно осъзнавайки, дори и в това си състояние, че никой не би го сбъркал с Илейн.

Което водеше Харди до цялостния въпрос за пиянството и трезвеността на младежа при извършването на престъплението. Всички — полицаите, извършили ареста, Бенкс, Глицки — бяха съгласни, че обвиняемият е бил или пиян, или дрогиран, но докато четеше документите, Харди осъзна, че не вижда никакви доказателства за това. Никой не му бе правил кръвен тест или дори проба с балон; освен това го бяха разпитвали достатъчно дълго, за да може по времето, когато е приет в болницата, равнището на алкохол в кръвта му да е почти нулево. Обвинението можеше съвсем лесно да оспори, че очевидното безсъзнание на Коул по време на ареста и в полицията е било само преструвка и на защитата щеше да ѝ бъде доста трудно да го предотврати.

Особено в светлината на бягството на Коул, когато патрулиращите полицаи го бяха забелязали. Въпреки неволния си сблъсък с пожарния кран, хлапакът леко и целенасочено се бе затичал по-далече от преследващите го полицаи и толкова бързо се бе измъкнал от тях, че ако не беше пожарният кран, би се изгубил по мрачните улици и вероятно би се спасил. Той не се бе олюлявал, нито бе говорил със забележимо провлачване, различно от обичайното за наркоманите.

След като го бяха вкарали в патрулката, той бе изгубил съзнание. Харди би могъл да спори, че първоначално адреналинът му се е повишил, а след това се е понижил. Но диспутът никак нямаше да бъде лек.

Дизмъс отново затвори папката, погледна към напитката си, която се бе изпарила, и провери часовника. Беше десет и половина. Помисли дали да не звънне отново в болницата, но осъзна, че не би могъл да го понесе тази нощ.

Ако Глицки беше мъртъв, той щеше да бъде мъртъв и на сутринта.

Алкохолът не го бе замаял. Беше време да се прибира вкъщи.

Обут в картонени обувки и оранжев гащеризон, мърлявият затворник на име Кълън Леон Алсоп се промъкна в стаята за посетители на отдел „Убийства“. Той се настани на един дървен стол, облегна се възможно най-удобно, въпреки белезниците, и лениво се усмихна. Беше средата на нощта, след заключването, и той бе напълно сам, ако не се брой ченгето, което го придружи от затвора, един негър, за когото неправилно предположи, че е някъде на неговите години. Кълън знаеше, че е ченге, макар да не личеше от облеклото му — черен шушляков дъждобран, черна риза със скъсано най-горно копче и тъмносиня вратовръзка.

От другата страна на масата в тясната стая ченгето зае почти същата поза като Кълън и затворникът се почувства неудобно от това. Той бе човек, който можеше да обърне важните доказателства в дело за убийство. Трябваше да се отнасят към него с повече уважение, да му дадат някакви понички и кафе или нещо друго, или поне да му махнат белезниците. Вместо това пред него седеше един човекоядец, който го гледаше с презрение. Почти му мина през ум да прати всичко по дяволите, но трябваше да се махне отгук, а това беше единственият начин, така че се настани по-удобно в стола си и зачака.

Ченгето най-сетне се наведе и издиша гневно. После извади от джоба си малък портативен диктофон и го постави на масата.

— Сержант Ридли Бенкс, служебен номер четирийсет–нула–две. Часът е десет и половина в понеделник, 8 февруари, и аз съм в стаята за разпит на четвъртия етаж на Съдебната палата, Сан Франциско. Разговарям с... — Очевидно отегчен, той погледна листовете пред себе си. — ... Кълън Леон Алсоп, бял мъж на двайсет и пет. Дело номер... — Той измърмори някакви числа.

Алсоп бе чул достатъчно. Бе минавал през цялата история със записите повече от веднъж и сега не чувстваше, че нещата вървят както трябва. Прекъсна го:

— Хей.

Бенкс погледна нагоре, очите му бяха празни.

— Тишина, моля.

Кълън тръсна глава, направи жест „не вярвам на това“ и се изправи на стола си.

— Хей — повтори той, — склучих сделка да дойда тук с областния прокурор и вие...

Бенкс се протегна към диктофона и го изключи.

— Не ти ли казах току-що да млъкваш? Когато ти задам въпрос, ще ми отговориш. През останалото време не искам да те чувам. Разбра ли ме?

Кълън сви рамене.

Бенкс се наведе напред като нападащо животно, изправи се и плесна с длан върху масата, което проехтя като изстрел.

— **ТОВА БЕШЕ ВЪПРОС!** Попитах те нещо, ако можеш да ме чуеш. Така че бъди любезен да отговориш „Да, сър“. Чу ли *това*?

Кълън реши да бъде любезен.

— Разбира се. Да, сър.

— Чудесно. — Бенкс взе диктофона, отново го включи и си възвърна монотонния говор. — Сега, господин Алсоп, за протокола, вие сте в затвора за продажба на кокаин, вашето четвърто нарушение, прав ли съм?

— Да.

— Но отново бяхте на улицата. Освободен условно.

Това явно бе забавно за Кълън.

— Три условни присъди, човече. Имам предвид, че не знам защо вие, момчета, не говорите помежду си.

— Кои ние?

— Ами всички. Ченгетата, от областната прокуратура, съдиите. Решете помежду си дали е противозаконно да се търгува с дрога в този град. — Добре. Ако следващ път си притеснен за това, ето ти отговор. Незаконно е.

Кълън грубо се изсмя.

— Тогава го кажи на някой съдия. През последните седемнайсет месеца имам три обвинения — имам пред вид *обвинения*, човече, не ареста. Съдията ми казва „Хей, зарежи тази работа“, аз се съгласявам, обещавам и той ме пуска на свобода още същия ден, а на следващия пак съм на работа. Следващият път ми казва: „Хей, нали обеща“. Тогава отвърщам, че съжалявам и пак обещавам. Третият път беше същото.

— Е, този път нещата са различни.

Свиване на рамене.

— Може би. Ще видя. Както и да е. Нали затова говорим сега.

— За пистолета.

— Да, точно така. За онзи, който заех на Коул.

— Заел си?

— Да. Заех. Проблем ли има?

— Платил ли ти е за него?

— Щеше. Такъв беше планът.

— Кога? След като започне работа?

Кълън Леон Алсоп показва недоверие към глупостта на Бенкс, но видя нещо в очите на инспектора, което го стресна.

— Имахме сделка — отговори той. — Доста се мотаехме заедно. Понякога му намирах дрога, нали знаеш, свързвах го с разни хора. Но в неделя нямаше пари и се нуждаеше от доза. Имам предвид сериозно, знаеш как е. Аз също няхах нищо, а той щеше ми даде, защото приятелите са си приятели. Но пък имах този пистолет.

— Откъде?

Бързо свиване на рамене, докато очите му шареха из стаята.

— Продадох ми го преди няколко седмици.

— Кой?

— Не зная. Някакво момче.

— Срещу какво? Защо ти го продаде?

— Не помня. Срещу нещо, което съм имал. Знаеш, че навън доста често си трапим разни неща. — Лицето на Бенкс изразяваше нетърпение и Кълън се върна към темата: — Както и да е. Показах го на Коул.

— И защо му беше на него пистолет? Да обере някого?

Кълън го ослепи с празна усмивка.

— О, чудесно, явно си роден за ченге. Как успя да разгадаеш всичко. — Нещо в лицето на Бенкс го накара да се укроти и да промени тона си. — Щеше да си намери доза и да ми донесе пистолета и още петдесет гущерчета отгоре за безпокойството. Но не знаех, че смята да убие някого. Не беше планирал такова нещо. Това не е нормалното му състояние.

— А какъв беше?

Свиване на рамене.

— Някой, с когото се мотая. За купона. Знаеш как е.

— Всъщност не зная. Разбрах, че живее на улицата. Много от тези момчета не ходят по купони.

— Да, но той живееше с майка си. Можеше от време на време да получава по някой долар от нея. Просто обичаше купоните, това е всичко. Да се надрусва и да витае няколко дни. След това би могъл да се прибере вкъщи и да се посъвземе.

Бенкс смилаше информацията, но нещо не му допадаше.

— Добре, но последният път си бил арестуван. Кога беше?

— Май във вторник сутрин. Не зная. Ти можеш по-лесно да провериш.

Половин час по-късно Ридли Бенкс седеше на бюрото си. Беше забил лакти в бележника пред себе си, а ръцете му бяха върху устните му. По два пъти на минута той тежко духваше в тях. Очите му пареха от умора. Прекара един дълъг работен ден навън и след като се върна в офиса в девет, взе бележките си и научи за сърдечния пристъп на Глицки и за Кълън Леон Алсоп, предполагаемият източник на пистолета, с който Коул Бърджис бе убил Илейн Уейджър.

Ридли не се бе чувствал добре, откакто се изправи срещу лейтенанта си заради признанието на Бърджис. След това дойде и изненадващото решение шефът му да бъде преместен на административна работа, а сега и проблемите със сърцето. Инспекторът не можеше да се освободи от чувството, че всичко е свързано и неговата грешка е част от това.

Ейб го бе подкрепял страстно и му бе помогнал да го преместят от отдел „Грабежи“. След това, когато стана негов шеф, той бе като наставник на Бенкс — помагаше му да навлезе в нещата, предпазваше го от някои неизбежни грешки през първите една-две години. И, питаше се той, такава ли бе отплатата му към Ейб за неговата лоялност и загриженост?

Бенкс мразеше всичко това, мразеше и себе си.

Ето защо веднага се бе срещнал с отрепката Кълън. Ако само можеше да се появи някое ново доказателство, което да хвърли достатъчно светлина, за да подсили делото срещу Коул Бърджис, Ридли щеше да може да се успокои с факта, че е дори по-прав,

отколкото е бил преди. Тогава не всичко щеше да зависи от признанието.

Той отново бе пренавил всичко — както на касетата, така и през съзнанието си, почти непрекъснато откакто бяха изхвърлили Ейб. В своята кариера Ридли бе принуждавал поне половин дузина заподозрени да признаят. Не бе преставал да се чуди дали се е отнесъл към Бърджис по-различно, отколкото към другите. Не би могъл да отговори положително, освен може би във връзка с хероина и предполагаемият наркотичен глад. Но със същата настойчивост бе вършил това и преди, използвайки всичко, което би могло да е от полза. Натискът, който се оказва върху един тренирай и безмилостен водещ разпит, би могъл да е страхотен, А това не се правеше за фалшиви признания.

В неговата практика хората признаваха неща, които не са направили, когато дори не бяха на първо място в списъка на заподозрените. Някой откачен можеше да дойде или да се обади в управлението и да каже, че е извършил някое престъпление. Бенкс дори бе видял човек, дошъл да признае за едно убийство, понеже се бе влюбил в публикуваните снимки на жената, която вече беше изправена пред съда за това престъпление. Мъжът бе смятал, че жената ще му бъде благодарна, че я е спасил и е поел цялата вина върху себе си. Не би могло да има по-велика любов. И вероятно по-късно, когато момчето излезе от затвора или бъде оневинено в съда защото взе пак не бе извършило престъплението, то и жената биха могли да се срещнат или да се оженят, или нещо такова, сами да си отгледат няколко малки заподозрени в убийство.

Но Ридли вярваше, че признанието на Бърджис — което внимателно и собственоръчно бе измъкнал — не попадеше в тази категория. Беше убеден, че когато имаш заподозрян на мястото на престъплението, малко след извършването на самото престъпление, с оръжието наблизо и физически доказателства, които му дават основателен мотив, и когато този човек най-сетне е принуден да признае, че го е направил, е почти сигурно, че наистина е виновен. Хората искаха да признаят, да кажат какво са направили. Това бе част от човешката природа, въпреки че понякога трябваше да се използват различни психологически прийоми, за да се достигнат тези иначе основни потребности.

Това бе много повече умствено, отколкото физическо предизвикателство. А дори и във физически план не бе стигнал дотам, че да бъде жесток и да действа необичайно. Въпреки че може би имаше известно неудобство — Коул все пак не беше там на пикник, — но интервюто на Ридли, в съзнанието и спомените му, бе истински разпит, далечен вик от болезнено предизвиканото признание на хилядите стаи за мъчения по света.

Въпреки всичко, още една брънка във веригата на вината винаги беше от полза и Кълън Леон Алсоп би могъл да я даде. Ето защо, в този късен час и при цялата си умора, Ридли бе поискал да го доведе тук долу и веднага да го разпита. Ако свидетелят бе убедителен и имаше нещо наистина съществено да добави около придобиването на пистолета, може би *тази нощ* Ридли нямаше да се гмурне в леглото си чак до зазоряване.

Много „ако“ и нито едно от тях не помогна за спокойствието на ченгето.

Кое то не означаваше, че свидетелските показания на Кълън не заслужаваха сериозно внимание. Очевидно те елиминираха един от откритите въпроси в разследването — откъде Коул Бърджис бе взел пистолета.

Те засилваха и аргументите в подкрепа на смъртното наказание.

Ако им вярваше.

Бенкс бе убеден в истинността на останалите факти по случая. Това бе иронията. Беше там, седеше на около метър и половина от другата страна на масата, когато Коул Бърджис каза, че все пак го е направил. Че съжалява. Че не знае защо. Че не си спомня съвсем добре. Но го е направил. Бил сигурен в това. И Ридли му бе повярвал и се бе убедил, че най-после са стигнал и до истината.

Но сега разсеяните и несъществени показания на Кълън, които изглеждаха така, сякаш запълват една от неяснотите в делото, но всъщност бяха абсолютно недоказуеми твърдения от вида „казал-рекъл“. Моментът също го притесняваше — пласьорът се появяваше в толкова подходящо време. Не го караше да се съмнява дали Коул е убил Илейн Уейджър, но все пак започваше да се чуди.

Една прозявка го изкуши и той се протегна с цяло тяло като котка. Добре, явно трябваше и да поспи. Прекален светец и Богу не е драг.

Но интервюто с Кълън не бе продължило много — може би около петдесет минути. Трябваше да го прослуша още веднъж и да си направи по-добри бележки, преди да презапише касетата за областната прокуратура. Поне седмица нямаше да му върнат стенограмата, а той искаше ясно да запомни всичко казано.

Така че пренави касетата, натисна копчето и се заслуша. След въведението си и прекъсването от Кълън, първите думи, които чу, бяха „Сключих сделка да дойда тук с областния прокурор и...“.

Пусна го отново.

Самият Ридли не бе уговарял никаква сделка с Кълън. Областната прокурорка също не бе споменавала за подобно нещо. Посланието от този офис беше, че обитател на затвора има информация по случая с Коул Бърджис и Ридли може да поиска да го разпита. Но никой не бе казал, че са сключили сделка, въпреки че очевидно Кълън имаше такова впечатление.

Поне едно нещо беше сигурно — Бенкс щеше да проучи ситуацията и да открие какво става.

— Мамо?

Трея бе в ъгълчето си за закуска — шест високи прозореца, подредени в полукръг извън малко по-голямата ѝ кухня. Там имаше една лампа, сега изгасена, с вентилатор под нея, който леко се въртеше, въпреки че нощта навън беше студена, а самата къща бе хладна. Младата жена седеше на самия ръб на стола, с изправен гръб и длани върху масата. Може би се опитваше да я накара да полети.

— Мамо? — Рейни стоеше като силует в дрезгавата светлина някъде в дъното на къщата близнак. Вече бе по-висока от скромните метър и седемдесет на Трея, слаба, без бричове и с едва наболи гърди. Носеше косата си до раменете и я бе пристегнала от едната страна на нещо като плитка. Тази вечер беше навлякла спортни шорти и тениска на „Джайънтс“ вместо нощница. — Всичко наред ли е?

Трея се бе прибрала преди около час и бе влязла тук, изгасяйки лампите. Бе си наляла чаша вода от чешмата, бе седнала до масата и не бе помръднала.

— О, добре съм. — Младата жена често си мислеше, че съдбата ѝ е да съществува в един ограничен свят с приемлива обществена

позиция, с крехка и по възможност жизнерадостна ефикасност. Останалите ѝ чувства, емоции, желаниа и мнения бе най-добре да останат непоказани и неизразени. По този начин бе по-сигурно, защото никой не можеше да я обвини в лошо отношение или необмислена забележка. Винаги бе чувствала много силно тази необходимост от контрол в присъствието на дъщеря си. В този объркан свят Рейни нямаше нужда от модел на поведение, който се оплаква, не желае сътрудничество и би могъл да умре като баща ѝ. На Рейни ѝ трябваше сила, цялата сила на Трея. Не биваше да вижда нищо друго.

Трея привнесе фалшива жизненост в тона си:

— Но какво прави още моето момиче от тази страна на света на сънищата в делнична нощ? На сутринта ще бъдеш ужасно уморена. — Тя се изправи, с намерение да заведе дъщеря си в леглото.

— Седя тук от десет минути, мамо. Не си помръднала и мускул. За какво си мислеше?

Още една усмивка.

— Честно да ти кажа, скъпа, нямам представа. Не съм убедена, че по това време на нощта съм много способна да мисля. Най-вероятно съм заспала както си седя.

— Очите ти бяха отворени. Гледаше някъде пред себе си.

— Ами... — Притеснено свиване на рамене. Тя отново седна, направи опит да се усмихне, но се получи малко пресилено.

Рейни се приближи до нея и обви раменете ѝ с ръка. Без да прекъсва ласката, момичето придърпа един стол, седна на него и облегна глава на рамото на майка си.

— За Илейн ли ти е мъчно?

Трея не знаеше, дали може да си вярва, че ще проговори. Прочисти гърлото си и се насили за делови тон:

— Хората умират, дъще. Живите трябва да продължат.

В отговор на това тя усети как ръката на дъщеря ѝ се стегна около раменете ѝ. Почувства как устните ѝ я целуват по слепоочието.

— Знаеш, че те обичам.

Младата жена въздъхна дълбоко и уморено.

— На службата тази сутрин имаше един полицаи — каза тя. — Лейтенант Глицки.

— Заради Илейн ли?

Тя кимна, почака и прошепна:

— Той ѝ беше баща.

Рейни се изправи.

— Мислех, че баща ѝ е умрял.

— Не — отвърна майка ѝ. Още една въздишка. — Това е дълга история. Но майка ѝ, сенаторката Лорета Уейджър... ами тя и лейтенант Глицки като млади били гаджета, преди тя да се омъжи. — Направи пауза. — Точно преди това. Така или иначе, Лорета била бременна на сватбата и накарала съпруга си да вярва, че Илейн е негова дъщеря.

— Казала ли е на лейтенант Глицки?

— Не. Много по-късно — точно преди да умре.

— Твърдиш, че през цялото време той не е знаел за собствената си дъщеря?

— Точно така.

— Това е ужасно. Бих била бясна, ако ми се случи подобно нещо. Трея не беше в настроение, но трябваше да се усмихне.

— Това е едно от хубавите неща да си жена, скъпа. Със сигурност знаеш, когато имаш дете.

— Но нали Илейн също не е знаела? Нали не е познавала баща си?

— Не и до смъртта на майка си. Тя ѝ оставила писмо.

— Писмо ли? За нещо такова? — Настана продължител на тишина. — И какво е направила тя? Илейн. Отишла ли е да го види?

— Не. Не мислела, че мястото ѝ е там. Очаквала той да дойде. А той не го направил.

— Никога ли?

Тя поклати глава.

— Нито веднъж. Той просто е студен човек. Не го е грижа.

— Затова ли?

— Какво?

— Затова ли не ѝ е казал? Защото не го е грижа?

— Бих си помислила така. — Трея се протегна за чашата си с вода и отпи. — Защо иначе?

Дъщеря ѝ сви рамене.

— Може би по същата причина, поради която и тя не му е споменала. Може да е мислил, че не му е мястото там. Не е искал да се меси в живота ѝ.

Простата истина на казаното шокира Трея и тя поклати глава.

— Не. Трябва да го видиш. Той е твърд като камък.

— А може би просто не показва чувствата си. Познавам такъв човек. — Ръката отново се притисна към нея и Трея се облегна върху ѝ. — И той беше там тази сутрин, така ли? Какво стана?

Младата жена отново се върна към мисълта, която не я напускаше.

— Мисля, че може и да съм го убила.

В „Юпитер“ нещата вървяха горе-долу.

По оглушително усилената уредба с толкова подчертани баси, че удряха директно в мозъка на костите, Шаная Туейн казваше на любимия си, че си е вкъщи и иска нещо студено, а по начина, по който барманът подскачаше зад плота, явно не беше единствената.

Това бе правоъгълно помещение, близо два метра широко и доста повече от два пъти по-дълго. Столчетата край бара вече бяха заети — петнайсет мъже и шест жени, всички между двацет и девет и трийсет и пет и вероятно никой от тях нямаше да се прибере сам тази нощ. Още четирийсет или петдесет души стърчаха зад тях на тясната пътека между бара и сепаретата или на площадката зад тях. Младите професионалисти, които пиеха тук застанали рамо до рамо, бяха в по-голямата си част служители в правораздавателната система — полицаи и адвокати, студенти по право и чиновници. Изтощени от напрежение групари, които обичат сцената.

„Юпитер“ беше тяхното място. Тук можеха да разпуснат в компанията на приятели и колеги. Повечето хора тук чувстваха, че външният свят, в който живеят, е ад от фрустрация, напрежение и дори заплаха. Някои от семейните съществуваха в постоянно състояние на шизофрения — всекидневният им живот като ченгета и домовете им в предградията. „Юпитер“ бе камерата за изравняване на налягането, която им позволяваше да преминат от човекоядното и затъпяващо напрежение на единия си живот към човекоядната и затъпяваща скука на другия.

Малките прозорчета високо горе над голите жълти стени бяха покрити с пара и даваха на мястото усещане за подземие. Дори и през деня, с тясната си и продълговата форма, барът носеше усещането за

вътрешността на подводница, но през нощта това чувство беше изключително осезаемо. В Сан Франциско бе забранено пушенето в заведения, където се яде или пие, но въпреки това въздухът бе синкав, дразнещ и плътен от цигарения дим. Разбира се, няколко случайни посетители бяха писали оплаквания, но всички те мистериозно изчезваха без резултат.

Това, което се издигаше от тоновете олио за пържене и гриловете за хамбургери в кухнята, добавяше своя собствена тежест и аромат към въздуха. Тази нощ в 11:51 навън бе седем градуса.

Но във вътрешността на шестте сепарета температурата достигаше до трийсет градуса.

В едно от тези сепарета Даш Логан бе свалил самото си и го бе преметнал на облегалката зад себе си. Двете най-горни копчета на ризата му бяха разкопчани, а вратовръзката му бе разхлабена. Гладко избръснат, с момчешко изражение и дяволита усмивка, в този полумрак той минаваше за малко над трийсет. Златната халка на лявото ухо не пречеше на тази заблуда. Логан си мислеше, че сресаната къса конска опашка и почти незабележимата боя отвличаха вниманието от факта, че червеникавата му коса бе започнал а да изтънява и вероятно не беше напълно на погрешен път.

Със сигурност тази вечер добре се забавляваше с Кони, а тя все още не бе навършила трийсет. Той ѝ хвърли око още когато влезе с някои секретарки, които познаваше от федералния съд. Тя идваше тук за първи път. Сигурен беше, понеже не я бе виждал преди, а щеше да я забележи. Точно в този бар човек не си губеше времето, ако някое качествено парче се появеше на подиума. Логан познаваше едно от момичетата, с които бе пристигнала Кони — той харесваше дори името ѝ, — и още преди да осъзнаят откъде им е дошло, Даш се представи и им взе по едно питие.

Кони също бе разкопчала няколко от горните копчета на пурпурната си копринена блуза. Бе обърнала стола си към него и леката материя изкусително се разтваряше над гърдите ѝ. Той съвсем лесно би могъл да надникне чак до черния ѝ дантелен сутиен. Вече бе изпила четири уискита. От другата страна на масата в същото сепаре една от приятелките на Кони се свалеше с друг мъж — Даш го познаваше, млад женен адвокат от офиса на обществените защитници. През по-голямата част от последния час те бяха говорили и се бяха

надвиквали с музиката за някакво дело и Логан бе сигурен, че ще си останат с това — тя се правеше, че ѝ е интересно, а той се чудеше как да намери начин да довърши започнатото и да си прекара добре. Даш смяташе, че вероятно няма да успее в постигането на нито една от целите си.

Това е проблемът с младите в наши дни, помисли си Логан. Въпреки обявите, които отвсякъде призоваваха „Просто го направи!“, те изглеждаха така, сякаш не правят и *едно-единствено нещо!*

Това надвикване от другата страна на масата с една от приятелките на Кони можеше да провали всичките му усилия. Почти виждаше какво ще се случи — приятелката ще достигне границите си на отегчение, ще погледне часовника си и ще се изправи: „О, Кони, погледни кое време е. А утре сме на работа“. И те двете щяха да изчезнат.

Но Даш си прекарваше доста добре, разказваше вицове, караше Кони да се смее и непрекъснато пълнеше чашата ѝ. Имаше добро усещане за тази вечер, но искаше да действа, преди смотанякът от другата страна на масата да развали всичко. Искаше му се да извика на хлапето отсреща: „Отвори си очите. Тя е почти на коленете ти, изпила е четири уискита и гърдите ѝ едва се удържат от блузката ѝ. Какво мислиш, че *иска?*“ Беше време да направи някаква магия.

— Кони. — Трябваше да се наведе по-близо, за да може тя да го чуе. Той я целуна по бузата и се дръпна назад. — Съжалявам — каза той, — повече не можех да устоя.

— Всичко е наред. — Тя му се усмихваше. Идеални зъби. Прекрасна кожа. Един от онези страхотни северно италиански носове. — Беше много мило.

Мило е добро начало, помисли си той. Ще продължи да бъде мил.

— Не ти ли е малко горещо? Би ли искала да излезем да се поразхладим?

Тя кимна.

— Добре звучи.

— Ето, ще взема палтото ти.

Приятелката ѝ забеляза раздвижването.

— Къде отивате?

Даш се наведе през масата.

— Ще се върнем след пет минути. Обещавам. Нали ще ни пазите местата?

С леко отпусната на гърба ѝ ръка, той поведе Кони през тълпата, след това навън. Когато вратата на бара се затвори зад тях, Даш се изправи до нея.

— Вътре е доста шумно.

Кони разтъркваше ръцете си.

— Но навън е студено.

Той носеше и двете палта и ѝ помогна да се наметне със своето.

— Така по-добре ли е?

— Горещо-долу. — Но очевидно не бе достатъчно.

Без да се колебае и за миг, Логан метна върху нея и собствената си връхна дреха. „Юпитер“ бе в индустриалния квартал и улицата беше широка, с трамвайни линии в средата. Лампите осветяваха цялата околност. Барът бе полицейски — явно градските услуги трябваше да работят. Въпреки че улиците бяха пусти, всъщност изглеждаха приветливи.

Той ѝ подаде ръка, тя я пое и двамата поеха на разходка.

Бе паркирал малко по-надолу по улицата и спряха да се полюбуват на неговото BMW Z3.

— Би ли искала да седнеш вътре? — Той ѝ отвори вратата, след това заобиколи от своята страна. Гюрукът на колата можеше да се сваля, но сега бе вдигнат и Логан запали мотора, за да се стоплят. — Добре. — Реши нарочно да добави малко акцент. — Би ли искала да го отпразнуваме?

Тя почти се разтопи от удоволствие.

— О, ти гледаш Емерил. Аз го обожавам.

Даш поклати глава.

— Никой не го обича повече от мен. Дори се радвам, че по Фуд Ченъл вече не показват никого, освен него. Освен онзи другия, как му беше името, Железният готвач?

— Нещо такова. — Кони бе впечатлена. — Но Емерил... хайде да го отпразнуваме. Бам. Обичам този момент.

Той протегна ръка и докосна коляното ѝ. Полата се бе повдигнала до средата на бедрото ѝ. Даш отвори жабката и извади

кутийка с бял прах.

— Хайде наистина да го отпразнуваме. — След половин минута той бе изсипал малко от съдържанието на кутийката върху огледалцето на жабката и го оформи в четири тънки пътечки. — Просто добри стари бонбончета за носа. Не бих искал да те карам да правиш нещо насила. — Една от пътечките изчезна в носа му. — Виждаш ли? Безопасно е. — След това направи гримаса и комично издиша.

Момичето го наблюдаваше. Той приключи с втората пътечка.

— Знаеш ли, понякога вечер се прибирам вкъщи напълно капнал, обръщам една бутилка и изглеждам трима Емериловци поред. Ето какво значи да обичаш някого. Това, което не разбирам, е как *той* не се изморява. Ако правех три поредни шоу програми в два през нощта, щях да се скапя, честна дума.

— Не и с това в теб.

След десет минути те вече обсъждаха отиването в неговия апартамент, който не бе на повече от пет километра през Маркет.

— Ами приятелката ти?

— О, няма проблем. Говорили сме за това. Ако не се върна, просто ще се прибере вкъщи.

В 7:15 във вторник сутрин Рич Макнийл, опакован в тежко палто, надзърташе над плесенясалите парапети в зелените води на залива. Малко по-нататък край оградата самотен рибар азиатец пушеше и се разхождаше напред-назад, като спираше на всеки няколко крачки да провери някоя от пръчките си. За петнайсетте минути, през които Макнийл чакаше, той бе извадил две малки рибки и ги бе пуснал в потопения във водата живарник.

Лекото, но постоянно глисандо на трафика се стелеше над „Ембаркадеро“, колелата просъскваха над навлажнения от росата калдъръм. Водата изчезваше в едва доловима мъгла на двайсетина метра, а някъде в далечината ревяха тюлени. Виковете им се носеха през ширината в симфония на отчаянието.

С ръце в джобовете, Макнийл трепереше от студ.

При шума на приближаващите се към него стъпки, той се обърна.

— Здравсти, Диз.

Харди носеше дъждобран над официалния си костюм. Протегна ръка и двамата мъже се здрависаха.

— Симпатично местенце.

Макнийл завъртя глава, като че ли за първи път забелязваше къде се намират.

— Предполагам, че е малко ветровито. Имаме няколко доставки, които очакваме на кей 18, и бих искал да съм тук да ги посрещна. Но ми се щеше да те видя преди работа. — Той се поколеба. — Преди да съм имал време да променя решението си.

— За какво? — Въпреки че Харди имаше доста добра идея.

— Ами... — Рич си пое въздух, сякаш се самонавиваше. — Оценявам всичко, което направи за мен по проблема с Галт, но поговорих със Сали и двамата решихме да пратим всичко по дяволите, да продадем проклетата сграда, да си вземем парите и да платим на копелето, за да ни се махне от главата. Може би застрахователната компания ще покрие гражданския иск.

Харди бе пхнал ръце в джобовете на дъждобрана си. Наклони глава на една страна.

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това, Рич? Застраховката ти няма да го покрие — те ще кажат, че обвинението за присвояване не се покрива от полицата ти. Сигурно ще ти струва почти толкова, колкото си платил първоначално за цялата сграда.

— Ами — въздъхна той. — Знам. Знам. Просто със Сали си помислихме през какво ще трябва да преминем заради процеса, колко ще ни струва, нещо такова. И за какво?

— За да попречиш на Мани Галт да те скапе, Рич. Какво ще кажеш за това? Ти не си направил нещата, в които той те обвинява.

Макнийл нервно тръсна глава.

— Ако, обаче, изгубим, може да отида и в затвора.

— Няма да загубим. Няма начин.

Нацупена усмивка.

— Но не можеш да ми го гарантираш, нали? Казвал си ми стотици пъти, че не можеш да предвидиш какво ще решат съдебните заседатели. И ако те ме сметнат за виновен, ще ме тикнат зад решетките.

— Но има много „ако“.

— Това е моят живот. Защо ще искам да го рискувам?

Доводът бе неоспорим и Харди не можеше да му отговори. Въпреки това, проблемът го изнервяше и притесняваше. Той пхна ръцете си по-дълбоко в джобовете, отиде до парапета и се втренчи надолу във водите на залива, после отново се обърна към клиента си.

— И ще му позволиш да ти открадне четвърт милион долара, само защото е копеле?

Равнодушно свиване на рамене. Макнийл беше притеснен от решението си, но това не означаваше, че смята да го промени.

— Сградата ще дойде към пет и половина, шест милиона. Ще ми донесе добра сума, от която да си поживея. Ще я пусна на пазара, както ме съветват всички през последните десет години. Ще дам на копелето проклети те пари, за които ме изнудва, и жертвата ще си струва, ако най-после се махне от живота ми.

Но Харди не можеше да остави нещата така.

— Мислех, че ще го притиснем с нашите обвинения. Ще го смачкаме, защото не ти си човекът, който е сгазил лука, а той. Ако си

спомням добре, ти беше доста ядосан. Искаше да се бориш с него. Аз също го исках. И още го искам.

— Знам.

Харди изчакваше.

Клиентът му опита друг подход:

— Така или иначе, ще ми струва колкото и процеса.

— Не, няма. Четвърт милион е около два пъти повече от сумата за криминално дело, Рич. В най-лошия случай. Дявол го взел, ще намаля таксата си за явяване в съда до хонорара си на час. — Дизмъс получаваше от клиентите си три хиляди долара за всеки ден в съда, което бе доста повече от адвокатската му тарифа от двеста долара на час. — Ако процесът продължи една седмица, само това ще ти спести цяло състояние.

Макнийл тръсна глава.

— Не е до парите, Диз.

— И аз така мислех. Тук Галт е престъпникът. Не ти.

Затова се чудя защо искаш да бъдеш наказаният? След всичко, което ти причини, не ти ли се иска да му натриеш носа?

Никакъв отговор. Макнийл пристегна яката си около врата.

— Виж тогава — каза той, — какво можем да направим, за да паднат обвиненията?

Както обикновено, и тази сутрин една сериозна тълпа чакаше в студа в нестройна опашка, проточила се от вратата на затвора и по продължение на коридора зад Съдебната палата.

Джоди Бърджис носеше дънки и анорак, туристически обувки и ръкавици. Вече година, откакто живееше тук, а още не можеше да свикне с калифорнийското време. Тази сутрин, например, си беше студено като на полюса. А това бе странно, като се има предвид, че в Охайо, когато през февруари температурата стигаше до около седем-осем градуса, си беше истинска пролет. Хората излизаха по пуловери, газеха през снега и си говореха кол кое хубаво времето и колко е топло. Въпреки това тук, сред влажната мъгла, студът буквално проникваше в костите ѝ. Дори така опакована, тя трепереше.

Най-сетне влезе във фоайето на затвора, където бе малко по-топло. Каза името си на пазача и почака още известно време. Опита се

да не прекарва тези безкрайни минути в притеснения или в мисли за това как са се объркали нещата. Трябваше да се съсредоточи върху идеята, че е тук заради Коул, който в душата си беше добро момче. Може да бе допуснал някои грешки, да бе имал сериозни проблеми, които ще трябва да преодолее, но никога не би наранил умишлено когото и да било. Той беше добро момче.

Когато времето дойде, пазачът я поведе надолу по още един коридор до друга мрачна врата. Джоди си помисли, че вероятно има поне две стаи за посещения — тази изглеждаше различно от онази, в която бе влязла вчера. Високите прозорци пропускаха различна светлина, въпреки че иначе бяха съвсем еднакви. Петнайсет сиви метални стола от нейната страна на стъклото и всеки със собствена кабинка. Сега всички места бяха заети, с изключение на това, към което я насочиха.

Джоди стигна до стола си и седна. Коул все още не се бе появил отсреща. Тя протегна ръка и докосна малкото отворче в стъклото.

Нейният син.

Пазачът въведе момчето през вратата от другата страна и го насочи към стола срещу нея. То кимна, сви рамене и направи това, което му казаха. Дори не вдигна очи към майка си — само погледна към стола, където трябваше да седне.

Чорлава коса, провлечена походка, празно изражение. Отново в оранжевия гащеризон. Винаги.

Джоди се опита да извика представа за времето, когато беше по-малък — все още държеше снимката от завършването му на нощното шкафче до леглото си. Тогава косата му бе по-къса и старателно сресана. Бръчици и широка открита усмивка.

Къде беше отишло онова момче? Въпреки всичко тя знаеше. Знаеше.

— Здравсти, мамо.

— Здравсти, Коул. — Жената почака, за да разбере дали има да й каже нещо, но очевидно нямаше. Наведе се напред, приближи уста до отвора. — Добре ли си?

Първият му отговор бе спокойно цъкване с език, но, тъй като не искаше да безпокои майка си, го омекоти.

— По-добре съм — каза. — Да, отлично.

— Наистина ли?

— Ами, масажистката снощи не дойде, но като изключим това...

— Но се грижат за теб, нали? Храниш ли се?

Синът ѝ се облегна назад и потупа стомаха си.

— Угояват ме за Коледа.

Джоди се намръщи.

— Това не е смешно. Не го казвай повече.

Той отново се наведе напред със сериозно изражение.

— Наистина не е чак толкова зле. Просто не трябва да се пречкаш в краката на другите.

— Но си вземаш... лекарството.

— Да. — Празният му поглед се промени. — Не е лекарство, мамо. Метадон е.

— Знам — бързо отговори Джоди. — И знам какво представлява. От него ти е по-добре, нали?

— Всичко е наред. — Коул приближи уста до стъклото. — Мисля си, че... — Нервно прокара ръка по челюстта си.

— Какво?

Момчето се поколеба още един дълъг миг.

— Ами, не знам. Нали познаваш адвоката ми?

— Да, Коул, познавам адвоката ти, господин Харди.

— Добре, ами той ми спомена да помисля дали да не им кажа да намалят дозата ми наполовина. Ако се наложи да поостана тук, може... Не зная.

Джоди дори не си позволяваше да се надява, но това беше първото ѝ изкушение от година. Тя внимателно се опита да формулира отговора си с неутрални думи. Прекалено силният майчин ентусиазъм можеше да убие импулса му.

— Може да си струва да опиташ, Коул, но ще има и много други неща, с които да се занимаваш по време на престоя си.

Синът ѝ се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си. От устните му се изплъзна дълбока въздишка.

— Мисля, че това ще е единственото нещо.

Тя внимателно кимна.

— Наистина — продължи той след минута. — Мисля, че тук ще ми е доста лесно да опитам. Ако не се получи, просто ще се върна там, откъдето започнах.

— Да. — Гласът на Джоди беше тих и предпазлив. — Струва си да помислиш за това.

— Имат програма. — След това бързо допълни: — Не съм много сигурен.

Майката бе щастлива, че могат да приключат този разговор.

— Щом мислиш, че можеш да се справиш.

— Не знам — каза синът. — Вероятно. — Отново се наведе напред. — Знаеш, че не е нужно да идваш всеки ден.

— Зная. Но искам. Въпреки всичко ми е приятно да те виждам. — Това признание сякаш го накара да се почувства неудобно и тя промени темата: — Трябва да ти кажа, че днес имам среща с господин Харди, за да обсъдим парите и други подробности. Не бива да се безпокоиш. Всичко е под контрол. — Майката замаза последните думи и продължи: — Вече споменава ли ти е нещо за плановете си? За защитата ти?

— Всъщност не. Не сме говорили за това.

Джоди се намръщи.

— Е, днес ще направя нещо и по този въпрос. Но виждал ли си... тук получаваш ли вестник?

Коул поклати глава.

— Дори нямам ментови бонбони на възглавницата си преди сън. Всъщност, нямам и възглавница. Защо?

Тя прошепна дрезгаво:

— Защото тази сутрин има статия за Кълън.

— И какво за него?

— Ами, очевидно казва, че ти е дал пистолета.

Коул се наведе сковано напред.

— Какъв пистолет?

— Пистолета, с който си убил Илейн Уейджър. Оръжието на престъплението.

— Кълън ли?

Тя кимна.

— Никога не ми е давал пистолет.

— Е, в днешния вестник има история как Кълън ти дава пистолета.

— И кога го е направил? Споменал ли е?

— В петък или събота.

— В петък или събота ли? — Момчето се опитваше да се разрови из паметта си. — Това не се е случило.

Джоди се наведе към стъклото, устните ѝ бяха почти долепени до него. Прошепна:

— Истината ли ми казваш, Коул? Бих искала да мога да кажа на господин Харди...

Коул гледаше втренчено, очевидно замислен.

— Ще му кажа сам, мамо. Кълън не ми е давал никакъв пистолет в петък, събота или когато и да било. Взех пистолета от улицата. Беше толкова малък, че първоначално дори не знаех какво представлява, просто стоеше там в праха до нея и... — Той спря. Устата му беше отворена, а очите му търсеха нещо навътре в него самия.

— Какво има? — За един ужасен момент Джоди си помисли, че синът ѝ може да е получил удар. — Коул? Има ли нещо?

Осъзнаването бе толкова рязко, колкото и вглъбяването. Очите му отново се фокусираха и ако майка му бе очаквала да види някаква светлинка в тях, може би не беше сгрешила.

— Не съм я убил — прошепна момчето почти като молитва. — Тя вече беше мъртва.

След сутрешната си среща с Рич Макнийл на „Ембаркадеро“, Харди бе заобиколил и се бе върнал в болницата „Сейнт Мери“, която бе на половината път към дома му от центъра. Сега седеше до леглото на Глицки в интензивното. От другата страна един зелен монитор постоянно пиукаше и изписваше назъбена линия върху малкия екран.

— Ами — започна Дизмъс, — единият мъж казал на другия: Ето така искам да умра, точно като дядо ми. Той просто седеше там и говореше, радваше се на живота и внезапно челюстта му падна на гърдите, очите му се затвориха и си отиде. „Да, така искам да умра...“ — Харди направи пауза. — „А не да ритам и да пиця като другите момчета в колата.“

— Вицове за умирање? — Глицки се размърда под чаршафите си. — Ти ми разказваш вицове за умирање? — Пациентът издиша дълго и бавно и затвори очи.

Адвокатът си помисли, че приятелят му изглежда ужасно. Бледността му беше очевидна. Кислородната тръба преминаваше край лицето му и влизаше през носа. До леглото имаше няколко системи и те явно навлизаха в него. Ейб отвори очи.

— И аз знам един.

Харди го прие за добър знак.

— Хайде!

— Един богаташ бил на смъртен одър, притеснен, че не може да си вземе парите, когато си отиде. — Глицки пое още един дълбок дъх, нагласяйки кислородната тръба в носа си. — Така че попитал Господ дали ще му разреши. „Моля Те, ще бъда добър.“ И Господ най-сетне се предал и казал добре, ще може да вземе един куфар, пълен с всичко, което би искал да отнесе на небето. И така, мъжът решил, че златото винаги е добър избор и напълнил куфара си с кюлчета.

— Как го е направил, след като е бил на смъртен одър? — полюбопитства Харди. — Златото тежи страшно много. Трябвало е да стане от леглото, да отиде в банката, ако изобщо държат злато в банката. Тогава колко болен е бил? Какво му е имало?

Глицки хвърли един поглед към него.

— Инфаркт. Не знам. Остави настрана недоверието си поне за минута.

— Добре, но детайли като тези...

— Както и да е. Бъди сигурен, че човекът умира...

— Също и за времето.

Глицки отново се отпусна на възглавницата си.

— Няма значение.

— Какво?

— Искаш ли да го чуеш или не?

Дизмъс неохотно се съгласи.

— Добре де, човекът умира...

— Така е. Той стига до портите на небето. Свети Петър му казва: „Спри, не се позволява никакъв багаж“, и човекът му казва, че Господ е направил изключение за този куфар. Ако искаш, свети Петър можел да го попита.

— Това е дълъг виц — отбеляза Харди.

Ейб не му обърна внимание и продължи:

— Ами Господ потвърдил, че човекът не лъже. Позволено му е да внесе един куфар. И свети Петър се зачудил: „Знаеш, че от доста време съм тук и никой преди не е донесъл нищичко. Любопитно ми е какво си взел“. Човекът гордо отворил куфара си. Свети Петър погледнал вътре и възкликнал: „Павета? Ти си донесъл павета?“

Харди кръстоса крака и се облегна назад. В угълчетата на устните му заигра усмивка.

— Това не е истински виц за умирање.

Глицки натисна един бутон за повдигане на леглото и сега в погледа му имаше някакъв живец.

— Какво имаш предвид? В него има умиращ, така че си е виц за умирање, нали така? Не мисля, че има точно определение.

Един чаршаф се спускаше от тавана и отделяше леглото на Ейб от останалите в стаята. Някой дръпна импровизирания балдахин и Харди се обърна, за да види енергичния и пъргав над седемдесет годишен баща на Ейб, с ярмулка върху бялата си коса, панталон в шотландско каре и блуза поло.

— Определение за какво? — я попита той.

— За вицове за умирање — отвърна Харди. — Здравей, Нат.

— И аз знам един доста добър — отговори Нат. — Как се чувстваш днес, Ейб?

— Обиден.

Харди се усмихна и преведе:

— Значи нормално.

Нат заобиколи откъм монитора, наведе се над леглото и целуна сина си.

— Тук дали имат четки за зъби? Няма да е зле да използваш една.

Глицки бе имал изключителен късмет, въпреки че това не означаваше, че вече е извън опасност. Катедралата „Милосърдие“ на върха на Ноб Хол бе видяла множество сърдечни удари, повече дори и от прословутия и подходящо наречен Кардиак Хил, стръмният и дълъг хълм, на който някой архитектурен гений бе покачил централния вход на Трети общински парк. Почти всеки, който се приближаваше към „Милосърдие“ от някаква посока, трябваше да се катери и историята бе показала, че доста поостарели сърца — а и някои от по-младите — не издържаха усилието.

Поради тази причина всички добре организирани заупокойни служби, дори и такива като службата на Илейн Уейджър, обикновено включваха и присъствието на линейка и медици. Такъв екип имаше и в понеделник сутрин, когато сърцето на Глицки получи вентрикуларна фибриляция. Лекарите поставиха електроди върху него и въздействаха на мускула с електрошок, за да го извадят от неговия спазъм и при това, както всички се съгласиха, за учудващо кратко време.

— И какво казват лекарите сега? — Харди искаше факти, но те бяха отчайващо неточни. — Какви са прогнозите?

— Твърдят, че са умерени — информира го Глицки.

— И какво означава това? — намеси се Нат.

Ейб погледна баща си.

— Това повече или по-малко, означава, че си нямат идея какво ще се случи.

— Прекрасно — изкоментира Харди. — Наистина прекрасно.

— И на мен ми хареса — съгласи се с него Глицки. — Все пак, от цялата случка би могъл да излезе страхотен виц за умирање.

— Какви са възможностите? — поинтересува се Нат. Момчетата обичаха да подхождат към всичко с черен хумор, но според Нат нищо от станалото не беше забавно. — Какво наистина казват?

— Нищо, за което ги питам. Въпреки че, както обикновено, когато нищо не знаеш, не можеш да зададеш правилния въпрос. — Глицки отпи от чашата си с вода. Вдигна рамене. — Единственото, от което могат да разберат истинските поражения върху сърдечния мускул, е броят на ензимите, който, както се изразяват те, е умерено повишен. Също така ще ми направят ангиограма, преди да ме пуснат от тук, за да проверят дали нямам някоя блокирана артерия, което би било добро предположение. Тогава или ще ми направят байпас, или ще решат, че няма нужда.

— И какво означава умерено поражение върху сърдечния мускул? — настоя Нат.

— Може би, че не са ми умрели чак толкова много мускули, колкото биха могли и имам шанс да продължа да живея.

Нат се нуждаеше от изясняване.

— Имаш предвид, че в момента някаква част от твоето сърце може да е мъртва — от мускула — и ти да не го знаеш?

Глицки кимна.

— Тази част, която за дълго не е получавала достатъчно кислород, поне така го разбирам. Но според лекарите не е чак толкова много.

— Ами ако е? — настоя Нат.

Свиване на рамене.

— Това ще се прояви до няколко дни. И би представлявало проблем.

— Колко голям?

— Проблем — повтори Глицки. Ръката на баща му беше върху леглото и Ейб я покри със своята. — Но въпреки всичко съм щастливец, татко. Лекарите твърдят, че тези равнища на ензимите са добри. Нека го приемем. Ако нищо не се усложни, ще бъда навън за почивните дни. И ще танцувам.

Нат погледна над леглото към Харди.

— Бих искал да го видя.

Доктор Кемпиън — в средата на петдесетте, излъчващ компетентност — беше дошъл и си бе тръгнал. Бе накарал Нат и Дизмъс да излязат за сутрешния преглед. Когато приключи, той им каза, че е накарал сестрата да даде на Глицки леко приспивателно. Биха могли да влязат в стаята и да му кажат довиждане — посещението било достатъчно за тази сутрин. Предупреди и двамата да се въздържат от разговори за всичко, което би могло да го притесни. Усещането бе, че възнамеряват да му дадат още един почивен ден и след това да преценят ситуацията и да вземат решение.

Харди застана до леглото и изчака, докато Нат поговори за разни домашни проблеми. Най-малкият син на Ейб, Орел, днес беше на училище, но щеше да се върне за вечерното посещение. Нат бе успял да се свърже с най-големия, Айзък, чак в късните часове на предишната вечер. Днес той щеше да пътува с кола от Ел Ей и също щеше да дойде с тях по-късно. Нат не бе могъл да намери Джейкъб в Милано, но щял да продължи да опитва.

— Не го прави. — Ейб не беше очарован от идеята. — Няма причина да го безпокоиш.

— Не мислиш ли, че би искал да знае, че баща му е имал сърдечен удар? Ти не би ли желал да научиш, ако, да не дава Господ, аз някога получа инфаркт?

— Ти нямаш тези гени. Това — каза той, посочвайки гърдите си, — е от мама.

— Или от четирийсет години лоша храна и липса на упражнения.

Харди се усмихна съчувствено. Глицки го погледна и отговори на баща си.

— Освен това, какво ще прави тук Джейкъб?

— Какво ще кажеш да хване самолета и да се увери, че баща му е добре?

Ейб клатеше глава.

— Той няма пари за път.

— Аз ще платя, Ейбрахам.

Глицки повиши глас:

— Не се опитвам да се измъкна от плащането, татко. Просто казвам, че няма нужда да идва. По времето, когато пристигне, вече ще съм си вкъщи. Добре съм.

Нат потърси подкрепа у Харди:

— Той е добре. Сърдечният му мускул може да е почти мъртъв в гърдите му, но той е добре.

Харди реши, че трябва да се намеси:

— Ейб. Млъкни. Синовете ти имат нужда да са до теб. Всичките. Точка.

— Благодаря ти. — Нат докосна челото си в знак на признателност. — Послушай приятеля си, Ейбрахам. Той знае какво е добро за теб.

Глицки ги изгледа и въздъхна:

— Господ да ми е на помощ.

Нат излезе навън мърморейки. Ейб направи жест на Дизмъс да остане за минута. Сега Харди седна отново.

— Доктор Кемпиън каза да сме кратки. И не трябвало да те безпокоим.

— О, така ли? — отвърна равнодушно болният. — Добре е направил.

— Освен това спомена, че сестрата ти е дала успокоително. Мисля, че си го скрил в ръка или нещо такова.

— Сигурно още не е подействало. — Но на Харди му изглеждаше, че вече започва. Глицки постави глава на възглавницата и за момент затвори очи, след това очевидно събра сили, така че да може да говори: — И какво съм пропуснал по делото на Илейн?

Адвокатът поклати глава.

— Това влиза под общия знаменател на нещата, които биха те разтревожили.

— По-лошо ще е да не ми кажеш. Има ли нещо?

Дизмъс въздъхна. Той не знаеше за словесната атака на Трея Гент предишния ден и затова не мислеше, че е една от вероятните причини за сърдечната атака. Но пък осъзнаваше, че приятелят му е загубил дъщеря си и работата си в една и съща седмица — и това също можеше да е причина. А докторът бе предупредил за стреса.

Все пак Глицки беше прав. Ако не му кажеше, можеше да е по-лошо.

— Някакво копеле твърди, че е дало на Коул пистолет в събота.

— А какво казва Коул по въпроса?

— Ще ми се да знаех. — Харди направи жест. Ярост. — Историята се появи във вестника тази сутрин. Взе още не съм имал време да го видя около всичко, което става.

На Глицки му отне няколко минути да смели фактите.

— Било е в таз сутрешния вестник?

— Да. На първа страница. Последният неразрешен въпрос в делото, ако не ме лъже паметта. И е така. — Харди набързо му разказа детайлите около Кълън Леон Алсоп.

Когато свърши, лейтенантът заключи:

— Явно Прат го е пуснала.

— Защо реши така?

— Защото донесението сигурно не е от Ридли Бенкс. Той е инспекторът, който води разследването и не порти. Би било интересно да се провери времето на изтичане на информацията. Дали пък не е стигнало до вестника преди Ридли изобщо да е чул историята.

Адвокатът бе заинтригуван.

— И какво ще означава това?

Болният отново се облегна на възглавницата си и затвори очи. Когато ги отвори, той повдигна около сантиметър ъгълчетата на устата си.

— Виждаш ли, не съм разтревожен. Дори си почивам.

— Добре. Но говорехме за...

Протягане на ръка.

— Знам докъде бяхме стигнали. Преди около два месеца, ако си спомняш, пак имаше разсмърдяване около изтичане на информация. Прат отрече, но тя нали винаги прави така.

— За какво ставаше дума?

— Нещо подобно. Беше треторазредно дело, една улична престрелка от автомобил, при която нямаше жертви, дори и обичайните трима стоящи наблизо, затова случаят не бе от значение. Но все пак беше гаден номер. — Харди изчака още един унес и едно съвземане. — Те не можеха да свържат оръжието със стрелеца, затова са пуснали тази история във вестника, че този доносник...

— Да, сега си спомням случая. — Изведнъж на Харди му проблесна. — Той знаеше къде е пистолета, в гаража на гаджето на стрелеца или нещо такова, но след като говори с полицията, промени мнението си.

— Точно така. Реши, че трите обвинения и животът в затвора са за предпочитане пред възможността да го убият, което би се случило, ако се измъкнеше. Но ни каза, че областният прокурор му е предложил сделка, ако свърже пистолета с момчето, което бе обвинено за стрелбата. Разбира се, Прат отрече да е участвала. Но историята излезе, преди той да е говорил с някой от инспекторите. А е сигурно, че копелето не го е издрънкало само на пресата. Нямам е достъп, нали така? Значи е била прокуратурата.

— Но защо, по дяволите, биха го направили?

— Какво? Да се раздрънкат? Или да извадят фалшиви показания?

— И двете.

— Такава им е природата. Щом разберат нещо, трябва да го съобщят на някой репортер. Това го прави достоверно — заглавията са добра реклама и, по-късно, когато всичко отиде по дяволите, нещата вече са стари и никой не им обръща внимание. — Глицки отново затвори очи. — Ако е стигнало до вестника преди Ридли да е говорил с този клоун...

— Джеф Елиът би могъл да разбере. — Харди наведе глава и помисли няколко минути върху думите на ченге то. Ръцете му бяха заключени, с лакти върху коленете. После вдигна поглед и забеляза, че Глицки не помръдва и мускул. — Ейб? — прошепна тихо той. Направи дълга пауза и повтори: — Ейб?

Дизмъс постави пръст на врата на приятеля си, почака докато почувства пулса му, въздъхна с облекчение и се изправи.

Харди не си спомняше какво бе ял за последно.

На излизане от болницата така му се зави свят, че му се наложи да спре и бързо да приседне на близката ниска стена точно до главния вход. За момент му мина през ум, че може би той също е получил инфаркт, докато не осъзна, че не усеща никаква болка или притискане. Просто обезпокоителна празнина някъде в него.

Опита се да си спомни кога за последен път бе ял — помисли си, че вероятно е било вчера сутрин на закуска, но не можеше да се сети дали изобщо си е бил вкъщи. Единственото, което откри в паметта си, беше, че снощи пи някакъв скоч. След това, тази сутрин Макнийл го събуди със спешната си работа и Харди изхвърча навън, без да има време за кафе.

Сега беше почти десет часа. Денят се разгръщаше пред очите му в пълния си блясък. Знаеше, че трябва да отиде да види Коул, въпреки че бе по-склонен да изчака, докато свърши деловата среща с майка му. Съществуваше и предложението от Макнийл споразумение, а това означаваше още шест или осем обаждания, преди Даш Логан, вероятно подпил в „Юпитер“, да сметне за изгодно да отговори на едно от тях — и мисълта за това разбунтува стомаха му.

Който сега му напомняше за себе си.

Отново се върна към началото на мислите си. Трябваше да хапне нещо. Франи Харди бе получила магистърска степен по градско планиране, но работата ѝ в тази област бе спорадична. След като се дипломира, тя имаше да плаща наем, затова първите ѝ работни места бяха на стартови чиновнически позиции. Това не ѝ донесе чувство за лично удовлетворение. След две години тя беше омъжена и бременна с Ребека.

Насоката, която бе взел животът ѝ, определи кариерата ѝ за последните около десетина години. Децата растяха, а с това и копнежа в нея. Но концепцията за градското планиране вече бе загубила тръпката, която някога ѝ бе носила. Сега виждаше нещата в умален и много по-личен мащаб — личните връзки, браковете, родителите и

децата. Искаше да работи като някакъв съветник, Франи попълваше молби за постъпване в колеж на масата в трапезарията, когато чу отварянето на входната врата.

— Ехо? — Тя стана от стола си.

— Ехо. — Беше гласът на съпруга ѝ. — Това съм аз, Мейнард. — Той се появи в полезрението ѝ, изтръсквайки дъждобрана си.

— Мейнард ли?

— Мейнард Дж. Кребс. Нали помниш Мейнард Дж. Кребс?

— При цялата тази баластра в главата ти, как изобщо успяваш да си припомниш нещо важно? Но защо се прибираш? — След това, като се сети, дъхът ѝ спря. — О, Господи, Ейб...?

— Смятат, че засега е добре.

— Засега? Смятат?

— Знам. Наистина е силен. — Дизмъс сви рамене. — Още няколко изследвания днес и утре. Заядлив е както винаги. Приемам го за добър признак. Баща му беше там, момчетата пристигат днес. — Харди се насочваше към кухнята. — Колкото до мен, съпругата ми не ме храни добре. Явно сам трябва да се погрижа.

Като вървеше след него, Франи разбиращо цъкна с език:

— Тя сигурно е ужасна.

Той кимна.

— Нещо такова.

Дизмъс свали тигана от куката, на която висеше над печката. Посипа го със сол и щипка чер пипер.

В хладилника откри малко зеленчуци — чушки, картофи, зелен фасул и червен лук и ги постави на дъската за рязане, заедно с три яйца. Докато кълцаше, попита как върви процесът с кандидатстването. Тя му отвърна, че не е чак толкова зле. Пишела в едно от есетата за прием за Ейб и Илейн.

Харди спря да реже.

— Какво?

— Разбира се, не използвам имена.

— Не, естествено, но какво за тях?

— За Ейб, който знае, че ѝ е баща, но през цялото време не ѝ казва. Защо би искал да постъпи така?

— Не мисля, че е искал, Фран. Като познавам Ейб, той вероятно се е чувствал объркан от цялата история.

— И виж какъв обрат взеха нещата.

— Не това е накарало сърцето му да спре, Фран.

— Може би не, но като капак на всичко. Мислех, че е доста интересно, просто идеята. — Тя замълча. — Че никога не ни е казал, а ние сме най-добрите му приятели.

Харди отново режеше.

— Хората си имат тайни. Илейн е имала свой живот. Не е имала нужда от него.

— Не се самозалъгвай. Децата имат нужда от бащите си. — Франи скръсти ръце и се облегна на стената. — Стори ми се тъжно, че той дори не е успял да я опознае, че е избрал това. Поради каквато и да било причина.

Съпругът ѝ изсипа зеленчуците в тигана.

— Мисля, че би се съгласил с теб. Смятам, че това е една от причините да търси някакви други улики. Така ще има извинение да я опознае.

— Въпреки самопризнанието?

Харди счупи яйцата направо в тигана и разбърка с дървена лъжица.

— Признанието е лошо, това е. И без него имат достатъчно доказателства, за да обвинят Коул. Ейб просто има нужда да продължи търсенето.

Тя почака, след това попита:

— А от какво се нуждаеш ти?

— Какво имаш предвид?

— Питам защо го защитавах? Ако е убил Илейн...

Той разбърка омлета си и за момент се замисли.

— Сигурно защото, независимо какво е станало, случаят не е за смъртно наказание. Опитвам се да го предотвратя, нищо повече.

— Дори ако го е направил?

— Дори и тогава. Този факт няма да направи по-трудно спасяването му. Нито да го улесни. Няма значение.

— Няма значение ли? Господи, мразя когато звучиш като адвокат.

— И аз — кротко се съгласи Харди. — Но тъжната истина е, че съм точно такъв.

И сега адвокатът се опита да се измъкне от още нещо, което мразеше — да говори за таксата си. Джоди Бърджис седеше до него на дивана в офиса му. Той не обичаше да поставя клиентите си от другата страна на бюрото. То създаваше сериозна психологическа дистанция помежду им.

Но Джоди бе изпълнена с оптимизъм, заредена с добри новини. Тя не бе готова да обсъжда стойността на делото и работата на Харди. Точно както Франи, както повечето хора извън юридическия свят, Джоди изглеждаше обсебена от факта за вината или невинността на Коул. Според нея тази сутрин той си бе възстановил изгубените спомени, които съдържаха една абсолютна и последна новина за истината относно събитията в ранната понеделнишка сутрин.

За Харди това просто означаваше, че Коул отново е променил историята си. Първо го бе направил, после не си спомняше да го е правил, а сега изобщо не го бе извършил. „Кой знае? — помисли си адвокатът. — Следващия път може да си спомни, че е бил до Илейн, опитвайки се да спаси живота ѝ.“ Харди реши, че предпочита вариант номер две, при който Коул изобщо не си спомня дали го е извършил. Този отговор най-много пасваше на факта за един вид защита на съзнанието, която на свой ред би могла да има успех. Мислейки за това, той осъзна с нещо като гордост и самообвинение, че вероятно прекалено дълго е бил около Дейвид Фримън. Наистина бе започнал да мисли като адвокат.

Навън беше студен следобед, мъглата се бе вдигнала до ниска облачност, но в офиса му беше топло. Въпреки това Джоди носеше дебелото си палто и пиеше горещо кафе. Харди буквално започна да се поти, докато я гледаше. Най-сетне той пристъпи към темата за таксата, след като бе стигнал до идеята, че това е наистина разумно, при условие, че трябва да работят заедно. И със сигурност беше най-евтиният подход, тъй като би могло да приключи нещата доста бързо.

— Това, до което смятам, че ще стигнем... — той говореше внимателно, тъй като, независимо от занижената цена, това ни най-малко не съдържаеше добри новини — е да намалим обвиненията в замяна на пледиране за вина. — Той бързо продължи нататък: — По този начин областната прокуратура ще го приеме за убедително и ще излезем от областта на смъртното наказание, преди дори да започнем да оспорваме утежняващите обстоятелства. — Той разпери длани.

— Всеки печели.

За момент си помисли, че тя не го е разбрала.

— Говорите за сделка? — попита тя. — Но той изобщо не я е убил.

— Е, той всъщност не е много сигурен.

— Но тази сутрин... синът ми наистина си спомни. Видях го в очите му — онова невероятно облекчение.

— Убеден съм, че е така.

Джоди шумно постави чашата си с кафе върху чинийката.

— Не ми вярвате.

Харди я успокои, че напълно ѝ вярва.

— Но не зная дали и съдебните заседатели ще са на същото мнение и в това е проблемът.

Жената за известно време помисли върху отговора на адвоката. След това се върна към кафето си.

— Нека просто кажем, че не правим сделка, а само обсъждаме. После какво?

— Идната седмица имаме изслушване, по време на което господин Тори ще покаже касетата с признанието и тя ще бъде достатъчна, за да убеди заседателите, че има нужните доказателства, за да се явим пред съда.

— Но вие няма ли да оспорите, че признанието...

— Е било получено насила? Разбира се. Ще оспоря и че думите на Коул противоречат на фактите, които знаем. Но в реалния свят навън, в съдебната зала, нито едно от тези неща няма да създаде никаква разлика.

— Защо?

Джоди не искаше да чуе това, но, ако не друго, Харди поне не опитваше да захароса нещата. Трябваше да я накара да разбере сериозността на положението на Коул.

— Тъй като предварителното изслушване няма за цел да разбере дали Коул е виновен или не. То е само за да се определи дали може да има дело. После отиваме на съд.

Тя все още не можеше да го възприеме.

— Всичко е толкова нереално — въздъхна госпожа Бърджис. След още минута тя гневно поклати глава и най-после се облегна назад на дивана с вид на почти припаднала.

Харди почака, докато реакцията ѝ покаже промяна и едва тогава реши, че може да е от полза да се съгласи с нея.

— Знам, че всичко ви изглежда странно. — Въпреки всичко не можеше да остави темата дотук. Трябваше да я инструктира. — Но, повярвайте ми, наистина се случва и решенията, които ще вземем сега, ще се проявят в бъдеще, затова трябва да сме убедени, че са правилните. Тя се изправи заинтригувана и гласът ѝ затрепери:

— И мислите, че е най-правилно да кажем, че го е направил, след като не е?

— Убедена ли сте, че не е? Сто процента сигурна ли сте?

Тя дори не се замисли.

— Напълно. Той не е убиец.

Харди кимна, не толкова заради валидността на твърдението, колкото осъзнавайки какво ще се случи по време на делото, ако трябва да продължи да представлява сина ѝ. Ако имаше намерение да постигне нещо с нея днес, трябваше да пречупи съпротивата ѝ и нейната слепота. Беше време за по-твърда игра.

— Госпожо Бърджис, Коул лъгал ли ви е някога?

Въпросът я изненада.

— Това няма нищо общо с...

Адвокатът вдигна пръст, за да я спре.

— Това е обикновен въпрос. Казвал ли ви е някога лъжа?

Тя не намери сили да отговори.

— Много пъти ли? Повече, отколкото можете да си спомните? Открадвал ли е нещо от вас? Знам, че е лъгал Джеф и Дороти, когато е живял у тях. Крал е от *децата* им, госпожо Бърджис. Разказаха ли ви за това?

Джоди се премести напред на ръба на дивана. Скръсти ръце ниско над корема си, сякаш въпросът я бе ударил там.

— Ами да, но...

— Можете ли да се сетите за някого, когото синът ви не е лъгал през последните години? Или от когото не е крал? Мислите ли, че в момента се опитва да се справи с проблемите си с хероина?

— Да, да. Поне това. — Той видя, че тя възприема думите му като подхвърляне на някаква надежда. — Каза ми, че мисли да се включи в някоя програма...

— Направил ли го е? Направил ли е нещо в тази насока, освен да говори? Мислите ли, че се е опитвал да се освободи от навика си, преди всичко това да се случи?

— Да. Беше в някакъв специализиран дом, спомням си, че беше доста скоро. Наистина се опитваше. Знаете, че е ужасно трудно. Не е толкова просто. — Сега се бе облегла върху ръцете си, сякаш стомахът я присвиваше.

— Оценявам това — отвърна Дизмъс. — Невероятно трудно е, когато истински се опитваш, когато си в програма и работиш със съветници. Бил ли е Коул в нещо такова — имам предвид навън?

— Не, но някак си не можа да намери правилния начин. Знаете, че някои от тези съветници...

— Смятате за грешка на съветниците, че синът ви не се е отказал? Така ли е? А когато е бил при вас и ви е откраднал колата, например. Наказахте го, нали? Показахте ли му, че е направил нещо наистина погрешно?

— Да. Така е. — Сега тя буквалното умоляваше, очите ѝ бяха станали стъклени от напирещите сълзи. — Казах му колко съм разочарована от него, господин Харди. Че го обичам и колко много ме е наранил. Наистина ме нарани.

Адвокатът не искаше да продължава, но единствената му надежда да работи с нея изискваше тя да признае реалността, пред която бяха изправени.

— И той ви каза, че съжалява...

Майката изстреля срещу него:

— Той наистина съжаляваше. Той просто... той беше...

— И така, понеже той съжаляваше, вие му позволихте да се върне при вас и отново да остане, нали?

— А какво трябваше да направя, господин Харди? Аз съм му майка. Да го оставя да спи на улицата ли?

— Други родители го правят — спокойно отвърна Дизмъс. — Всички знаят, че се случва.

— Да, но аз не бих могла. Той се опитваше. — Джоди дълбоко пое въздух. — Той се опитваше. — Напрегнатото ѝ дишане продължи така, сякаш хлипаше? Искаше му се да я попита дали Коул се е опитвал и в понеделник сутрин, когато е откраднал уискито на друг скитник и е продължил да се мотае из центъра на града и да си търси

дрога. Но това просто би предизвикало още разговори и спорове. Харди имаше различна идея, за която внезапно разбра, че ще бъде много по-ефективна. Документите по делото бяха на бюрото до лакътя му и той повдигна първата надписана папка и извади от нея онова, което му трябваше — една от близките снимки на ухото на Илейн Уейджър. Прекоси стаята и постави идеално фокусираната цветна фотография десет на тринайсет пред нея.

— Погледнете я, госпожо Бърджис — грубо каза адвокатът. — Ето откъде Коул е откъснал обещата. Също така е счупил пръста ѝ, за да извади пръстена, госпожо Бърджис. Какво е опитвал тогава? Така ли е опитвал? Това ли е вашето добро момче?

— Вие сте ужасен! — изпищя тя. — Той не е...

— Да, той е, госпожо Бърджис! — сопна ѝ се Харди, като повиши глас. — С абсолютна сигурност го е направил. — После рязко се обърна, успокои се и когато почувства, че може да заговори, отвори уста: — Да, наистина е ужасно — каза меко, — но вината не е моя.

Сега самият той се задъхваше и почти очакваше следващия звук, който чуе, да бъде как зад него се отваря и затваря врата. Вместо това, понеже не чу нищо, се обърна.

Джоди се бе прегънала надве и цялото ѝ тяло се тресеше. Харди заобиколи масата и седна близо до нея. Обви ръка около раменете ѝ.

Това явно не ѝ помогна.

По-късно, тъй като офисът очевидно създаваше напрежение, двамата слязоха надолу в единствената конферентна зала на сградата. Обитателите ѝ я бяха нарекли Солариума, защото, когато рядко се случеше следобед да има слънце, но не и днес, по някакво чудо стаята улавяше малко от него. Огромните саксийни цветя вирееха добре под високите прозорци и стъклени покрив. Залата гледаше към малка затворена градинка, която през лятото се обсипваше с трицветни теменуги, зимзелен и лобелия и която днес изглеждаше мръсна, с една пейка и стотици квадратни метри кафеникава морава.

Харди взе със себе си документите. Джоди някак си се бе съвзела след първоначалното рухване. Искаше да види всички снимки, след това да прегледа полицейските рапорти, така че Харди постави папките пред нея и седна от дясната ѝ страна.

Загледа се в градината навън как няколко врабчета прехвърчаха и кълвяха нещо по моравата.

След около десет минути Джоди затвори последната. Харди изчака още малко, преди да заговори:

— Тори иска съдебните заседатели да видят фотографиите. Ако успее, Коул ще има проблеми. Искам да разберете това.

— Тези снимки, написаното от полицаите... Изглежда сякаш...
— Тя преглътна думите си, не можа да продължи.

— Да, така е. Дори ако оспорим, че я е намерил след смъртта ѝ, кражбата на бижутата не го представя в особено приятна светлина.

— А вие сте напълно сигурен, че е взел бижутата? Че го е направил?

Дизмъс не искаше да наказва Джоди повече, но не можеше да отрича фактите.

— Всичко това е било у него, когато са го открили. Най-доброто, което можем да кажем, е, че е знаел, че вече е мъртва, когато я е ограбвал. Че не я е наранил.

Жената присви очи.

— Кое то не е особено благоприятно.

— Да, права сте. — Дали го бе постигнал с изключителна жестокост или не, Харди поне я беше накарал да вниква в онова, което имаше да ѝ казва. — Затова бих искал да пледираме виновен. Щом стигнем до съд, ако стигнем, делото ще е трудно за печелене, когато тези доказателства бъдат показани на съдебните заседатели. Разбирате ли какво ви казвам?

Тя нещастно кимна.

— Затова си помислих, че би било от полза да изследваме някои законови разрешения, които ще ускорят процеса.

— Като приемете, че го е направил?

— Ако пледираме виновен, да, което не е едно и също нещо.

— В замяна на какво?

— Като начало се надявам да избегнем смъртното наказание. След това някой ден е възможно и предсрочно освобождаване.

— О, Господи, затворът. — Джоди погледна остро към него. — Какво имате предвид, на какво се надявате?

— Имам предвид, че няма да се изплаша, ако Тори се опита да ни смаже. — Адвокатът обясни, че от офиса на областния прокурор вече

са положили огромни усилия за споразумение при важните дела. Шарън Прат бе предрешила този случай, залагайки на него политическите си надежди. Така че да я убеди за споразумение никак няма да е лесно. А лошите новини не бяха приключили: — Дори ако стигнем до съда и убедим заседателите, че убийството е по-малкия проблем, а това е най-доброто, което бихме могли да направим, ще стигнем до там, където сме днес — в затвора, с доста сериозна присъда.

Лицето на Джоди казваше на Харди, че това е първият ѝ ден в ада. Очите ѝ бяха зачервени и уморени, с подпухнали клепачи. Кожата ѝ бе придобила мъртвешка бледност. Тя едва се осмели да зададе въпроса си:

— А какво ще стане, ако го сметнат за невинен? Ако ги убедите?

— Тогава той ще бъде свободен. — Дизмъс протегна ръка и докосна нейната. — Но, Джоди, за да нямаме недоразумения, трябва да ви кажа, че не съм склонен да опитам да направя това.

По-рано този следобед тя може би щеше да погледне ужасена на неговото заявление. Сега за момент затвори очи, пое дълбоко дъх и събра силите си:

— Защо?

— Защото историята е такава — Коул, пристрастен към хероина, минава наблизо пиан и дори дрогиран рано в понеделник сутрин. Носи пистолет...

— Но той не е имал пистолет. Каза, че не е вярно.

Харди го знаеше, но какво от това?

— Съдебните заседатели ще са чули, че е носил пистолет. Търси кого да обере, така че да има пари за наркотици и попада на Илейн Уейджър. Когато полицаите пристигат две минути по-късно, Илейн е мъртва и Коул претърсва тялото за бижута. Побягва. Стреля. Няколко часа по-късно признава, че я е убил.

Харди смекчи гласа си почти до шепот:

— Съдебните заседатели ще чуят всичко това, Джоди. Има и вещественни доказателства, с които ще го подплатят. Дори не съм казал, че мисля, че той го е извършил. Не става въпрос за мен. Говорим за заседателите. Ако се изправя пред тях и просто кажа „Не, всичко това е вярно, освен че не я е убил Коул“, знаете ли какво ще се случи? Те ще

го обвинят във всичко. И когато ние започнем да спорим, че ще провалят живота му, доверието към нас иде бъде равно на нула.

Жената го погледна и знаеше, че е прав. Адвокатът трябваше да продължи:

— Мога да го направя, ако вземем такова решение. Ще се опитаме да накараме Коул да стои изправен, ще бъде и изтупан, и чистичък и ще отрече всичко, ще отрече, че Кълън му е дал пистолета, ще каже истината. Но в този случай не му предлагам най-добрата защита.

— Дори ако е вярно? Че не я е убил?

— Да, дори и ако не я е убил. Дори ако е бил най-големият карък на света в онази понеделнишка сутрин. Той няма алиби. В негова полза има безкрайно малко свидетелства, ако изобщо съществуват такива. — Харди знаеше, че нещата звучаха безнадеждно. И, което бе още по-лошо, колкото повече говореше за случая, толкова по-силно започваше да вярва, че е безнадеждно. За последен път се опита да обясни: — Джоди, бих искал да кажа на съдебните заседатели истината и вярвам, че независимо дали Коул е убил Илейн Уейджър, той е имал моментна загуба на разсъдък, както го дефинира законът. Няма да бъде екзекутиран.

— И затова ли трябва да се моля? Синът ми да не бъде екзекутиран?

Харди мрачно кимна. Той отново погледна към вработените навън, които още търсеха трохи по мъртвата зимна морава.

— Това може би ще бъде добро начало.

Джин Висър си подсвиркваше през зъби детската песничка „Светът е малък“, докато се любоваше на асансьора в мазето на Съдебната палата. Беше придружаван от своя приятел и работодател Даш Логан и един сержант от отдела за наркотици на име Биле Кийн, чийто баща е бил фанатичен привърженик на футболния отбор на Бъфало. Като дете, Биле бил достатъчно жилаво хлапе, за да израсне в унисон с името си. Той все още залагаше на отбора на Бъфало, който предишната вечер бе разгромил 49-те във футболния понеделник.

— Казвам ти, Даш, че това беше най-страхотната вечер в живота ми. Ето ме тук, дадох десет точки и сега половината от бюрото се реди на опашка, за да ми даде парите си.

Висър престана да си подсвирква.

— Заложил си десет на Биле? Следващия път ми се обади.

Кийн го погледна щастливо.

— Ще те включа в списъка си или можеш да направиш депозит на моя сметка.

— А колко спечели? — попита Даш.

Приближаваха се до рецепцията точно до стаята за записи и хранилището за доказателства. Часът беше малко след три следобед и те бяха единствените хора долу, с изключение на полицая, който се грижеше за сигурността на доказателствата.

— Петстотин и четирийсет долара.

Даш Логан впечатлено подсвирна.

— Надявам се, че ги декларираш.

— Всеки цент. — Кийн широко се хилеше, забавлявайки се страхотно през иначе скучния работен ден. Ченгето зад прозорчето се приближи и ги поздрави. — Включително и двайсетте на полицаей Макдугъл тук. Хей, Гари. Какво ще кажеш за Биле, а?

— Би ли искал следващата седмица да заложи на двойно или нищо?

— Говорим за моите Бъфало Биле, нали?

Макдугъл беше обиден.

— Я слез на земята. Говорим за Деветте. Кой се интересува от Биле?

Логан също се наслаждаваше на разговора. Носът му явно беше потекъл и от време на време той деликатно подсмърчаше.

— Аз ли греша — попита Логан, — или на залагането все още не се гледа с добро око в този щат?

— Така е — отвърна Макдугъл с усмивка.

— То е остро критикувано — допълни Кийн. — Но нали знаеш, мафия.

Всички се забавляваха с този момент на мъжка солидарност.

— И какво ви води днес тук долу, господа?

Отново към бизнеса, Даш хвърли бърз поглед и постави куфарчето си на гишето.

— Следващия понеделник се явявам в съда с *Народът срещу Лоусън*. — Той даде на Макдугъл номера на делото. — Това е случай на инспектор Кийн. Мислех, че ще е добре да погледна какво е събрала областната прокуратура, преди да се опитам да спася нещастния задник на клиента ми.

Макдугъл поклати глава с привидно недоверие.

— Не зная как го правите.

Даш Логан го погледна въпросително.

— Кое?

— Да спасявате клиентите си, след като не поглеждате доказателствата до седмицата преди делото. Това не ги ли изнервя поне малко?

Изблик на смях, последван от подсмърчане.

— Какво? Да им кажа? Хайде, не говори глупости. — Но след това отстъпи малко. — Като цяло зная какво би трябвало да има тук. Обикновено е така. Ако не е, пиша докладна за липса.

— Той сви рамене. — Отработено е.

Висър добави своята лепта:

— Истинският му талант е в това да се прави, че не работи. Човекът бачка през цялото време.

Логан направи жест на благодарност към частния си детектив.

— Неочаквано свидетелство от незаинтересован източник. Благодаря ти, Юджин. — Подсмърчане.

Обърна се към Кийн.

— И така, сержант, ще вървим ли?

Макдугъл им отвори вратата и Логан и Кийн влязоха да се подпишат в книгата. На прозореца на рецепцията Висър се наведе и попита колко дълго ще останат.

Логан сви рамене и погледна въпросително към Кийн, който направи същото.

— Не зная. Петнайсет, двайсет минути? Хей, Гари, ще имаш ли нещо против да пуснеш Джин вътре, да положи скромното си седалище на някой стол? Веднага се връщаме.

Макдугъл се намръщи при молбата. Не биваше да пуска никой, който не е придружаван от полицейски служител. Освен това посетителят трябваше да е в списъка на някое определено дело. Но бе забранено и да залага, особено тук, в управлението. А тези момчета бяха симпатяги — познаваше всеки един от тях. Висър дори бе работил като ченге в отдел „Убийства“, когато Макдугъл постъпи в Палатата. До стола му имаше още един свободен, на който можеше да седне. Така нямаше да изглежда все едно Джин е влязъл в стаята с доказателства да ровичка. Няма да бъде извън наблюдението на Макдугъл. Обърна се към Кийн:

— Би ли искал да го запишеш в пропуска си?

От другата страна на стъклото Висър отвърна, че няма да има проблем и може да постои.

Но Кийн се съгласи и натисна бутона, за да го пропусне. Макдугъл извади портфейла си и подаде на Кийн двайсетачка.

— Какво са направили момчета като вас, за да стигнат дотук?

Висър се бе настанил до Макдугъл и си говореше с него и още едно младо ченге — на табелката с името му се четеше „Белю“, — което пазеше оръжейната стая. Той знаеше, че да бъдеш затворен долу в мазето на стража пред стаята за доказателства не бе длъжност, която предизвиква завист сред униформените. Не бе официално описано в историята, но никой не го възприемаше като награда.

Макдугъл се намръщи и поклати неприязнено глава.

— Изядохме по няколко понички, за които не сме платили. — Двамата мъже си размениха погледи. — Знам — продължи Макдугъл, — не трябваше да го казвам. Но Белю почувства, че е било правилно.

— Имаше някакви глупости на ОУК, които целяха да се преборят с корупцията в големия град. — ОУК беше Офис за управление и

контрол, преди наричан Вътрешно разследване, полиция на полицията.

— Ти си бил ченге — намеси се Макдугъл, — и ще се учудиш, ако разбереш колко ни е трудно на нас, патрулиращите момчета, да си платим кафето, закуските или нещо такова. Изглежда, че хората, чиито магазинчета пазим, се чувстват някак благодарни. Правят ни сандвичи, наливат ни кафе и забравят да го отчетат.

— Шокиран съм от чутото — отбеляза Висър. — Това е почти толкова лошо, колкото и залозите.

И двамата полицаи се разсмяха. Почти от входа на оръжейната стая, Белю продължи темата:

— Така е. Но от ОУК си навиха на пръста, че момчетата обиждат общественото доверие. С приемането на един проклет сандвич. Затова поставиха двама от техните зад тезгяха и единият кучи син ни даде понички...

Макдугъл:

— Които, забележи, предложих да платя. Но той каза: „Не, няма нужда. Не се притеснявай.“

— И са ви изритали за това?

Белю отговори:

— За един ден удариха около дваисет от нас, казаха, че трябвало да го приемем като предупреждение. Дрън-дрън.

— Но ви изпратиха долу?

— Шест седмици, без извънредна работа.

Висър се загледа в околното пространство — тук, в зоната за подписване, цареше институционалния боклук. Целите стени до тавана бяха покрити със зелени метални полици. Олющените и захабени метални маси се огъваха под тежестта на картотеките с вещи, които бяха изгубили номерата на делата, към които принадлежаха — конфискувани клетъчни телефони, батерии, радиоапарати, велосипедни гуми, инструменти. От работата си в полицейското управление знаеше, че останалата част от мястото беше огромна пещера, почти колкото жилищен блок, която съдържа показанията и веществените доказателства за всяко престъпление, извършено в града и областта през последните десет години.

Имаше хиляди папки с дела. Имаше фризер за кръв, замърсени парчета от дрехи и случайни части от човешки тела. Имаше цяла стая с

велосипеди и друга с компютри. Заключен сейф за наркотици. И оръжейна стая, която бе точно до зоната за подписване.

— И колко време вече сте прекарвали тук? — попита той.

— Четири седмици. Остават още две, но кой ги брой?

Макдугъл се изправи, когато инспектор от отдел „Убийства“ — Марсел Лание — се появи на прозореца с жълта папка, препълнена с документи. Двата мъже поговориха около минута, когато Висър се наведе над масата и се намеси:

— Марсел, как я караш? — Лание прекъсна работата си над книгата, кимна с въпросително изражение и Висър отговори: — Просто изчаквам Даш Логан, бавя няколко хлапета. Как е бизнесът с убийствата?

— Малко напрегнат в момента. Глицки получи инфаркт. Чу ли затова?

Висър побърбори по темата още около минута, показвайки на Макдугъл и Белю, че е вътрешен човек — приятел на Кийн, в близки отношения с Лание от отдел „Убийства“, познат с Глицки, изпълнен със съчувствие към тяхната каша с ОУК.

На рецепцията те продължиха с описването на веществените доказателства на Лание. Вече прав, Висър се обърна към Белю:

— Дали кутията, пълна с разни неща, е все още тук? — попита той.

— Никога не липсва — отвърна Белю.

— Имаш ли нещо против да надзърна в нея? — Той се обърна за момент. — Гари? — Посочи. — Оръжията? Нали?

Макдугъл му махна.

— Разбира се.

Никакъв проблем.

Точно като зоната за подписване, оръжейната стая бе опасана с полици от пода до тавана и папки, пълни с жълти пликосе, на които с трайно мастило бяха отпечатани номерата на делата и всеки от които съдържаха пистолет. Четири или петстотин чекмеджета с най-малко, да кажем, четирийсет пистолета във всяко. Някои от тях стояха отворени, вероятно — помисли си Висър, — защото са прекалено претърпени, за да могат да се затворят. На стената зад мястото на Белю пушките и другите нападателни оръжия заплашваха да се изсипят на пода. Още една огромна кутия с пушки стоеше отворена на масата на

Белю. Отдолу пък имаше отворен сандък, пълен с различни конфискувани пистолети — незаредени, разбира се, но напълно изрядни, несвързани с никое определено дело. Полицията ги бе открила по улиците, в храсталаците, в боклукчийски кофи и наркомански къщи, където всички обитатели са избягали още преди пристигането на ченгетата. Те бяха предназначени да запълват дупки и прав им път.

Кутията с разни неща беше на същото място под масата тук в стаята за доказателства — независимо от непрекъснато променящия се асортимент от оръжия, — поне откакто Висър бе започнал работа в управлението преди над двайсет години. А вероятно и от доста време преди това. Когато някой пистолет дойдеше тук, те записваха серийния му номер в „книгата“, в един каталог, датиращ от седемдесет и пет години. И през последния ден от месеца всяко оръжие се вкарваше в компютъра, пускаше се в една трошачка и се унищожаваше.

Днес, на 9 февруари, Висър отбеляза, че сандъкът съдържа около четирийсет оръжия — всичко от малки пистолети 22-и или 25-и калибър до прилични на узи автомати, от типови специални оръжия до блестящ нов „Глок“ 38-и калибър. Висър знаеше, че в края на този месец, на всеки месец, оръжията ще препълнят сандъка, падайки върху плочките. Оръжия, оръжия, оръжия.

Белю беше очарован от компанията — всичко, което би могло да разсее наложената му скука. Той и Висър бяха като две деца в магазин за лакомства. Вземаха едно оръжие, после друго, натискаха спусъците, проверяваха работата, вадеха цилиндрите от револверите, патронниците от автоматичните. Разказваха си обичайните истории.

Времето летеше, а те истински се забавляваха. След това изневиделица до масата се появи Макдугъл, носейки им съобщението, че Логан и Кийн излизат.

— Юджин! — това беше гласът на Логан, който го викаше. — Хайде да се омитаме от тук.

Макдугъл, точно до Висър, взе случаен револвер от масата, завъртя цилиндъра, насочи го към плаката на стената, на който пишеше „Първо сигурността“, и натисна спусъка, като се засмя, когато изщрака.

— Забавно, нали? — каза той.

— Почти се почувствах зле заради това. — Висър нагласяше колана на седалката в колата на Логан. — Непрекъснато си казвах, че не винаги ще е толкова лесно.

Адвокатът го погледна.

— Хей, Юджин, моля те. Ченгетата те изритаха. Помниш ли го? Не беше достатъчно добър за тях.

— Знам го, но все пак. На вратите на Палатата има метални детектори, така че не можеш да вкараш вътре пистолет, а можеш да излезеш навън въоръжен до зъби. Имам предвид, че никой не е помислил за това.

Даш Логан почти занесе, връхлитайки в трафика от паркинга. Времето беше лошо и само това му липсваше. Носът му отново бе потекъл и той бе в страхотно настроение.

— Ето ти още една добре пазена тайна, Юджин. Можеш и да влезеш.

— Как ще стане?

Без да даде мигач, Даш смени платното и увеличи скоростта. Изпревари две коли, мина на червено и отново се върна в първоначалното си платно. Хвана носа си с палец и показалец и подсмръкна.

— Как според теб тези оръжия в хранилището са попаднали в Палатата?

— Те са веществени доказателства. Самият аз съм внесъл не малко от тях.

— Точно така. И каква е точната дефиниция за веществени доказателства? — Даш го остави да осмисли въпроса. Не му отне много време.

— Етикетчето.

— Правилно. Малкото листче хартия, което показва, че това е веществено доказателство. Ако искаш да вкараш базука в Палатата, просто ѝ поставяш етикет, преминаваш през металния детектор и пожелаваш на пазача приятен ден. Ако не бяхме от добрите момчета, бих казал, че нямаше да е много красиво. Бум! — Изведнъж рязко зави и се вмъкна в едно празно място. — Вече сме пред „Юпитер“. — Хвърли една ослепителна усмивка към някакъв минувач. — Нищо чудно, че ме наричат Даш^[1]

Гейб Тори затвори телефона и веднага започна да набира директния номер на Шарън, но реши, че новината е достатъчно важна, за да си струва лично посещение. След половин минута вече бе пред офиса ѝ, където Мадлен, секретарката на Прат, му махна делово.

Областната прокуратура бе претрупана с работа — дори най-върлите ѝ врагове признаваха, че е неуморна работохоличка. Оплакването, ако изобщо имаше такова, бе, че работата ѝ няма никакви осезаеми резултати. Но тя работеше с часове и никой не можеше да го отрече.

Шарън седеше пред компютъра до бюрото си и ръцете ѝ набираха нещо на клавиатурата. Като чу отварянето на вратата, тя вдигна поглед. Тори забеляза, че в очите ѝ танцува мрачният призрак на неудоволствието и нетърпението, но той веднага отлетя. Не обичаше да бъде прекъсвана, но щом става дума за него...

Гейбриъл затвори вратата зад себе си.

— Интересни новини — започна той.

— Мразя думата интересен. — С въздишка Прат се отблъсна от компютъра. — „Можеше също толкова успешно да използваш и лоши“. Някой ти говори за филм и ти казва, че е интересен — ще отидеш ли да го видиш? Никога. А, ако го направиш, познай какво ще стане? Ще умреш от скука.

Тори изслуша цялата тирада.

— В неподходящ момент ли идвам? — попита мило.

— Не съвсем. Просто се опитвам да довърша тази статия за *Американски адвокат*.

Бяха обсъждали въпроса през почивните дни — списанието правеше нещо като анкета сред областните прокурори в щата с въпрос колко различни общности имат проблем с така наречените престъпления без жертви като проституция и наркомании. Позицията на Шарън в най-общи линии бе, че не трябва да ги преследваш и тъй като юридическата общност в щата бе наясно с възгледите ѝ, Тори бе останал с впечатлението, че я е убедил да прехвърли работата на някой от по-нисшестоящите подчинени.

— И ти я пишеш сама.

В отговора ѝ нямаше и следа от самозащита. Бе взела решение, то беше правилното и толкова.

— Казах ти, че ще е по-добре да съм аз...

— ... а не някой друг, който не би го формулирал толкова добре.

— Правилно. Така или иначе се бях навила да го направя сама. А щом името ми ще стои под него...

— Знам. Минал съм през това. Губиш си времето с маловажна работа. Нали затова са подчинените.

— Губя си времето да чета некомпетентна плява, Гейб.

— Ами наеми някой добър писател.

— Аз съм добър писател — сопна се тя. — Знам какво искам да кажа и ще го кажа добре.

Нямаше никакъв начин да спечели. Той кимна в знак на отстъпление.

— Съгласни сме да не се съгласим, нали?

— Чудесно. — Шарън изстреля думата.

Това не беше добро начало на нещо, което би могло да се окаже важна и дискуссионна среща. Тори реши да приеме присърце презрителния ѝ тон и да си тръгне. Да я остави с проклетата ѝ статия.

Можеше отново да се върне привечер, когато, след едно — две питиета, ще бъде много по-възприемчива. Но още не бе имал възможността да помръдне, когато тя каза:

— Е, и какви са интересните новини?

Помощник-прокурорът нямаше избор. Той изчисти от гласа си всяка следа от предишния тон и заговори равно:

— Дизмъс Харди ми се обади преди десет минути. Иска сделка.

Прат го погледна.

— Наистина ли? — впечатли се тя. — Това е интересно. Какво иска?

— Второстепенно убийство.

— Второстепенно убийство ли? — Очевидно бе изненадана. Разсмя се хладно. — Иска да премине от смъртно наказание към второстепенно убийство? Този човек има изумително въображение. А ти какво му каза?

— Казах му, че трябва да поговоря с теб.

Прокурорката го погледна остро.

— Страхотно ласкателство, Гейб. Но какво наистина му каза?

— Точно това. — Той си придърпа един стол. — Казах му, че след като си направила от делото една от отправните точки на кампанията си, никак няма да е лесно.

Шарън се намръщи.

— Но е съвсем просто — отвърна тя. — Няма да стане.

Всъщност, Тори бе обяснил на Харди, че те трябва да поработят върху детайлите, но като цяло смяташе, че смекчаването на обвиненията за сметка на пледиране за вина е добра идея. Разбира се, след изборите. Харди би могъл да отсрочи делото за няколко месеца и тогава, след като вече се е натрупал прах върху резултатите, биха могли да говорят за сделка. Администрацията на Прат бе загубила популярност заради предпочитанието си да се споразумява по случаите, вместо да ги довежда до съд. По тези показатели бе с много по-високи стойности от останалите юридически институции в щата. Тори не виждаше причина да остави кампанията да промени основната политика.

Така че отказът на Прат го удари като гръм от ясно небе.

— Какво няма да стане?

— Няма да се споразумеем. Разгласих на всеослушание, че искам смъртно наказание по това дело. — Тя заобиколи бюрото си и се облегна на плота. — Не мога да повярвам, че се налага да ти го обяснявам. Няма друга възможност и се надявам да го проумееш.

Това, от което се изненадваше, бе непреклонността ѝ. Може би просто се нуждаеше от малко по-подробни обяснения.

— Е, казах на Харди, че може да стане чак след изборите, разбира се, но...

— Дори и тогава! — Шарън се наведе и лицето ѝ застана точно пред неговото. — Гейб, единствено ти. Единствено ти излизаш с тази идея. Сега очаквам и нашите приятели от *Демократ* — малък алтернативен вестник, който симпатизираше на Прат — да започнат да бият тъпана за споразумение. Вярно е, че хората мразят смъртното наказание, но съм уверена, че ще започнат да мразят още по-силно хлапето. И престъплението.

— Всичко това е прекрасно, Шарън, но след изборите вече няма да има значение. — Той все още се опитваше да я склони. Ако позволеше на Коул Бърджис да пледира виновен в замяна на по-меко наказание, всичко щеше да приключи. А съдилищата, дори при такъв

елементарен случай като този, винаги са несигурни. Такава им е природата. Всичко може да се случи. Тори стана от стола си и направи половин обиколка на стаята. След това се спря и застана с лице към Шарън. — Но все още държим Харди. Ами ако го накараме да приеме първостепенно убийство с утежняващи вината обстоятелства и ДЗБПО?

— Това беше доживотен затвор без право на отмяна. Но областната прокурорка не се навиваше.

— Ще продължим да искаме смъртна присъда.

— Шарън. — Той постави ръка на рамото ѝ. — Чуй ме. Не можеш са искаш смъртно наказание, ако той пледира виновен и каже, че се разкайва. Ще се проявиш като кръволок. Ако процесът приключи така, това е нещо друго. Хлапето не се е покаяло, не проявява никакво съжаление, чудесно. В противен случай... — Той остави изречението недовършено.

Беше неин ред да се разходи до прозореца, да разтвори щорите и да погледне надолу към улицата. Около минута остана неподвижна.

— Искам да отидем на съд с това дело, Гейб. Доказателствата са абсолютно сигурни и всичко е на наша страна. Момчето го е направило и хората не го харесват. Когато го пратим зад решетките, те ще са с нас. Дори ако не успеем да получим смъртно наказание, а вероятно ще стане точно това, пак ще имаме ДЗБПО. Инстинктите ти са правилни.

Тори стоеше отпуснато и клатеше глава сякаш размишлява. След това се съгласи.

— Добре.

Шарън отново се зазяпа навън през прозореца. После присви устни, отново огледа ледено стаята и спря очи върху главния си помощник. Гласът ѝ беше дрезгав, но твърд:

— Това копеле Харди се опита да разруши целостта на моя офис и лично ме обвини, че правя политика от живота на този човек. Никакви сделки.

Тори се предпази от проявата на каквато и да било реакция. Познаваше този поглед. Споровете щяха да са безплодни. Тя бе решила. Очите ѝ отново се отпавиха навън през прозореца към сивкавия следобед. Гейб я погледа за момент, после леко се поклони от кръста и се завъртя на пети.

Стаята на адвокатите в затвора бе доста по-приятна от общата зала за посещения, където Коул срещаше майка си в кабинка заедно с десетина други задържани. Със своите три на четири метра помещението не бе точно просторно, но имаше място за маса, два стола и кратка разходка. Далечната стена беше от стъклени тухли и това сякаш правеше стаята по-светла, макар Харди да осъзна, че вероятно бе само зрителна измама и по-скоро резултат от силната флуоресцентна лампа на тавана.

Коул седна срещу него в оранжевия си гащеризон. Изражението му бе притеснено, веждите бяха смръщени, а очите светли.

— Но аз не съм я убил.

Той мина през всичко, точно както с Джоди — трудността да бъде оневинен, сериозността на представените утежняващи вината обстоятелства, силните веществени доказателства срещу него, собственото му признание.

Клиентът му го изслуша до края. След това поклати глава.

— Не — каза той, — не съм я убил. Няма да пледирам виновен.

Харди спокойно започна отначало, за известно време продължи да говори тихо, преди да избухне и да се развика. Той кръстосваше стаята, удари няколко пъти с юмрук по масата, почти хвърли своя стол. Можеше дори да направи салто, ако смяташе, че ще има ефект.

— Съжалявам — каза Коул, когато Дизмъс приключи. — Бих могъл да си наема обществен защитник, ако смяташ, че не искаш да продължиш. Но няма да пледирам виновен. Не съм го направил.

На което, в крайна сметка, не можеше да се противопостави никакъв аргумент.

Събитията от деня бяха изтощили Харди. Той си каза, че биоритмите му са понижени сега на здрачаване. След няколко минути ще се оправи. Когато Тори пристигне, адреналинът му ще се повиши. Така се бе случило с Рич Макнийл сутринта, след това с Глицки в болницата. Така бе станало на няколко пъти по време на нервния разговор с Джоди Бърджис и после отново с Коул, да не говорим за трите пъти, когато остави изключително любезни съобщения на Даш

Логан да бъде така мил да му отговори, когато напрегнатият му график го позволи.

Дизмъс постави ръка на очите си. Възможно ли е всичко това да се е случило само за един ден? Дали му е останал някакъв адреналин? Сега трябваше да застане лице в лице с Гейбриъл Тори и да му каже, че Коул не иска споразумение. Той седеше пред огромното бюро на главния помощник прокурор, в същата стая, която бе започнал да обича някога в собствените си дни като прокурор по време на Гражданската война. Бе влизал тук точно по това време вечер и бе сядал с колеги, спорейки за правото и за стратегиите със стария си наставник Арт Драйсдейл.

Доброто старо време.

Това вече бе минало.

След разговора с Джоди се чувстваше окуражен. Щом бе успял да убеди нея, можеше да убеди когото и да било. Щеше да разреши цялата дилема. Да уговори Коул за споразумение, да вкара момчето в програма за рехабилитация в затвора, да получи добра такса за усилията си и да продължи. Този случай така или иначе беше невъзможен. Така че се обади на Тори и си уговори тази среща, още преди да го обсъди с клиента си. Голяма грешка. Сега беше в областната прокуратура, и то в съвсем различно настроение от онова, което бе очаквал.

Страничната врата се отвори и ето го самият домакин, професионален, дори сърдечен.

— Диз — започна той, протягайки ръка. — Бих искал да започна с извинение за онзи ден в съда. — Любезна усмивка. — Беше кратко избухване. Пазех шефката си. Съжалявам.

Харди бе на крака и се здрависваше с мъжа.

— Случва се. Аз самият съм доста емоционален. Понякога — и сега беше един от тези случаи — се притесняваше, че се поддава на естествената си склонност да бъде мил, да се вписва в социалната среда. Не си спомняше това да е било една от силните му черти в младостта. Но в последно време беше груб само когато целите му го изискваха. Въпреки всичко не бе сигурен, че е подобрил предишния си модел на поведение.

Харди седна, докато помощник областният прокурор заобиколи Бюрото и се настани.

— Е — започна Тори без повече предисловия, — срещнах се с Шарън след телефонния ни разговор.

— Колкото до това... — Харди не искаше да губи повече време. Коул не желаше сделка. Нямаше за какво да говорят. Ако Тори не беше особено склонен към сътрудничество, когато си направиха уговорката, трябваше да му телефонира. Въпреки всичко почувства, че поне му дължи лично обяснение.

Но преди да каже каквото и да било, Тори продължи:

— Съжалявам, но ние не сме склонни на сделка.

Това беше далечен отглас на онова, което му се налагаше да повярва. Помощник-прокурорът му бе казал, че е сигурен, че биха могли да поработят върху въпроса и се зачуди какво ли се е случило. Наклони глава.

— Изобщо ли?

Тори кимна.

— Тя не иска дори доживотен без помилване?

Никакъв отговор.

— И това от администрация, която никога не е искала ДЗБПО, да не говорим за смърт?

— Правилно.

Харди постави пръст върху челюстта си и я разтърка.

— Доста сурово наказание. — Предложението нямаше никакво значение, разбира се — Коул не искаше да приеме нищо, което включва да пледира виновен, — но Харди усети, че кръвта му започва да кипва. Опита се да говори по-тихо. — Така че моето идване тук тази вечер е в кръга на шегата, така ли? И се предполага, че трябва да отида при клиента си с тази новина?

Тори разпери ръце. Харди се улови, че мисли за героя на Уилям Х. Мейси, един кльоцав разносвач във Фарго.

— Шарън питае доста силни чувства към това дело. Тя твърди, че е въпрос на принципи.

Кръвното на Харди продължаваше да се повишава. Пулсът му започна да барабани в ушите му. Знаеше, че ако продължи да седи срещу този лъжец, неговото обричане на *любезността* ще бъде подложено на сериозно изпитание. И откри, че го иска.

Не вярваше, че този ден би могъл да понесе още някой конфликт.

Знаеше, че моментът наближава. Така или иначе, нямаше значение. Когато се изправи, забеляза, че кокалчетата на пръстите му от двете страни на стола са побелели.

— Добре — каза той, — щом е въпрос на принципи...

---

[1] На английски името му означава устрем, енергия, жизненост, замах, блясък. — Б.пр. ↑

Глицки си мислеше, че сигурно обичат да държат леглата в интензивното отделение празни, в случай че приемат някой, който е в критично състояние.

От ден и половина не бе имал сърдечен пристъп, така че от болнична гледна точка беше извън непосредствена опасност, въпреки че според него не бе така. Малко преди пет следобед го преместиха в стая за двама. Той бе споделил мислите си с новия си съквартирант, Рой, възрастен джентълмен, който се съвземаше след пневмония — опитвайки се да не бъде съвсем войнствен, но изразявайки становището, че вероятно малко преждевременно му е било свалено постоянното наблюдение.

Рой сухо се засмя.

— Последния път, когато дойдох в болницата, имах проблем с дробовете — обясни той, като потупа гърдите си — и от тогава непрекъснато съм тук. Но предишния път ме отнесоха от къщи веднага щом набрах 911. Лекарите пристигнаха почти незабавно, ала по времето, когато бях приет в спешното отделение, вече бях мъртъв, разбираш ли?

— Мъртъв ли?

— Да. Така чете ми приложиха електрошок, възстановиха дишането ми и ми дадоха нова кислородна бутилка. Обадох се на брат ми да му съобщя къде съм и когато той пристигна, ми казаха, че мога да си ходя вкъщи. Само си представи! Преди час съм бил мъртъв, а те ме изпращат У дома. Какво ще кажеш?

Всичко това бе съвсем ново за Ейб, но той бе започнал да проумява — явно целият му ден щеше да премине в смайване и неразбиране.

— Предполагам, че става въпрос за икономични грижи.

Рой поклати глава.

— Брат ми не остави нещата така. Вдигна голям скандал и попита дали някой смята за вероятно отново да спра да дишам, след като вече се е случило. Така че ме оставиха за през нощта.

— Само за една нощ?

Свиване на рамене.

— Хей, нали съм прескочил трапа. Никакви силни вълнения, понеже няма смисъл. Кой ще се трогне? Лекарят ми влезе и каза: „Виждаш ли? Можех спокойно да се прибера вкъщи.“

— Много мило от негова страна.

— Неприятен тип — съгласи се Рой. — Вероятно си мисли, че малко чувство за вина никога не е излишно. Може би следващия път, когато ме приемат мъртъв, ще се боря повече да получа легло.

— Наистина ли си бил мъртъв?

— Да, видях го в картона си. Приет в два и деветнайсет. Мъртъв. Харесва ми да казвам на хората, че съм умирам. — Той се усмихна. — Сега съм в период на възкресение, въпреки че ми беше доста неприятно да разбере, че нещата са същите както и преди.

За момент двамата замълчаха, след това Глицки повдигна леглото си и седна изправено.

— Ще имаш ли нещо против да ти задам един въпрос, Рой?

— Давай.

— Видя ли бяла светлина или нещо подобно, докато беше мъртъв?

Съквартирантът му за секунда се замисли.

— Знам, че не бих могъл да отговоря положително. В единия момент набирах 911, а след това бях в спешното отделение с тръба в гърлото си и някой, който натиска гърдите ми. Ами ти?

— Аз не съм умирам. Имах инфаркт — обясни Глицки. — Въпреки това и аз не видях нищо.

— Жена ми умря от инфаркт — каза Рой. — Направиха й всички тестове и останалите неща и й казаха, че не е толкова зле. Беше добре. Трябваше да дойде за още един преглед следващата седмица, но не се налагаше да остане в болницата. Препоръчаха й да спре цигарите и да поотслабне малко, да промени начина си на живот, което нямаше особен шанс да направи, защото почина два часа, след като се прибра вкъщи.

— Много съжалявам.

— Ами. — Рой повдигна рамене. — Изопачени грижи.

Глицки не бе виждал най-голямото си момче, Айзък, през зимната ваканция. Първата седмица той бе на ски в Мамот с група приятели, след това всички отидоха в Гранд каньон до началото на учебните занятия. Каза на баща си, че ще се опита да се прибере през пролетната ваканция, но всички говореха за някакво пътуване до Чико Стейт, един колеж в северните склонове на Калифорния, който бе добил репутацията на истинска мечта — Лаудърдейл Уест. Голи мацки, силна музика! Танци, забавления и купон до зори! Вандализъм, смях, реки от бира!

Или пък Айзък би могъл да се прибере вкъщи за пролетната мъгла и да гледа телевизия, докато баща му ходи на работа.

Труден избор.

Но сега, без да го е планирал, ето че влизаше в стаята на Ейб. Изглеждаше някак си по-едър, но винаги бе така след по-дълго отсъствие. Главата му беше обръсната — истински шок, — но още от пръв поглед Глицки осъзна, че по този начин изглеждаше по-властен и опасен. В лице приличаше много на майка си, макар и без нейния тен — Айзък бе доста по-тъмен от Ейб и останалите момчета.

Думите се изплъзнаха неволно, както и влагата в очите му:

— О, хубавото ми момче.

Айзък или не чу забележката, или предпочете да не ѝ обърне внимание. Красивото лице бе усмихнато, с някак загрижено и зряло изражение. Малка златна звезда на Давид блестеше на едното му ухо. Черната тениска по тялото му говореше, че доста работи. Ейб буквално се почувства стъписай от впечатлението — но над всичко това премина един порив на нежност и облекчение. Той и Фло бяха отгледали напълно оформена, цивилизована, чудесна личност. Айзък може би не беше завършен продукт, но със сигурност вече не бе и дете.

Момчето се наведе над леглото и задълго постави глава на гърдите му, като нежно го притисна. Ейб постави ръка през раменете му, потупа го няколко пъти и накрая го притисна за миг. Айзък се отдръпна и се вгледа в лицето на баща си.

— Каква е тази глупост? — попита той.

По времето, когато Харди пристигна с Франи и децата малко след осем, купонът се вихреше с пълна сила. Орел и Айзък седяха на

столовете си от двете страни на леглото на Ейб. Рита, домашната помощница и гувернантка на Орел се въртеше около главата на болния, готова във всеки момент да му даде още лед или да допълни чашата му с чай. Нат, Рой и братът на Рой, Фред, водеха свой разговор около формирането на група Непобедими старци за майския крос от Залива до Брейкърс.

Глицки бе седнал почти напълно изправено. Беше махнал от носа си сутрешната пластмасова тръба. На Харди му се струваше, че вече е ставал от леглото. В косата му имаше някакъв блясък, сякаш я бе мил. Всяка следа от сутрешната бледност се бе заличила — нещо повече, той изглеждаше добре, говорейки оживено с момчетата си.

— Доктор Диз — каза Ейб, като ги приветства. След това към Франи: — Госпожо доктор Диз. — Тъй като децата на Ейб бяха възпитавани, че трябва да стават, когато в стаята влиза жена, те се изправиха. Ако Харди не бе разбрал от дългогодишния си опит, че за Глицки е физически невъзможно, той би се заклел, че приятелят му се усмихва. — А това вероятно са малките деца на доктор и госпожа Диз.

— Чичо Ейб! — Винаги импулсивната Ребека изтича до леглото и постави ръцете си около него. — Толкова се притесних.

— Няма за какво да се притесняваш. — Той стисна приветливо ръката ѝ. — Хората непрекъснато получават инфаркти.

Орел се засмя.

— Добре казано, татко. Много успокояващо.

Поглед. Виж това, хлапе.

— Имах предвид, че получават инфаркти и се оправят.

Франи бе застанала зад дъщеря си.

— И са напълно добре, Бек.

— Понякога дори и по-добре от преди — допълни по-големият син от другата страна на леглото.

Харди се възползва от възможността:

— Няма да е чак толкова трудно.

Франи се бе втренчила през леглото на Ейб. Тя постави ръка на лицето си.

— О, Господи! Айзък?

На лицето му заигра усмивка.

— Да, аз съм.

— Не можах да те позная.

Усмивката стана по-широка.

— Мисля, че току-що го направи. — Когато Фло Глицки почина, момчетата на Ейб поживяха около месец у Харди. Айзък и Франи се чувстваха особено близки, дори и когато не се бяха виждали от три-четири години като сега.

— Айзък! — извика Бек, заобикаляйки леглото, за да го прегърне. — Не можеш да разбера кой си.

— Аз съм, малка приятелко, добрият стар аз.

— Сякаш... не — каза тя.

— Е, може би малко съм се поошлайфал. — Той я повдигна с една ръка, целуна я по бузата, след това я върна на земята и присви очи към сина на Харди: — Здравсти, Вин.

— Страхотна коса, Айзък. — Винсът, единайсетгодишен, най-кроткият от семейството, в крайна сметка се намеси.

— Каква коса? — попита Харди. — Той изобщо няма коса. Вин не му обърна внимание.

— Бих ли могъл и аз да си избърсна косата, мамо?

Харди отговори вместо нея:

— Следващия път, когато чичо Ейб се усмихне, Вин.

— Но той сега се усмихва. — Винсът реши, че е успял.

— Този път не се брой. Всъщност, тази вечер не се брой.

— Баща ти има предвид следващия път някой друг ден.

— Не е честно.

— И защо? — попита Франи.

— Защото чичо Ейб никога не се усмихва.

— Понякога се усмихва — контрира го Харди. — Когато го направи, можеш да си избърснеш косата. Обещавам.

— Наистина ли?

Глицки се присъедини към спора:

— Вин, напомни ми и аз ще положа специални усилия. Харди се обърна към него:

— Трябва да е искрена усмивка. Не от онези тежкарските „само с едно движение ще ти подкося краката“ както правят ченгетата.

— Не можеш да променяш правилата — нацупи се Винсът. За него нещата бяха сериозни. — Каза усмивка, татко, просто усмивка.

— Понякога се усмихва вкъщи. — Орел беше нещо като герой за децата на Харди. — Бих могъл дати се обадя, Вин.

— Целият този спор е впечатляващ — отбеляза Айзък. Но очевидно и той се забавляваше. — Заминавам за няколко години и равнището на дискурса се развива до тази точка?

— Дискурс? — зачуди се Харди. — Какво е това? От колежа ли е? — Той се обърна към леглото. — Ейб, трябва ни помощта ти.

Но изведнъж Глицки бе загубил целия си интерес към разговора. Той гледаше над рамото на Харди. Беше с обичайното си изражение, с всекидневното си лице. Усмивката бе изчезнала. Нямаше и следа от нея.

— Ейб? — повтори Харди.

Внезапно всички в стаята усетиха нещо, някаква различна вибрация. Главите се обърнаха. Тишината бе всеобхватна.

Точно до вратата Трея Гент бе спряла на място. Тя държеше огромен смесен букет зимни парникови цветя — маргаритки, карамфили, нарциси. Дъщеря ѝ нервно се въртеше отстрани, на около крачка зад нея.

— Съжалявам — каза тя. — Не исках да ви прекъсвам. Просто исках... мислех...

Глицки прочисти гърлото си и напрежението продължи, докато Франи се обърна напълно, усмихна се широко и приветливо и се отправи към влязлата.

— Тези цветя са красиви — каза тя. — Ейб обича цветя. И аз трябваше да донеса няколко.

Нещата изобщо не приличаха на това, което очакваше Трея. Дори не ѝ бе хрумвало, че той има семейство, приятели, личен живот. След като никога не се бе проявил като баща на Илейн, тя предположи, че просто няма този ген. Докато не се строполи на стълбите вчера сутрин, за нея бе само полицай, но не и човек.

Сега тук беше бащата на Глицки, един възрастен евреин с ярмулка и всичко останало. Две добре изглеждащи възпитани момчета. Онзи ужасен адвокат Харди — защитникът на убиеца на Илейн — от предварителното гледане и неговата красива съпруга и сладки деца.

Още преди да я видят бе чула разговора им затова как единият от тях си е обръснал главата. Очевидна топла връзка между всички. Това

бе последното нещо, което бе очаквала. Грубият и безсърдечен лейтенант Глицки. Чичо Ейб?

Хора.

И сега бе сред тях. Представяне на Франи, Дизмъс, Айзък, Нат.

Една испанка, Рита, пое цветята ѝ, възклицавайки около тях. Рейни и Орел се изучаваха един друг, но без да го показват. Бързи погледи.

— Наистина не можем да останем — каза тя. — Просто исках да видя дали си добре. — Почувства, че трябва да продължи. — След вчера, лейтенант.

— Вината не беше ваша — каза той.

Но Трея поклати глава.

— Не мисля, че...

Ейб вдигна длан.

— Моля ви. Спрете. Нали? Вие не сте виновна — повтори той. Обърна се към Франи. — Някой да каже на госпожа Гент, че не тя е причината.

— Да, сър. — Франи се зае със задачата. — Не ти си причината — каза тя на Трея. Погледна я в очите, опитвайки се да я накара да се почувства приета. След това се обърна към болния: — Защо?

— Започвам да си мисля, че това изобщо не се е случило. — Съпругът на Франи също се включи. Нямаше и следа от гнева, който Трея бе видяла в съдебната зала. Той ѝ говореше делово, с шега в тона. — Ейб понякога прави такива неща, за да привлече внимание. Всъщност животът му е тъжен и самотен.

— Всички ние много го съжаляваме — добави Франи. Като малко момче, Винсънт не можа да усети иронията:

— Така ли? Аз не. Аз харесвам чичо Ейб.

— Благодаря ти — каза Глицки.

Майка му го потупа по главата.

— Шегуваме се, Винс. Ние също го харесваме. Всъщност не го съжаляваме.

— Но аз го съжалявам — каза адвокатът с усмивка. Той също рошеше с ръка косата на сина си и му намигна.

Трея забеляза, че никой няма да признае, че тя е изиграла някаква роля в колапса на лейтенанта. Осъзна с изненада, че тези хора са добри, опитваха се да я предпазят, докато го подкрепят.

Глицки ѝ заговори:

— Оценявам идването ви тук, наистина. Но това така или иначе щеше да се случи.

За момент не го повярва.

— Ами — каза тя, — все още съжалявам.

Планът на Трея — да се извини, да остави цветята и да избяга — се разпаднаше пред очите ѝ. Доктор Кемпиън влезе и Франи Харди пое контрола над ситуацията. Тя изпрати Нат, Рита с двамата тийнейджъри и по-малките деца до магазина за подаръци да си купят сладолед. Така че дъщерята на Трея, която вече бе част от тайфата, тръгна надолу и сега трябваше да остане, поне докато момичето се върне.

Когато Кемпиън си тръгна, четиримата останаха струпани около леглото. Трея и Франи седнаха на столовете, а съпругът на Франи и синът на Ейб останаха прави. Сега, без всички хора, които разпръскват енергия, Трея много по-силно се чувстваше като аутсайдер.

Тя седеше и слушаше как всички си говорят за изписването на Глицки, което докторът очакваше около четвъртък, въпреки че останалите го смятаха за прекалено скоро. Но лейтенантът обясняваше, че точно така се процедира в наши дни.

— Освен това — каза той, обръщайки се към Харди, — ако насрочиш изслушването за идната седмица, ще трябва да свърша малко работа.

— Татко, няма да се върнеш пак на работа.

— Ами...

— Дядо каза, че сега си временно отстранен.

Това беше ново за Трея. Какво означаваше, че е временно отстранен? И, ако беше така, откога и защо я бе разпитвал?

Харди се плесна по челото.

— Би трябвало, ако мозъкът ми още не е умрял. Но ние тъкмо говорехме за споразумението.

Глицки се изправи на леглото.

— И какво за споразумението?

— Не се получи — отвърна Харди. — Отиваме на дело.

Белегът върху устните на Ейб побеля. Сега седеше наведен напред, гърбът му не бе облегнат на матрака.

— Защо би направил това?

— Какво имаш предвид под „защо“? — попита Харди.

Франи заговори:

— Не мисля, че сега трябва да обсъждаме този въпрос.

— Тя беше станала на крака и лицето ѝ бе почервеняло. — Поне аз не искам.

Глицки се обърна с лице към нея.

— Всичко е наред, Фран, наистина. Просто малко работа.

— Не е *наред*. — Промяна в тона на Франи. — И ви познавам и двамата. Не е малко работа. — Тя се обърна към съпруга си. — И може да почака, нали, Дизмъс? Става дума *точно* за това, което докторът имаше предвид преди пет минути, когато каза да избягва стреса.

— Не. — Глицки се опита да не се впряга, да говори без обичайната си строгост. — Той имаше предвид физически стрес. Да не вдигам тежки предмети, такива работи. Говорим за нещо друго — той посочи Харди, — просто работа. Само няколко минути.

Айзък се намеси:

— Не съм убеден.

Глицки се обърна към сина си:

— Ти не беше тук, Айк. Сега нещата са доста по-леки.

— Татко, дори и пет пъти по-леки да са, пак ще те вкарат в десетте процента на най-високо напрежение.

Трея трябваше да се усмихне на това, но тогава Ейб я погледна.

— Но искам да поговоря с вас за Илейн, въпреки всичко. Може ли?

Тя погледна към Франи сякаш за позволение. Над всички отново се настани мълчание.

— Коя е Илейн? — попита Айзък.

Харди веднага се намеси, прекалено бързо, дори някак извън всеобщия ритъм:

— Илейн Уейджър. Жертвата на случая, за който говорехме.

Но думите му увиснаха във въздуха. Всички, освен Айзък, знаеха и го осъзнаваха. Най-сетне Глицки погледна към сина си.

— И с теб бих искал да поговоря за Илейн.

— И какво за нея? Не я познавам.

— Не, но...

Франи започна:

— Ейб, не зная дали сега е времето за...

Но Глицки вдигна ръка.

— Той трябва да знае. — Отново се обърна към сина си. — Когато бях на твоите години, Айк, излизах с Лорета Уейджър.

— Която стана сенатор. Мама е споменавала за това. Всички го знаехме.

— Да, ами, това, което сигурно не е споменала, е, че нещата бяха доста сериозни. — Той се поколеба, преди да продължи. — И така, накратко казано, преди няколко години разбрах, че тогава тя е забременяла.

— И тогава не си го разбрал? Какво стана?

— Не ми каза. Внезапно ме изостави и се омъжи за Дейн Уейджър.

— Но детето е било твое?

Глицки кимна.

— Илейн. Да.

Айзък прекара ръка по черепа си и огледа останалите в стаята.

— Уоу. — Но Айзък бе интелигентен младеж и в съзнанието му започнаха да се появяват и други асоциации. Трея можеше да види как момчето постепенно ги осмисля. — Имам предвид...

Стъпките и силният смях навън в коридора го спряха. Тогава Ребека връхлетя с луд бяг в стаята, на крачка или две пред брат си.

— Печеля! Печеля!

Трея си помисли, че адвокатът и съпругата му дадоха чудесен пример за нулева толерантност към неподходящото поведение. Стана ѝ приятно, след като вече бе започнала да вярва, че е последният представител на един изчезващ вид. Без никакво колебание и двамата веднага въведоха ред. Нечувано.

— Бек! Хей! Винсънт! Стига!

— Какво правите? Не знаете ли, че хората се опитват да спят?

— Това е болница, разбирате ли? Болни хора.

— Помислете! Използвайте мозъците си! Имайте поне малко уважение, ясно ли е?

По времето когато приключиха и накараха децата да се укротят и да се извинят, Нат, Рита и тийнейджърите се бяха върнали и Франи се бе изправила до леглото и докосваше Глицки по бузата.

— Стига толкова емоции за една вечер. Ще се върнем утре, може би без децата.

— Това ни е Вечерта за срещи — каза Харди. — Определено ще сме без тях.

Трея също се бе изправила. Рейни се върна до нея, постави ръка на рамото ѝ и го стисна. Часовете за посещение не бяха официално приключили, но всички се отправяха към вратата, докато Рита и Нат караха Орел да пожелае лека нощ на баща си.

Въпреки че Айзък не беше напълно готов.

— Кога най-рано мога да дойда утре? — попита той.

— Сутринта може да има проблем — отговори Ейб, имайки предвид ангиограмите и вероятно още няколко изследвания. — Но след това по всяко време. — Той обърна глава. — Госпожо Гент?

— Наричай ме Трея.

— Добре. Тогава Трея. За Илейн. Ако имаш малко време...

Тя кимна.

— Ще видя какво мога да направя.

При цялата олелия около леглото му, за Глицки бе направо невероятно, че Рой е заспал. Той бе издърпал чаршафа около леглото си и светлината в неговата част на стаята бе изгасена. По-красноречив бе телевизорът, който работеше по цял ден без почивка. Щом бе изключен, Рой спеше.

Изобщо не беше уморен, но загаси светлината в стаята, смъкна леко горната част на леглото си и се настани. Нат му бе донесъл книга на Патрик О'Брайън, наречена *Господар и командир*. Според баща му, това бе първата от дълга поредица морски истории, които бе сигурен, че Ейб ще хареса. Той бе харесвал Тръбача на младини и Нат смяташе, че тази история е по-хубава, въпреки че Ейб беше скептичен. Какво би могло да е по-хубаво от Тръбача?

Но подаръкът имаше и друго, по-деликатно и изпълнено с надежда съобщение, че Ейб ще намери време да прочете повече книги от поредицата, която излизаше вече почти трийсет години. Това, че Ейб дори не бе чувал за нея, леко го разтревожи, но човек сам си определя приоритетите, а той се бе занимавал със съвсем различни неща. Четенето беше сред първостепенните неща, но повечето му книги бяха

или за развитие на ума или за подхранването му с повече фактология и той ги поглъщаше като фъстъците на бюрото си. Няколкото романа, които бе прочел, бяха криминални и, с малки изключения, почти всичките бяха изоставени до средата. Четеше ги само тогава, когато хората на закона в тях имаха малка или почти никаква прилика с познатите му в реалния свят на ченгета и убийци, в който живееше.

268 269

Така че кой би се занимавал с книги за Кралската флота, писани преди два века? Нямаше време за това.

Сега, докато държеше тази нова книга в ръцете си, Ейб се зачуди защо е било така. Затвори очи, за да си спомни. Обичаше истории каквато обещавахе да бъде тази — чисто приключение, доблестни и галантни моряци, солена вода, която пръска по лицето ти, докато куршумите и гюлетата валят по палубата.

— Ако Винсънт беше тук, на господин Харди щеше да се наложи да му позволи да си обръсне главата.

Глицки отново се съвзе, до някаква степен развълнуван както от звука на контраалтовия смях, който придружаваше изненадата му, така и от неочакваната поява на жената, която се смееше.

— Нямах намерение да те стряскам — каза Трея. — Изглеждаше толкова щастлив. — Тя посочи. — Обичам тези книги. Сега ли я започваш?

Той глупаво погледна към книгата в ръката си.

— Не съм прочел и страница. Спомнях си за Тръбача.

— И се усмихваше.

— Предполагам, че съм се усмихвал. Не казвай на Харди.

— Няма. — Тя седна на стола, който сега бе приближен до възглавницата на леглото. Ръката му почиваше на таблата. — Тръбачът също беше страхотен, нали?

— Обзалагам се, че все още е. — Той я погледна въпросително. Защо е тук?

— По време на сладоледеното препускане баща ти е накарал децата да говорят. Дори и тийнейджърите.

— Нат — каза Глицки. — Той е истинско чудо.

— Очевидно. Оказало се, че дъщеря ми и твоят син играят баскетбол за Уошингтън. Ние, ти и аз, живеем през няколко преки. Така че защо да се опитвам да се справя с Рейни, щом мога да се върна

и да поговорим за Илейн. Баща ти чул и ме попита защо да не поостана сега. Той ще заведе Рейни вкъщи и ще се увери, че се е заключила. — Трея извинително сви рамене. — Звучеше добре. Надявам се да нямаш нищо против. Или се канеше да спиш? Бих могла да дойда и друг път, ако си изморен.

— Не съм.

— Добре — каза тя. Гледаше надолу. — Освен това, наистина не бих искала да си тръгна, преди да ти кажа, че съжалявам. Имам предвид за вчера. И за преди. Мисля, че бях несправедлива към теб.

— Няма значение.

— Не, не е така. — Младата жена пое дъх. — Седях будна цяла нощ и се притеснявах за всичко случило се, без да мога да заспя. Споменах малка част на дъщеря си, защото съм ти прехвърлила всичко и тя ми каза, че сигурно си се чувствал по същия начин като Илейн. Че тя е чувствала, че не може да дойде при теб.

— Чувствала е, че не ѝ е при мен мястото. Бях прекалено зает със собствения си живот, Нямах нужда от нейната намеса. Ако е било достатъчно важно, аз бих могъл да отида.

— Така е.

— Генетика.

Лицето ѝ се смекчи.

— Може би.

— Забавно е колко лесно успявам да измисля всякакви извинения.

— Сякаш си ги репетирал.

— Освен това, винаги има утре. Винаги можех да реша, че е дошъл моментът. Може би ако знаех, че тя знае... — Той поклати глава със съжаление. — Колко глупави сме били.

Тя остави моментът да отмине.

— Може ли да ти задам един въпрос?

— Не. — От реакцията ѝ — присвиване на веждите — той осъзна, че по някакъв начин я е наранил. Протегна ръка и докосна нейната върху таблата на леглото, след това бързо я отдръпна. — Шегувам се. Всъщност съм страхотен шегаджия и съм популярен с това. — Срещна погледа ѝ. — Можеш да ме попиташ за всичко, което поискаш.

— Синът ти спомена, че си временно отстранен, но когато дойде да ме разпитваш...

— Това беше преди. — Разказа й достатъчна част от историята, за да ѝ обясни.

— Нали няма да те уволнят?

— Вероятно. Може би ще ме понижат, което няма да е най-ужасното нещо на света. Отново ще разследвам дела. Или ще ме махнат от отдел „Убийства“, което ще е по-лошият вариант.

— Защото си разследвал Илейн?

— Защото става дума за Илейн. Обикновено не се меса в разследвания. — Горчиво цъкване с език. — Което е за добро, като се има предвид кашата, която забърках. Вероятно всички са прави. Просто хлапакът е направил лошо самопризнание, но няма съмнение. Бил е той.

— Но не си сигурен.

Очите ѝ отново го изследваха.

— Не, не съвсем. — След това. — Не. Не толкова сигурен, колкото бих искал да бъда. Поради много причини просто... не мога да го приема. — Ейб поклати глава, спря.

— Какво? — Очите ѝ го молеха. — Какво?

Той се предаде:

— Може да ти прозвучи странно, дори долно, но сякаш тя най-после ми говори и ми казва, че трябва да има по-добра причина, отколкото случайна среща с някакъв скитник. И след цялото отрицание, което съм имал по отношение на нея досега, просто не мога да не ѝ обърна внимание. — Пауза. — Глупаво е, знам.

Трея помълча за момент.

— Защо дойде първо при мен?

Свиване на рамене.

— А при кого трябваше да отида?

— Не зная. Може би при Джонас? Нейният годеник?

— Може би. Но ти беше по-близо. Говорих с Кларънс Джекмън и той ми каза, че ако Илейн е била въввлечена в нещо, свързано с работата или проектите ѝ, ти вероятно ще знаеш.

Мрачно изражение.

— Вероятно.

— Но ти каза, че няма нищо.

Трея поклати глава.

— Това беше първият ден. Бях толкова ядосана на теб, на човека, който си, че не исках дати помагам. Точка. Без значение какво ме питаш. Не вярвах, че работиш в интерес на Илейн.

— Работех. И продължавам.

— Сега го разбирам.

— Е? Тя работеше ли върху нещо?

— Честно казано, не зная. Нищо не ми хрумна. — Младата жена го погледна с усмивка, изпълнена с надежда. — Но поне сега съм склонна да погледна.

— Това е напредък — отбеляза Глицки. — Но преди изобщо да започнеш, искам да знам защо спомена годеника й? Те имаха ли проблеми?

Трея направи гримаса, колебаейки се.

— Може би трябва да поговориш с него.

— Възнамерявам, но сега ти си тук. — Той зачака.

Най-сетне тя взе решение.

— Е, има две неща. — Разказа му за спора в конферентната зала на „Ренд и Джекман“ в деня на предварителното разглеждане и как Джонас яростно се противопоставил на всякаква дискусия за валидността на признанието на Коул. — Той изобщо не искаше да говори на тази тема.

— И това какво означава?

Тя сви рамене.

— Не зная. Мислех, че е доста разбираемо. Но другите хора го сметнаха за странно. Казаха, че ако Коул не го е направил, не би ли искал Джонас да намери убицеца на Илейн? Кой би могъл да бъде? Разбира се, това бе стая пълна с юристи и студенти по право, така че не говорим за типични представители на човечеството.

— Или изобщо за човечеството.

— Ами... — Но Трея с кимване се съгласи с идеята му. — Въпреки това всички сметнаха, че по някакъв начин годеникът й би трябвало да е по-загрижен.

Глицки за момент размисли върху думите й, после попита:

— Какво е второто нещо?

— Ами то е повече... — Тя се поколеба. — Каза ми, че Илейн мислела да го напуска.

— Ти знаеше ли го?

— Не.

Въпросителен поглед.

— Не е ли странно, че не си знаела? Че не ти е казала?

— Помислих си го. Може би не е била напълно решена. Може би се е притеснявала да ми го признае.

— И защо?

— Вероятно понеже когато първоначално започна да излиза с Джонас, бяхме нещо като конспиратори — Илейн и аз, — за да го опазим в тайна. После, когато връзката им стана явна, Джонас малко се промени.

— Как се промени?

Свиване на рамене. Не искаше да мисли за това, но изглеждаше важно.

— Стана малко по-нетърпелив. — После добави: — Сякаш вече бях само помощница, а не приятел. — Още една кратка пауза. — Ако някога съм била. Илейн забеляза, че той наранява чувствата ми и се опита да позаглади нещата няколко пъти, да го извини. Така че, ако е мислела за раздяла след всичко това... Бих могла да разбере защо е изпитвала притеснения.

— Но Джонас ти е казал? — попита тревожно Глицки.

— Да. Защо това те притеснява?

Тръсване на глава.

— Защото, ако е било мотив за убийство...

— Мотив за убийство ли? Имаш предвид Джонас? — Трея поклати глава с изненада или недоверие.

— Говорим за него, нали? За годеника ѝ.

— Знам, но никога не съм мислила, че я е убил.

— Може да си права — каза лейтенантът. — Най-малкото, ако го е напускала и това е било мотив да я убие, не би казал на никого.

Тя се наведе напред на стола си.

— Освен ако не е мислел, че вече го зная. В такъв случай би било подозрително да неми го спомене, нали? Така че е трябвало да каже нещо, за да се презастрахова.

Ейб си позволи да се усмихне.

— Не е лошо като идея.

Внезапно очите ѝ се разшириха от изненада.

— Да не би да носиш контактни лещи?

— Не.

Тя го гледаше втренчено.

— Имаш сини очи.

— Наистина ли? Шегуваш се.

— Не. Не се среща често негър със сини очи.

— Не е толкова необичайно, когато бащата на този негър ги има.

Всъщност, мисля за цвета им като за студена синя стомана. Това е добър цвят за очи на ченге, не мислиш ли? Лед във вените, стоманени, сини очи... — Глицки присви очи и ѝ отправи един от твърдите си погледи. — Как може точно сега да се усмихваш? — попита той. — Този поглед вдъхва ужас дори в сърцата на закоравели престъпници.

— Плашещ е — съгласи се Трея. — Доста е добър. Ако не знаех, че го правиш само заради шоуто, точно сега щях да съм доста изплашена, лейтенант.

Той се отпусна.

— Между другото, можеш да ме наричаш Ейб.

— Ал. Песента е „Можеш да ме наричаш Ал“, а не Ейб.

— Ченгето е Ейб, а не Ал.

Вътрешната уредба оповести края на часовете за посещение. Трея погледна часовника си и се намръщи.

— Нали каза, че излизаш в четвъртък? Дотогава ще мога добре да прегледам папките на Илейн, още повече че сега зная какво търся.

— Планирано е за четвъртък. Ако утре всичко мине добре.

— Какво ще има утре?

Той сви рамене.

— Просто няколко изследвания, да се уверят, че артериите ми работят. Така че можем да си направим уговорка, да кажем, в четвъртък, твоята обедна почивка в твоя офис?

Младата жена се изправи.

— Звучи добре. Ще бъда готова.

— Ако по някаква причина ме задържат тук, ще се обадя и ще оставя съобщение.

Трея тъкмо се сбогуваше, когато една мисъл я спря. Тя извади портфейла си и химикалка от чантата си. Изтегли една визитка, написа нещо на нея и му я подаде.

— Да ти спестя търсенето. А това е домашният ми телефон, в случай че ти потрябва още нещо.

Той използва визитката за отбелязване на страницата.

— Благодаря ти. И докато не си прибрала химикалката... — Той ѝ продиктува и своя номер и тя го записала друга визитка.

— Добре, тогава... — Смело сви рамене и леко повдигна ръка. Ейб направи същото и тя се обърна да си тръгне. Когато стигна до вратата, Глицки я повика:

— Трея. — Младата жена спря и се обърна. — Благодаря ти, че дойде. И за цветята.

— Няма защо. — Тя посочи към нощното му шкафче. — Приятно четене. Лека нощ, Ейб.

Един прекрасен френски ресторант, „Рю Шармен“, заемаше приземния етаж в кооперацията на Дейвид Фримън. Старият адвокат похапваше там понякога и четири пъти седмично, след което се изкачваше по стълбищата до своя просторен апартамент с една спалня. Снощи бе вечерял с четирийсетгодишна адвокатка на име Джина Роук. Бяха споделили необичайна бутилка „Романе-Конти“, говориха за право и политика, право и театър, право и наскоро приключилият футболен сезон. След вечерята Джина попита Дейвид дали би имал нещо против тя да остане, а той ѝ отговори, че ще бъде много мило от нейна страна.

Сега, точно след зазоряване, Фримън безшумно си подсвиркваше, размотавайки се из претъпканата си кухня в стар и изтърган кафеникав халат за баня и размъкнатите чехли. Обикновено затрупваше кухнята си с документи, юридически книжа и папките на делата си, но тази сутрин бе разчистил всичко, бе застлал дървения плот с бяла копринена покривка и бе поставил официален сервиз за кафе, захар, сметана, масло, конфитюри и желета и все още топла и хрупкава Франзела от сутрешните доставки на „Рю Шармен“.

Фримън замълча и се усмихна с удоволствие, когато звуците на Петата симфония на Малер започнаха да се чуват от дневната и звукът внимателно се усилваше. Минута по-късно се появи Джина, разресвайки все още влажната си коса, впечатляващо изпълнила плюшения халат, който той някога бе откраднал от хотел „Бел Еър“.

— Изглеждаш чудесно — отбеляза той.

Тя направи няколко стъпки и се наведе да го целуне. След това се отдръпна на една ръка разстояние и му се усмихна.

— Чувствам се чудесно — каза гостенката.

— За един момент имах ужасното чувство, че искаш да ми кажеш, че аз също изглеждам чудесно.

Тя се разсмя.

— Всъщност...

Той размаха пръст.

— Не си и помисляй, че ще стигнем дотам. Ела, седни, кафето е горещо.

Дейвид наля на нея, а след това и на себе си. Когато се настаниха, Фримън пое първата си глътка, кимна одобрително и постави лъжичката си на масата.

— Добре — каза той, — ако все още искаш да говорим за това, мисля, че едва ли ще бъда по-готов. — Предишната вечер по време на основното ястие, в един от юридическите спорове Джина му разказа за своите случаи и изведнъж — и съвсем нехарактерно за него — Фримън я спря и ѝ каза, че предпочита да не развалят една толкова приятна среща с разговори за Даш Логан.

Сега домакинът се намръщи.

— Това е втория път, когато се появява през последни те две седмици. Или може би трябва да кажа „изпълзява“ изпод камъка си или там, където живее. Приемам го като лош знак за нашата професия. — Въздъхна. — И какъв беше случаят? Снощи в ума ми се въртяха други неща.

Тя се усмихна на комплимента му, след това накратко му скицира проблема с делото „Оберлин“ дотам, където я бе спрял предишната вечер. Областната прокуратура бе повдигнала криминални обвинения срещу клиентката на Джина, Аби, която се бе грижила за майка си през последните няколко години и която бе наследила сериозен дял от състоянието ѝ от осем милиона долара. Очевидно бе, каза Джина, че Джим, не особено добрият брат, стоеше зад обвиненията и просто изнудваше сестра си за дял от парите, Фримън слушаше, дъвчейки разсеяно коричка от франзелата.

— Нека да позная развитието — областната прокуратура е предявила обвинения. Какви са те?

— От тормоз на възрастен човек до убийство. Все още не са ги уточнили.

Това го накара да се намръщи.

— И защо, след като са построили делото?

— Не зная със сигурност. Мисля, че Гейб Тори просто се мотае. — Тонът ѝ разкриваше известен скептицизъм.

— Каза, че не е искал да се занимава с това дело, въпреки че тормоза на възрастни хора е на доста предно място в списъка на Прат. Очевидно не харесва Джим, брата...

Фримън нетърпеливо кимна. Вече бе чул името веднъж и нямаше нужда да му го напомнят.

— Харесването няма нищо общо. Клиентката ти или го е направила, или не.

— Не е, Дейвид.

Той повдигна ръката с хляба.

— Не казвам, че е, Джина. Казвам каква трябва да е позицията на Тори.

Но тя клатеше глава.

— И очевидно така ще бъде. Ще даде зелена светлина на разследването и съвсем скоро ще стигне до обвиненията, но иска да ми даде време да се огледам и може би да спестя на Аби малко ядове.

Фримън спря да дъвче, прекъсна всяко движение. Очите му се втренчиха в празното пространство някъде между него и Джина.

— Господи! — промълви той.

— Какво има?

Той ѝ отговори с друг въпрос:

— И, ако не ме лъже паметта, този човеколюбив брат Джим е нашата връзка с Даш Логан?

— Той му е адвокат.

Кимване.

— Точно така и вече е на борда, нали? Виждаш ли нещо нередно в тази картинка, Джина?

Младата жена се опита да спечели време, като си наля малко кафе, а после поклати глава.

— Не съвсем от тази гледна точка. — Наведе се напред. — Освен че ми се струва някак странно. Затова и ти го разказах.

— Ще ти кажа защо ти се струва странно. *Защото не го е направила областната прокурорка.*

Но тя не се съгласи.

— Мисля, че самият Гейб го е направил. Впечатлението ми е, че той се опитваше да постъпи правилно извън записва.

— Да постъпи правилно ли?

— Понякога се случва.

— Не толкова често, колкото си мислиш, Джина. Не толкова често.

— Въпреки това, може би този път.

Но Фримън настоя.

— И този път правилното нещо би било да накара твоята клиентка да се лиши от един милион от доларите си?

— Точно това беше обрaтът, който ми предложи. Спомена ми за спестяване на половин милион от парите ѝ, две години разтакаване и доста проблеми.

— И се случи така, че той извади от купчината, с която се занимава областната прокуратура, точно твоето дело? И съжали твоята клиентка, след като техният офис я обвинява?

Джина си играеше с трохите в чинията си.

— Може би заради това се почувствах неудобно.

— Понеже имаш добри инстинкти. — Фримън се изправи, отиде до прозореца и погледна надолу към улицата.

— И следващата стъпка на Гейб беше да ти каже да се обадиш на адвокатата на брата, нали?

— Накратко, да. — Тя видя реакцията му. — Какво? Това сякаш има смисъл. И наистина има.

— И какъв е той?

— Аз съм адвокат. Няма да говоря с брата. Ще премина по обичайните канали, през съветника му.

— Откъде знаеш, че има такъв? Как *Тори* би могъл да го знае?

— Той е говорил с него, забрави ли? Оттам знае. Вероятно ти го е споменал.

Фримън се бе облегал на печката. Наведе се назад и скръсти ръце.

— Добре, задай си този въпрос. Момчето решава, че е извършено престъпление и отива в полицията, нали? Правилно. След това са повдигнати обвинения и той работи изключително с офиса на областния прокурор, с обвинителите. Съгласна ли си?

Заслушана, Джина кимна.

— Той вече има цял офис с адвокати, които работят за него и които случайно работят и за областния прокурор.

— Точно така — каза Фримън. — Офисът на областния прокурор. Тогава за какво му е собствен адвокат? Имам предвид да се занимава със същото дело. Не е обвиняем и не се нуждае от защитник. Дявол го взел, дори не е ищец в гражданско дело. Просто е човекът,

който е съобщил за престъплението. Отива в областната прокуратура. Няма нужда от адвокат.

— Добре. — Светлината се приближаваше, но Джина все още не можеше да я види. — Хората имат адвокати, Дейвид. Аби — моята клиентка — ми каза, че са спорили по завещанието.

— Тя и брат й или ти и адвокатът на брат й?

— Ами, не. Първото.

— Но сега милият стар Джим си наема адвокат, който вече се е задействал. — Фримън вече бе превключил на известния си ярък съдебен стил на действие. Гласът му доби нотка на неотложност. — И после Тори ти казва, че Джим ще оттегли обвинението, което е направил. Помощник областният прокурор ти казва, че знае това. Той ти го представя като напълно сигурно, като брилянтна сделка. Добре, тогава ми отговори на следния въпрос: как би могъл да го знае, ако не е говорил с адвоката на Джим, който — бих могъл да добавя — дори не е бил в картинката около тези криминални обвинения? И кой случайно е най-отвратителният човек, който практикува право във великия щат Калифорния?

Фримън сграбчи салфетката си и избърса с нея челото си, при което няколко трохи изпаднаха. След това седна с доволно изражение, възвърна си нормалния глас и заговори като че ли на себе си:

— Господи, ще ми се поне веднъж да опита нещо такова срещу мен. — Погледна през масата. — Моля те, направи ми една услуга.

— Разбира се, ако мога. Каква?

— Не се хващай. Не говори с Логан. Виж какъв ще е следващият ход на Тори.

Тя помисли върху това за един дълъг момент.

— Ами ако впише обвиненията? Сега той държи всичките козове, Дейвид. Ако разследването започне, клиентката ми губи.

— Тя направила ли е това, за което намекуват? Извършила ли е престъпление?

— Не.

Фримън се облегна назад на стола си, подръпна косматите си вежди и разтърка ъгъла на устата си.

— Хората мразят да им казвам това, но...

— Аз не бих те намразила.

Старият адвокат докосна ръката й.

— Ако бях на твое място, щях да вярвам в мъдростта и справедливостта на закона.

Джина се вгледа изследващо в лицето му и видя, че е напълно искрен.

— Човек би могъл много да те хареса — каза тя. После някакъв облак премина през лицето ѝ. — Колкото до попадането в капана... ще се опитам да стоя настрана.

Точно преди осем сутринта тя го спря, докато пресичаше фойайето на път към стълбите за собствения си офис.

— Господин Харди.

Мъжът закова в крачка, завъртя се деветдесет градуса наляво и се отправи към нейното място, докато я гледаше в очите.

— Филис, любов моя. Как си в тази чудесна сутрин?

— Много добре, благодаря. Ако сте свободен, господин Фримън би искал да ви види веднага в офиса си.

— Е, това би направило денят щастлив и за двама ни.

И аз бих искал да го видя, но не знаех дали ще ме пуснеш.

— Винаги, когато пожелаете, господин Харди. Знаете това.

— Но само когато имам среща.

— Това са правилата на господин Фримън, а не моите.

— Добре, благодаря ти, Филис.

— Няма защо.

Когато затвори вратата на Фримън зад гърба си, Харди направи гримаса.

— Успях.

Дъвчейки края на молива си, възрастният мъж седеше на бюрото си, изцяло запълнено с папки на дела. Вдигна поглед.

— Какво си успял?

— Да разбере автоматичния глас на всички тези менюта на телефонните съобщения. — Той се опита да го изимитира. — „С цел сигурност и обучение и за да ни помогнете да ви служим по-добре, това обаждане може да бъде наблюдавано за ваше удобство.“ Особено ми харесва частта с удобството. Но този глас...

Фримън остави молива си.

— И какво за него?

— Той е на Филис. — Дизмъс постави куфарчето си на бюрото и отиде до страничния плот, за да си налее чаша кафе. — Не мога да повярвам, че го разпознах едва тази сутрин. Предполагам, защото сега говорим по-малко, отколкото едно време. Но е тя, Дейвид, сигурен съм — същият момичешки ентузиазъм, яснота на целите, радост от живота, които избликуват от всяка сричка. Как мислиш, защо не ни е казала? Звезда в нашите среди, представи си!

Фримън го остави да продължи със същата страст, чакайки го да се настани пред бюрото и да отпие първата си глътка кафе.

— Имам приятел, който има клиент — започна Дейвид без предисловие. — Името на клиента е Аби Оберлин. — Той продължи още няколко минути, описвайки случая, който Джина Роук му бе представила сутринта, завършвайки с въпроса: — И кой според теб е адвокатът на брата на Аби, Джим?

— Най-малкото зная защо пожела да поговориш с мен — отвърна Харди.

— Предположих, че ще ти хрумне. Онзи задник. — Фримън почти никога не бе напълно притеснен, въпреки че споменаването на Даш Логан бе едно от нещата, които можеше да го ядоса. Той бързо въртеше молива между пръстите си. — От почти час обмислям цялата история и ми се прииска да го споделя с още един сносен юридически ум, преди да реша какво ще правя по-нататък.

Въпреки начина, по който звучеше фразата „сносен юридически ум“, Харди знаеше какво има предвид Фримън с тези думи.

— Добре, кажи ми — отговори той и възрастният мъж му разказа нещата, които се въртяха из съзнанието му.

В офиса си на горния етаж, Харди свали палтото си и го закачи на облегалката на стола. Непостоянната мъгла тази сутрин отново се бе разсеяла, затова той вдигна щорите на двата прозореца и пропусна дрезгавата зимна светлина. За няколко минути остана загледан в движението по Сатър Стрийт, след това се завъртя, отиде до бюрото и натисна бутона на телефона.

Секретарката на Рич Макнийл му каза, че шефът ѝ няма да се появи преди следобед. Дали не би му оставил съобщение? Харди се замисли за момент и отговори, че ще бъде в „При Сам“ в един часа.

Имал новини. Ако Рич не може да мине, да му се обади — в противен случай, ще го очаква там.

Тъкмо беше затворил, с намерение да провери състоянието на Глицки, когато телефонът звънна. Чудесно, помисли си той. Ето един кучи син, който отговоря на обаждането му в абсолютно неподходящ момент. Добре, ще го остави на телефонния секретар. Освен ако не е Логан. Но беше Глицки, който му казваше нещо за случая на Бърджис. Харди сграбчи слушалката. Глицки започна отначало.

— Не можеш да познаеш с кого говорих току-що.

— Не ми казвай — отвърна Харди. — Джо Монтана?

— Алисън Гарбът.

— Гордея се с теб. Коя е тя?

— Тя е инспектор по случая, по който Илейн е била вещо лице.

Тъкмо върнали събраните документи на съдията Томасино.

— Е? И това е важно, понеже...?

— Не зная дали е важно.

— И въпреки това ми го разказваш?

— Става въпрос за факт, за който сме в неведение. Знам, че ти и Томасино работите добре заедно. — Това наистина беше вярно. Харди и Томасино не бяха точно близки приятели, но се познаваха от съдебната зала и изпитваха взаимно уважение. — Тук може да има нещо.

Харди не възнамеряваше да гледа зъбите на подарен кон. Глицки му даваше свободен факт — може би просто още един от безкрайната редица подробности, които вървят с едно дело за убийство, а опитът го бе научил, че си струва да се събират факти. Просто никога не знаеш какво ще ти потрябва.

— Прав си — каза той. — Може и да има нещо. Какво е името на делото?

— *Петров*. Някаква застрахователна измама.

— Какво знаеш за него?

— Абсолютно нищо, освен това, че Илейн е била замесена, работела е по него в деня, когато е била убита. Хрумна ми, докато си лежах тук. Помислих, че може да ти даде някаква работа, която да запълни безкрайните ти часове на безделие.

— Оценявам това.

— За мен е удоволствие.

Двамата си поговориха още няколко минути на неангажиращи теми и изказаха предположения за евентуалното изписване на Глицки от болницата. След като затвори телефона, Харди закрачи из офиса си, без да е в състояние да разбере защо адреналинът му се е повишил. Той осъзнаваше, че в това няма особена логика. Не бе мислил за Коул Бърджис, но ето че изведнъж се появяваше нещо, свързано с клиента му, някаква следа, по която да тръгне. В крайна сметка отново взе телефона и набра няколко номера, които знаеше наизуст.

Все още нямаше девет часа и съдът едва ли щеше да започне работа преди девет и половина. В един идеален свят съдията Томасино сега щеше да е в стаята си. Или поне неговият секретар. За момент изглеждаше, че всичко върви като по ноти.

— Господин съдия — започна Харди след поздрава, — разбрах, че сте подписали някакво съдебно разпореждане по дело за застрахователна измама. Дори не зная дали делото е приключено или все още е в процес. *Народът срещу Сергей Петров.*

Съдията прозвуча раздражено.

— Не, все още не е приключено. Да, все още правим постъпки. Няколко руснаци симулират автомобилни катастрофи. И какво за него?

— Вие сте определили Илейн Уейджър за вещо лице във връзка с него.

— Да. И след това тя бе убита по средата на работата, както вероятно си чул. — Тонът на съдията изразяваше неговата изнервеност. — Така протече цялото разследване. Едва ли ще повярваш — постоянни отлагания. Сега изглежда ще ми се наложи да потърся друго вещо лице за ново съдебно разпореждане, преди да можем да продължим и не зная... — Гласът му се избистри. — Ти едва ли си в списъка, прав ли съм, Диз?

Всъщност, Харди беше, но не го бяха викали от години. Каза го на съдията.

— Но сега бюрото ми е доста затрупано, ваша светлост. И аз, меко казано, чух за смъртта на Илейн. Представявам обвиняемия по делото. Коул Бърджис. Неодобрително промърморване.

— Явно не бих могъл да те използвам. Добре, какъв е твоят въпрос?

— Ами, боя се, че не е прекалено специфичен. Любопитен съм, понеже Илейн е била замесена в това. Чудех се дали по някакъв начин

не е свързано с нещо, което бих могъл да използвам.

— В твоето дело за убийство?

— Странни неща се случват, господин съдия. Мислех, че може би ще сте в състояние да ми поразкажете за делото. Да видя дали нещо не си струва да бъде разнищено.

Томасино веднага склони.

— Ами добре. То не е някаква тайна. — Заразказва. — Измамниците започнали да се обаждат в застрахователните компании за поредица от подобни злополуки през последните шест месеца. Всички имат руски фамилии, лекарят е един и същ, еднакъв тип коли, един и същ адвокат поне на половината от тях. Така че аз подписвам съдебно нареждане и Илейн трябва да пообиколи и да провери нещата. Обикновено, както знаеш, това е сладка работа. Освен ако един от колегите ти е абсолютно необщителен, не би дал на вещото лице никакви насоки, нито пък би й казал къде са част от папките. Казва й: „Намери си ги сама. Така или иначе цялото разследване е боклук“. Изпечен кучи син.

— Какво имате предвид под един от колегите ми? Да не би да е мой приятел?

— Не. Съжалявам. Имах предвид друг адвокат. Не исках да ви слагам всичките в един кюп. Не и в този случай.

Харди продължи с предположенията си:

— Да не би да говорите за Даш Логан?

— Може би. С моите извинения, ако ти е приятел.

— Не е — отвърна Дизмъс.

— Чудесно — въздъхна съдията. — Някак си не можех да приема, че е.

По пътя си към Съдебната палата Харди реши да спре в главния офис на „Кроникъл“ и да види дали Джеф Елиът е там, което беше почти сигурно в този час на деня. Тъкмо бе влязъл в репортерската стая и бе поздравил, когато сградата започна да се люлее. Адвокатът инстинктивно се върна на вратата и каза:

— Земетресение. Застанете под гредите.

Елиът беше в инвалидната си количка. Той продължи да пише по клавиатурата и му хвърли развеселен и толерантен поглед.

— Добре, със сигурност съм там.

Люлеенето — което всъщност бе съвсем незначителен трус — отмина. Харди остана под гредата си, а Джеф обърна длани нагоре, сякаш да усети дъждовните капки.

— Втора степен по Рихтер — отбеляза той. — Не помръдвам, преди да е достигнало шеста. — Той посочи стола от другата страна на бюрото. — Би могъл да останеш на вратата, но вероятно ще минат поне пет години, преди да се случи някой добър трус. Доста ще се отегчиш. Столът е по-удобен.

Дизмъс почака още малко за възможно ново разтърсване. Когато до няколко секунди това не се случи, тръгна напред.

— Добре е да видиш човек, който не се страхува от яростта на природата.

Елиът погледна към стаята, където лекото земетресение бе минало съвсем незабелязано.

— Компютърът ми дори не премигна, Диз. Нямам намерение да умра при земетресение, повярвай ми. По-малко вероятно е дори от светкавица и това е закон в нашата къща.

— Във вашата къща имате закон за светкавиците? Ние — каза Харди, докато седнаше, — просто няма да го позволим.

— Не. Не за светкавиците, а да бъдеш убит от светкавица.

— Ти имаш закон за това да бъдеш убит от светкавица?

Джеф се облегна назад, свали ръцете си от клавиатурата и ги отпусна върху страничните облегалки на стола си.

— Всъщност да. Колкото и смешно да ти звучи, имаме правило да не се страхуваме от нещо, което е по-малко вероятно да ти се случи от това да бъдеш убит от светкавица.

— Харесва ми — съгласи се Харди. — Нека позная — твоите момичета са преследвани от случайни страхове, нали?

— Ха! Случайни. Бих платил огромна сума да бяха случайни. Става въпрос за всичко. — Той се опита чрез усмивка да омаловажи думите, но Дизмъс разбираше, че това е също толкова смешно, колкото и постоянните страхове на собствената му дъщеря, а те съвсем не бяха забавни. — Всичко, Бог ми е свидетел — повтори Джеф. — Самолетни катастрофи, СПИН, вируси, терористи, змии, ядрени аварии, паяци, хора, които отвлечат деца на всеки ъгъл, тъмното — Господи, тъмното! — да се прибират сами вкъщи... всичко.

— Пропусна инфаркта — добави Харди. — Бек се бои да не получи инфаркт, след като това се случи на Глицки.

— Не се притеснявай — отговори Джеф. — Ако Никол чуе за това, веднага ще го включи в списъка.

— Казах на Бек, че дванайсетгодишните рядко умират от инфаркт. Тя не ми обърна внимание. Би могло да се случи, нали? Няма гаранция. Ейб не е имал никаква гаранция. Казвам й, че Ейб не е на дванайсет. Питай ме дали обърна внимание. И това продължи снощи до единайсет и половина. — Харди се бе облегнал назад, с глезен върху коляното на другия крак. Той прокара ръка през очите си. — Понякога си мисля, че причината е в нас, нали винаги им казваме да внимават за това или онова, особено за момичетата. Та това правило... как всъщност работи? — Каквото и да беше, ако вършеше работа, Харди би искал да знае.

Този път Джеф почти се усмихна. Той потърка брадата си, вероятно притеснен, че се е стигнало до това, но, дявол го взел, налагаше се.

— Ами, най-сетне стигнахме до някаква малка степен на параноя, която да приемаме сериозно. Имам пред вид, че съществуват някакви разумни неща, от които би трябвало понякога да се страхуваме. Нали така?

— Прав си.

— Макар да не съм сигурен, че ти, аз или съпругите ни имат такива страхове. Може би е нещо, свързано с новото хилядолетие.

— Вероятно — съгласи се Харди. — Въпреки че си спомням, че се притеснявах по време на кубинската криза.

— Не ми е приятно да го призная, но тогава имаше и възрастни, които се безпокояха. И знаеш ли защо? — Той повиши глас. — *Защото имаше нещо дяволски реално, за което да се страхуваме!*

— Или, както се оказа, нямаше.

— Точно така. Но най-сетне се наложи да кажем на Никол, че нещата, за които се тревожи, трябва да са по-вероятни от това да бъде убита от светкавица, от което, поради някаква причина, тя не се страхува. Ако е по-малко вероятно, няма да говорим за него, особено след времето за сън.

— И каква е вероятността да умреш от светкавица?

— Трийсет и две хиляди към едно за седемдесет и пет годишен живот.

Харди подсвирна впечатлен.

— Добра статистика.

Джеф сви рамене.

— Все пак остават дяволски много неща, за които да се притеснява — ще се изненадаш колко, — но поне ни спасява от страха от смърт при земетресение, паяци, змии, самолетни катастрофи, атомни бомби. Никое от тях не прескача бариерата. Всъщност, наистина помага.

— Ще го изпробвам довечера вкъщи — каза Дизмъс. — Идеята ми харесва.

— Така е — съгласи се Джеф, — но не вярвам да си дошъл за това, а ако е за Коул, той не е днешната ми тема. — Репортерът посочи екрана на компютъра си, наполовина изпълнен с думи. — Отново „Жиронд“. Отне ми два часа. Искате ми се наистина да измислят програма, която пише думи.

— Сигурен съм, че е на път — отвърна адвокатът. — И какво ново около летището, като изключим, че никога няма да бъде готово?

Джеф погледна към екрана, откри нещо и се върна към госта си.

— По начина, по който вървят нещата, Диз, може и никога да не завършат този последен етап, като се има предвид всички тези подизпълнители, за които се пред полага, че не изпълняват квотите си за малцинствата. Вече минаха седем месеца и фирмите са набрали персонала си. „Жиронд“ не могат да започнат работа, вероятно и ще загубят договора, а областният прокурор дори не е повдигнал обвинения. Трима подизпълнители вече са отпаднали, защото са изгубили работата си. Нещата просто смърдят.

За Харди всичко това бе стара история.

— Така работи Прат, Джеф. Прави огромна обществена клоака, след това се оттегля от последиците. Вие на страната на „Жиронд“ ли сте? Мислех, че те са лошите момчета?

Свиване на рамене.

— Всичко, което знам, е, че те честно и директно си спечелиха най-голямата сделка, която сме виждали от десет години. Сега целият град ги мрази. Надзорниците искат още един търг. И всичко се основава на факта, че офисът на Прат реши съвсем публично да

разгледа нередностите при наемането на представители на малцинствата, което сега, както се оказва, не е вярно. — Той направи гримаса. — Това вони, Диз, наистина вони. — Отново погледна към екрана си. — И смятам да го напиша. Е? Какво има около Коул?

— Няма нищо специално.

— Специално. Това е добра дума. И какво по-специално? Само казвай бързо.

— Добре — съгласи се Харди. — Ти познаваш всички в града, нали?

— О, да — каза равнодушно Елиът, — аз и всички останали сме приятелчета.

— А какво ще кажеш за Даш Логан?

Досегашната фамилиарна реакция премина в неудоволствие.

— И какво за него?

— Това исках да те попитам.

— Той има ли нещо общо с Коул?

— Не зная. — Адвокатът направи лека гримаса. — Нищо специално.

Но темата бе привлякла вниманието на Джеф и той се протегна към чашата на масата си и отпи малко кафе, започвайки да се концентрира.

— Единственото, за което се сецам, е, че Логан представлява доста скапани дела. Ужасно много. Хората казват, че взема такси на търг.

— И след това ги продава, така ли? — Това беше достатъчно близо до Коул, за да достигне до Харди. — Хероин?

— Не. Кокаин. Очевидно си има собствен... — Джеф направи пауза. — Щях да кажа навик, но не зная дали е стигнал дотам. Вероятно е просто развлечение. Очевидно работи.

— Не добре — отвърна Харди, — ако отговарянето на обажданията е някакъв белег.

— Но достатъчно добре, за да живее комфортно — контрира го Джеф. — Той кара Z3, носи хубави дрехи, поддържа офис.

Харди се изправи.

— Негов офис? Това е още една връзка.

— Към Коул ли? И каква е другата?

Дизмъс прескочи въпроса.

— Илейн е работила в офиса на Логан в деня, когато е била убита.

— Така ли? — Джеф се отпусна в стола си. — И това какво означава?

Адвокатът поклати глава и отговори загрижено:

— Не зная. Това е нещото, което не мога да разбера. И то ме побърква.

— Защо е била там?

Харди му разказа накратко за задълженията на Илейн като вещо лице, историята с руските застрахователни измами, липсата на желание за сътрудничество у Логан в началото на разследването в неговия офис. Когато приключи, Джеф все още беше заинтригуван, но не виждаше никаква връзка.

— Дали тези дела за застрахователна измама имат някаква връзка с наркотиците? Пропуснах ли нещо?

— Най-вероятно сме пропуснали — отвърна Харди. — Има прекалено много Логан.

— Но може би не достатъчно. — Репортерът се облегна назад и погледна над бюрото, което ги разделяше. — Нали знаеш, Диз, в журналистиката през цялото време минаваме през подобни работи. Пишеш някаква история и ако това последно малко парченце попадне на мястото си, могат да започнат да подготвят номинацията ти за Пулицър. Имам предвид, че дяволски много го желаеш. И тогава познай какво? Това, което искаш да напишеш, не се случва. Не е вярно, просто е съвпадение. Добра история, но не се основава на факти.

Харди помисли за момент. После отвори уста:

— Не е така. Поне аз не мисля, че е така.

— Добре.

— А какво ще кажеш за Гейб Тори?

— Какво за него? В какъв смисъл?

— Дейвид Фримън има теория за връзката между Тори и Логан. Това, което искам да знам, е дали са стари приятели? Дали са ходили заедно на училище? Може би са обратни и са имали връзка?

Тук Джеф го спря.

— Не са обратни. Всъщност, Логан е известен женкар. А Тори спи с Прат.

Откритието почти закова Харди на стола.

— Какво?

Джеф се разсмя.

— Не го ли знаеше? Сега говоря неофициално — те се опитват да го държат в тайна, тъй като Прат е щастлива от цялата феминистка история, че е лесбийка, но клюките се разнасят.

— Боже Господи. Виждаш ли? Ти знаеш всичко. Трябва да го публикуваш.

— В подходящ момент, да кажем преди изборите, когато би могло да направи повече добро.

— Не мога да повярвам. — Сан Франциско бе малък град, но очевидно не чак толкова, че да няма тайни. — Добре, значи не са обратни. Може да са бисексуални. Или пък майките им са били приятелки? Не зная, Джеф. Ти си репортер, с пръст на пулса на града.

— И, ако има нещо, ще съм го чул, нали?

— Така е. — Харди се наведе напред в очакване.

Джеф срещна погледа му, с някакъв проблясък от ирония в очите.

— Доколкото знам, нямат никаква лична връзка.

Дизмъс се облегна назад.

— Това е грешен отговор.

— Мислех, че би могло да е така.

Коул беше първият човек в живота на Харди, чийто външен вид и поведение наистина се бяха подобрили по време на престоя му в областния затвор. Беше се подстригал късо. Някои от раните и белезите от живота му на улицата, без да споменаваме нищо за нощта на ареста, бяха започнали да избледняват. Бе избръснал рядката си рошава брада. Редовното хранене за тези няколко дни вече видимо бе добавило малко плът върху костите на лицето му и бе заличило впечатлението за скелет. Едва ли се вписваше в идеята за едър, но вече не бе и хероинов скитник.

Харди седна срещу него в зоната за среща с адвокати, светла стая със стени от стъклени тухли. Говорът на Коул може и да бе малко провлечен в края на някои думи, но днес това приличаше повече на навик, отколкото на недостатък. Фактът, че говореше ясно в продължение на известно време за Харди означаваше, че би могъл да го прави непрекъснато, стига да си го постави за цел. Просто бе

свикнал да мърмори под нос, за да се вписва в уличната среда, където бе привикнал да си затваря устата и да не казва нищо извън основните си нужди.

Е, каза си адвокатът, сега имаше причина и се бе издигнал до границата на възможностите си.

— Глицки? Шегуваш ли се? — Очите му също бяха ясни. Беше на метадон и наистина бе поискал ускорена детоксикация. Щеше да е чудесно, ако се придържа към програмата. Но в момента мислите му бяха другаде и бе повече от ядосан. — Говорим за същия Глицки, който ме остави да падна на главата си?

— Това, което чух, е, че не е успял да те улови навреме. Изсумтяване.

— Така ли ти е казал? Щото е лъжа.

Адвокатът бе седнал на ръба на масата в стаята за посетители и сега се наведе напред, накланяйки се към мястото на клиента си.

— Откъде знаеш, че се е случило точно така? Нали си бил в безсъзнание.

— Ами... — Твърдият поглед на Коул постепенно омекна. — Но няма начин той да се опитва да ми помогне.

— Така е — съгласи се Харди. — Не мисля, че опитва. Не и заради теб. Въпреки това, Коул, Глицки е добро ченге. Заслужава уважение.

Още една неодобрителна гримаса. Беше му трудно да повярва.

— Ще ти кажа какъв е. Притеснява се, че след делото ще го обвиним в бруталност. Опитва се да се измъкне. Мисли си, че ако се представи като част от нашия отбор, ще му се размине.

Дизмъс се облегна назад.

— Всичко си обмислил, нали?

— Не е чак такава философия.

— Не, прав си. Затова не искаме помощта му. Това ли е позицията ти?

За момент изражението на Коул се изостри.

— Той не предлага никаква помощ. Просто си връзва гащите.

Харди кимна, изправи се и се протегна. Когато заговори, тонът му беше груб:

— Виж дали ще можеш да си го набиеш в мозъка, Коул. Няма нито един човек в цялото полицейско управление, който да разследва

нещо по този случай и да не пропуска нито един, които би могъл да е замесен в делото на Илейн. Освен Глицки. Прави го сам и поради свои причини и ще бъде много мило от твоя страна, ако не се интересуваш какви. Ако искаш да знаеш истината, да, той си връзва гащите. — Почувства как гласът му се отдалечава от него и гневът му нараства. — Глицки не иска да се провали твоето обвинение, защото си направил абсолютно глупаво самопризнание. Ето затова е, Коул. Исква да те закопчее заради законни свидетелства. Това е целта му — не дава и пет пари за нещастния ти задник. — За малко да добави, че и той също. Ако делото не беше за смъртно наказание, отдавна щеше да се е махнал.

— Но всичко, което открива, ще бъде против нас. Харди, който все още беше гневен, се наведе над момчето.

— Това, което се опитва да открие, Коул, е истината. Която, поправи ме, ако греша, вероятно ще ни помогне.

Очите на хлапака се втренчиха в ъгъла на стаята. Вземайки отново контрол над тона си, адвокатът седна на ръба на масата.

— Виж — каза той. — Изобщо не ме интересува какви са мотивите на Глицки. Ако иска да те обвини, това ще е добро за мен, пък и за теб. Няма намерение да използва обвинението, защото, ако това се случи, ние ще имаме почва за обжалване.

— Обжалването ще е след като ме обвинят. Не искам да говоря за обжалване.

— Добре, тогава да не говорим. — Дизмъс рязко тропна по масата. — Нека останем в настоящето. Ти си дълбоко в лайната и Глицки е единственият човек, който прави нещо, което може да ти помогне, независимо дали това му е целта. Откриването на истината ще ти помогне. — Минута преди това адвокатът бе предизвикал Коул със същата теза и сега отново изчака отговора му — отрицание, противопоставяне, каквото и да е, — но нямаше такъв. Харди въздъхна. — Сега ме чуй. Глицки е факт. Ако можем, ще го използваме. Ако не си в състояние да го приемеш, аз също си тръгвам.

Коул срещна погледа му.

— Не му вярвам.

Харди хвърли коза си:

— Той е мой приятел от около трийсет години, затова трябва да кажа, че аз му вярвам. Сега имаш две възможности. Можеш да го

приемеш, да повярваш на инстинктите ми и да поговорим за стратегията. — Опита се да внесе малко жлъч в думите си. — Или да кажеш на майка си да ти наеме друг адвокат.

Това предизвика съживяване.

— Не говорим за майка ми.

— Не, Коул, напротив. Не се самозалъгвай. Освен ако не искаш сам да поемеш отговорността. Но това не е в твой стил, нали? — Той изчака, изненадан, че се е стигнало дотук. Не бе възнамерявал да спори по този въпрос, но след като бяха започнали, щеше да върви докрай, дори ако това означава края на участието му в делото. Харди си мислеше, че клиентът му се нуждае от известна доза груби жизнени истини почти толкова, колкото и от добър адвокат.

Коул бързо преглътна два пъти последователно. Той отвори уста и най-сетне вдигна очи. За първи път Харди видя нещо като облекчение в тях.

— Добре — каза хлапакът. — Слушам те. Ще го направим по твоя начин. Какъв е планът?

Адвокатът почувства как напрежението пада от раменете му. Все още бе ядосан и нервиран и продължаваше да не му пука особено за клиента му. Но сега поне можеха да работят заедно. Вероятно. Облегна се назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Стратегията има две страни. Първата е, ако си го направил...

— Почакай за момент. Казах, че не към сигурен, дали... имам предвид, че не съм...

— *Ти* почакай за момент. — Харди се наведе напред, изморен от възражения и прекъсвания. Най-вероятно пред него седеше човекът, който бе убил Илейн Уейджър. Може би той не заслужаваше смъртно наказание, но Дизмъс нямаше намерение да търпи тези безсмислени извинения. — Повече не искам да ми казваш дали си убил Илейн. Разбираш ли ме? Не ме интересува твоето признание или отрицание. Не затова те защитавам. И сега аз говоря. Ти ме слушаш. Такава е сделката. Може да научиш нещо.

Очите на Коул се присвиха. Беше се изпарил всеки намек за метадонова летаргия. Облегна се на стола си и скръсти ръце. Спокоен и равнодушен. Харди не обърна внимание на жеста му и си възвърна разния тон.

— Първата ни линия на защита е безсъзнанието, фактите тук биха могли да направят много трудно, ако не и невъзможно, да подбудим разумно съмнение дали си го направил.

— Аз...

Адвокатът вдигна ръка.

— Не ме интересува. Разбира се, ние ще спорим, че не си го направил. Но това, което наистина ще има значение, е да докажем, че дори и да си бил ти, си бил толкова пиян, че не си разбирал какво става. След шест или осем питиета по закон си пиян. След двайсет и в наркотичен глад, направо си в кома.

— А какво ще правим с пистолета?

— Същото щях да попитам и аз.

— Не съм вземал никакъв пистолет от Кълън. Той лъже.

— И защо ще го прави? Мислех, че ти е приятел.

— Да, така е. — Свиване на рамене. — Той е навън с три последователни гаранции за продаване на дрога. Има и три или четири обвинения за нападения-кражби. Някой друг път ще го притиснат, но явно си мисли, че този път ще го пазят. Затова си измисля история и я продава. Хей! Знаеш, че такива неща се случват непрекъснато. А в този случай някой иска да ме прецака повече от него, затова приемат сделката.

— Кой би искал това? И защо?

— Не зная. Някой в областната прокуратура. Някое ченге. Може би твоят приятел Глицки. Не зная.

Харди усети, че кръвта му отново кипва, но се опита да не обръща внимание.

— Познаваш ли някой по тези места? Имал ли си изцепки, за които трябва да знам? Да си чукал дъщерята на някое ченге или нещо такова?

— Не. — Той поклати глава, но после реши, че отрицанието не е било достатъчно красноречиво. — Хей, Бог ми е свидетел, не. Нищо такова.

Адвокатът бе напълно сигурен, че му казва истината. Фактите показваха, че не бе нужно Коул да има личен враг в офиса на областния прокурор. В това можеше да няма нищо лично — просто Прат трябваше да спечели делото. За да се запълни дупката в теорията

на обвинението, бе нужно да се появи свидетел, който да обясни откъде Коул е имал оръжието.

И ето, той се появяваше.

Харди знаеше, че още преди време е трябвало да размени няколко думи с Алсоп и да добие собствено усещане за ситуацията. Но първо искаше да накара Коул да разбере стратегията му, да бъде в крак с нея.

— И така, План А е безсъзнанието. Не си спомняш.

— Но аз си *спомням*. — Хлапакът продължи, независимо от предупредителното изражение на Харди. — Видях пистолета. Не зная защо го помня така, като отделен кадър. Не съм имал пистолет. Той беше на земята, до нея. Тя вече беше долу, кълна се.

Дизмъс бе почти изкушен да му повярва.

— Кълна се — повтори клиентът му.

— Добре, Коул, ти се кълнеш. Но да продължим напред. Искам също да поставим въпроса, че, ако не си бил ти, някой друг я е убил. — Харди наистина не мислеше така, но споменаването пред Коул би увеличило доверието на момчето. Сега, докато седеше от другата страна на масата, Дизмъс би се обзаложил с осемдесет процента сигурност, че през следващите няколко дни момчето ще предложи и друг „кадър“ от нощта на злополучния понеделник. И сигурно той би илюстрирал поговорката за едноръкия човек.

— Изненадан съм, че Джеф ти е говорил за мен — Харди му бе казал за сутрешното си посещение в „Кроникъл“.

— И защо?

— Не бях идеалният роднина.

— И аз така чух.

— Тогава... защо?

Адвокатът започна да събира документите си, юридическите си неща, химикалките. Изправи се и внезапно си спомни майката на Коул предишния ден в офиса му, последните й години, вгорчени от болката и вината заради действията на сина й. Дори и ако не бе убил Илейн. Харди го погледна през масата.

— Може би и при Джеф нещата са както при приятеля ти Кълън, Коул. Нещо друго се случва. Хем си в него, хем не си. Разбираш ли какво казвам? Там навън съществува цяла вселена и знаеш ли какво?

— Какво?

— Тя не се върти около теб.

— Мисля, че бях малко груб с хлапето. — Харди чукна чашата си с мартини в тази на Дейвид Фримън.

На теория, той се бе отказал от обедното мартини преди десет години, но винаги правеше изключение в „При Сам“. Минаваше през вратата и там винаги бе старият бар от тъмно дърво, сервитьорите в смокинги, шума на ангажирани хора, които се подсилват с храна за един продуктивен следобед. И внезапно мисълта да не си вземе едно мартини започваше да му се струва ненужен отказ от едно от най-големите удоволствия в живота.

През последните шест години Харди не бе пропуснал и един ден работа заради алкохола и мартинито нямаше да провали този следобед. Така че си поръча — бомбайски сапфирен джин, догоре, много сух, една маслина и лед в изстудената чаша.

Фримън не се поколеба колкото Харди. Дяволите го взели, той изобщо не се колебаеше. Старецът се бе изправил и чакаше на бара, когато пристигна по-младият му колега. Кимна одобрително на поръчката, каза, че иска от същото и вдигна чаша, когато и Дизмъс вдигна своята.

— Сигурен съм, че ще дойде.

Харди намигна дяволито.

— Тогава да прием за силната любов, нали?

— Или за пропускането ѝ, просто за чистата трудност.

И двамата мъже отпиха с удоволствие. Сервитьорът ги информира, че сепарето им ги очаква. Можеха да отнесат напитките си там.

В края на двайсети век „При Сам“ беше популярно място за обед в Сан Франциско и въпреки че малко се бе променило, все още създаваше усещането за частен мъжки клуб, с обществена част за хранене в основното помещение. Страничната стая предлагаше повече уединение, със сепарета край стените, които можеха да се отделят със завеси. Двамата мъже се отправиха към едно от тях.

Макнийл още не бе пристигнал. Можеше и изобщо да не се появи, въпреки че Харди бе оставил достатъчно загадъчно съобщение, за да събуди любопитството му дали пък Мани Галт не се бе съгласил на сделка? Макнийл бе толкова нетърпелив, че се бе уговорил с него предишния ден на зазоряване. Той би искал веднага да разбере, но може и да се зачуди защо адвокатът му не е оставил съобщение. Така че, ако можеше, щеше да се появи на срещата.

Но междуременно имаше доста неща за обсъждане и Дизмъс се опита да не говори развълнувано, докато обяснява на Фримън за поредната неочаквана поява на Даш Logan, този път в неговото дело за убийство. Старият мъж замислено завъртя столчето на чашата си.

— Руска застрахователна измама ли? — Той се бе намръщил. — Звучи като работа, която би му харесала.

— Този тип е навсякъде. Намирам го за доста интригуващо.

— Според мен е по-скоро депресиращо.

— Не чак толкова. — Харди отпи от джина и постави чашата на масата. — Не мога да се отърся от усещането, че ще се появи и около Коул Бърджис.

Фримън въртеше глава.

— Съмнявам се.

— Ще ти предложи един сценарий. Съдията ми каза, че Logan не е бил отзивчив, когато Илейн е отишла да върши работата си като вещо лице. Даш не искал да ѝ покаже папките, които са ѝ необходими. Ако искала да ги разгледа, трябвало първо да ги открие.

— Не го ли нарекох вече кучи син? — промърмори Фримън.

Харди кимна.

— Няколко пъти. Затова на Илейн се наложило първо да се разрови из офиса му и да прегледа всичко. И вероятно е намерила нещо, което не е трябвало да вижда.

Дейвид почти се задави с напитката си.

— Твърдиш, че според теб Logan е убил Илейн заради това?

— Или пък някой от руснаците. Или някой от клиентите му.

— Гледал си прекалено много филми.

— Просто казвам, че можем да използваме факта и да прекараме нашия приятел Даш през тинята. Знам, че това ще направи някои хора на тази маса доста щастливи. — Сви рамене. — Поне можем да

посочим някого, Дейвид. Нещо, за което съдебните заседатели биха иска ли да помислят.

Фримън не беше убеден.

— Не ме разбирай погрешно, Диз, тази идея ми харесва — каза старецът, — но е чиста спекулация. Може да е видяла нещо и може някой после да я е убил заради това. Но не мисля така. Никой съдия не би ти позволил да го представиш в съда.

Харди не успя да продължи спора, тъй като клиентът му пристигна. Когато Макнийл застана пред него в сепарето, бе очевидно, че е едновременно изненадан и недоволен от присъствието на гост на масата, Фримън нямаше конкретна работа там и когато Макнийл осъзна, че не е някой от старите приятели на Дизмъс, който спонтанно е решил да седне и да похапне — не, той искаше да говори за случая на Макнийл! — бизнесменът бе по-близо до враждебност, отколкото Харди някога го бе виждал.

Както винаги в „При Сам“, сервитьорът се появи незабавно. Макнийл видя другите две чаши и си поръча мартини, с водка. Ако не беше тази кратка разсейваща пауза, помисли си Харди, сигурно щеше да си тръгне. Напрежението, на което бе изложен в последно време, клонеше към момента на експлозията. Лицето му бе изпълнено с кръв.

— Може би се опитваш да включиш още някого в делото ми на този етап? Що за глупост е това? Мисля, че ти казах, че всичко е приключило. Край. А каквото и да става, то е поверително.

— Така е, Рич. Дейвид не знае нищо от фактите по самото дело.

— И по-добре да е така.

Фримън не бе склонен да се откаже от намеса и го направи.

— Тук съм, за да си поговорим за едно от моите дела. Не за фактите. За начина, по който протече.

— И си сигурен, че ще ме интересува?

— Да, вярвам в това.

Ядосаното лице на Макнийл не показва признаци на успокоение. Той хвърли поглед към Харди, след това срещна възпалените очи на Фримън, огледа кафявия му костюм, колосаната яка на ризата му, кичурите косми, които излизаха от ушите му.

— Това ме ядоса — каза той. Неочаквано сграбчи завесите и яростно ги дръпна, за да се затворят. — Добре, слушам.

Харди остави стария адвокат да говори и както винаги бе впечатлен от неговата брилянтност. Въпреки че се бе опитал да остави настрана специфичните факти около делото на Рич, му бе споменал това-онова. Противно на него, Фримън разказа историята на своя клиент без изобщо да споменава детайли по делото.

Представлението бе невероятно. Старият адвокат разказа на Макнийл, че е имал клиент, към който са били отправени едновременно криминални и граждански обвинения. Преимущество на едните пред другите. Предложение за отпадане на криминалните срещу финансово споразумение. Най-сетне, името Даш Логан. Приликите с неговото, на Макнийл дело, бяха в *логиката, а не във фактите*. И Харди от своя страна никога не би споменал нищо за Рич, ако Фримън не го бе запознал с всичко, което току-що бе разказал. Когато историята приключи, бизнесменът бе напълно спокоен. Последва продължителна тишина, по време на която сервитьорът се върна, дръпна завесите, донесе напитката на Рич и прие поръчката им за обяд — момици за Фримън, писия за Харди и Макнийл.

— Вино? — попита Фримън. — Какво ще кажете?

— Няма значение — отвърна Макнийл.

— Всичко, освен шардоне — заяви предпочитанията си Харди.

Най-сетне клиентът му се усмихна. Дизмъс реши, че Фримън е гений.

— Да — каза Рич, — идеята е добра.

— Дали някой от вас, господа, е господин Харди?

Той погледна нагоре.

— Да. — Мразеше да го измъкват по време на обед. Вероятно бяха лоши новини, нещо спешно и ужасно. Чудеше се дали не е замесена и Бек.

Сервитьорът беше олицетворение на професионализма:

— Обаждат се от офиса ви. Познавате ли някого в болницата „Сейнт Мери“? Опитват се да се свържат с вас. Оставили сте пейджъра си в офиса, а очевидно и клетъчният ви телефон е изключен.

— Благодаря ви. — Дизмъс използва салфетката. Нямаше нужда от паника. — Веднага се връщам.

Харди последва сервитьора през основната зала до бара. Сега повечето маси бяха празни. Един огромен камион за доставки бе застанал на алеята пред входната врата, закривайки цялата гледка и хвърляйки сянка в помещението. Когато му подадоха слушалката, някаква огромна палета падна отзад със силен трясък. Дори барманът подскочи.

Глицки бе мъртъв. Знаеше го.

Обади се на информация и остави да го свържат за допълнителни трийсет и пет цента. Не вярваше, че ще успее да запомни номера, докато го набере.

— Имате пациент на име Ейбрахам Глицки.

— Един момент, моля. Той е в интензивното. Не съм сигурна, че ще успее да ви се обади. Моля, изчакайте.

Сърцето му се бе качило в гърлото. Изкашля се. Нямаше никаква разлика. Докато изчакваше, в слушалката звучеше мелодията на „Чувства“. Но това съвсем не правеше чакането по-кратко.

Операторката отново заговори:

— Съжалявам, господине, бихте ли повторили името?

— Дизмъс Харди — отговори, изкушен да попита: „А вашето сигурно е Филис?“

— Не — отвърна тя, — на пациента.

— Ейб Глицки. Снощи не беше в интензивното. Беше в стая с друг пациент.

Тя изобщо не му обърна внимание.

— Според компютъра е в интензивното. Не се споменава да е преместен.

— Дали не бихте могли да звъннете до сестринската стая там и да проверите? Може би някой ще си спомни къде са го прехвърлили.

— О, това е добра идея — каза тя весело. — Моля, изчакайте отново. Съжалявам.

Най-после чу звънене. Някой вдигна.

— Глицки. Здравейте.

За момент Харди почувства световъртеж от внезапното облекчение.

— Ти ли ми се обади?

— Да.

— Мислех, че днес имаш всевъзможни изследвания и тестове.

— Това беше сутринта. И всички минаха отлично, в случай че се питаш какво е станало.

— Цял ден не съм мислил за нищо друго — каза той. — Освен сега, когато бях сигурен, че си мъртъв.

— Не съм — отвърна приятелят му. — Но пък някой друг е.

— И кой?

— Кълън Леон Алсоп, доскоро известен кучи син. Диз, още ли си там?

— Да. Как?

— Свръхдоза. Чист хероин. Получил е условно освобождаване — облекчен от собствените си признания — вчера следобед и предполагам, че е решил да се позабавлява и да го отпразнува.

— Как откри това?

— Ридли Бенкс ми се обади. Беше леко разтревожен. Май фактът доста усложнява цялата история около Коул Бърджис, а то си беше каша от самото начало. Ридли хареса появата на Кълън и историята за пистолета, а сега изобщо не му се нрави.

— И с мен е така.

— И аз не мислех, че ще се зарадваш. Затова исках веднага да ти го съобщя.

— Дали той ще поговори с мен? Бенкс?

— Той е обществен служител. Не виждам защо не.

— Може би защото последното ченге, с което говорих, беше отстранено? Това би било една причина.

— Може би ще понесеш неприязънта?

— Или да получа инфаркт, да се покажа слаб и нараним. Като говорим за това, оценявам обаждането, но сигурен ли си, че вече можеш да работиш?

Глицки замълча задълго. След това.

— Може би някой друг я е убил, Диз. Ще разбере.

— Не и ако първо умреш.

— Тогава ще се постарая да не стане така.

Качеството на Фримън, което Харди непрекъснато смяташе за впечатляващо, бе не само че имаше огромен личен арсенал, но и че

беше в състояние да хване най-подходящото оръжие в момента на най-силната му ефективност.

Сега той бе успял да се превърне не само в приятелче на чашка и баща съветник за Рич Макнийл, но дори бе дръпнал завесата, за да ги предпазва.

Когато Харди влезе в сепарето, видя, че Фримън е поръчал втора бутилка „Пино Гринго“ и двамата вече са изпили сериозна част от нея. За около четвърт час те бяха преминали от враждебност към нещо като близост. Макнийл се бе облегал на стената и предишната доматиена червенина се бе трансформирала в розов блясък. Бе разхлабил връзката си и бе разкопчал най-горното копче на ризата си.

Харди се настани до него и си наля малко ледена вода.

— Рич тъкмо ми разказваше една интересна история — каза Фримън. — Познаваш ли Джин Висър?

— Някога беше ченге, нали? Да, въпреки че не зная какво прави в последно време.

— Сега е частен детектив. Няма да познаеш с кого работи.

Харди можеше да си представи. Веждите му се повдигнаха. Той се обърна към Рич.

— Къде го срещна?

Макнийл повдигна чашата си и отпи.

— Дойде при мен в офиса ми миналата седмица. Каза, че върши някаква работа за господин Логан, който не иска да ни види забъркани в много грозни обвинения.

Фримън цъкна с език без знак от развеселяване.

— Можем да отнесем това до адвокатската колегия и съм сигурен, че бих го направил. Съжалявам, Рич, ти продължавай.

Изражението беше извинително.

— Трябваше да ти кажа, Диз. Просто си мислех, че ще е по-лесно да се откажа. Страшно се уморих от всичко това.

— Какво е трябвало да ми кажеш?

Макнийл въздъхна от цялото си сърце.

— Преди петнайсет или осемнайсет години спях... забърках се с друга жена. Секретарката ми. Адски глупаво. — Чисто отвращение. Той отпи от виното. — Все пак го направих. Тя забременя, роди дете. Сали разбра. Беше ужасно, но се съвзехме. Беше ужасно — повтори той. — И момичето, Линда... по дяволите, грешката не беше нейна...

както и да е. Реших да я оставя да си тръгне, платих ѝ от нашите спестявания, помогнах ѝ да започне друга работа...

— И сега тя те изнудва?

Макнийл поклати глава.

— Не, Диз. Но основното нещо, което Сали и аз искахме, е да го скрием от децата. Бях направил грешка и си платих. Повярвайте ми, платих си. Но това не биваше да разруши семейството ни.

— И Висър го е открил?

Кимване.

— Вероятно се е разровил в старата ми работа, за да ми извади кирливите ризи. Имаше слухове, вероятно и възмущение. Напуснах две години по-късно, но хората си спомнят. И сега... — Той безпомощно сви рамене.

— Така че Висър заплаши, че ще каже на децата ти и ще прекара Линда и детето ѝ през всичко това, за да те убеди. — Харди се облегна замислено назад. — Знаеш ли, Рич, не мисля, че от историята ще стане заглавие за първа страница. Имал си авантюра, жена ти го е преживяла, ти съжаляваш.

Макнийл го погледна.

— Знам. И Дейвид каза същото. Просто след толкова време, когато го чух от Висър, знаейки какъв човек е Мани Галт, какво още би могъл да направи... Предполагам, че съм изпаднал в паника.

— Напълно разбираемо — Фримън контролираше момента, а Макнийл се нуждаеше точно от това. — Предложих му той и Сали просто да съберат семейството — може би не внучетата, но поне децата. Трябва — просто, честно и спокойно — да им разкажат всичко. — Той се наведе над масата. — Те ще разберат, Рич, обещавам ти.

— Знам, Сега го осъзнавам. Мисля, че ще разберат.

— Без съмнение.

Макнийл бе поставил ръка на челото си, все едно се опитваше да се освободи от някакво главоболие. Чувствата му сякаш бяха изписани на лицето му всичко щеше да се оправи. Най-сетне той вдигна поглед.

— Значи и двамата мислите, че просто трябва да изчакам?

— Няколко седмици, не повече — успокой го Фримън.

Харди добави:

— Винаги можеш да приключиш. Делото няма да стигне до криминален съд.

— И аз наистина не го искам. По-скоро бих продал сградата.

— Решението ти е правилно — каза властно Фримън. — Никой не би те обвинил. Но нека не говорим за случая преди... нека кажем първи март? Три седмици. Как ти звучи?

Макнийл обмисли предложението му, после кимна.

— Мога да го направя.

Образи, аромати и чувства започнаха да разбиват мъглата.

Коул не можеше да си спомни кога за последен път бе изпитал глад, като изключим нуждата от дрога. Но след сутрешната среща с адвокатата го върнаха в килията му и той осъзна, че е изгладнял. Само преди три часа бе получил хапчетата си, след това четирите филийки бял хляб, чаша мляко, портокалов сок, две наденички и две яйца за закуска, но сега броеше минутите до единайсет и половина, когато щяха да му донесат обяда.

Тъй като бе обвиняем по углавно престъпление, все още го държаха отделно от основната част от обитателите, в нещо като крило с шест килии, по три от всяка страна на общото помещение с размери три на шест метра, което не можеха да използват. Той беше в десния край и имаше само един „съсед“. Мислеше за него като Хосе, татуиран мексикански колос, който запълваше цялото си време с правене на лицеви опори и гледане на обществената телевизия, която беше пусната по шестнайсет часа в общото помещение. Сега вървеше някаква игра и Коул постоя до решетките, докато започнат рекламите и се отказа. Хосе отново правеше лицеви опори и Коул го погледа малко, преди да реши, че това няма да е най-лошият начин да си прекара времето. Направи десет, преди да усети известно затруднение. На дваайсетата бицепсите и гръдните му мускули започнаха да крещат от изтощение. Надзърна и видя, че Хосе все още методично подава глава и леко се навежда настрани, за да следи телевизора.

Коул легна на студения бетон, за да си поеме дъх. Мразеше това, в което се бе превърнал.

Картината, която премина през съзнанието му, дори не беше спомен. Можеше да затвори очи и да си представи усещането, че е на шестнайсет — сякаш бе вчера. Той и Стив Полачек в техния гараж. Бяха се обзаложили на дваайсет долара кой първи ще вдигне тежест

колкото теглото си. Коул бе шейсет килограма. Полачек бе с три килограма по-тежък и това го поставяше в по-неизгодна позиция.

За момент си спомни, че *загриването* им беше петдесет лицеви опори. Петдесет! Не можеше да се сети кой спечели баса дали някой от двамата бе вдигнал теглото си. Вероятно и двамата — тогава бяха такива.

Но си спомняше гаража. Никога не спираха коли в него, дори и през зимата. Само инструментите на баща му на стената, работният тезгях, масата за пинг-понг в средата. Велосипеди и кънки, ски и топки и спортна екипировка навсякъде. Доста добра семейна обстановка, преди баща му да умре. Сестра му Дороти тренираше с него през цялото последно лято, преди да замине за колежа. Когато тя се прибра през коледната ваканция, ходиха на ски крос от Демойн до град Айова.

Коул повдигна бузата си от земята, постави ръце под раменете си и се повдигна. Този път дори първите няколко лицеви опори бяха трудни. Осем.

Обръщайки се на една страна, той седна и издърпа дюшека си от бетонното легло на пода. Претърколи се отгоре, хвана ръце зад главата си и се опита да направи коремни преси. Преди време наистина бе добър в това — правеше шейсет в минута. Полачек не можеше да го достигне.

Отново започна бързо. И отново бързо отпадна, но се насили да продължи до петнайсет и после до дваисет. Не можеше да приеме помалко от дваисет, въпреки че при последните две усещаше как нещо в него се къса. Но го направи, а после се завъртя настрани, далече от Хосе, задъхвайки се за глътка въздух и затвори очи.

Трясването на външната врата на общата стая го накара да скочи. Коул бе задрямал през дваисетте минути, в които на затворниците се позволяваше сутрешна разходка в общата стая. Двама пазачи с колички носеха таблите с обяда и тропача по външната врата.

— Върнете се по стаите, момичета!

Когато всички се прибраха в килиите си, пазачът набра кода си на кутията отвън и вратите на килиите се заключиха. Като видя дюшека на пода и Коул, седнал с кръстосани крака отгоре, пазачът, който разнасяше подносите, не можа да се въздържи от малко остроумие:

— Пикник ли си правиш, Алиса? — попита той. — Денят е чудесен за това. — Той хлъзна подноса под вратата.

Коул едва го чу, пък и не го интересуваше.

Ерик беше социалният работник, който раздаваше хапчетата. Той се спря пред вратата. Това беше първата доза, която Коул му бе казал, че ще пропусне — ще вземе обичайната за вечеря — и Ерик искаше да се увери, че момчето не е променило идеите си. Но не беше.

След това, най-после, храната. Ако Коул бе смятал, че преди е изпитал пристъп на глад, усещането бе нищо в сравнение с момента, в който пълните чинии затворническа храна бяха пред него. Всички ястия досега включваха четири филийки бял хляб и четири кубчета масло. Маслото беше меко и той го взе и го постави цялото в устата си. Докато дъвчеше, погледна надолу към таблата.

Днешният му обяд се състоеше от два дебели шницела със сочна гарнитура от грах, моркови и измачкани домати и още по-сочни консервирани праскови в пластмасова купа, мляко и две шоколадови бисквити.

Хлябът бе оставен. Коул се нахвърли толкова стремително върху шницела, че счупи пластмасовата си виличка. Нямаше значение. Взе лъжицата, наряза още няколко хапки и започна да вкухва, да опитва — изкушен от бъдещия спомени аромат на соса, да си спомня.

Кухнята на Полачек. Зимен ден, късно следобед, навън е снежно. Закуска след училище, преди да отидат на хоккей. Майката на Полачек налива претоплен сос върху хляба и студения шницел.

Полачек. Не беше се сецал за него от години и сега започна да се чуди къде ли е някогашният му най-добър приятел. Със сигурност не и на подобно място. Вероятно имаше работа, а може би дори и семейство. Полачек с хлапета? Само си представи!

През последната година бяха престанали да бъдат приятели заради дрогата — тогава марихуана. Полачек бе убеден, че тя убива. Не искаше да има нищо общо. Така че Коул започна да се мотае с други момчета — Рийс, Боу, Нилсен, Пардучи.

Боу беше най-добрият сред тях. Дори бе приятел с Полачек преди — също като Коул. Добри ученици в средното училище, Малката лига, Скаутите. След това, когато бащата на Коул почина и Коул се опитваше да се справи с мъката, Боу първи се отзова. Без съмнение имаше добри намерения — такъв си беше Боу, — опитваше

се да накара приятеля си да се почувства по-добре, след като сестра му е заминала в колежа, а баща му си е отишъл. Хей, животът не е лесен. Хората имат нужда да се смеят, да се извисят, да забравят за себе си. След смъртта на баща си се бе превърнал в невероятен лентяй.

— Марихуана, трева. Хайде, Коул, това е напълно безвредно. Марихуаната не е убила никого.

Сега Боу беше мъртъв от четири години.

Полачек няколко пъти се опита да го спре, идваше в дома му, притесняваше се колко се е променил довчерашният му приятел.

Така ли? Ами, хората се променят. Коул не бе пристрастен. Можеше да спре винаги, когато поиска. Другите момчета — Рийс, Нилсен, Пардучи — майка му се виждаше с техните. Последното, което чу, беше, че Рийс е станал ченге. Знаеше, че Нилсен работи за „Дженеръл Мотърс“. Пардучи все още играеше баскетбол, втора година в лигата и можеше да стане доста добър.

Докато топеше соса, си каза: „Не пристрасти никого от тях. Дори и мен. Не и марихуаната“.

Още един спомен — последния път, когато видя Полачек. На купон в Нотр Дам. Той се бе отказал след първия семестър и майка му го изпрати да види стария си приятел. Скритото послание беше, че може би ще разбере колко добре се справя Стив и ще си промени поведението. Скрито като бомбичка с боя.

Но беше отишъл. Коул изобщо не се смяташе за наркоман. Това е развлечение, нищо повече — единственото, което познаваше в момента, постоянно дрогиране. Но вече не можеше да се откаже.

Бе шокирал Стив, който вече бе станал член на студентска организация, в алигаторската си риза, пиещ бира, танцуващ. Толкова *несъзнаващ*, толкова наивен. Докато Коул тази вечер беше нещо като...

Там беше и онова момиче, не ѝ помнеше името. По това време вече бе на кокаин, винаги, когато можеше да си намери, продаваше по малко да си покрие разходите. Така че двамата с момичето бяха в банята на горния етаж. Бяха си направили пътечките, когато някой се появи и веднага след това Полачек — бесен, но спокоен, говореше нещо за това, че е *гост* и обижда приятелството им. Коул трябваше *веднага* да напусне! В тяхната къща не можеше да има кокаин. Колежът щеше да ги арестува. Да загубят квартирата си.

Коул сега беше във висините — половината от удоволствието бе отлетяло, понеже са го стреснали по време на унеса си.

— На кой му пука за това, Стив? За всичко това? — Той викаше насреща му.

— На всички тук, Коул. На всеки, който се опитва да живее.

Полачек, смотанякът. Не го бе видял повече, прав му път. И въпреки това беше най-добрият приятел, който някога бе имал.

— Хей, Алиса! Свърши ли? Какво има? Да не са ти сложили прекалено много пипер?

Преди десет години, когато Шарън Прат бе общински надзорник, тя бе лобирала да се направят малки промени в законите на града, свързани с бизнес обявите в общинските вестници. Преди това, ако искаш да напишеш заявление за Измислено бизнес име, да кандидатстваш за Разрешение за продажба на алкохолни напитки, Съобщение за закриване или каквото и да било друго юридическо съобщение, законът изискваше да публикуваш тази информация във вестник, който има продаваем тираж поне сто и петдесет хиляди.

Шарън бе убедила другите надзорници, че законът нечестно дискриминира по-малките и насочени към различните общности вестници, които се развиват в града и които не могат да се възползват от този доста благодатен пазар. В резултат на усилията ѝ, законът се бе променил и позволяваше пускането на съобщения във вестник, който *излиза от печат* поне в десет хиляди копия. От тях най-известен на английски беше „Дейли Демократ“.

Практическите измерения на промяната в закона се изразиха в това, че направиха милионер Чад Лейси, издател на „Дейли Демократ“, приятел и политически поддръжник на Шарън Прат. Изведнъж общинският бюлетин на Лейси, който се разпространяваше безплатно по улиците или бе разхвърлян от минаващи автомобили най-вече в района Хай-Ашбъри, изведнъж получи почти 300 000 долара годишно само от парите на града. Сега Лейси можеше да си позволи да плати на няколко известни гост журналисти и да наеме репортери на пълен щат. С новото влияние на вестника, той започна да се разпространява в още няколко района на града — Сънсет, Ричмънд, Туин Пийкс. „Дейли Демократ“ стана първият градски свободен вестник.

Тиражът му се повиши до двайсет и пет хиляди и той се утвърди като глас на народа — унижените, пренебрегваните — и на политическите приятели на Лейси и Прат. Преди останалите вестници да разберат какво става, „Дейли Демократ“ бе написал статия от пет хиляди думи за трагичния тормоз над безсилния и забравен от закона гражданин на име Мани Галт, който бе вярвал на своя хазяин, бе му

платил в брой наема за няколко месеца, за да отиде да се погрижи за умиращата си майка. Върнал се от своето милосърдно пътуване, само за да открие, че е изхвърлен от постоянното си жилище при очевидна липса на човечност и заради градските закони за наемите от лакомия, порочен и безсърдечен предприемач Рич Макнийл. Бяха пуснали снимка на бедния Мани на първата страница — той изглеждаше много тъжен и отчаян, седнал на мотора си.

Сега Шарън Прат бе изправена до бюрото си и толкова яростно набираше номер на телефона, че цялото писалище се тресеше. Бе включила говорителя, така че гласът ѝ да гръмне, когато отговорят.

— Искам веднага да говоря с господин Лейси. Да, лично е. — Това беше техен код — Прат не би се обадила в „Дейли Демократ“ от свое име и да изглежда все едно дава заповеди на издателя. Това би имало фатално въздействие върху доверието на нейните обективни избиратели. Тя нетърпеливо изчака, като си поглеждаше часовника.

Бе изминала по-малко от минута.

— Ето ме — каза Лейси. — Как си?

— Не съм добре, Чад. Изобщо не съм добре.

— Какъв е проблемът?

— Проблемът? О, я да видим. Може би фактът, че миналата седмица говорихме преди речта ми в Общинския клуб. Спомняш ли си?

— Шарън...

— Помниш ли как ми изказа убеждението си, че това решение за смъртно наказание, което оповестих, ще получи много положителни отзиви, издателско покритие, нещо такова?

Лейси не отговори.

Прат си пое дъх и смекчи тона.

— Освен това забелязах, че ти твърде очевадно замълча, докато колегите ти в „Кроникъл“, и по-точно Джеф Елиът, доста се посмяха за моя сметка. — Тя взе слушалката и заговори още по-умерено. — Със сигурност не искам да ти казвам как да ръководиш вестника си, Чад, но бях останала с впечатлението, че си от моя лагер. Да не би да съм те обидила по някакъв начин? Ако е така, съжалявам, но ние очаквахме да направиш някаква крачка.

Областната прокурорка чу въздишката му по линията.

— Ами, имахме някои проблеми, Шарън. Предполагам, че скоро щях да ти се обадя.

— С какво? Какви проблеми?

Издателят замълча.

— Ами, честно казано, някои от моите репортери... както знаеш, Шарън, през последните години не бяхме от лагера на привържениците на смъртното наказание.

— Нито пък аз, Чад. Но този случай е специален.

— Знам, че е така, Шарън. Аз съм на твоя страна. Проблемът е, че ни е много трудно да си представим какво му е специалното и какъв акцент да поставим върху него. Аз лично скъсах първата статия, която получих по въпроса. И знаеш ли защо? Защото звучеше доста като *Градски клюки* на Джеф Елиът.

— Чия е била? Човекът, който я е написал, работи за теб, нали? Ако не пише каквото искаш, очевидно трябва да вземеш някакви мерки.

— Човекът няма значение. Той е добър репортер и беше изцяло на твоя страна. Просто това не му харесва, нищо повече.

Праг потърка устната си, откъсна парче попивателна от чекмеджето на бюрото си и започна да попива въображаемо петно върху полата си.

— Имам идея, Чад — каза тя. — Защо да не направим ексклузивно интервю, ти и аз, насаме. Ще поставим акцента върху това, че като цяло смятаме смъртното наказание за погрешно, но то е единственото лекарство за престъпление от омраза като това. Несъмнено става дума за престъпление от омраза. И аз вярвам, Чад, че подобно престъпление изисква кърваво отмъщение.

Тя можеше почти да се закълне, че чува как мозъкът му мисли.

— Това би свършило работа — каза най-сетне издателят.

— Дяволски си прав — отвърна Шарън. — Двамата с теб можем да го *накараме* да проработи. *Трябва* да проработи.

Предполагаше се, че Трея трябва да започне проекта на господин Джекмън — проблемът *Грейсън* — в понеделник сутрин, но фирмата бе затворена, за да могат служителите да присъстват на заупокойната служба на Илейн. След стреса около колапса на Глицки тя не можа да

събере сили да отиде на работа за останалата част от деня. Знаеше, че при други обстоятелства това щеше да бъде непростимо. Сама не би си го позволила. И като капак на всичко, времето, което бе прекарала вкъщи, беше абсолютно непродуктивно. Сега бе сряда следобед.

Поне господин Джекмън изглежда я разбираше, но младата жена се чувстваше ужасно. Предишния ден бе отишла в офиса, но бе работила само шест часа, изцяло върху *Грейсън*. Господин Джекмън беше прав, това бе най-скупната камара от цифри, с която се бе занимавала. След безсънната понеделнишка нощ, изобщо не бе почивала и най-сетне осъзна, че ако смята тази вечер да мине през болницата при лейтенант Глицки — което след постъпката си смяташе за священ дълг, — щеше да се нуждае от поне малко отдих. Затова отново си тръгна по-рано от офиса.

Тази сутрин бе пристигнала с нова решителност и влезе направо в стаята на сътрудниците, която бе работното ѝ място по новия проект — седемдесет и четири кутии с картончета, запълнени с данни, бяха натъпкани по стените, в библиотеките, навсякъде. Продължи оттам, където бе спряла предишната вечер — на третата папка от първата кутия.

Не можеше да го направи.

След четири и половина часа Трея се надяваше да е свършила полезна работа за двайсет минути. В дванайсет и половина провери часовника си, погледна разпилените пред себе си листове и стана от бюрото си.

Секретарката му бе отишла на обяд и бюрото на пазача на портите стоеше изоставено. Вратата беше леко откряната. Тя го чу да разговаря по телефона. Разговорът клонеше към приключване и затова потропа на вратата и я откряна още малко.

— Господин Джекмън? Извинете? Можели за момент?

Той вдигна изненадано поглед. Ръката му все още бе на телефона, но сега се спря и върна слушалката върху вилката.

— Госпожо Гент? Какво бих могъл да направя за вас? Как вървят нещата с *Грейсън*?

Младата жена си наложи да бъде твърда и му каза истината — че не е проблемът в проекта, а в нея. Че е губила времето на фирмата през последните няколко дни и след като той бе толкова мил с нея... Старшият адвокат я спря и попита:

— Какво наистина ви безпокои?

Трея си пое дълбоко въздух и го погледна.

— Че сякаш не мога да се съсредоточа върху нищо. Освен Илейн. — Останалото — Глицки и чувствата ѝ — не беше необходимо да се споменава. Продължи: — Разговорът, който проведохме миналата седмица с вас за нейните врагове и че вие знаете за някои от тях. — Отново спря, сведе поглед към ръцете си, върна го към него и му каза, че е отишла да види Глицки в болницата. — Почувствах, че по някакъв начин съм предизвикала това.

— Кое? Инфаркта му ли?

Кимване.

— Знам, че звучи странно. — Тя сви рамене. — Просто исках да се убедя, че е добре.

— И добре ли беше?

— Така изглеждаше. — Всъщност чудесно, но тя само повторно кимна. — Но все още е притеснен за делото.

Лицето на Джекмън стана сериозно.

— Каза ли защо? Спомена ли някаква причина?

Младата жена се замисли какво бе казал Глицки — че сякаш Илейн най-после разговаря с него — и знаеше, че такава комуникация е невъзможна.

— Нищо конкретно, но причината е изцяло обвързана с признанието на Коул — смята, че има вътрешни противоречия и може би е неприемливо.

— Дотолкова, че е напълно невалидно ли? Не просто неприемливо, но и невярно?

Тя сви рамене.

— Не зная.

Старшият адвокат вдигна глава в очакване.

— А какво мислиш ти, Трея?

Тя не го бе избистрила напълно, въпреки това сметна за изкушаващо, че такъв ветеран като Глицки ѝ бе повярвал достатъчно, за да се осланя на нея.

— Мисля, че делото си струва да бъде приключено.

— И това няма да стане в полицията? Нито с Глицки?

Трея все още отказваше да се предаде. Позицията на Глицки като лейтенант на отдел „Убийства“ беше част от силата му и тя не искаше

да я подрони. Затова заговори по-умерено.

— Ами, нали знаете. Имат задържан, който е обвинен в престъплението... — Тя остави заключението недоизказано. — В случая той разследва нещата самостоятелно.

— Изключва всички останали възможни заподозрени, освен Бърджис? — Джекмън се залюля на стола си зад бюрото.

— Да. — Младата жена се поколеба, наведе се напред.

— Което ме води до това, което исках да кажа.

Той зачака.

— Аз съм вероятно най-добрия източник на информация за това, върху което е работела Илейн.

— И какво означава това?

— Мисля, че бих била от полза за разследването, ако лейтенантът се заинтересува.

Джекмън пое дълбоко дъх.

— Да се заинтересува от какво по-точно? — попита внимателно той.

— Ако ми позволите да кажа, сър, Илейн бе един от най-добрите служители на фирмата. Според мен е от най-голям интерес за всички нас да се уверим, че убийството ѝ няма да остане неразрешено.

— От най-голям интерес за фирмата — повтори Джекмън. — Как по-точно?

— Коул Бърджис ви отне нещо, сър. Лейтенантът не иска той да си тръгне с него, а не вярвам и вие да искате това.

Тя знаеше, че е уцелила най-точната струна. Някой му бе откраднал нещо, част от това, което бе издигнал от нищото, и старшият съдружник не би позволил на такъв човек да се измъкне. За момент очите на шефа ѝ бяха изпълнени с напрежение и осъзна, че сега нещата бяха станали лични — по някакъв начин го бе накарала да го осъзнае.

— Направи това, което трябва — най-сетне каза той. — Бил ще го отбележи.

Трея се изправи. Работодателят ѝ също стана от стола си и заобиколи бюрото. Сега стоеше на около крачка от нея. Тя погледна нагоре към лицето му.

— Това, което ме притеснява — каза плахо младата жена, — е, че дори не знаех, че тя има врагове. Знаем, че двете си споделяхме. Мисля,

че би ми казала.

Джекмън се отдръпна крачка назад, скръсти ръце и се загледа в нещо над дясното ѝ рамо.

— По-скоро съперници. Тя имаше силна воля и жизненост. Искаше своя път и го имаше. Хората я ревнуваха, мислеха я за студена и арогантна. Че тя не е осъзнала тази реакция — дори и ако самите хора са я имали — само прави нещата по-лоши. Може би дори ти си изпитала нещо подобно? Дори и във фирмата?

И, разбира се, той беше прав. Трея призна истината в думите му с лека усмивка.

— Знам, че тя можеше да дразни хората с поведението си, така че, в този смисъл да, имаше врагове. — Изражението на Джекмън внезапно стана ледено. — Аз бях един от тях.

Почти се бе стъмнило и Ридли Бенкс беше на мястото на същото убийство, където бе извикан малко след зазоряване.

Бе прекарал напрегнат ден, влагайки огромна концентрация в разследването на място, като през последните десет часа свърши работа, за която обикновено би му трябвал месец. Резултатите бяха смесени, както почти винаги при убийство. Но те, по негово мнение, бяха и изключително провокативни.

Жертвата бе открита мъртва в стая 412 на хотел „Екселсиор“ на Шестнайсета и Мишън. Независимо от името си, „Екселсиор“ не беше хотел в пълния смисъл на думата. Често пъти клиентите наемаха стаи за седмица или месец и имаха навика да плащат основно в наркотици, но също и със секс, алкохол, дрехи или пари.

В момента нямаше гост, който да се е регистрирал в стаята, където бе тялото на Кълън Леон Алсоп. Когато то бе намерено, вратата не беше заключена. Освен това, екипът от отдел „Убийства“ още при пристигането си не срещна особени трудности при идентифицирането му — портфейлът му издуваше задния джоб на дънките, с които все още беше обут. У него бе и заповедта за освобождаване от затвора и документите за пускането под гаранция, натъпкани в предните джобове. Така че това беше Кълън. В списъка с дежурствата стоеше името на Ридли, който незабавно бе извикан.

Инспекторът прекара няколко часа в хотелската стая, зададе въпроси на следователите. След това реши, че ще е добре да изчака пристигането на Джон Страут. Искаше да поговори със съдебния лекар, преди нещата да са стигнали далече. Въпреки че хората умираха прекалено често от свръхдоза хероин в този град — особено в този район — в случая имаше прекалено много съвпадения, за да се понрави на Ридли.

Сержантът в екипа бе на мнение, че с Кълън е имало още някой и после, когато е разбрал какво е станало, съвсем логично е изчезнал. Той обаче бе изненадан, че е оставил пакет с доста солидно количество бял пращец на малката масичка до леглото. За всеки наркоман drogата

бе много по-ценна от злато. Независимо от случилото се в стаята, сержантът за първи път виждаше такова огромно количество изоставен наркотик. Освен това Кълън имаше шестстотин петдесет и четири долара в брой, две цигари марихуана и кибрит от бар, наречен „Юпитер“, натъпкани в другия преден джоб на панталоните му.

Страут пристигна, както винаги внимателен, но услужлив. След като разгледа тялото, направи аутопсия и провери останалите юридически улики, свързани със случая, лекарят можеше да изрази становището си за официалната причина за смъртта. Преди това, Страут не трябваше да бъде принуждаван да бърза. Той нямаше и намерение да прави каквото и да било официално предположение, преди да анализира фактите. Но си бе извадил няколко неформални заключения, които можеше да сподели с инспектора по убийствата, за да го насочи в разследванията му.

Първото беше, че останките по плика изглежда бяха от необичайно чист хероин, вероятно почти непримесен Китайски бял хероин. Страут каза на Бенкс, че ако той е представителен за последната дрога по улиците, биха могли да очакват най-малко шест свръхдоза през идните два дни. Нито Страут, нито екипът инспектори бяха забелязали никакви следи от борба и това, съчетано с вероятната причина за смъртта, накара Страут да реши, че най-вероятно е свръхдоза. Случайно самоубийство, а не убийство.

Бенкс не можеше да се отърси от усещането, че съдебният лекар греши.

През следващите два часа ченгето разговаря с всеки, който е бил в сградата и който не бе успял да избяга, преди да се разчуе за пристигането на полицията. От двайсет и седемте души, които разпита, четиринайсет признаха, че са познавали Кълън поне по физиономия, но никой не го бе видял да влиза в сградата. Не са знаели и че Кълън е бил в сградата през нощта.

„Управителят“ беше беззъб петдесетгодишен гном с лимоненозелен халат за баня и кубинки. Нямаше представа как горкото момче е влязло в стаята. Тя била свободна. Виждате ли? Ключът все още бил при него. Мъжът бе много по-ангажиран от идеята да бъде компенсиран от града за наема на стаята, докато полицията я държи заключена като място на престъпление, отколкото от смъртта. Управителят не бе чул или видял нищо необичайно през последните

два дни. Разбира се, той би казал абсолютно същото нещо, дори и да бъде извикан да свидетелства на Второто пришествие.

През следващите четири часа Ридли първо се обади в болницата на бившия си наставник Глицки. След това, проклинайки се за всичко, което е и което бе правил през последните десет дни, той се върна към началото и си спомни за кибрита от „Юпитер“. Въоръжен с неясна снимка, полицаят пристигна в бара около два и половина и пет души, сред които барманът, адвокат, частен детектив и двама случайни пияници, разпознаха лицето на Кълън. Да, момчето бе ходило там, бе изпило няколко чашки, изглеждало нетърпеливо, но не създадо проблеми.

Ридли бе щастлив да попадне на свидетели, които са склонни да сътрудничат. И петимата бяха услужливи, седнаха в кръг около него на бара и се опитаха да му помогнат да свърже фактите. Адвокатът и частният детектив — Логан и Висър — бяха сигурни, че са си тръгнали преди жертвата, така че не можеха да кажат кога е излязъл, другите трима свидетели стигнаха до заключението, че Кълън е напуснал малко след здрачаване.

Сега Ридли беше там, откъдето бе тръгнал, на улиците около „Екселсиор“. Той си съблече ризата, развърза обувките си и зае отпусната поза. След половин час се сприятели с мъж, който го упъти към един от близките пласьори, Деймиън, който бе паркирал на алеята на около пресечка от „Екселсиор“ и продаваше пакетчета хероин със странни имена от своя блестящ буик „Скайларк“.

След още пет минути уличните светлини, които работеха, се задействаха. Ридли се огледа, за да бъде сигурен, че никой не го наблюдава. Той бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади пистолета и значката си и тръгна към колата.

— Имаш късмет, боклук такъв — каза той, — аз съм инспектор в отдел „Убийства“. Излез бавно навън.

Отстъпвайки назад, за да може да се отвори вратата, Ридли едва не получи инфаркт. От дясната му страна, над черния капак на буика, стоеше още един скитник — лицето му в мъждивата светлина беше смътно познато. Той също имаше пистолет в едната ръка. В другата протягаше значка. И се усмихваше заплашително.

Деймиън бе стъпил с единия си крак на алеята, когато другият мъж скочи напреде една огромна крачка. Сграбчвайки го за яката,

просякът полицай го изтегли набързо от колата и го хвърли на земята.

— Хей, човече — изскимтя Деймиън. — Дрехите ми, внимателно.

И двамата мъже държаха пистолетите си насочени към пласъора.

— Деймиън, Деймиън, Деймиън — зацъка съчувствено скитникът със значката. — Някои хора просто никога няма да се научат. Мозък ли ти липсва, това ли е проблемът? Или може би е дефектен? След цялото това време не можеш ли да разпознаеш ченгетата? Не сме ли се среща ли достатъчно? — той обезсърчено поклати глава. — Кълна се, разочарован съм.

Странният скитник погледна към Ридли, като продължаваше да протяга значката си, за да избегне недоразумения. След това отново се обърна към Деймиън, който още беше на земята.

— Този мъж тук — каза той, сочейки Ридли, — е инспектор Бенкс от отдел „Убийства“. — Усмихна се и каза през рамо. — Йън Фолк. Наркотици. Опитах се да те настигна на излизане от „Юпитер“, но ти беше прекалено бърз. Извинявай, ако току-що съм те стреснал.

Ридли започна да се съвзема, най-сетне разпознавайки Фолк като един от пияниците в „Юпитер“. Разкри го и го направи пълен глупак.

— Ще го преживея.

— Е, какво, момчета, сега ще се разцелувате ли или какво?

Фолк отново му се усмихна и заговори превзето:

— Ако искаме, Деймиън. Всъщност, смятаме да направим всичко, което поискаме, и имам усещането, че инспектор Бенкс желае да ти зададе няколко въпроса. Прав ли съм, инспекторе?

— Напълно.

— Ами, ще трябва да попитам адвоката си. Не съм извършил убийство.

Бенкс намигна обезсърчаващо на Деймиън.

— Не съм споменавал за подобно нещо, нали?

— Ето какво ще ви кажа — намеси се Фолк. — Сега отивам да се обадя по телефона на един приятел и междувреме ще ви оставя да се поопознаете. Как ти звучи, инспекторе?

Половин час по-късно Деймиън напусна алеята на път към центъра на задната седалка на патрулна кола. Инспектор Бенкс и Фолк

му махнаха за довиждане, след това се облегнаха на капака на буика в очакване на полицейски камион, който да издърпа автомобила. В момента и двамата се смееха на случката.

— Ти си дяволски късметлия, че не скочих върху теб там, където стоеше — каза Бенкс.

— Знам, Осъзнах го с около секунда закъснение. Просто възможността изглеждаше прекалено добра, за да я изпусна. Мразя този малък червей. Не съм го виждал от две години.

— Как разбра къде отивам?

— Ти каза „Екселсиор“. Свърхдоза. Предположих. Отраснал съм тук, затова не се мотая много наоколо, но те видях и реших, че ще е забавно да пообиколя стария квартал. И, както знаеш, попаднахме на Деймиън.

Ридли формулира отговора си внимателно, опитвайки се да не настъпи в територията на приятел полицаи.

— Не ми беше много трудно да го открия, както знаеш.

— Не, предполагаме, че на новак сред нас му отнема около половин час да попадне на някой от тях. След това ги оставяме на мира.

— Но ти буквално го нападна.

— Това беше просто за майтап, инспекторе. На този квадратен километър имаме около двайсет като Деймиън. Те само държат пакетчетата, не си заслужават главоболията. Единствената им вероятна стойност е да ни отведат до източника, а дори и на това следващо ниво... — Той сви рамене. Беше страшно, но си бе истина. Всеки полицаи знаеше, че арестуването на междинните звена в най-добрия случай бе нещо като спирачка и предупреждение за всички останали. Между Деймиън и неговия най-последен доставчик когото пласъорът ни кога не бе виждал, нито познаваше, а можеше дори да не е чувал името му имаше вероятно от шест до десет посредници, като всеки си получаваше парите и разваляше продукта. — Ти искаше нещо от него. Реших, че ще успея да го склоня да бъде по-услужлив. Откри ли това, което търсеше?

Беше ред на Ридли да свие рамене.

— Трудно ми е да повярвам, че застрахователните агенти ми казват истината. А Деймиън не успя и колкото тях.

— Какво искаше да разбереш?

— Дали има нещо ново и свръхчисто на улицата. От това е умрял моят човек.

— И какво каза Деймиън?

— Каза не. Същата дрога както винаги. Гарантирано. Знаеш ли, трябва да ти призная, че не мога да повярвам, че слагат нови имена на този боклук. Онези пакетчета, които Деймиън носеше у себе си. Райски унес. Господи!

— Разбира се. Има страхотни измишльотини. Нирвана. Китайски сън. Смолисти бебчета. Но твоят човек е имал нещо друго, така ли?

— Съдебният лекар каза — разбира се, неофициално, — че смята, че наркотикът е почти чист. И не беше в никаква опаковка, просто обикновен плик. Фолк свали петата си от бронята и направи няколко крачки. Застана на място няколко секунди и кимна с глава, сякаш бе стигнал до някакво заключение.

— Ето затова тръгнах да те търся, след като излезе.

— Защо?

— Защото вървя по дирите на нещо около „Юпитер“. Има много кокаин около този бар. И тъй като посетители те са най-вече от юридическите среди, хората ще искат мястото да се разчисти, преди да се разчуе. Ясен ли съм?

— Да.

— Добре тогава. Вчера си прекарвах един ленив следобед и твоят човек, Кълън, влиза, точно както всички казахме днес. Но изобщо не беше малко нетърпелив — той буквално се тресеше. Изпил е бирата си наполовина и се изправя и отива в тоалетната. Две минути по-късно един от днешните частният детектив, Висър? — става и също отива в тоалетната. Но аз съм бил там, в тоалетната има само една мивка и един писоар и двамата останаха вътре десет минути, честна дума, преди Висър да излезе пръв и да седне в сепарето си. Разбира се, това е „Юпитер“ в късния следобед и никой не обръща внимание. Освен мен.

— И какво стана после?

— Не и това, което вероятно си мислиш. След една минута излезе и твоето момче, Кълън Леон Алсоп. Сега той е олицетворение на спокойствието. Сяда и си довършва бирата и пие втора, когато Висър и приятелчето му адвокат си тръгват.

Ридли поклати глава.

— Сигурно съм пропуснал нещо. Не беше кокаин. Беше хероин.

Но Фолк бе надушил нещо.

— Както и да е — каза той. — Висър беше там вътре и му е дал нещо. А тази сутрин момчето е мъртво, нали? Не се бях сетил за това, преди ти да дойдеш и да задаваш въпроси, но след като видях лицето на хлапето, в ума ми нещо прещрака, нали знаеш?

— Знам усещането — отвърна Ридли. — В момента чувствам същото.

— Сносен юридически ум? — подсвирна впечатлена Франи. — Дейвид наистина ли каза тези думи?

— Всяка една и в този ред.

Зад бара на „Шамрок“ Моузес Макгайър подхлъзна към зет си халба с черно питие — наполовина „Бас“, наполовина „Гинес“.

— Подмазва ти се — намеси се Моузес. — Обзалагам се, че в следващите няколко седмици ще ти повиши наема. Само гледай.

Но Харди клатеше глава.

— Това беше искрен комплимент. Трябваше да го чуеш. Съмнявам се, че дори е осъзнал, че го е казал.

— Нали говорим за Дейвид Фримън? — каза равно Франи. — Щом го е казал, значи го е осъзнал.

— Безсрамно ласкателство — отвърна брат й. — И дори не е чак толкова добро.

Дизмъс отпи от халбата си.

— Моуз, веднъж чух Фримън да казва, че мисли, че Оливър Уендъл Холмс не е чак толкова глупав. Ако най-големият юрист, който тази страна е дала, не е чак толкова глупав, а аз имам сносен юридически ум, виждаш къде ме поставя.

— Поне на една линия с Върховния съд — заяви Франи.

— Не мога да чакам.

— В списъка за повишаване на наема е по-вероятно. — Моузес не трябваше да бъде убеждаван. — Тази вечер не бих отишъл на скъпо място. Ще имаш нужда от парите.

Това беше Вечерта за излизане. Обикновено не ходеха в „Зала Секвоя“ на Клифт и после в Чарлз Ноб Хил. В една типична сряда се срещаха — Харди от центъра и Франи от дома им на Трийсет и четвърто авеню — в „Литъл Шамрок“, на средата на пътя, на Девета и Линкълн. Изпиваха по нещо на бара, като обикновено Моузес бе зад него, и отиваха на вечеря, където им подсказеше настроението.

Една млада двойка се бе настанила на бара до предния прозорец и Моузес отиде да вземе поръчката им. Харди покри ръката на Франи

със своята, стисна я леко, погледна извинително и хвана пейджъра на колана си.

— Съжалявам. Мислех да го оставя в колата.

— Но сега, след като не си го направил... — Съпругата му бе свикнала — постоянните прекъсвания винаги бяха нежелани, но бяха престанали да им обръщат внимание. Когато стигнат до мястото, където решат да вечерят, ще му напомни да си свали пейджъра и да го остави в гардероба. Но сега постави ръката си върху неговата и го целуна нежно по бузата. — Всичко е наред, върви.

Той използва телефона зад бара, като си помисли, че е последният работещ апарат с шайба в Калифорния. Номерът, на който трябваше да позвъни, не му беше познат на пръв поглед и това само по себе си бе малко необичайно — юридическият ум на Харди може и да беше просто сносен, но имаше отвратителна памет за телефонни номера, а този му се струваше нов.

— Бенкс — чу той. — Отдел „Убийства“.

— Инспекторе. Тук е Дизмъс Харди. Благодаря, че се свърза с мен.

Гласът не беше ентузиазизиран.

— Със сигурност. Опитвам се да отговарям на обажданията. Какво мога да направя за теб? Каза, че лейтенантът... — Той не довърши изречението.

— Говорих с Ейб следобед. Той твърди, че може би тази история с Кълън Алсоп е свързана с Илейн. С Коул Бърджис.

— Може би. — Гласът вече не бе приветлив.

— Разбрах, че случаят с пистолета ти се е сторил малко странен. А сега и свръхдоза в деня, в който излиза...? — В някаква степен Харди се надяваше Бенкс да се хване за думите му и да ги довърши, но същевременно знаеше причината за нежеланието му и я уважаваше. — Вероятно някой е искал да му затвори устата.

— Възможно е. — Бенкс беше неубедителен. — Страут е склонен да го нарече случайност.

— Ти какво мислиш? — Харди остави тишината да се задълбочи. Това не свърши работа. Не можеше да се справи с младежа. Професионално те все още бяха от различни страни. Трябваше да намери начин да прехвърли мост помежду им.

Бенкс каза:

— Ами... — Имаше намерение да приключи разговора.

Харди го прекъсна.

— Спомняш ли си онзи ден на погребението, инспекторе? Когато попита Ейб дали има нещо, което можеш да направиш?

Никакъв отговор.

— Може да е това. Искам да ми дадеш само половин час.

Още една дълга пауза. След това гласът беше делови, решението бе взето.

— Сега имам среща, на която трябва да отида. Става въпрос за това. После смятах да мина да видя лейтенанта към края на часовете за посещения, вероятно към девет, девет и половина.

— Както се оказва, аз също мислех да се отбия и да го навестя след вечеря.

За Ридли това беше начин да се увери в нещата, които възнамерява да направи. Изглежда имаше нужда от някакво извинение.

— Така че ще бъде просто случайност, ако двамата се окажем там по едно и също време, нали?

Времето се бе изяснило и леко се бе затоплило. Не че бе станало кой знае колко горещо, но режещият влажен вятър от последната седмица бе отминал и сега въздухът беше спокоен и звездите блестяха над града.

Харди и Франи като по чудо получиха маса в „Пан И Вино“ без предварителна резервация. Мястото от доста време бе любимият им италиански ресторант малко по-нагоре от Марина. Когато приключиха, решиха да се поразходят. Вече бяха обсъдили всички възможни промени в живота на децата си, напредъка на Франи в кандидатстването — бе попълнила всички документи, — ужасната храна, която ядат, Моузес, Ейб, здравето и децата му. Дори Трея Гент. И всичко около нея, степента на лично обвързване в появата ѝ в болницата. Ето затова бе Вечерта за излизане — да обсъждат, да останат свързани. Личен живот.

Държаха се за ръце и се разхождаха заедно с много други хора по Юниън Стрийт. Все още нямаше осем и половина. Двамата често се спираха и се заглеждаха в нещо на някоя витрина. Неочаквано Франи стисна ръката на съпруга си. Усмивната, тя погледна към него.

— Извинявай. Какво? — попита той.

— Казвах... „и тогава баба ми умря“. Мисля, че трябва да си чул това и то те е разбудило.

— Извинявай — повтори той. — Предполагам, че съм малко разсеян.

Но тя не искаше да го критикува.

— Добре — каза Франи, — ти беше олицетворение на търпението. Ако искаш, можем да обявим край на среща та и да поговорим за това, което става.

През първите години на Вечерта за излизане, основната тема, за която не можеха да говорят, беше работата на Харди. От време на време той дотолкова потъваше в делата си, че се случваше да предложи да отидат заедно до мястото на престъплението или да спрат до затвора, за да поговори с клиента си. Можеха до пълно изтощение да теоретизират случаите над ястия, които дори не са опитали.

Най-накрая бяха поставили извън правилника обсъждането на делата му по време на Вечерта за излизане. Темата все още се промъкваше в разговорите им, но като цяло забраната бе уважавана и пазена. Но Франи беше права. Тази вечер съпричастността на Харди към различните семейни и лични дискусии беше в най-добрия случай минимална. Тя вече знаеше, че Дизмъс и Фримън бяха взели някои критични решения по едно от делата му по време на обед. Имаше някаква вероятност делата им някак си да са свързани. След час той щеше да се види с Глицки, да получи нова информация от Ридли Бенкс. Връзката между взаимоотношенията може да се изясни. И той можеше да мисли само за това.

— Просто не искам да губя времето на Ридли с глупави въпроси — каза Харди, докато обясняваше. — Така или иначе, той не би пожелал да ми помогне без Ейб. Не ми се иска да го плаша, да го карам да се защитава или да го прогоня.

— Как би могъл да го направиш?

— Ако започна да говоря за видео касетата на Коул, за самопризнанието, той ще се затвори.

— Защо?

— Защото Ридли е водил разпита. Все още го защитава, а тази нова свръхдоза прави нещата още по-сложни. Момчето няма точна представа защо, нито пък аз, но става нещо. Също така, заради това

Ейб загуби работата си и едва не умря. Всичко може да е свързано, а може и да не е, но и в двата случая Ридли е напрегнат.

— И ти искаш да го промениш?

Харди кимна.

— Със сносния си юридически ум поне да определя проблемите. Може би.

— Които са?

Той спря и отстъпи настрани от човешкия поток. Все още бе достатъчно студено и въздишката му предизвика видимо облаче пара.

— Това е трудното. Не зная, Фран. Цял ден си блъскам главата, особено след като попаднах на връзката на Даш Логан с Илейн, което, разбира се, е делото на Коул. Но не съм убеден, че той е убил когото и да било. И наистина не виждам никаква връзка между Илейн и Рич Макнийл. В нито едно от тези неща няма логика. Нищо не ги свързва, освен Логан, който очевидно е на всяка манджа мерудия.

— Е — каза Франи, — ако Ейб има съмнения, а сега и Ридли — и никой от тях не е наистина в лагера на защита та, — тогава може би е време да помислиш дали пък Коул не казва истината.

— Че не е било загуба на съзнание? Че се е оказал край нея, след като някой друг го е направил?

Тя сви рамене.

— Може и да се е случило.

— „Може и да се е случило“ не се вмести особено в юридическите стандарти, Фран. Не бих могъл да защитя това пред съдебните заседатели.

— А какво ще кажеш само за съдия? Ами за изслушването?

На Харди дори не се наложи да го обмисля — той завъртя отрицателно глава.

— Изслушването е формалност. Стандартът е вероятна причина, а не основателно съмнение. Тори го демонстрира — дори само признанието би трябвало да бъде достатъчно на този етап — и отиваме на съд.

— Знам, знам, но чуй... — Очите ѝ бяха светнали от идеята. — Има нещо в този случай, което предизвиква всевъзможни сблъсъци дори и сред професионалисти, нали така? Трябва да споменеш това. Имам предвид, че Ейб е временно отстранен заради случая. Хайде,

това не е нормално. Сега Ридли Бенкс се съгласява да говори с теб. Дори и самият ти, с твоя сносен ум...

— Сносен юридически ум. Останалата част от него съвсем не е сносна.

— Добре, и въпреки всичко. Твърдя, че можеш да успееш да накараш и съдията да се почувства по този начин. Не съдебните заседатели, а само един човек. Ако можеш, представи всички въпроси пред него.

Дизмъс замислено зарея поглед. На два пъти за малко да заговори, но нишката му се изплъзна. Най-после я погледна.

— Фран, проблемът е... това предполага, че все пак той не го е направил, а аз мисля, че е. — Вдигна ръка, за да ѝ попречи да го прекъсне. — Не казвам, че е имал намерение. Не смятам, че го е планирал. Вероятно дори когато го е вършил, не го е осъзнавал. Но ще ти кажа нещо: със сигурност е имал начин, мотив и възможност. Хлапакът притежава противоположното на алиби. — Гласът му бе станал дрезгав и неотстъпчив. — Той е точно от типа жалки нещастници, които допускат грешки и провалят живота си. После истински и силно желаят да не са го правили. Дори до степен да повярват на собствените си лъжи. Но, честно казано, смятам, че трябва да бъде наказан за грешката си. Но не и да умре. Не дори и доживотна без право на съкращаване, докато никой в Сан Франциско вече не си спомня за него. Ето затова се захванах с делото. Но той трябва да получи един подобаващо дълъг престой в дранголника, по време на който може би ще започне да осъзнава някои неща.

— Но по-вероятно няма.

— По-вероятно няма — съгласи се Харди. — Законът на относителността, по-вероятно не.

— Така че ти ще опиташ с несъзнаването?

Очите му нетърпеливо проблеснаха.

— И това, Фран, ще бъде най-големият триумф.

— Ами ако не го е направил?

— Но той е!

— Той твърди, че не е, нали?

— Всички казват така. Умните адвокати дори и не питат.

— Но ако най-добрата защита, която законът позволява, докаже, че не е убил Илейн, че все пак казва истината, няма ли да опиташ и

това? В такъв случай може би ще е добре да го прехвърлиш на някой друг.

— Няма да го дам на никой друг!

Остави го да помисли няколко секунди върху идеята.

— Когато говориш с Ейб и Ридли, може би ще трябва наистина да се вслушаш в нещата, които ти казват.

— Такъв е и планът ми, независимо дали го вярваш. Какво мислеше, че възнамерявам?

Тя го погледна в очите. Гласът ѝ беше нежен, без никаква заплаха.

— Мислех, че търсиш нещо, което да оспориш, а не нещо, в което да повярваш.

Франи рядко виждаше някакъв признак за ирландската избухливост на съпруга си. Беше изненадана да забележи, че сега той бе на ръба да я освободи. Заради Коул Бърджис? Нямаше логика, освен ако момчето не бе станало символ на нещо.

Тя протегна ръка, докосна неговата и го попита:

— Какво става, Дизмъс?

— Не търся нещо, в което да повярвам, това поне е сигурно. — Гласът му беше дрезгав.

— Тогава на какво се противиш? Какво е толкова страшно?

— Какво е толкова страшно ли? — сопна се адвокатът.

— Как можеш да ми задаваш този въпрос? Аз също искам да го разбера. Ти не би искала да си представиш нашия сладък малък Винс там, където е Коул? Или дори Бек? Не мислиш ли, че е страшно?

Тя стисна по-силно ръката му.

— Това няма да се случи, Дизмъс. Няма никаква логика.

— Точно тук е проклетият ми проблем, Франи. Не е нужно да има логика. Просто понякога се случва. Просто се случва.

Изведнъж тя разбра източника на неговия страх. Образован, бял, представител на средната класа, отгледан от любящи родители, според Дизмъс Коул Бърджис бе въплъщение на дявола, олицетворение на всичко, от което се бои и не е в състояние да контролира. Техните собствени деца можеха да се превърнат в Коул, дори и ако никога не са били груби с тях, а вероятно дори и ако са. А освен всичко и избликващите отвсякъде в съвременния свят опасности — заплахата от случайно насилие, терор, идващ от тъмнината на нощта. Трагедия,

която е заложена във всеки момент на временна слабост — защото борбата никога не свършва, дори и за миг.

Франи вдигна ръка, за да докосне лицето му, но той се отдръпна и по всички признаци бе много ядосан. По време на кратката му реч цветът му постепенно бе стигнал до наситено червено. За тълпата по Юниън Стрийт изглеждаше сякаш се бореха.

— Дизмъс? — каза тя нежно.

Беше бесен. Очите му се бяха изпълнили със сълзи на ярост и той се опитваше да ги спре с упорито примигване, Франи пристъпи към него, обгърна гърба му с ръце и го притисна.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Всичко ще се оправи.

Край леглото на Ейб отново се бе струпало цялото семейство. Айзък бе посрещнал Джейкъб при пристигането му от Милано и двамата бяха дошли в болницата направо от летището. Нат и Орел вече бяха тук. Всички бяха заедно за първи път от почти две години. Бяха сами и това беше добре дошло. След като стана дума за Илейн, имаше за какво да поговорят. Малко преди девет часа се появиха Харди и Франи, макар че изглеждаха някак не на място. Те и двамата се зарадваха при вида на Джейкъб, както бе предишната вечер с Айзък, но след малко границата между тях отново се появи. Не им помогна и това, че Харди очакваше Ридли Бенкс, за да поговорят за Кълън Алсоп и че той не дойде. А с момчетата и Нат тук не беше най-добрия момент да говорят за дело за убийство.

В девет и четирийсет и пет всички си бяха тръгнали за вкъщи.

Глицки се отпусна на леглото си и затвори очи. Тази вечер бе уморен. Слабините му пулсираха там, където бяха включили ангиограмата към феморалната артерия. Блистерите на гърдите му — напомняния за дефибрилацията — го смъдяха неприятно. Бяха излели в кръвта му някакви лекарства и все още се чувстваше замаян от успокоителните.

Представи си, че може да усети сърцето си, че присъствието на всичките му синове и баща му тази нощ го бе изпълнило почти до краен предел. По-рано вечерта, преди да се появи семейство Харди и след първия бум на въпроси и отговори за Илейн, Ейб бе помолил Джейкъб да им изпее нещо с новия си школуван в Италия глас, а след

това го изненада като не поиска нищо от оперния репертоар, а „Неокована мелодия“. Момчето толкова красиво я изпя, че сестрите и посетителите на други пациенти бяха влезли в стаята и го аплодираха, когато приключи.

Сега мелодията отново се върна при него. Това бе песента на Фло, но сега образът не бе на покойната му съпруга. Глицки отвори очи, сграбчи книгата си, измъкна от нея визитката на Трея и се протегна за телефона.

Все още в работните си дрехи, Джонас Уолш си поиска свободна маса в кафето на „Сейнт Мери“. Вестникът му бе разпилян по цялата свободна повърхност на масата, всеки лист поотделно. Подносът му съдържаше останките от предобедната му закуска — празна купичка от плодовата салата, чинията от препечената филийка, три празни чаши от сок. Джонас се облегна, за да създаде известна дистанция от масата, с глезен върху коляното на противоположния крак. На една ръка разстояние беше чашата му с кафе. За сам мъж заемаше доста голямо пространство. Беше десет и половина сутринта и четирите му планирани операции на херния бяха минали без проблеми, както ставаше винаги.

Въпреки това стойката му отразяваше сериозна доза гняв. Мразеше да стои тук, но тъпите чиновници, които изготвяха графика на операционната, не бяха в състояние да запишат всичките му пациенти, без значение че хората чакаха на опашка. Двама души се бяха отказали и болницата не успя да запълни проклетото време; а когато имаш само два операционни дни седмично, по-добре да си сигурен, че са плътно заети. Но сега, вместо да има десет хернии, имаше само осем, което означаваше, че три хиляди и двеста долара са излетели през прозореца. Като капак, трябваше да изтърпи тази отвратителна двучасова почивка, преди да може да спечели още пари с останалите четири следобед. Така никога нямаше да успее да плати заемите си.

Можеха поне да преместят последните му късни операции, за да си тръгне по-рано. Но не. Никой не мисли. Ще трябва да се оплаче на администратора. Да сложи на графика някой друг, който да има поне грам мозък.

Джонас приключи със спорта и се зае с бизнес страниците, където отбеляза, че акциите все още са в застой. Клатейки неодобрително глава, вдигна чашата си до устните и отпи. Кафето бе изстинало и хирургът изпсува.

— Свободен ли е столът? — Висок негър с чип нос и белег през устните се въртеше около далечния край на масата. Мъжът стоеше свободно, изражението му беше спокойно, а ръцете му бяха дълбоко в джобовете на дъждобрана му. Имаше нужда от бръснене и Уолш откри следа от бледност под тъмния тен и жълтеникаво оцветяване на бялото на очите му.

Да не би да беше болен?

Какъвто и да бе, не беше добре дошъл. Джонас нарочно се огледа наоколо. Освен него в помещението имаше може би още десет души и поне четирийсет свободни маси.

— Съжалявам, зает съм — отвърна той. — Не тук, приятелю, може ли? — погледът му се върна към вестника.

— Вие ли сте Джонас Уолш? — Мъжът бе седнал и бе разчистил пространството на масата пред себе си. Мрачен поглед.

— Аз съм доктор Уолш, така е. И току-що ви казах, че съм зает.

— Виждам това — спокойно отвърна мъжът. — И бих могъл да си извадя значката и да ви я покажа, но може би това ще ви се стори притеснително.

Уолш остави вестника на масата и за момент се втренчи в новодошлия. После проговори:

— Вие сте Глицки.

— Точно така.

— Бащата на Илейн. — Уолш го погледна предизвикателно.

— Предполагам, че историята се е разчула. Вие как разбрахте?

— А как мислите? Нямахме тайни. Бяхме сгодени, нали знаете — вероятно сте чули. Глицки кимна.

— Точно затова сега говорим. И бяхте ли щастливи? Беше ли наред всичко при вас?

— Да. — Пауза. — Разбира се. — Искаше Глицки да продължи, но щом не го направи, добави: — Естествено, защо не?

— Няма причина. — Ейб се бе взрял в него. Лицето му бе с най-любезното си изражение и най-сетне то оказа въздействие върху Уолш.

— Какво? — попита докторът. — Какво искате?

— Това, което искам, е да запълня няколко празнини. Знаете, че вече имаме обвиняем, но не знаем защо Илейн е била в центъра по това време. Не знаем с кого е имала среща и дали нашият заподозрян я е познавал по някакъв начин. — Свиване на рамене. — Всичко това.

Ако вие двамата наистина не сте имали тайни помежду си, би трябвало да можете да ни помогнете.

— Разбира се, бих искал да помогна, ако мога. — Уолш присви устни, след това хвърли бърз поглед към далечния край на стаята и отново погледна лейтенанта. Когато заговори, гласът му бе придобил обичайния си професионален, учтив болничен тон. — Извинете, ако току-що бях малко груб. Последните две седмици бяха доста трудни.

— Мога да си представя. Съжалявам. — Замълча около минута. — Така, в неделя вечер тя не се прибра вкъщи. Вие очаквахте ли да закъснее?

— Повече или по-малко. Да, предполагам. Тя се бе обадила и бе оставила съобщение.

— Не бяхте ли вкъщи?

— Не. Закусихме в „Сосалито“ и тя отиде на работа, а аз предприех дълга разходка с велосипед до Тамалис и после през Лукас Вали. Това са ми единствените физически упражнения.

— Сам ли ходихте?

Уолш мразеше този въпрос и се изкушаваше да отговори гневно, но в крайна сметка просто кимна.

— Да, бях сам.

— След това се прибрахте вкъщи — Тайбърън, нали? — и там имаше съобщение? По кое време беше? Кога се прибрахте?

— Пет и половина или шест. Тъкмо се смрачаваше.

— И в съобщението се казваше, че тя няма да се прибере преди три през нощта?

Въпросът го забави.

— Ами не, не точно. Просто, че има среща и ще позакъснее. Откъде ви хрумна това с три часа?

— Тогава дойдохме да ви съобщим. — Глицки направи усилие да се усмихне. — Така че тя ви е казала, че ще позакъснее, така ли?

Докторът отново се облегна и направи премерена пауза.

— Какво целите с това, лейтенант?

Глицки реши, че въпросът е честен.

— Ами, ако сте мислели, че тя просто ще закъснее, а не се е прибрала до, да кажем три... — Със сигурност Уолш разбираше накъде бие.

— Дотогава трябваше да съм се обадил на полицията. И би било редно да съм притеснен.

— Въпросът сам се появи, това е всичко.

Уолш отдели още минута, за да реши дали е длъжен да отговаря на още глупави и подвеждащи полицейски въпроси.

— Първо, вечерта си легнах в девет и половина. Този ден бях изминал доста километри с колелото си. Бях уморен, а на сутринта имах работа. Второ, срещите на Илейн често продължават до късно, понякога дори до малките часове. Така че не, не бях притеснен.

— И тя не ви каза с кого има среща?

— Не тогава. Но знаех с кого щеше да се срещне по-рано през деня. — Изведнъж нещо друго му мина през ум.

— Знаете ли, струва ми се, че е минало ужасно много време от случката, за да ми задавате такъв тип въпроси.

— Прав сте. Ако няхмахме заподозрян, щяхме по-бързо да минем през цялата процедура. Но сега не търсим никого. Както ви казах, попълваме празнините. Може и да не се нуждаем от тази информация, може да е просто ненужни подробности. Въпреки всичко искаме да се подсигурием възможно най-добре за делото. Това струва ли ви се логично?

— Явно е.

— Чудесно. — Имаха напредък. Глицки събра ръце в нещо като одобрително плясване. — И така, с кого беше срещата й по-рано през деня?

— Наистина ли не знаете?

— Откъде бих могъл?

— Защото беше с ваши хора. — Глицки прояви изненада. — С полицията. — Уолш обясни за задълженията на Илейн като нещо лице по делото за руската застрахователна измама. Беше отишла с екип от полицейски офицери, за да изпълни съдебно решение в юридическите офиси на Даш Логан.

— В неделя ли?

Свиване на рамене.

— Очевидно първия път, когато са отишли, Логан се е държал отвратително. Не е позволил на никого да погледне папките му, не казал на Илейн кое къде е, дори когато знаел.

— А защо да не знае?

— Защото — по думите на Илейн — в офиса му царял пълен хаос. Тя каза, че никога не е виждала юридическа кантора като тази. Тя мисли... мислеше... той сигурно е вземал наркотици или нещо подобно. Логан.

Глицки сви рамене. Много хора се дрогират. Когато не убиват хора за това, няма отнемане на човешки живот и не е негова работа.

— Във всеки случай — продължи Уолш, — намериха още двама руснаци, с чиито дела се занимава Логан. Решиха, че този път ще им е по-лесно да направят разследването си, когато той ще бъде сам. Затова го събудиха в дома му, заведоха го до офиса и изпълниха съдебното решение.

— Наистина ли отидоха в офиса му? Онази неделя?

— Не зная, лейтенант. Предполагам. Такъв беше планът. Вероятно имате възможност да го разберете по-лесно от мен.

Това беше вярно и Глицки го прие без възражения.

— И после не сте се чували?

Уолш прехапа долната си устна. Изведнъж Глицки усети някаква емоция.

— Не. Само последното съобщение. Знаете ли, може да е глупаво, но не намерих сили да го изтрия.

Което бе чудесно, много добре и вероятно тъжно, помисли си Глицки, докато се отдалечаваше от масата, но съвсем не толкова интересно като факта, че Уолш бе излъгал за последното развитие на връзката си с Илейн. Пък и нямаше никакво алиби за времето на смъртта ѝ.

В другия край на кафенето бащата на Глицки и двете по-големи момчета се бяха разположили на една маса и четяха различни страници на вестника. Ейб се приближи до тях, издърпа един стол и седна с облегалката напред. Нат вдигна поглед.

— Не че мърморя, Ейбрахам, но може би ще поискаш да седнеш като нормален човек? Надявам се сега да се прибереш вкъщи, да полежиш и да си почиваш. Мисля, че говори достатъчно с разни хора.

Глицки погледна децата си.

— Не че мърморя, каза той. — Отново се обърна към Нат. — Такава ми е работата, татко.

— Май последно чух, че си временно отстранен. Греша ли? Кажи ми, ако греша. Също ми кажи, ако греша, че преди три дни

получи инфаркт. Сигурно си го забелязал.

— Забелязах го. Но госпожа Гент ми каза, че той — Ейб посочи към Уолш, — че той работи тук в четвъртък. Аз също съм тук. Възможността е прекалено добра, за да я пропи лея. Пък и лекарите нямаше да ме пуснат тук, навън, ако не бях добре.

— Славни последни думи, Ейбрахам. Не се притеснявай, парашутът винаги се отваря.

Глицки хвърли почти развеселен поглед към синовете си, които бяха прекъснали четенето, за да проследят размяната на реплики.

— И престани с този поглед! — Нат разклати пръст пред него. — Майка ти гледаше по същия начин, когато беше добре като теб. След това се прибра вкъщи, захвана се с тоновете пране, които имаше, и умря. Бог да ѝ прости, че умря с мръсни дрехи в коша.

Ейб вдигна ръка.

— Добре, татко. Прибираме се вкъщи.

Нат тръсна гневно глава, включвайки и момчетата.

— Най-сетне баща ви казва нещо умно. — Той насочи пръст към сина си. — И ще си почиваш.

Кимване.

— Почивката е нещо добро — съгласи се Глицки. Но нямаше никакво намерение да я почувства на практика.

Използвайки информацията за доктора, която Трея му бе дала предишната вечер по телефона, лейтенантът първо се бе обадил в офиса му и бе разбрал, че има двучасова дупка в графика си за операции. Получи се така, че съвпадна с пристигането на баща му и синовете му — с комплект чисти дрехи и готови да го отведат вкъщи.

Ейб се бе облякъл, но не бе отделил време да се избърсне. Правилата на болницата повеляваха той да излезе от сградата в инвалидна количка, затова го откараха до входната врата. Там лейтенантът се изправи, завъртя се и се върна обратно да се срещне с доктор Уолш, със семейството по петите си и Нат, мърморещ през цялото време.

Сега те най-сетне бяха в колата, Айзък шофираше, а баща му бе на предната седалка до него.

— Как мина разпитът? — попита момчето.

Нат започна да мърмори някакви възражения от задната седалка, но Ейб заговори въпреки тях.

— Много добре. Той каза само една малка лъжа.

Заинтригуван, Джейкъб се наведе напред.

— Това обичайно ли е?

— Кое? Че е излъгал или че лъжата е била само една?

Нат, който все още бе недоволен, отново се намеси:

— В работата на баща ви никой не казва истината. Чудя се как може да търпи това.

Глицки отвърна през рамо:

— Шегуваш ли се? В това й е чарът.

— Но наистина ли излъга? След като знае, че си ченге? Имам предвид, че не е някой престъпник — каза Айзък. — Той е лекар.

Глицки реши да се пошегува:

— Правила са експерименти. Можеш да си и двете.

Джейкъб се намеси:

— Няма ли да го обвиниш?

— Не още. Може и изобщо да не го обвиня.

— И защо? — полюбопитства Айзък. — Нали когато лъжеш, криеш нещо?

Кимване.

— Такова е общото правило.

Отново Джейкъб:

— Тогава?

— Ами, можеш да *обвиниш* някого в лъжа или да го *уловиш* в лъжа. Второто е много по-забавно.

— Забавно ли? — На задната седалка Нат изглеждаше отвратен. — Какво разбираш ти от забавления, Ейбрахам?

Харди се бе уморил да чака обаждането на Ридли Бенкс. Той бе съвсем логично в приятелски отношения с повечето инспектори в отдела и нито един от тях — дори и Глицки — нямаше като основен приоритет да се обажда на адвокатата на защитата. Но това не означаваше, че не може да направи собствено разследване. Около час убива времето си в офиса в очакване на телефонното позвъняване, после реши да се поразходи до затвора и Съдебната палата.

Когато стигна там, по навик спря първо в отдел „Убийства“, но без уговорена среща с Бенкс и в отсъствието на Глицки, посрещането

бе доста хладно. Инспектор Марсел Лание познаваше Харди доста добре, но сега бе затънал до гуша в административната работа, която бе останала от Глицки, и седнал зад бюрото си, нито бе в добро настроение, нито пък имаше желание за непринуден разговор. Не, не знаеше какво става с Ейб, но се надяваше каквото и да е, да свърши по-скоро. Не, не беше чувал Бенкс. Какво от това? Без съмнение, щеше да мине през отдела, когато приключи с бумагите си.

Джон Страут, патологът, бе на средата на някаква аутопсия, „изцапан до лактите“, и също нямаше как да се срещне с него. Харди остави съобщение, в което го молеше да се обади когато може, и тръгна по коридора към входа на затвора, но не успя да се насили да влезе. Все още имаше неприятен вкус в устата от провалената Вечер за излизане с Франи. Бе сигурен, че клиентът му ще се впечатли от посещението, но Коул Бърджис бе последния човек, когото искаше да види.

Отново премина през Палатата, излезе от другата страна и пресече Брайънт Стрийт. Барът на Лу Гърка бе в мазето на сградата за освобождаване под гаранция. Лу сервираше и храна за обяд. Тъй като съпругата на Лу бе не го е направил.

Гъркът не бе работил цял живот в най-близкия бар на Съдебната палата, без да натрупа някои основни юридически познания.

— Мислех, че те трябва да докажат, че той го е *направил*.

— Така е.

— Тогава не им позволявай. Няма значение в какво вярваш. Попитай и клиента си. Едва ли ще реши, че затворът е спечелване на делото. — Лу се замисли още минута, взе една чаша от полицата под бара и започна да я попива с парцала си. За първи път през целия им разговор Харди имаше усещането, че събеседникът му е ангажирал ума си. — Имаш ли някаква идея какво ще стане след десет години, Диз? Дори дали все още ще си жив? Десет години?

— Не.

Барманът кимна.

— Обзалагам се, че с много хора е така.

Харди работеше като адвокат на защитата, но като влезе в коридора на втория етаж, където бе територията на обществените

защитници, се почувства не на място. Въпреки че бяха минали почти десет години, откакто бе младши помощник в областната прокуратура, в сърцето си все още се чувстваше доста привързан към обвинението. Ако не беше заради лошото политическо ръководство и допълнителната юридическа глупост на Шарън Прат и нейната администрация, Дизмъс без проблем си представяше как би се трудил дълго и упорито, за да вкарва лошите зад решетките.

Но тук, в сградата на обществените защитници на две преки от Съдебната палата, етиката бе диаметрално противоположна. Самото влизане в офиса на Сол Уестбрук създаде у Харди усещане за нереалност, като че ли изведнъж се бе пренесъл в друга вселена. Това сякаш избликуваше от самата мазилка по стените. Крещеше от всеки стикер, карикатура или плакат на дъската за съобщения — „Той е НЕВИНЕН, докато не го докажеш!“ „Щом няма жертва, няма престъпление!“ „Алтернативната присъда върши работа!“

Вибрациите, помисли си Харди, бяха толкова различни от неговите. Дезориентиращо е.

Като си тръгна от Лу, Дизмъс се върна в Съдебната палата и откри името на адвоката на Кълън Алсоп. Сол Уестбрук бе в офиса си, когато му се обади, и каза „Разбира се, ела“.

Сега почука на отворената врата. Офисът бе почти със същия размер, както и на неговите колеги от обвинението в Съдебната палата — три на четири метра, с две бюра, преливащи от папки кантонерки, препълнени кутии с картончета, натъпкани в папки с три пръстена, метални полици до тавана.

— Господин Уестбрук?

Той бе сам в стаята. Другото бюро бе празно. Уестбрук не изглеждаше като човек, който е на години да се бръсне. Носеше дънки и маратонки, бяла риза с яка, но без вратовръзка и или току-що бе спечелил майсторския турнир по голф, или пък си имаше от другаде Зелено сако. Младият мъж вдигна поглед, изправи се и протегна ръка.

— Сол.

— Дизмъс Харди.

— Дизмъс? Явно и двамата сме кръстени на ранни християнски светци, а?

Гостът намигна.

— Мисля, че моят човек е бил пръв.

— Май си прав. — Сол имаше открито, ъгловато лице с искрена усмивка. Кичур дълга руса коса преминаваше през челото му. Усмивката бързо избледня. — Може би заедно можем да кажем някоя дума на Господ за бедния Кълън.

Харди се изкушаваше да го хареса още от начало, но не можеше да изкривява истината.

— Аз ще трябва да почакам, докато се уверя, че горкият Кълън не е прецакал моя клиент, преди да умре.

— Коул Бърджис — каза Уестбрук и това не беше въпрос. Изразителното лице сякаш се натъжи. — Не мисля, че го е направил.

— Мислиш, че е имал пистолет?

— Не зная. Защо да украсява нещата? Бърджис му беше приятел.

Дизмъс искаше да каже на Уестбрук да поспре за момент — имаше доста малко неща, които един наркоман би направил, за да предпази или спаси приятел. Знаеше от собствен опит, че наркоманите нямат приятели в общоприетия смисъл на думата. Но не искаше да спори с младия защитник, затова бе делови.

— Може би някой друг го е измислил вместо него. И му е платил излизането под гаранция — по негово признание, излизането от затвора, — така че да може да се надрусва. Ето затова.

Идеята бе неприятна и Сол тръсна глава.

— Кой би го направил? Аз съм му адвокат. Ако бях достатъчно корумпиран и хитър, сам бих сътворил нещо подобно. Аз съм единственият човек, който би имал мотив да го направи, но не съм и не бих.

— А какво ще кажеш за някой, който би искал да подсили делото срещу Коул Бърджис?

— Но това би могъл да бъде... — Той спря, след това заговори внимателно. — Някой от областната прокуратура, нали?

Харди сви рамене.

— Делото е на Тори.

— Но това би означавало, че ако Кълън е бил убит... — Гласът на младия мъж пресекна. Според Харди моментът бе от онези, в които лицето на Сол се състаряваше с няколко години.

— Това е бил изстрел отдалече — съгласи се Харди. — Нямам представа дали смъртта на Кълън е случайност или самоубийство, или каквото и да било друго. Надявах се ти да имаш някакво мнение.

Двамата адвокати се спогледаха. Сол се облегна на стола си, взе от бюрото щипка за листове и я отвори.

— Познаваш ли Ридли Бенкс?

— Говорих с него снощи.

Кимване.

— Той намина вчера и ми зададе същия въпрос. Което, за ченге, беше малко обезпокояващо. Какво каза на теб?

Но тук Харди беше в трудно положение. Имаше впечатлението, че Ридли смята да му каже нещо за подозренията си, но, след невявяването му, не можеше да е сигурен.

— Беше доста уклончив. — Харди също можеше да бъде уклончив. — Но останах със силното впечатление, че съвпадението го изнервя.

Спорът бе предизвикателен за светогледа на Уестбрук и отговорът му прозвуча като самозащита.

— Но стават и съвпадения.

Казано от истински адвокат на защитата, помисли си Харди. Но отговори:

— Без съмнение. Това обаче би било определено нещастно съвпадение за клиента ми, така че бих искал да съм сигурен, че е било случайно. Сега чакам Бенкс отново да ми се обади, което със сигурност ще стане. Междувременно, ако нямаш нищо против, бих искал да те попитам как стана цялата тази история със споразумението. — Тъй като погледът на Сол бе изпълнен с недоумение, Харди уточни. — Не виждам как думите ти биха могли да навредят на клиента ти.

Изражението на Уестбрук омекна.

— Прав си. — Все още зает с щипката за хартия, той се залюля назад със стола си. — Всъщност, за първи път чух за това в обаждането на Кълън от затвора. И нещата вече бяха почти приключили.

— Станало е през почивните дни? Тъкмо си е спомнил, така ли?

— Да, май беше в понеделник.

— До този момент колко време бе прекарал в затвора заради своето обвинение?

Уестбрук се наведе напред, отвори черния календар — бележник на бюрото и прехвърли няколко страници.

— Бил е арестуван на втори. — Лицето му стана объркано. — Така че е започнал да води преговори на... предполагам на осми.

— Шест дни в затвора — пресметна Харди. — Чудя се какво ли го е накарало да мисли за това? Или, по-точно казано, какво го е накарало да го забрави толкова дълго?

— Въпросът е добър.

— Преди случвало ли се е да доносници за някого? Откъде е знаел при кого да отиде? Откъде би могъл да знае, че пистолетът е липсващото звено в делото ми?

Внезапно лицето на младия мъж придоби нещастно изражение.

— Не знам — най-после каза той. — Мисля, че трябва да поговориш с Бенкс.

Пътюм оставиха Нат в синагогата, където бе решил да прекара сутринта. След това Айзък ги откара вкъщи. Глицки веднага си легна и каза на момчетата, че могат да излязат и да се помотаят из града. Можеха да вечерят заедно — вероятно Рита щеше да се съгласи да спретне една от нейните страхотни енчилади. Веднага щом вратата се затвори след тях, Глицки скочи от леглото. Избръсна се и облече стилни дрехи — спортен панталон, бежов пуловер от мериносова вълна с яка, кафяви мокасини с пискюли. Извика си такси и го взе до центъра на града, като пристигна в „Ренд и Джекмън“ малко преди обед.

Стигна до офиса на Илейн и потропа на вратата. Трея седеше зад висока камара от папки върху бюрото. Поглеждайки часовника си, тя вдигна изненадано поглед.

— Не е възможно вече да е време за обяд? — После очевидно загрижена за него: — Как се чувстваш?

— Напредвам малко бавно, но напредвам.

Тя недоверчиво наклони глава на една страна.

— Сигурен ли си, че си добре, щом си излязъл навън?

Той се опита да отговори малко по-ободряващо.

— Мисля, че е доста по-укрепващо, отколкото да се излеждавам вкъщи. — Издърпа един сгъваем стол и се настани. — Виждаш ли? Правя няколко крачки и сядам. Дори не се изпотявам. Бих могъл да го правя цял ден. — Трея беше закачила сивото сако на бизнес костюма си върху облегалката на стола си. Носеше тънка златна верижка, златни обеци с винтове, копринена блуза без ръкави и под нея, той не можеше да не забележи, черен сутиен. Глицки чувстваше биенето на сърцето й — пред вид обстоятелствата, едновременно успокоително и притеснено.

Предишната вечер по телефона те бяха обсъждали Илейн и случая, като и двамата твърдяха, че няма нищо лично в това Ейб да й се обади у дома в десет вечерта. Накрая, точно преди да затвори, Трея бе казала:

— Ако утре не се чувстваш достатъчно добре, обеща ми да останеш там. Не се смятай за задължен да дойдеш до офиса ми, просто защото си казал, че ще минеш.

— Но тогава няма да те видя.

— Бих могла да ти се обадя и да ти кажа какво съм намерила.

— Не това имам предвид.

Настъпи дълга пауза, след която, с различен тон, тя прошепна:

— Знам. Знам какво имаш предвид. Но първо трябва да се погрижиш за себе си.

— Такъв е и планът ми.

— Не е лош. Придържай се към него.

— Да, госпожо.

След това тя добави:

— Моля те, Ейб. Ако трябва да останеш още малко там, просто ми се обади и ще дойда, нали?

Сега, на една крачка от нея, ръката му отпусната на бюрото помежду им, той искаше да каже нещо лично — колко добре изглежда, колко ѝ е благодарен за посещението, за това, че е говорила с него предишната вечер, за парфюма, който носеше, — но откри, че не може да направи тази стъпка. Бе прекалено скоро, прекалено несигурно, прекалено опасно.

Събра сили и се облегна на стола.

— Между другото, свързах се с Джонас Уолш. В „Сейнт Мери“.

— Говорил си с него?

— Преди два часа. Очевидно смяташе, че двамата с Илейн са били в чудесни отношения.

Веждите ѝ се събраха. Тя прехапа устна.

— Ами, това не е... той ми каза... не мисля, че е вярно. — Аз също. — Сега, когато Ейб бе в свои води, думите му идваха по-лесно. — Но не зная дали лъжата му означава нещо. Може би се самонавива, че те отново са щели да се съберат, затова няма нужда да се разчува.

— Но той ми каза.

— Ти си нещо друго. Приятелка. Аз съм ченге. Освен това не знае, че съм говорил с теб. Може и да означава нещо, но само по себе си, не е кой знае колко. Например, не толкова, колкото фактът, че няма алиби за времето на смъртта ѝ. Ти ми каза, че Илейн е имала среща

онази събота, след която смятала да се прибере вкъщи. Помниш ли това?

— Тя така и каза.

— Добре. Имаш ли някаква представа дали срещата би могла да бъде с Уолш? И после евентуално да се приберат заедно вкъщи?

Младата жена помисли само за секунда.

— Не, не смятам. Беше с някой друг.

— Може би с Даш Логан?

Трея поклати глава.

— Съмнявам се. Тя наистина искаше да го избягва.

Когато се върна от офиса му, ми каза колко щастлива е била, че Логан е бил в много по-добра форма от предишния път и колко полесно е било търсенето. Все още отказвал да ѝ помогне, но дори не се налагало да говори с него.

Глицки забарабани с пръсти по бюрото.

— И в календара ѝ няма нищо?

— Не. — Трея за момент докосна ръката му, после бързо и внезапно я отдръпна. — Щях да ти кажа. — Притеснени ето бе изписано по цялото ѝ лице — Просто спомена, че има среща, след която се прибира вкъщи. Само това.

— Но когато говорихме за първи път ми намекна, че ти се струвала отнесена.

— Вероятно да, малко. Но не зная защо. Може да е какво ли не.

Ейб посочи камарата върху бюрото.

— Как върви това?

— Тъкмо започвам буквата „Г“.

— „Г“? Може да е имала папка и за мен — пошегува се Глицки.

— Така е. — Трея повдигна вежди и го озари с половинчата усмивка. Порови около минута, намери каквото търсеше и му подаде тънка картонена папка.

Лейтенантът я отвори и бе шокиран да види своя снимка три на пет — копие на фотографията от завършването на Полицейската академия. Не можеше да повярва, че някога е бил толкова млад. Откъде ли я е взела Илейн? Дори Глицки нямаше такава.

Младата жена все едно четеше мислите му.

— Тя беше доста добра в това да получава каквото иска.

Той замислено кимна. Освен снимката, в папката имаше и плик. Ейб извади писмото отвътре и бързо го прегледа. Беше от майка ѝ, получено след смъртта, в което информираше Илейн за истинския ѝ баща. Сгъна писмото и го върна там, откъдето го бе взел.

Имаше около двайсетина изрезки от вестници — онези няколко случая в кариерата му, когато бе приветстван като герой, произвеждането му в лейтенант и шеф на отдел „Убийства“, различни случки в общността, включително и статия, описваща Глицки като гражданин — горд баща, прегърнал сияещия Орел, когато синът му бе избран за най-добър играч на месеца за „Уорнър“ преди година. Глицки бе треньор на отбора. Същата снимка все още висеше на таблото за съобщения в кухнята им. Стори му се повече от странно да я види точно тук.

Имаше и тяхна обща снимка с Илейн, седнали начело на една маса в „Джино и Карло“ по време на партито „Шампион на народа“, когато Арт Драйсдейл напусна областната прокуратура преди около две години. Ейб бързо вдигна поглед, докато спомените от онази вечер нахлуваха в съзнанието му. В този момент бе най-близо до идеята да ѝ каже след първите дни от смъртта на майка ѝ. Спомни си, че много се смяха — само по себе си това бе рядкост за Глицки. Смешно бе, че от другата ѝ страна седеше Гейб Тори. Ейб не се сецаше за присъствието му, но фактът не бе изненадващ. Тори тъкмо бе станал главен помощник и двамата не бяха работили кой знае колко заедно. Пък и след като Илейн бе до него, Глицки не виждаше никой друг.

Той затвори папката и бавно издиша.

— Ами...

Този път Трея отпусна ръката си върху неговата и не я издърпа.

— Хайде да обядваме.

— Господи. Истинска храна. — Те четяха менюто в любимия бар на Глицки, „При Дейвид“, в една стара сграда без излишна украса на „Гиъри“. Лейтенантът погледна към Трея. — Питала ли си се някога какво правят с храната в болницата, за да стане толкова блудкава?

— Слагат тайна подправка — продължи шегата тя, — която придава на всичко вкус на картон. Но наистина е полезна. Десетократно ускорява оздравяването.

— Но има ужасен вкус.

Свиване на рамене.

— Изпробвали са я върху мишки. Те са я харесали.

— Затова ли здравословните храни имат вкус на картон?

— Само най-качествените — отвърна младата жена. —

Останалите са истинска гадост.

Глицки цъкна с език, докато отново гледаше менюто.

— Тук не виждам нищо, което мога да ям. Няма да повярваш колко много неща трябва да избягвам от днес нататък.

Трея го погледна.

— Бих се обзаложила, че пилешката супа е добра. Той също се бе спрял на нея, заедно с препечена Франзела, без масло, с резен еврейска туршия. Младата жена си поръча пастроми и салата от сурово зеле върху ръж.

— А за пиене? — попита сервитьорката.

— Бих искала сода с целина — каза Трея.

— Един момент, моля. — Докато сядаше, Глицки почти падна от стола си. — Не можеш да поръчаш сода с целина. Аз смятах да я поръчам.

Трея го потупа по ръката.

— Обзалагам се, че имат повече от една бутилка.

— Не — отговори Ейб, — имам предвид, че никой от познатите ми не пие сода с целина.

— Е, сега вече познаваш човек, който пие.

Сервитьорката се намеси:

— Всъщност, тази напитка е доста популярна. Аз самата никога не съм я опитвала, но съм сигурна, че има тонове в склада.

— Виждаш ли? — усмихна се триумфиращо Трея. — Тонове. — След това се обърна към сервитьорката. — Днес сме решили да се поотпуснем. Ще донесете ли за двама ни по бутилка? Дори и вие може да я опитате — наистина е много добра.

Към два и петнайсет Харди бе оставил съобщение на Даш Логан да му се обади. Бе оставил още едно на Ридли Бенкс — че би било чудесно да му звънне в удобно за него време. На Глицки вкъщи. На Страут. Дори на Тори да го попита за някакви нови подробности по делото Бърджис, особено евентуална стенограма от разпитите на Кълън Алсоп в полицията или обвинението.

След като разбра, че нито един от тях нямаше намерение да му отговори, реши да свърши малко работа в офиса си. Все пак, имаше и други клиенти. Затова прегледа няколко документа по останалите случаи, проведе три телефонни разговора и реши да направи една победна обиколка надолу по стълбите, през фоайето и до кафе машината.

Телефонът извънтя и го спря, преди да е стигнал до вратата. Той с няколко крачки се озова до бюрото си и вдигна преди второто позвъняване.

— Диз.

— Дейвид — отвърна той. — Какво има?

— Чудех се дали би ми отделил минута.

— Изяснил ли си ситуацията пред Филис?

— Тя ще ти държи вратата, докато влизаш.

— Веднага идвам.

На практика Филис не му отвори вратата, но му махна с ръка от рецепцията, като му хвърли само бегъл поглед. Когато Харди влезе в офиса, видя, че Фримън не е сам. Имаше нещо като среща на съдружниците. Харди познаваше и тримата, макар никой от тях да не му бе особено близък. Джон Ингълс, Ейми Ву, Къртис Родин. Тъй като Фримън не предлагаше партньорство във фирмата си, неговите съдружница не бяха склонни да се задържат за дълго. Но пък бяха склонни да работят като роби и да научават много за правото за доста кратко време.

Възрастният мъж прочисти гърлото си.

— Взех решение по случая *Бърджис* — започна той с рязък тон, — но ще имам нужда от разрешението ти, преди да започна да действам.

Харди погледна към съдружниците, след това към хазяина си.

— Слушам те.

— Ето каква е ситуацията. Започвам да вярвам, че делото ще доминира във вестникарските страници, веднага щом влезе в съда. Знам, че след предварителното изслушване ще се захванеш с етапа на обвинението. — В Калифорния углавното дело се състоеше от две фази — обвинение и наказание. Обикновено всяка част се водеше от различен адвокат. Защитникът в наказателната фаза се наричаше „адвокат на Кинън“ след решение на апелативния съд, което бе създадо

прецедента, Фримън продължи: — Бих искал да предложа услугите си като адвокат на Кинън. С облика, който вече е придобило делото, дори само рекламната цена си струва. Искам да участвам.

Най-съкровената мечта на Харди бе да помоли Фримън да изиграе тази роля, когато му дойде времето. Досега се бе колебал заради парите — Джоди Бърджис бе наела него, а не Фримън да защитава Коул. А стандартните такси на стария адвокат бяха почти два пъти по-големи от неговите, представянето в съда пък струваше тройно. Джоди никога не би могла да си го позволи. Сега най-известният защитник в града се бе кандидатираше заради рекламната стойност на делото.

Харди и за миг не повярва, че причината бе в популярността. Но със сигурност го прие.

— Това е щедро предложение, Дейвид — каза той. — Ще го имам предвид.

Фримън продължи да се забавлява.

— Имам едно изискване. Ще настоявам да използвам собствените си способни съдружници, за да изследвам елементите на фактор К, ако има такива. — Това включваше другите вероятни заподозрени или всичко, което би могло да предизвика основателно съмнение у съдебните заседатели. — Те биха могли да работят под твоя надзор и наставления, но времето им ще бъде отчитано за фирмата, по моите административни параметри. — Старецът продължи със сериозно покерджийско изражение. — Наистина вярвам, че това партньорство би било полезно и за двамата ни, Диз. Възможността е прекалено добра, за да я пропуснем. Надявам се, че ще се съгласиш.

Харди хвърли поглед към младите и нетърпеливи съдружници, Тримата мускетари, които очевидно бяха готови веднага да се захванат за работа. Кимна.

— Мисля, че ще го преживея.

След обедата, Глицки се върна заедно с Трея в „Ренд и Джекмън“ и прекара следобеда, преглеждайки стотици папки. Към края на деня провери съобщенията на домашния си телефон, откри посланието на Харди и му се обади в офиса. Трея имаше планирана среща с Джекмън

след работния ден и Дизмъс предложи да мине оттам и да откара Глицки до дома му, което и правеше в момента.

Ейб не бе в особено добро настроение.

— Аз съм истински задник.

— От години ти го повтарям.

Но приятелят му не отговори с някакво остроумие, което беше тревожно. Каквото и да се бе случило, то бе влязло под кожата на Ейб. Въпреки това, за момента на Харди му бе трудно да почувства друго, освен напрежение — ако не бе вдъхновен, то поне бе разочустван.

— Но стига сме говорили за теб — каза весело Дизмъс, — бих искал да обсъдим това невероятно предложение. Разбираш ли, че ако искаме, можем да разпитаме половината щат.

— Не мисля, че половината щат е мразил Илейн.

Адвокатът спря на червен светофар и погледна към съседната седалка.

— Добре, какво?

— Нищо.

— О, чудесно, нищо. Нека видим какво куца. Опитваш се да проведеш собствено разследване, без помощ, пари или време. Току-що ни бе осигурена истинска дяволска подкрепа, за каквато дори и не сме мечтали. И въпреки всичко ти дори си по-малко жизнерадостен, отколкото обикновено, което не е много като начало.

Глицки го погледна.

— Ако толкова те притеснява, би могъл да ме оставиш тук. Ще си взема такси.

— Не искам от теб да подскачаш от ентузиазъм. Но поне можеш да се съгласиш, че имаме развитие в положителна насока.

— Разтърсен съм — отговори Ейб. — Наистина.

Светна зелено и Харди потегли.

— Жената е, нали?

— Името ѝ е Трея. — Той едва го произнесе. — Тя е с Джекмън. Какъв съм идиот.

— Мислех, че е женен.

— О, тогава сигурно не е вярно. Женените мъже не се заплитат в авантюри, забравих.

Глицки бе мрачен и Харди, уморен от спора, реши да го остави на мира. Но, няколко преки по-надолу, отново заговори:

— Откъде знаеш? Питал ли си я?

— Не беше нужно. Очевидно е.

— Вероятно единият от тях носи някакъв знак? Нещо като тези хора сандвичи с плакати, така ли?

Лейтенантът кимна.

— Би могло да е така. — Замълча. — Двамата си седим на прозореца в „При Дейвид“ и Джекмън минава надолу по „Гиъри“. Вижда я и двамата грейват като коледни елхи. Той влиза, а тя вече се е изправила, застанала е до него... после, о, да, това е ченгето, за което ти говорих. Джекмън се мотае наоколо, поръчва си сандвич. А като си тръгнах тази вечер, тя отиде в офиса му.

— Очевидно е — съгласи се Харди.

Още едно свиване на рамене.

— Трябваше да си там.

— Но бях предишната вечер в болницата. И мисля, че онова също бе очевидно.

Поглед.

— Какво? Аз ли?

— И тя.

— Е, явно тогава и двамата сме го разчели погрешно.

— Щом така твърдиш. Но ако бях аз и имаше поне малко значение за мен, щях да я попитам. — Бяха излезли от Калифорния Стрийт и стигаха до завоя за пресечката на Глицки.

— Как бих могъл да го направя? Какво да кажа? Тя е с него.

— Добре — повтори Харди, докато вземаше завоя. — Чудесно.

— С него е.

— Не споря. Надявам се да са щастливи. — Спря пред къщата близнак на Ейб и се завъртя на седалката си. — Вземаш телефона, набиращ номерата ѝ и я питаш дали би дошла с теб на вечеря или нещо подобно. Наричаме тези неща среща. Ако е обвързана с някой друг, ще ти откаже. Ако пък те харесва, ще се съгласи. Ето ти едно просто решение. Дори и при твоето положение, мисля, че би могъл да го използваш.

Глицки поклати глава, несъгласен с приятеля си.

— Трябва да работим заедно през следващите няколко седмици, Диз. Ще бъде прекалено нагло. Така или иначе, тя ще откаже.

— И не бих я упреждал. Но човек никога не знае и няма как да разбере, ако не попита. — Харди виждаше, че Ейб страда и гласът му стана по-благ. — Сигурно помниш как една вечер ми каза, че ти се иска да беше поговорил с Илейн, докато имаше възможност?

— Различно е.

— Само в смисъл, че нещата винаги са различни и никога не се повтарят. Но и доста си приличат. Знам, че това не е твоят предпочитан начин на общуване, но един разговор от време на време не би ти се отразил зле. Какво би направила тя, ще ти се изсмее ли? Не мисля. В най-лошия случай, ще бъде поласкана, че си попитал. — Той постави длан на облегалката помежду им. — Добре, това е моята история. Аз съм дотук. Искаш ли да намина сутринта?

Глицки не помръдна още няколко секунди. После наведе глава и отвори вратата си. Вече на улицата, той се надвеси в колата.

— Добре.

Пред дома на Харди имаше малка тревна площ. Тя се простираше от бялата дъсчена ограда до цветната градина, която се опитваха да поддържат дори през зимните месеци. Къса алея пресичаше моравата и водеше до приветлива веранда. Къщата му бе единствената еднофамилна сграда на пресечката и според Харди нейната привлекателност бе неустоима. Но тази вечер, след като бе изминал пеш разстоянието от четири пресечки от най-близкото свободно място за паркиране, той реши да опустоши всичко и да павира градината си.

Помисли си, че наистина би могъл да го направи, ако, разбира се, имаше как да игнорира евентуалното неприятно преживяване — като изключим загубата на моравата — някой ден друг по погрешка да паркира върху собственото му място. Едва ли щеше да има голямо значение — Харди така или иначе би го убил.

Лампата на верандата бе светната, както и тези на предния прозорец — в дневната им. Дизмъс отвори вратата, подуши аромата на запален в камината дъб и постави на пода тежкото си куфарче.

— Татко!

Ребека притича, почти прелитайки край ъгъла, и го обгърна с ръце. След това Винсънт, който почти го повали. Бащата прегърна и

двете си деца и ги повлече няколко крачки, докато те се смееха и огласяха цялата къща. Франи се появи в коридора с чаша вино в едната ръка и нещо, което подозрително приличаше на мартини в другата.

— И какво да правя аз? — попита той.

Както се оказа, Харди не трябваше да прави нищо специално. Франи бе запалила камината и хлапетата лежаха на пода и надписваха картички за свети Валентин за почти всеки от съучениците си. Съпругата му бе поръчала по телефона китайска храна, която всеки момент щеше да пристигне, затова не се занимаваше с готвене. Предпочиташе чаша вино. Щом съпругът ѝ се бе прибрал в нормален час, според нея вероятно би пожелал чаша мартини. Докато му подаваше питието, Франи го целуна.

— Понякога просто се получава.

И нещата продължиха по същия начин. Телефонът не звънна нито веднъж. Вечерята пристигна почти веднага и бе чудесна. Ребека и Винсънт нямаха никакви кризи и се гмурнаха в леглата си в девет и половина. Името на Коул Бърджис изобщо не бе споменато.

Доктор Кемпиън се държеше необичайно за века на премерената грижа. След като се обади три пъти през деня и не получи отговор, най-накрая бе достатъчно притеснен, за да реши сам да провери нещата. Стигна до къщата близнак на Ейб малко след мръкване — оказа се, че прави по едно домашно посещение на седмица. Трите момчета и Нат вече си бяха възрастни, което правеше всички от семейството, без онзи, който му трябваше. Лекарят вероятно бе поядосан от останалите.

Кемпиън не можеше да повярва, че пациентът му не си е в леглото, но когато най-сетне осъзна този факт, повтори инструкциите си, като ги подчерта, за да бъдат от полза на всички. Съвсем не му бе до шеги. Да, той бе изписал Ейб от болницата, но пациентът не бе във от опасност. Предписанията му бяха, че Глицки би могъл да ходи из къщи, но да не се натоварва и да избягва всякакъв стрес. Нямахше никакви обстоятелства, които да накарат лекаря да си представи, че Ейб би си позволил да е навън и при това да работи под напрежението на дело за убийство. Дори само слизането по дванайсетте стъпала пред входната врата...

Сърцето му бе сериозно отслабено, мускулите бяха увредени — дори все още не се знаеше в каква степен. Имаше възможност и за следваща сериозна и дори фатална атака. Той трябваше методичната взема укрепващите кръвта лекарства, които бяха на масата до леглото му с все още недокоснатата опаковка. Кемпиън почака около половин час, след което остави номера на клетъчния си телефон и си тръгна.

Когато Ейб най-сетне се прибра, влизането му предизвика ропот. Всички искаха да знаят какво си мисли, че прави той. Дали не е решил да умре? Никой не смяташе, че това, което е сторил, е дори в малка степен предпазливо. Около петнайсет минути му повтаряха всички ужасни истории на доктор Кемпиън, а накрая го изпратиха в стаята му и го надзираваха, докато изпи таблетките си и си легна. За всеобща изненада, Ейб призна, че е напълно изтощен и почти веднага заспа. Останалата част от семейството се промъкна на пръсти в кухнята и взе решение да не го изпускат от поглед.

Глицки не биваше да ходи където и да е. Не и без лекарско разрешение.

Франи го целуна.

— Може и да не си толкова добър, колкото беше някога, но веднъж беше толкова добър, колкото винаги.

Беше малко след десет. Те бяха в своята относително нова спалня на горния етаж. Стаята им даваше уединение, което смятаха за немислимо при старото разпределение на къщата. От тяхната спалня на долния етаж се влизаше в двете детски. Сега все още не можеха да крещат от удоволствие, но случайните стонове на наслада не бяха съпроводени от потропване от едно от децата с въпрос дали всичко е наред. Дали някой не се е наранил?

— Мисля, че съм ти благодарен. — Той пое очната ѝ ябълка между устните си и я целуна. — И ти не беше зле. — След момент, потихо: — Ти си моя.

Изпълнени със задоволство, те за кратко полежаха настрани като лъжички, после, когато дишането ѝ стана равномерно, съпругът ѝ отново я целуна, измъкна се и се обърна на другата страна. Последните въглени припукваха в камината. Дизмъс затвори очи.

Някъде в далечината пишеше сирена. Звукът се приближаваше.

Внезапно сърцето му лудо заби и Харди седна в леглото, отхвърляйки завивката. Не беше сирена. Беше телефонът на бюрото в другия край на стаята, Франи, все още спяща, се размърда зад него и издаде някакъв звук. Съпругът ѝ стигна до телефона преди следващия звън.

— Да.

— Господин Харди? Тук е Джон Ингълс.

— Отне му момент да се сети. Един от новия му екип. Часовникът пред него сочеше 11:11.

— Какво има, Джон?

— В колата съм. Тъкмо си тръгвам от Джеф Елиът.

— От дома му ли?

— Да. Говореше за напускане. Напълно е скапан.

— Какво да напусне? Вестника ли? И защо?

Ингълс му каза. Този следобед „Демократ“ бе излязъл с история, в която се предполагаше, че докато Коул е живял у Джеф, той несъмнено е използвал хероин в присъствието на домакина, ако не и заедно с него. Това — бе най-подлата и неоснователна атака, абсурдна за всеки, който познава Джеф. Но издателят на „Кроникъл“, Паркър Уайтлоу, веднага бе потърсил подчинения си. Заповядал му да не пише повече по случая „Бърджис“. Елиът се опитал да обясни, че не е крил роднинската си връзка с Коул. Уайтлоу не се трогнал. Доверието в обективността на Джеф като репортер, казал той, била под въпрос. При подобни обвинения и политическата атмосфера в града, едно обикновено отричане нямало да свърши работа. Трябвало да направят поне някакви опити за разследване. Цялото бъдеще на статията му било под въпрос.

— Все пак — продължи Ингълс, — Джеф смята, че всичко е дело на Прат.

— Мисля, че съм съгласен с него. И какво възнамерява да прави?

— Не знае.

Харди седна, като все още държеше телефона. Явно участието в делото влияеше на сигурността на работното място. Първо Ейб, а сега и Джеф. Беше любопитно, а вероятно дори и плашещо.

— Харди? — попита Ингълс. — Нали не те събудих или нещо такова?

Харди се разсмя.

— Шегуваш ли се? Тъкмо се обличах за среднощния си крос.

Доста време след полунощ Дизмъс все още бе буден.

Непрекъснато засилващата се намеса на областния прокурор във всяка част не само от делото „Бърджис“, но и във всяка част от живота му, постепенно се превръщаше в сериозен проблем.

Сега, докато седеше на кухненската маса на долния етаж, Харди пишеше имена и рисувахе кръгове и стрелки. Макнийл, Тори, Алсоп, Бърджис, Логан, Илейн. Все още не бе в състояние да направи никакви изводи — имаше само предположения. Засега...

Той погледна надолу към листа и написа още едно име. Клиентката на приятелката на Фримън — Аби Оберлин — определено бе получила предложение за споразумение от Тори и ползата щеше да е за Логан. Но какво от това? Всеки ден адвокатите се облагодетелстваха от споразумения. Освен че Логан бе свързан с Илейн и оттам с Коул. А тъй като Логан представляваше Мани Галт, той бе свързан и с Макнийл.

Господи! На Харди му се искаше Логан да бе и адвокат на Кълън Алсоп, но него го представяше онова чаровно хлапе, с което се бе срещнал сутринта, Уестбрук. Не знаеше какво би следвало от това — ако Логан познаваше Кълън, — но симетрията би била дяволски привлекателна.

Неохотно подчерта името на Кълън.

Още една мисъл го стъписа и той напрегнато ограда името на собствения си клиент. Ако, както изглеждаше делото, те трябваше да работят върху презумпцията, че Коул е невинен...

Макнийл, Оберлин, Тори, Илейн, Логан.

Това беше малък град, който се въртеше около себе си. Почти като в примка.

Айзък Глицки бе непреклонен.

— Той няма да излезе от къщи. Заповед на лекаря.

— Но вчера...

— Вчера — намеси се Джейкъб иззад гърба на брат си, — се измъкна. Накара ни да повярваме, че си ляга, изпрати ни навън да се забавляваме, после излезе и се опита да се самоубие. Можеш ли да повярваш?

Харди кимна.

— Звучи в стила на баща ви.

— Спа дванайсет часа — каза Айзък. — Тялото му иска да се възстанови, дори и ако той не желае.

Адвокатът беше объркан.

— Мислех... той ми каза... имам предвид, че са го пуснали.

— Да се прибере вкъщи, може дори да обикаля около дома си, но да избягва стреса. Само толкова. — Айзък беше кръстосал ръце на гърдите си. — Нека позная — пропуснал е тази част.

— Каза, че се чувства добре. Пречистен. Готов да танцува.

— А не е — отвърна Джейкъб. — Може би след седмица...

— Вероятно. — По-големият брат не обещаваше нищо. — Сърцето му трябва да се излекува, преди отново да го подложи на стрес. Ще речеш, че тази идея би могла да му хрумне.

— Така е — съгласи се Харди. Ядосано поклати глава. — Обичам баща ви, но като човек понякога е доста луд. Предайте му, че съм го казал и после, ако се налага, седнете върху него.

Глицки можеше и да има задръжки да се обади на Трея, но за Харди това не бе проблем. Беше му хрумнало, че след като всички работеха върху един и същ проблем, е логично да го правят на едно и също място. Първата му задача в тази петъчна сутрин бе да й се обади в „Ренд и Джекмън“ и тя се съгласи. Би била очарована да дойде в

офисите му и да помогне на сътрудниците му. Можела дори да предложи своите идеи. Харди ѝ каза, че с радост ще ги използва.

Ейми Ву бе висока точно метър и петдесет и пет. Имаше прекалено широк гръден кош, така че хората рядко забелязваха малко излишната пълнота на кръста ѝ. Наполовина китайка и наполовина негърка, тя имаше необичайно и изключително привлекателно лице. Под малкия и леко сплескан нос чувствените ѝ устни изглеждаха като колагенови, но не бяха. Кожата ѝ имаше цвят на тъмен мед, с малки пори и без бръчки. Бе на двацет и шест и досега никога не бе успявала да си поръча алкохол, без да ѝ поискат личната карта. Очите ѝ бяха тъмнокафяви и почти прозрачни, с тежки клепачи, въпреки че рядко я възприемаха като азиатка. Гъстата, права и блестяща черна коса се спускаше малко под равнището на раменете. В офиса се обличаше с дамски делови костюм, но днес бе с джинси, ловни ботуши и черен пуловер с висока яка.

Ейми вече бе говорила с петима от класа на Илейн за разискване на хипотетични казуси. Всички я бяха насочили към един студент. Мохамед Малуф Адек бе повече от щастлив да говори с нея и кой ли млад мъж не би бил? Момчето седеше на пода в един от коридорите на „Хейстингс“, а на коленете му лежеше отворена книга. Ядеше ябълка. Ейми се наведе над него и той вдигна глава.

— Какво учиш? — попита го тя, докато се усмихваше.

След петнайсет минути двамата бяха седнали в кафето. Тя му каза някаква разновидност на истината за своята самоличност и общата причина да е там — да говори за Илейн. Фактът изглежда не го обезпокои.

— Казват, че вие двамата по едно време сте били близки.

Той сви рамене.

— Тя ми беше учител.

— Разбрах, че е имало нещо повече. — Веждите ѝ любопитно се повдигнаха.

— Добре. Тук имат наставническа програма. Включих се в нея. Другите ми курсове вървяха доста зле. — Мохамед я погледна с някакво предизвикателство в очите.

Ейми предположи, че младежът е с около година по-възрастен от нея — може би дори бе на трийсет, което го правеше малко старичък за студент по право. Но очите му бяха прекалено умни, прекалено твърди и пронизващи. Брадата му бе къса, изключително гъста, почти като вълна. Зъбите бяха бели, но невероятно неравни, а хигиената му бе отчайваща — косата му не бе мита от известно време, а дънките изглеждаха така, сякаш и сами биха стояли изправени. Вероятно през по-голямата част от седмицата бе носил тази кафява риза.

— И сте станали приятели?

— Не знам за това. Не сме излизали заедно.

Ейми смръщи лице — в гримасата ѝ се четеше объркване.

— Явно съм била погрешно информирана. Искан да говоря с някой, който добре е познавал Илейн. Щом не си бил ти... — Тя се опита да стане.

Младежът сграбчи ръката ѝ над китката.

— Няколко пъти пихме кафе заедно — каза той. — Но нямаше нищо... между нас. — Като се усети какво е направил, незабавно разхлаби хватката. — Все пак, какво искате да знаете за Илейн? Не беше такава, за каквато се представяше.

— А каква беше?

Студентът се поколеба, след това реши да не отговаря.

— Мохамед — каза Ейми. — Чул си, че е умряла миналата седмица, нали?

Младежът кимна.

— Ами, да, но май е било нещо повече. Някой я е убил.

Той рязко седна.

— Не съм бил аз. Нали са арестували онзи мъж.

— Знам. Никой не казва, че си ти. — Ейми отново се усмихна. — Моля те, Мохамед, ние просто говорим, нали така?

— Но за какво?

— Говорим за това каква е. — Адвокатката се наведе по-близо до него. — Мислим за някакъв мемориал, може би статуя, нещо такова. Ще бъде много хубаво, навън във фойето, като почит към нея.

— На Илейн ли? — Ейми осъзна, че Трея им е измислила перфектно прикритие. Мохамед очевидно бе вбесен и очите му пламтяха.

— Да. Илейн. Но ти знаеш, че нещата са политически. Не бихме искали да преминем през всичките проблеми и разходи, ако има нещо притеснително... ако тя...

— Тя беше курва. Лъжкия и курва. Не вярваше в нищо.

— Ами, вероятно...

Мохамед тропна по масата. Всички студенти в стаята вдигнаха погледи, изтръгнати от уроците си. Но той бе сляп за ефекта.

— Тя се преструваше, че ще приеме исляма. Можех да ѝ чета от Корана и тя да кима и да се преструва. „Да — казваше, — това е интересно. Това е хубаво.“ Но всичко беше фалшиво. В душата си беше бяла. Продаде тялото си заради парите им, заради парите на доктора. — На устната на Мохамед имаше капчица слюнка. Дъхът му излизаше на пресекулки.

— Кога я видя за последен път?

— Беше тук — сопна се той. — Тя винаги беше тук.

— Тук, в колежа ли?

— Да.

— Но аз имам предвид сама. Виждали ли сте се насаме, след като тя се сгоди?

— Казах ѝ, че трябва да спре. Всичко беше лъжа. Тя ме измъчваше.

— Какво да спре? Имаш предвид да се откаже от сватбата ли?

— Не. Да преподава тук. Да идва тук.

— Така ли те измъчваше?

Той кимна.

— Всеки път, когато я виждах. Знам, че ми се е присмивала, понеже ѝ вярвах. Казах ѝ, че трябва да престане.

— Кога ѝ го каза?

— В началото на този семестър. Сега. — Той отново сграбчи ръката ѝ и то толкова силно, че я заболя. — Не бива да правите това, този мемориал. Тя беше курва. Подиграваше се на Аллах и, разбира се... — Очите. Очите бяха луди. Той се изсмя. — Знаете какво се случи. Той сложи край на това.

— Ейб? Добре ли си?

— Под домашен арест съм. Момчетата ми.

— Дизмъс каза, че си в леглото.

— Това би могло да бъде вярно, но предписанията не бяха да лежа. Докторът просто не иска да ме вижда да се разхождам по улиците, но всъщност настоява да се движа из къщи.

— Но днес? Сърцето ти...

— То си тупти, дори когато разговаряме. Съжалявам, че сам не ти звъннах по-рано. Просто тъкмо се събудих.

— Спал си доста дълго. Вече е почти единайсет. Сигурен ли си, че си добре? Нали нищо друго не се случило?

— Не, нищо.

— Наистина ли?

— Наистина. Как върви нашата работа?

— Придвижва се напред, но не затова се обадох. Звъннах заради теб.

— Аз се чувствам чудесно. Обикновена предпазливост. Честно. Още няколко дни и ще мога да танцувам.

— Но не и преди да разреши докторът, нали?

— Моите пазачи ще кажат това.

— А ти самият?

— Е, и самият аз.

— Ще ми обещаеш ли?

— Обещавам.

Сякаш измина цяла вечност, преди тя да проговори отново.

— Добре тогава — каза. — Добре.

Трея знаеше, че Джонас Уолш си е взел почивка в петък следобед, затова му се обади вкъщи в четвъртък вечер. Предупреди го да пусне човека от фирмата, който ще дойде до жилището им в Тайбърън, за да прегледа нещата на Илейн. Не изискваше от него нещо, свързано с правото, а го молеше за услуга, като приятел. Може би Илейн е оставила нещо, което би се оказало от полза в разследванията им.

Той не хареса идеята, но все още нямаше престава какво ще прави с вещите на Илейн. А Трея знаеше, че след неговото извинение в офисите на „Ренд и Джекмън“ предишната седмица, тя има някакви преимущества. Щеше да им позволи да погледнат.

И беше права.

Но това не означаваше, че Уолш ще бъде мил. Лекарят формално се здрависа с Къртис Родин, но не направи никакво усилие да се сприятели с него.

— Това е абсолютна загуба на много ценно време.

Трея бе инструктирала Родин какво да очаква от Уолш. Във всеки случай, посрещането не бе в състояние да смути Къртис, който изобщо не бе мекушав. Адвокатът излъчваше увереност и страст към живота. Със своите метър и деветдесет буквално се извисяваше над домакина. По тялото му нямаше и следа от тлъстина, въпреки че тежеше деветдесет килограма срещу близо осемдесетте на Уолш. Графитно черният му костюм „Бриони“ му бе струвал деветстотин долара, но му стоеше толкова добре, сякаш му бе втора кожа. Лицето му бе издължено и слабо, а очите тъмни. Ако Модилиани бе рисувал мъже, Родин би бил един от моделите му.

— Ако трябва да отидете някъде, докторе, аз мога да се справя тук и сам. — Бяха в просторна и светла дневна с рядко, почти антисептично модерно обзавеждане и прозорци от пода до тавана. Жилището бе на върха на един хълм, с изглед към пристанището за яхти. Тук, на двацет и пет мили северно от града, слънцето блестеше ярко и от мястото в дневната, където стояха, се разкриваше спираща дъха панорама — нос Марин и връх Тамалпейс вдясно, остров Ейнджъл, прекрасният, макар и не много известен мост „Ричмънд“ пред тях и проблясващият, окъпан в бяло залив под небе с цвят на черупка от яйце на червеношийка. — Красиво е — възхити се Родин. — Ако живееш тук, не бих могъл да свърша нищо.

— Но аз не работя вкъщи — отвърна докторът, — и се надявам днес гледката да не ви разсейва много. Не разбирам съвсем добре цялото продължаващо разследване около убийството на Илейн. За Бога, нали са прибрали убиеца ѝ в затвора. Бих искал всичко да приключи.

Родин кимна разбиращо и се опита да звучи прокурорски.

— Все още сме на същата страница. Но искаме да се убедим, че няма да изникне някаква изненада по време на делото. Ако бъда честен, дори не зная какво трябва да търся. Ако имате други планове — няма проблем. Но, ако не, сигурно ще искате да ми покажете къде да търся, за да ускорим нещата.

Уолш с нежелание го отведе до задната част на апартамента, като преминаха през кухня на чревоугоден мърльо — гранитният барплот бе затрупан с чинии, имаше още мръсни съдове в мивката и силна миризма на боклук. По коридора вляво имаше офис с две бюра, два компютъра и няколко кантонерки с папки. Малко по-нататък вдясно бе спалнята и Уолш го въведе в нея. Не беше оправил леглото си, нито се извини.

— Това е гардеробът ѝ — каза той, като го посочи. — Отсамното нощно шкафче е нейното. Ще бъда в офиса.

Останал сам, Родин се захвана за работа. Независимо от онова, което каза на Уолш, предишният ден получи забележителен специализиран списък от Харди и Глицки. Търсеше папки или някакви бележници и счетоводни записки, а вероятно и дневник. Но подобни неща биха изникнали отвсякъде и той трябваше да провери до последното ъгълче.

Къртис Родин бе методичен човек. Той само бегло бе познавал Илейн — тя бе по-възрастна от него, партньор в „Ренд и Джекмън“, на светлинни години по много показатели. Почувства се странно да преглежда вещите ѝ, но знаеше какво е необходимо и смяташе да го направи.

Младата жена притежаваше много дрехи и трийсет чифта обувки. Имаше по-малки вградени чекмеджета, в които бяха пуловерите, блузите, спортните екипи. В дъното на най-долното, под пластове тениски, намери необичайно малка плоска бяла кутия. Когато я извади и отвори, Къртис разпозна какво представлява — колекцията на Илейн от късчета спомени от миналото ѝ. Родин се усмихна на себе си. Самият той имаше подобно нещо. Беше кутия от пури, съдържаща дващест-трийсет глупави нещица, които сърце не му даваше да изхвърли — парче нефрит, което бе извадил при гмуркане в Биг Сър, перце за китара от концерт на Би Би Кинг, на който бе ходил в колежа, първото му джобно ножче, диамантена игла за вратовръзка, в случай че отново излязат на мода, годишна бейзболна карта с подписа на Уили Мейс. Боклуци. Но безценни боклуци.

Кутията на Илейн не бе много по-различна, отчитайки факта, че е жена. Имаше няколко значки от различни политически кампании — на майка ѝ, на Крис Лок, на Шарън Прат. Мъжки пръстен от колежа. Жартиера. Патрон 38 калибър. Визитки, прихванати с ластик. Много

монети от различни държави. Той затвори кутията — щеше да я вземе със себе си.

Върху нощното шкафче до лампата видя снимка на майка й, поставена в рамка. В чекмеджетата откри бельо, чорапи. Презервативи. Горното дясно чекмедже обаче не съдържаше нищо и това накара Родин да се изправи изненадано. Отиде до офиса и попита Уолш дали би дошъл с него за минута. Докторът въздъхна, остави списанието си, изправи се и го последва.

— Знаете ли какво е държала в това чекмедже? — попита Къртис.

Джонас погледна и сви рамене.

— Предполагам, че не много неща. Извадихте ли нещо оттам?

— Не, така си беше. Винаги ли е било празно?

Още едно свиване на рамене.

— Не зная. Не съм ровил из чекмеджетата й.

— Не, разбира се, че не сте — каза Родин, — но в това нямаше абсолютно нищо. Изглежда малко странно, не мислите ли?

— Не знам — повтори Уолш. — Не съм вадил нищо от него.

— Но със сигурност изглеждаше така, сякаш вероятно е. — Той се бе върнал в офиса на Фримън и в Солариума докладваше на Трея и Ейми. Бе напуснал Тайбърън с кашон, пълен около една четвърт с това, което бе намерил в офиса и останалата част на къщата, включително екземпляр от Корана и, разбира се, кутийката със спомени. Съвсем импулсивно в последния момент бе хвърлил вътре и снимката на Лорета Уейджър от нощното шкафче. Но интересът му все още бе прикован от празното чекмедже. — Момчета, някой от вас да има абсолютно празно чекмедже?

— Чекмеджетата не стоят празни — отвърна Ейми. — Те се напълват около десет минути, след като се нанесеш някъде. После се препълват. Това е природен закон. Сигурно той го е разчистил.

Трея не се съгласи.

— Не би го направил. Не би оставил чекмеджетото празно, щом знае, че идваме да прегледаме нещата й. Би сложил нещо в него, преди да пристигнем.

Родин имаше собствено предположение.

— Може пък да не е сметнал, че ще направи впечатление? Имам предвид, че това е просто едно празно чекмедже. Не означава нищо.

— Не. — Трея бе уверена. — Ако го беше изпразнил, щеше да си спомни и това би изглеждало важно.

— Тогава тя го е изпразнила — заключи Ейми. — Илейн.

За момент всички се замислиха. Най-накрая Трея проговори.

— Ако го е напускала, ако са спорили и просто една вечер си е тръгнала, сигурно си е взела малко бельо.

— Имам и още нещо — каза Родин. — В банята намерих две опаковки противозачатъчни хапчета, но в нощното шкафче имаше поне дузина презервативи.

Ейми имаше отговор на въпроса.

— Вероятно *наистина* не е искала да забременее.

— Или пък не се е доверявала — допълни Родин.

Трея погледна и към двамата.

— Или пък е знаела, че той ѝ няма доверие.

— Даш Логан?

Адвокатът вдигна поглед от вестника, който четеше — по случайност *Демократ*. „Юпитер“ започваше да се пълни в дългия петъчен следобед, но той седеше сам в обичайното си задно сепаре, с порция наденички на масата и наполовина пълна чаша бира, която се затопляше до лакътя му.

— Уловихте ме. — Той огледа от главата до петите мъжа, който се бе обърнал към него и протегна ръка. — А вие трябва да сте господин Харди, предполагам. Дизмъс? Нали това беше името ви, Дизмъс?

— И все още е. — Харди пое ръката — здраво стискане — и се промъкна на мястото срещу него. — Вие сте труден за улавяне човек.

Логан кимна със съчувствие.

— Често чувам тези думи. Съжалявам. Вероятно имам криза на средната възраст или нещо подобно. Мотивацията ми просто се изпари. Все пак получих съобщения та ви.

— Много мило. Започнах да си мисля, че телефоните са се повредили.

— Не ви ли казах, че винаги можете да ме намерите тук?

— Да, така е.

— Добре тогава. — Логан го озари с усмивка. Изглеждаше достатъчно мил. На Харди обаче не му се наложи да си припомня, че дори и най-закоравелите престъпници си позволяваха малко искреност — това беше стоката, която продаваха. — Хей, слушай, нека те черпя една бира заради главоболията. Ако изобщо е някакво успокоение, исках да ти се обадя в понеделник, но се сецам едва сега, в петък следобед, когато никой не си е на мястото, ако го търсиш. Ще изчака почивните дни, нали? — Логан вдигна ръка и махна на бармана. — Уоли, две студени, сий вуу плей. Какво пиеш, Дизмъс?

Харди направи извинителен жест.

— Трябва да пия само вода. В пет имам среща с клиент.

— А те не биха искали адвокатът им да пийне нещо следобед? Слушам те, Уоли? Само една. И малко от онова, в което рибите се чукат. — Намигване към Харди.

— Знаеш ли, да ти кажа, затова спрях да работя извън офиса си.

— И защо, Даш?

— Защо ли? Щото, когато клиентите влязат в някой офис, те виждат всичко, нали знаеш? Имаш секретарка и юридическа библиотека и останалите боклуци — които са си просто боклуци — и така се случва, че очакват и другото, което върви с тях. Хей, благодаря, Уоли. Тук се грижат за теб, Дизмъс. — Той вдигна новата си халба бира и докосна чашата на Харди. — Както и да е, не съм такъв човек. Опитах се да бъда, но не се получи. Така че хората идват с очакванията си и се налага да ги мамя. Искат различен тип адвокат и Бог знае, че има доста такива. Но ако искат мен — а доста приятелчета искат точно мен, — могат да слязат и да се срещнем тук. Така ще знаят какво получават. Може би без украса, но и без боклуци. И повечето от тях в края на деня си тръгват щастливи. Така че... — прозрачните му сини очи се втренчиха в Харди над ръба на халбата. — Предполагам, че си размислил относно сделката с Макнийл, нали?

— Всъщност не. — Харди се облегна и се порадва на реакцията на Даш. За едно мигване хрисимата фасада се промени и после също толкова бързо се върна към първоначалния вид. — Тук съм по абсолютно различен въпрос. Познаваш ли хлапе на име Кълън Алсоп?

Логан сякаш се замисли.

— Някакво ченге — май името му беше Бенкс — завчера дойде тук да разпитва за него. Свръхдоза, нали?

— Да. Така изглежда.

— Това момче Алсоп — попита Логан, — беше ли ти клиент?

— Не — отвърна Харди. — Мой клиент е Коул Бърджис. — Ако името му бе познато, Логан не го показва. — Илейн Уейджър?

Лицето му помръкна.

— А, Илейн. — Логан изразяваше съчувствие. Цъкна с език. — Такъв срам за нея.

— Така е — съгласи се Харди. — Но разбрах, че двамата сте имали някакви проблеми.

— Не, нищо... — Усмивка. — Нали не говориш за онази история с вещото лице? Тя нямаше нищо общо с Илейн.

— Наистина ли? Чух, че може и да го е възприела другояче.

Той поклати глава напред-назад.

— Не. Всичко беше заради ченгетата. Те ме извикаха там долу...

— Полицията ли го направи?

— Не, не. Офисът ми.

— Мислех, че нямаш офис.

— Хей, за какъв ме мислиш? За някакъв глупак ли? Не, поддържам офис. Просто не го използвам много-много. Както и да е. Седя си значи долу и си пия бира и моето момиче ми се обажда под паника. Ченгетата са тук, имат съдебно решение, започват да претърсват. Е, разкрещях се малко, но кой може да ме вини?

Харди учудено вдигна рамене.

— Значи, прекъсват ме по средата на някаква женска история тук и трябва да търча до горната част на града, да шофирам цял час. По времето, когато съм тук, не съм много склонен към съдействие. А пък Патси, момичето, прави много приятно впечатление — знаеш какво имам предвид, — но не е много добра в бизнес делата, да попълва разни работи, нали разбираш. Така че казвам на компанията с претърсването: „Чудесно. Щом така се държите с мен, щом ме третирате като нищо, отидете и сами си намерете каквото ви трябва“. — Той отново гледаше извинително, а гласът му пак бе спокоен и логичен. — Така че какво общо има Илейн? Тя пристигна по средата, нищо повече. След още две седмици щях да отида при нея и да ѝ се извиня. Но преди това тя бе застреляна.

Монологът очевидно го измори. Лицето му стана изненадващо безизразно. После се съвзе, бодна си наденичка, вдигна чашата си с бира и отпи.

— Но как стигнахме до Илейн? Ти питаше за свръхдозата.

— Кълън.

— Да, Кълън, добре. И момчето, което е убило Илейн. Клиентът ти.

— Коул Бърджис. Кълън го прецака. Той му е дал оръжието на престъплението.

— И се предполага, че познавам тези момчета? Как реши това?

— Всъщност, не съм. Днес минах през Палатата да видя дали не мога да хвърля поглед на някои първоначални веществени доказателства за Кълън, след като предварителното изслушване на Коул е идната седмица. Кълън е имал в себе си кибритена кутийка от тук.

— Да, така каза и Бенкс.

Харди сви рамене.

— Ти ми каза, че висиш тук. Така че реших, че има вероятност да си го познавал.

Логан не можеше да повярва.

— Дизмъс, би ли се обърнал?

Харди го направи.

— Колко хора виждаш тук?

Мъжът направи една бърза сметка.

— Трийсет и пет, четирийсет души.

— Някъде толкова. — Логан набоде още една наденичка.

— В четири следобед. Знаеш ли колко идват тук към девет или десет? Не можеш да си поемеш въздух, понеже не достига. Така че вероятността да познавам момчето... — Той остави изречението недовършено и поклати глава на оптимизма на събеседника си. — Забрави го.

— Е, реших да попитам — каза Дизмъс. — Не пречи. Благодаря ти за времето. — Започна да се изправя.

Логан го спря.

— Но по въпроса на Макнийл. Наистина ли смяташ да продължиш? Моят човек все още може да се споразумее, но — кой знае докога? Мисля, че пропускаш добра възможност.

— Вероятно. — Харди призна, че наистина смята това за една от последните си грижи. Независимо от всички разговори за Коул и Кълън, първата причина за срещата му с Логан бе да му предаде това съобщение. Може би новината, че Макнийл няма намерение да се споразумява ще раздвижи нещо. Той учтиво се усмихна. — И няма да ми е за първи път.

Докато караше от „Юпитер“ към офиса си, спря на Седма улица и този път имаше късмет със Страут. Съдебният лекар, муден и лаконичен, познаваше Харди от няколко случая, както и от работата му като помощник областен прокурор. Нямахше значение, че сега работеше като защитник. Като цяло, Страут нямахше особени предразсъдъци към това от коя страна на съдебната зала стоиш. Той бе учен, който се занимаваше с медицински факти, и бе еднакво полезен — или не — както на защитата, така и на обвинението. Беше почти края на работния ден и лекарят лично излезе във фойето, за да въведе Харди в офиса си — огромна стая, изпълнена с медицински книги и прочутата му колекция от оръжия за умъртвяване от древността до днес. Много от тях бяха във витрини, но почти толкова — включително и невероятно реалистичната граната на свещника на бюрото му — се намираха навън, така че всеки би могъл да ги вземе, да ги отнесе и да ги използва. Харди успя да прочете отгоре надолу заглавието на отворената върху бюрото книга — „Златният век на мъченията: Германия през X век“.

— Тук има едно симпатично малко томче — отбеляза Харди. — Продължаваш старото изследване, а? Сега тези неща се преподават в медицинските колежи, нали?

Страут вдигна книгата, прокара задълбочено пръст по отворената страница и върна томчето на бюрото.

— Ако някога си се чудил защо жестоките и невероятни мъчения са вписани в Хартата за правата — изграчи той, — повече не е необходимо да търсиш отговора. Хората са си причинявали такива неща някога, смятали са ги за съвсем обичайни.

— Малко жестоки, нали?

Съдебният лекар цъкна с език.

— Да ти кажа, Диз, най-малкото от тях е повече, отколкото би решил, че може да направи един човек без сериозни умствени проблеми. А сега нашите съдии си скубят косите кое е жестоко и необичайно и какво са имали предвид Бащите на нацията. Всички те трябва да прочетат тази книга и да проумеят материята. Имам предвид, това изтръгване на езика тук, например...

— Джон. — Харди вдигна ръка. — Може би друг път, а?

— Днес това не е в твоето поле на интереси, нали? — Страут се настани на стола зад бюрото си, като доволно цъкаше с език. После се протегна към ръчната граната и започна леко да си я подхвърля. — Не. Нека се сетя. Кълън Алсоп.

— Десет точки.

Страут кимна и се наведе напред. Ръцете му увиснаха на няколко сантиметра от бюрото и той съвсем безгрижно пусна гранатата на плота.

— Ами, нещата са доста близо до това, което предполагах. Свръхдоза хероин, както и очаквах. Помолих полицейската лаборатория да направи бърз анализ на хероина, който бе останал на мястото. Техният рапорт е почти идентичен на данните, които извлякох от кръвта. Но нека го кажем с термините на юристите, че ако е използвал една спринцовка, както показва и номерът на иглата — да кажем, че е имал само тази, новата — тогава дрогата е била доста чиста.

— И без съмнение е причината за смъртта, така ли?

— Не. — Той отново подхвърляше гранатата и размишляваше. — Имаше някакви следи от алкохол и ако задълбочим анализа на кръвта, бихме се обзаложили, че е имало и друга дрога. Но това беше хероин.

— По висококачествен от този на улицата?

Страут сви рамене.

— Не зная. Може точно това да е *на улицата* сега, въпреки че с всеки изминал час става все по-малко вероятно.

— И защо?

— Защото, ако дрогата е чиста като тази, щяхме да имаме поне още няколко случая на смърт от свръхдоза. Може да си спомняш, че в края на лятото, през един уикенд, някакъв дилър донесе нов кафяв прашец, който не беше примесен. Не помниш ли? Е, за четири дни той

уби седем хлапета. — Страут изцъка с език в израз на недоверие. — Но сега от доста време имаме само господин Алсоп и никой друг.

— И това означава... какво?

— Само по себе си, нищо определено. Но би могло да значи няколко неща. Първо — медикът остави гранатата да падне на плота и вдигна пръст — момчето е продавало, пробвало е продукта и е сбъркало за чистотата му. Две — още един пръст — знаел е какво представлява и го е сметнало за безболезнен начин да се самоубие. И три, някой друг е знаел и му го е дал.

— Което би означавало убийство.

Свиване на рамене.

— Това е извън правомощията ми, Диз. Липсва всякаква следа от борба или нещо подобно. Записвам причината за смъртта като случайност/самоубийство. Говори ли с Бенкс?

— С Ридли ли? — Харди поклати глава. — Не и след сряда вечер, а не са липсвали опити. Не отговори на обажданията ми. Но дори и в сряда — добави адвокатът с леко преувеличение, — на него не му харесваше времето на смъртта на Кълън. В деня, в който излиза, умира и не може да свидетелства. И каква според теб е сделката? Някой кара Кълън да накисне Коул, после го убиват, преди да успее. Няма логика.

— До, но много малко неща са логични, Диз. — Страут отново взе гранатата и започна да си я подхвърля. — Вероятно Бенкс ще се върне с доказателство — допълни лекарят. — Сигурен съм, че търси.

Харди около минута поседя и помисли, накрая се изправи на крака.

— Ами, благодаря ти, Джон, беше ми от полза.

Глицки успя да убеди синовете си, че би могъл да си вземе вана, да си обуе джинси и лек пуловер и да се настани на любимия си стол в дневната, без да се стресира особено. Не беше нужно непрекъснато да го наблюдават — даде им дума, че няма да излиза навън или да се върне към обичайното си препускане из къщата.

Но и двамата искаха да се навъртат около него и Ейб не можеше да каже, че това му пречи. Нещо повече — очевидната им загриженост дълбоко го развълнува. Беше му приятно отново цялото семейство да е заедно. Кой знае кога би могло да се случи отново? Дадоха на Рита свободен следобед, обадиха се на Нат и го попитаха как я кара. Той пристигна с китайска храна — пилешко и „Щастлива градина“. След обед трите поколения три часа играха карти на кухненската маса. За първи път от години малката кухничка ехтеше от истински смях. Всеки отново бе свързан с другите, с живота им през последните две години, заедно проклинаха лошата игра или лошия късмет.

Когато Орел се върна от училище, Нат тръгна за синагогата, а момчетата решиха да отидат до близкия парк и да поиграят баскетбол до мръкване. Глицки извади книгата си и се настани в люлеещия се стол в дневната. След пет минути вече се бе пренесъл в средиземноморието, където кръстосваше пътищата на корабите отвъд Коста Брава в търсене на скъпоценни товари.

Фасадата на къщата близнак беше на запад. В ясни дни имаше такъв отрязък от време преди смрачаване, когато слънцето обливаше със светлина стаята, преди да се скрие зад сградата от другата страна на улицата. Внезапният блясък накара Ейб да вдигне поглед от четивото си. Той затвори книгата.

Прашинките танцуваха в лъчите над пода.

Илейн е била с някой, когото познава. Било е много късно, около един през нощта. Тя е оставила Трея в „Ренд и Джекмън“ в късния неделен следобед и, ако може да се вярва на Джонас, не се е прибрала

в дома си в Тайбърън. Така че е останала в града — вероятно двамата са се срещнали за обед в центъра.

Шест часа? Доста дълъг обед. Обсъждали са много неща или пък една тема, която ги е била погълнала? Вероятно след това са изпили няколко коктейла.

Тя е напускала Джонас. Все пак може да не е било обед, а романтично бягство в някой хотел или дори в дома, на новия мъж. Това поне би могло да продължи часове.

Но в някакъв момент те са се разделили. Защо? Могли са да прекарат цялата нощ в хотела или в дома на този мъж. Той е предполагал, че и други вечери Илейн би могла да остане в града след късна среща — нямаше защо Джонас да подозира нещо.

Но тази вечер тя е имала намерение да се прибере вкъщи, което отново прави ресторанта по-вероятен. Колата ѝ е била в подземния паркинг на сградата на „Ренд и Джекмън“, затова е отишла пеш от мястото, където е била, до срещата с него. Вероятно е смятала, че са уговорили това, което е необходимо. Той я е придружавал, докато се е връщала при колата си...

Дали някое ченге е прегледало колата ѝ?

Вероятно не. Едва ли е имало причина да го правят. Още от първия момент са имали заподозрян. Никой не е търсел убиеца.

Глицки разпъна карта на града върху масичката за кафе и се надвеси над нея. Сега слънцето се бе скрило зад отсрещната сграда, затова включи няколко настолни лампи. Начерта кръг, в чийто център се намираще сградата на „Ренд и Джекмън“. В оградения район имаше краен брой ресторанти — а вероятно и барове за по-късния момент, — от които да избира.

Фактът, че ставаше въпрос за неделя вечер, щеше да изключи малкото, които тогава почиваха. По-важното бе, че другите нямаше да бъдат толкова претъпкани, колкото в петък или събота. Вярно, че бяха изминали десет дни, но оберкелнерът, сервитьорът или някой друг би могъл да си спомни.

Това беше полицейска работа. За него бе изгубено време да се меси в нея. Ако Коул не бе убил Илейн, тогава го е направил някой друг и в ресторанта би могло да се намери доказателство за това. Ще снабди тримата мускетари на Харди със снимка на Илейн. Те нямаше

да имат проблем да обиколят за два дни всички ресторанти в кръга. Беше добро начало.

Сгъвайки картата, той влезе в кухнята, за да се обади на Ридли Бенкс. Когато младият инспектор му позвъни в болницата в сряда, звучеше все едно бе започнал да се съмнява дали не е направил грешка с Коул Бърджис. Все още не бе признал, че е объркал нещо в получаването на самопризнание, но вратата бе отворена. Очевидно Бенкс бе разбрал, че по някакъв начин Кълън и Коул са свързани. Някакви улики около смъртта на Кълън биха могли да доведат до нещо около убийството на Илейн. Ако случаят бе такъв, Бенкс би бил достоверен източник.

Не бе изненадващо, че инспекторът бе някъде навън. Ейб бе сигурен, че младокът ще си провери съобщенията и до няколко часа ще му се обади.

Спрели са там, където тъмната алея се среща с неосветената улица. Дали Илейн е смятала, че ще бъде целуната? Със сигурност убиецът ѝ е бил плътно зад нея, с ръка около врата ѝ. Проверил е улицата и в двете посоки, както и алеята от лявата страна. Изстрелът е отекнал по Юниън Скуеър в студената нощ. Някой — може би портиерът на някой от хотелите? — вероятно го е чул.

След това я е прихванал. Брутално и хладнокръвно ѝ е отнел живота. Знаел е какво ще направи поне от момента, в който са приключили с вечерята. Но е вървял с нея, сигурно дори безгрижно са разговаряли, очевидно доволни от заключението, до което са достигнали. След това нежно е омекотил падането ѝ.

Внезапно през ума му мина още едно ужасно хрумване, което бе толкова привлекателно, че веднага го прие като факт.

Той ѝ се е извинил, когато я е поставил на земята! Глицки почти чуваше кучия син. „Съжалявам, Илейн, но ти ме принуди да го направя.“

Сега навън бе тъмно. Глицки стоеше прав, наведен, отпуснал тежестта си върху ръцете от двете страни на кухненската мивка. Лицето му, отразено в прозореца пред него, бе като разчупено от лека струйка пот. Челюстта му трепереше, а белегът върху устните изглеждаше като прясна рана.

— Татко? Татко?

Не бе чул кога са изкачили стъпалата, нито отварянето на вратата. Бързо пусна водата, напълни шепите си и си наплиска лицето. Когато синовете му влязоха кухнята, тъкмо се бършеше с хавлиена кърпа.

— Здравейте, момчета — поздрави ведро. — Как беше?

— Добре, добре — каза той. — Ще видя дали мога да намеря номера.

Харди и Рита се появиха независимо един от друг около половин час след прибирането на хлапетата. Сега двамата мъже седяха на кухненската маса, докато Рита приготвяше риба тон на плота зад тях. Момчетата бяха долу в тяхното „крило“, вземаха си душ и гледаха телевизия. Ейб най-после реши, че би могъл да потърси Ридли Бенкс в дома му.

Сержант Пол Тию все още бе в управлението, помнеше номера, който бе нужен на Глицки, и му го продиктува.

— Страшна работа — изкоментира Глицки пред Харди.

— Това момче знае всичко. — Набра номера, послуша и остави още едно съобщение. — „Рид, отново е Ейб. Все още се опитвам да те открия. Съжалявам, че досаждам, но когато получиш някое от тези...“ — Остави собствения си номер, затвори и отново погледна приятеля си. — Той е ерген. Петък вечер е.

— Късметлия — отговори Дизмъс. — Аз съм женен. Петък вечер е. Като стана дума за това, говори ли с Трея?

— И каква връзка има това със семейното ти състояние и с факта, че е петък вечер? Но да, обади ми се тази сутрин, искаше да се увери, че избягвам всякакъв риск от стрес.

— Което, както забелязвам, не правиш.

— Доста близо съм. — Край на темата. — И какво я накара да прави?

— Най-вече да напътства хлапетата. Искях да видя и дали не е попаднала на някакви папки на Илейн, свърза ни с Даш Логан.

За Глицки това беше абсолютно неочаквана посока.

— Даш Логан ли? Какво общо има той?

Харди му нахвърля набързо основните неща, включително и подходящите съмнения колко мъгляво и случайно е всичко.

— Но — завърши обнадядено адвокатът, — както ми каза тази сутрин Сол Уестбрук, понякога стават случайни неща.

— Не е въпрос дали ги има — контрира го Глицки. — Въпросът е значат ли нещо. А кой е Сол Уестбрук?

— Общественият защитник на Кълън Алсоп. Той не е бил информиран за сделката на Кълън.

Глицки все още се опитваше да хване нишката.

— И по някакъв начин също е свързан с Логан, нали?

— Не — призна Харди.

— Тогава официално съм объркан. — Ейб докосна главата си. — Сигурно е от лекарствата.

Адвокатът отново се опита да обясни. Когато свърши, Ейб кимаше така, сякаш вижда някаква логика.

— И си посветил целия си ден на това за сметка на някой клиент?

— Да, по-голямата част.

Гласът на домакина бе изпълнен с възхищение.

— Явно не съм избрал подходящото поприще — отбеляза той. Рита прекъсна разговора, като ги изгони от местата им, за да може да подреди масата. Когато двамата мъже влязоха в дневната, Глицки продължи: — И така. Ти работиш по дело срещу Логан, който, все пак, е адвокат като теб. И друг адвокат, твой приятел Дейвид Фримън, който няма нищо общо с теб, има друг адвокат. Дотук прав ли съм? — Те седнаха в двата края на дивана. Глицки хвърли картата и бележника си на масичката за кафе. — И Илейн, още един адвокат, отива в офиса на Логан заради напълно различна група дела, нали така? И, най-накрая, свързващото болтче, Кълън Алсоп, има кибрит от „Юпитер“, барът, в който виси Логан.

— Правилно — съгласи се Харди. — И какво, все пак, свързва това болтче?

Глицки го погледна развеселен.

— Помниш ли снощи, когато казах, че съм абсолютен задник? Грешах. Не аз, ти си задник.

Харди прие критиката в сравнението му. Вдигна рамене.

— Въпреки това почувствах, че трябва да проследя тази нишка. Да поразтърся тримата. Но нищо не излезе. Не и днес.

И в това няма изненада, помисли си Глицки. Но самият той се бе лутал в нищото. Нямахше причина да продължава да тормози приятеля си.

— Добре, чуй ме. Защо утре да не тръгнем по различна следа? Може пък да имаме повече късмет. — Ченгето взе картата и бележките си и започна някои размишления относно последната вечер на Илейн. Беше на средата на историята си, когато Айзък влезе и седна при тях.

Глицки спря и вдигна поглед към него.

— Това не е изтощително — оправда се той. — Позволено ми е да мисля и да говоря.

— Стресиращо. — Айзък не се шегуваше. — Лекарят каза стресиращо, а не изтощително.

— Прав е — съгласи се Харди, докато се изправяше. — Съжалявам, Айк. Просто се заприказвахме.

Ейб премести погледа си от единия към другия.

— Още две минути.

— Ще засичам — отвърна Айзък, като гледаше часовника си.

Бащата поклати глава.

— Тогава е по-добре да побързам. И така, Диз. Ще накараме тримата си помощници да разчепкат района и да проверят ресторантите и баровете. После, ако Ридли някога ми се обади, ще го накараме да прегледа лабораторните доклади за всичко, което е открито на Мейдън Лейн и което може да сме пропуснали последния път. Също така, Рид би могъл да хвърли повторен поглед и на мястото на смъртта на Кълън — нали каза, че там имало нещо? Ти предположи, че това означава Илейн и Коул, нали?

— Поне останах с такова впечатление.

— Една минута — отбеляза Айзък.

— Добре. Някой би могъл да погледне колата й. И къщата й...

— Днес вече го направихме. Къртис ходи дотам.

Ейб кимна със задоволство.

— Вече? Чудесно. И Уолш го е пуснал вътре?

— Преди това Трея му се обади и подготви почвата. Тя е добра.

— Намерил ли е нещо интересно?

Харди поклати глава.

— Не и на пръв поглед. Върна се с цяла кутия, но успях само да ѝ хвърля поглед. През почивните дни ще я разгледам по-обстойно. И докато говорим за мускетари те, Ейми намери онова момче от „Хейстингс“. Вече не е чак такъв фен на Илейн. Въпреки че някога ѝ е бил страхотен почитател. Според нея е напълно възможен.

— Попитала ли го е къде е бил онази нощ?

— Не зная.

— Добре, тогава Рид би могъл да поговори с него...

— Време е! — заяви Айзък като се изправи. — Това е, господа. Времето свърши.

— Вечеря! — извика Рита от кухнята.

— Е, добре. — Харди беше на крака. Бе взел картата и бележника. — Няма нужда да казвате, че не разбирам от елегантен намек. — Той се насочи към изхода.

Глицки тръгна с него.

— Само още веднъж — каза той, — за протокола. Доколкото си успял да разбереш, Логан не участва в нищо от това.

— Хей! — възмути се Айзък. — Времето свърши.

— Просто си казваме довиждане, Айк — извика му в отговор баща му.

Харди бе стигнал до вратата.

— Кодирано — допълни той.

— Така че няма никакъв Логан, нали?

— Предполагам, че не. Поне докато нещо в папките на Илейн не ни насочи към него. Което няма да се случи, понеже тя няма папки. — Харди говореше с обреченост и отчаяние. Бе отделил много часове да намери връзка с Логан, а сега се оказваше, че времето е било загубено. Вече беше на вратата, излезе и я затвори зад себе си.

Глицки за момент постоя намръщен. Внезапно дръпна вратата и пристъпи навън. Харди почти бе стигнал до тротоара и приятелят му викна подире му:

— Какво имаше предвид като каза, че Илейн е нямала папки? Имаш предвид свързани с Логан, така ли?

Харди се извърна на последното стъпало.

— Да.

— Но трябва да е имала.

— Не мисля. Пък и нищо няма подобен етикет.

— Тогава какво е дала на Трея, когато се е върнала в офиса в неделя? Току-що е била в офиса на Логан и ѝ е дала някакви папки.

Харди се позамисли, след това намигна на приятеля си.

— Явно няма да ни се измъкне, нали?

Цялата тежест на света падна на раменете му в момента, в който отвори входната врата на дома си. Само един ден ли бе минал от вечерта, когато всичко тук вървеше добре, помисли си той. Сега, като животно в минутите преди земетресение, Харди почувства напрежението, още преди да го осъзнае. Премина през празната и тъмна къща, като светваше лампите по пътя си.

— Има ли някой?

Отговори му далечен глас — Винсънт. Преди разместването, тяхната спалня беше точно зад кухнята. Бяха я превърнали в дневна с кът за забавления, диван и няколко кресла за четене. Винсънт седеше в едно от тях в тъмната стая и се занимаваше с електронна игра.

— Здравсти! — Харди светна и тази лампа. — Как е моето момче? Винсънт едва го погледна.

— Здравсти!

— Какво става?

— Нищо.

Той постоя, загледан в сина си, като се чудеше дали да го накара да проговори. Реши да не го прави. Хлапето бе добре, погълнато от играта си, което според баща му едва ли щеше да му нанесе сериозни травми. От дългогодишен опит знаеше вероятната причина Винсънт да се занимава с това. Тук бе неговото убежище.

— Къде са момичетата? — попита Дизмъс, въпреки че бе сигурен в отговора. Вратата на стаята на Ребека бе затворена и под нея се процеждаше светлина.

Франи седеше на леглото на Бек и изражението на лицето ѝ бе измъчено и изтощено. Дъщеря му лежеше по диагонал на матрака, с глава на коленете на майка си. Франи галеше косата ѝ. Двете вдигнаха поглед и Харди видя това, което бе очаквал — Бек отново бе плакала.

Усети как собствените му рамене увисват. Още една криза. Господи, помисли си той, няма ли край? Без да проговори, бащата

прекоси стаята и седна на леглото. Очите му срещнаха погледа на съпругата му и той постави ръка на рамото на Бек.

— Как е моята сладурана?

Момиченцето поклати глава.

— Не съм добре.

— Предположих. — Дизмъс стисна детското рамо и погледна въпросително към Франи.

— Днес са разисквали самоубийствата.

Ако не се бе ядосал, би могъл да се разсмее. Но не успя да се въздържа от коментар.

— Е, има нещо, което всеки седмокласник със сигурност би трябвало да знае по въпроса. И какво са прави ли? Давали са предложения за десетте най-предпочитани начини?

Франи му направи знак да се поуспокои, но Харди не бе в състояние. За последните два месеца това бе най-малко петото подобно обсъждане и всяко едно бе травматизирало и без това крехкото му момиченце. След Деня на благодарността, в името на един Господ знае какво, училището на Бек бе занимавало нея и вероятно всичките ѝ съученици с „уроци за повишаване на вниманието“, които бяха създали пълен хаос в живота ѝ.

Харди се надяваше, че на дъщеря му ѝ остават още пет или шест години, преди да започне сексуална активност, но училището ѝ бе провело *петдневен* курс за възможните болести и последствия, свързани със секса. Няколко седмици по-късно всички момичета бяха информирани за увеличаващите се случаи на анорексия и булимия в тази възрастова група. Ребека имаше слабост към някои храни, а списъкът, който ѝ бяха дали от училище, посочваше това като възможен индикатор за проблем. Въпреки че Бек тежеше малко над четирийсет килограма и си похапваше със завиден апетит, съмнението за хранител — ни смущения за няколко дни бе обхванало дори Франи и стана доста забавно. През януари пък дойде ред на тренировки, в случай че група терористи или студенти нахълта в училището и започне да стреля или да хвърля бомби. Учета ги по какъв начин да натрупват бюрата си, предлагаша им стратегии как да напуснат района на училището.

Харди разтърка гърба на дъщеря си. Сега бе превенцията на самоубийствата. С жизнения опит, който имаше, Дизмъс не можеше да

си представи как някакви предварителни съвети можеха да имат реално въздействие върху равнището на самоубийства сред тийнейджърите. Бек подсмръкна и седна.

— Защо някой на моята възраст ще поиска да се самоубие? Дори не съм знаела, че стават подобни неща.

— Не са много често, Бек. Наистина.

— Но защо?

Може би, помисли си бащата, защото всички тези курсове плашат децата и те губят своята ведрост и желанието си да живеят в този коварен и нестабилен свят. Но, разбира се, сега не можеше да й отговори така.

— Наистина не е много често, Бек. Не е нещо, което би могло да се случи на теб. Първо трябва да решиш, че искаш да го направиш, а много малко хора се чувстват по този начин, особено деца.

Без съмнение Франи бе говорила същите истини през последния час. Постепенно, още повече щом и баща й твърдеше същото, момиченцето започна да ги възприема. Поокопити се.

— Не мисля, че бих искала да се самоубия. А ти?

— Не. Не, разбира се.

— Но те го изкараха така, сякаш, ако имаш гадже и то скъса с теб, би решил да го направиш. — Тя тупна с малкото си юмруче по бедрото си. — Но това ще бъде толкова *глупаво*. Имам предвид, че аз никога не бих помислила за подобно нещо, дори и да имах приятел.

— Права си — съгласи се Франи. — Би било глупаво.

— Но колко умно от страна на учителите да ви дадат тази идея. — Харди не можеше да заличи отвращението от гласа си. Той придърпа по-близо дъщеря си. Момиченцето обви ръце около него. — Бек, понякога се случват лоши неща, но не толкова често, колкото си мислиш. Дори приблизително. Не би трябвало да се притесняваш за всички тях, и дори за част от тях.

— Знаем — каза тя. — Притеснението никога не помага. Постоянно ми го повтаряш.

— Така е, права си.

— Баща ти е прав, Бек. Наистина не помага. — Може би, надявах се те, ако го чуваше достатъчно често от хора, на които има доверие, детето също ще започне да се убеждава в това.

Изведнъж Харди си спомни вчерашния разговор с Джеф Елиът.

— Познаваш ли някой ударен от гръм?

Бек нямаше представа откъде му е хрумнало, но беше любопитна.

— Не. Това почти никога не се случва.

— Ами ти, Фран? Не? И аз не познавам. А сега си помисли за всички онези неща, които учиш в училище. Е, познай какво?

Винсънт седеше на вратата, отегчен до смърт от всичко ставащо.

— Приключихте ли вече? Ще ядем ли тази вечер? Умирам от глад.

Харди искаше да провери съобщенията си, преди да се приготови за сън. Не се бе връщал в офиса си след срещата с Даш Логан в „Юпитер“, така че очакваше доста неща и не можеше да се успокои, преди да ги разбере. Телефонният му секретар показваше часа и датата на съобщението. Първите две обаждания бяха получени около пет минути, след като бе напуснал офиса си. Той скръцна със зъби на проклетията на съдбата. Вероятно бе по това време все още да е бил във фойето на долния етаж и да е разменял обичайните любезности с чаровната Филис преди почивните дни.

Първото обаждане бе от Джон Ингълс. Той го информираше, че все още не е имал късмет в намирането на свидетели. Джон бе оставил номера си, казвайки на Харди да звънне по всяко време. Питаше какви са плановете за утре. Щял да чака задачите си.

Следващото съобщение беше от Джеф Елиът.

„Исках да си сред първите, които ще научат, че подавам оставка. Ако поискат да се върна, а те ще поискат, ще трябва да ме помолят и да ми платят доста заради всички неприятности, които ми създадоха. По въпросите от последния ни разговор ми хрумнаха някои неща. Онази връзка между Тори и Даш Логан — мисля, че ми дойде наум някаква възможност. Има един частен следовател на име Джин Висър. Може и да го познаваш. Някога е бил ченге.“

През съзнанието на Харди премина импулс. Онзи ден в „При Сам“ Висър бе споменат като натрапника, който се бе опитал да изнудва Рич Макнийл.

Джеф продължаваше:

„Когато Тори започна работа в областната прокуратура, Висър работеше за него почти като личен частен следовател. Бяха доста гъсти. Не зная дали все още е така, но доста често виждам Висър и Логан заедно. Ако Тори и Висър все още си говорят... Каквото и да означава това, дано ти свърши работа.“

Дизмъс си помисли, че може доста да му помогне, но не беше време за празнуване. Последното обаждане, от самия Тори, бе направено в 4:41 — около десет минути, след като Харди бе оставил Логан в „Юпитер“. Съобщението на помощник прокурора бе, че след като идната седмица ще ходят на предварително изслушване за Коул Бърджис, и двамата ще имат доста работа. Така че той прегледал някои от другите дела, които ще минават през офиса през следващите няколко седмици. В едно от тях забелязал името на Харди като адвокат. На Тори му се сторило, че това дело, *Народът срещу Макнийл*, било един от случаите, в които съдията е склонен да се опита да накара страните да се споразумеят, така че да не се затлачва работата на съда. Със сигурност нито Тори, нито Харди се нуждаели от допълнителни часове, в момент когато са претрупани с работа. Ако защитата искала съдебно споразумение, със сигурност би успяла да спести на клиента си време и усложнения, а помощник прокурорът с удоволствие би обсъдил възможностите. Поне те двамата биха могли да поговорят по въпроса и да видят какво ще се получи.

Лекото прещракване в съзнанието на адвоката се превърна в постоянно тракане на мозъчните колелца.

Франи влезе в стаята, когато съпругът ѝ затваряше телефона. Тя застана зад него, постави ръце на раменете му и прокара палците си по мускулите отстрани на гръбнака. Главата на Дизмъс клюмна напред като отсечена.

— Не спирай — прошепна той.

Тя го целуна по темето, докато масажираше основата на врата му.
— Знаеш ли защо моят скаут е получил мигрена? — запита тя.

— Не и не ме интересува. — Очите му бяха затворени.
Чувстваше се като в рая.

— Прекалено напрежение. — След това, с облекчение и умора.
— И двамата са в леглата и спят.

Харди се изправи.

— Провери ли повторно за досадници, които се мотаят под прозореца на Бек? Може би ще трябва да даваме нощни смени, най-добре около къщата, в случай че...

Съпругата му го плесна с длан по главата.

— Престани!

— Тя го удря — коментира той. — Учебнически пример за домашно насилие, обида на съпруга... — Той се обърна към жена си и хвана ръката, която бе отпусната на рамото му. — Съжалявам. Знам, достатъчно. След секунда ще съм долу. Само два телефонни разговора. Кратки. Обещавам.

— Наливам си вино и ще започна без теб. Предупредих те.

— Достатъчно ясно.

Дизмъс отговори на обаждането на Джон Ингълс. Всъщност се оказа, че е чакал до телефона. Харди му разказа за идеята на Глицки да разнищят ресторантите и баровете в района около Мейдън Лейн. Ингълс бе участник в това, каквото и да бе то. Щеше да бъде на линия. По кое време щяха да започнат?

При поредното позвъняване на Ридли нямаше очаквания, но човек никога не знае. Ченгетата работеха в странни часове. Дали беше ергенска петък вечер или не, той би могъл да е затрупан в бумагите си. Но нямаше такъв късмет. Отново му отговори телефонният секретар.

Машинката на Ридли бе от онези, които изпискваха преди тона. Всяко писукане беше обаждане. Откакто бе започнал да се опитва да се свърже с него, Харди бе силно впечатлен от увеличаването на броя на обажданията. Сега той седеше на бюрото си, чакаше и броеше до десет, петнайсет, дваисет.

Когато най-после чу тона, Харди остави своето съобщение и затвори. Замислено разтърка наболата си брада. За двата дни, откакто Харди за последно бе говорил с него, дваисет и осем души бяха

оставили съобщение на Ридли Бенкс и очевидно той не ги бе проверил и изтрил.

Беше почти единайсет часа и студът щипеше.

Трея се изкачи по стълбите до вратата на Глицки, после почти цяла вечност остана на площадката. В тъмното. Без да може да потропа.

По-рано този ден младата жена бе ходила на баскетболния мач на Рейни. После двете с дъщеря ѝ ядоха пица. Върнаха се вкъщи и Рейни се приготви за лягане. Трея ѝ каза, че трябва да излезе. Щяла да се върне скоро.

Отвътре не се процеждаше никаква светлина. Бе абсолютно тихо.

Най-последно почука три пъти по стъклото с нокътя си. Звукът бе безкрайно тих, боязлив, незабележим. Но бе способна само на толкова. Щеше да почака още малко и...

Нещо се размърда във вътрешността на къщата. Външната лампа светна. Вратата се отвори. Ейб беше бос, все още по джинси и черен пуловер.

— Лекарят позволява ли ти да будуваш до толкова късно?

— Не съм на ти с авторитетите. Добре е и ти да свикнеш с това. Малко е студено. — Глицки се отдръпна назад, за да я пропусне вкъщи.

— Къде са другите? Момчетата ти? — попита тя. — И какъв е този звук?

Домакинът за момент се заслуша.

— Не чувам нищо...

— Там. Онзи.

— А, да. — Лицето му омекна. — Това е Рита. Понякога хърка. Дотолкова съм свикнал, че дори не го чувам. Зад паравана е.

— Тя спи в дневната?

Глицки махна с ръка. Беше малко и уютно местенце, претъпкано с мебели.

— Само докато завършим крилото за гости.

Трея се намръщи.

— Съжалявам, Ейб. Нямах предвид...

Той нежно докосна ръката ѝ.

— Няма нищо. Момчетата са някъде навън. Накараха ме да се закълна в честта на майка си, че няма да се измъкна. Трябваше да си седя и да си чета книгата. След това да си легна, за предпочитане порано.

— Кое не си направил.

— Знам — съгласи се Глицки. — Това ми е проблемът. Отново авторитетите. Имам късмет, че съм шеф, тоест когато работя.

Един дълъг миг.

— И как е книгата ти? Откритите морета. Толкова добра, колкото „Тръбачът“?

— Така мисля. Невероятно е колко дълбоко те разчувства.

Глицки се бе втренчил в нея. Тя отвърна на погледа му. Настана тишина. После домакинът прочисти гърлото си.

— Харди смята, че просто трябва да попитам.

— Какво?

— Че просто съм длъжен да кажа нещо, което никога не направих с Илейн. — Той се поколеба. — Не бих могъл да понеса нещо подобно да се случи с теб.

Трея чакаше.

— Ако не искаш да слушаш... — Ченгето си пое дъх и почти изстреля думите. — Не зная какво да правя с това, но искам да присъстваш в живота ми.

Младата жена затвори очи и кимна. Въздишка, която би могла да означава облекчение. После отново го погледна и в ъгълчетата на устните ѝ заигра усмивка.

— Надявах се да кажеш това.

Те се прегърнаха. Под вълнения пуловер и раните от изгаряне при електрошока, с който го бяха върнали сред живите, ребрата боляха от натиска.

ТРЕТА ЧАСТ

В 8:00 сутринта в сряда, 17 февруари, Дизмъс Харди седеше на председателското място на голямата овална маса в Солариума и със задоволство гледаше събрания екип от следователи и съдружници. Преди три седмици никой не би могъл да предвиди подобно събиране. Със сигурност в деня на обвинението на Коул само преди две седмици, някои от хората в тази стая се смятаха за опоненти на Харди. По това време само той и Дейвид Фримън бяха на страната на Коул и дори те в най-добрия случай бяха предпазливи.

Дизмъс все още имаше до себе си Фримън, който да продължи като „адвокат на Кинън“, ако делото за смъртно наказание влезе в съдебната зала. Харди отчаяно се надяваше това да не се случи. Но тук бяха и Трея и Ейб, Тримата мускетари, Джеф Елиът в инвалидния си стол. Към екипа се бе присъединил още един защитник, който просто искаше да участва. Това бе приятелката на Дейвид Джина Роук. Изглежда и тя имаше своя едва загатната причина да дели нещо с Тори, а вероятно и с Даш Логан. Делото бе докоснало доста оголени нерви в тази стая, пък и в града. Сега ги дяляха броени часове от удара на съдийското чукче, който ще оповести началото. Изслушването започваше с доста висока популярност и щеше да я задържи дори и само поради известността на Илейн. Политическата позиция на Прат, която бе довела до силно критикуваните публикации на Елиът, и получила всеобщо одобрение оставка, допълнително бяха повишили интереса. Но събитията от последните два дни бяха довели нещата до истинска треска. В понеделник сутрин инспектор сержант Ридли Бенкс, основният полицаи в делото, човекът, който бе довел Коул Бърджис до признание, бе обявен за изчезнал. Властите подозираха някакви машинации, но тяло не бе открито и Ридли продължаваше да липсва. Като последен човек, за който се знаеше, че е разговарял с Бенкс, Харди представи информацията, че инспекторът е смятал да отиде на интервю, свързано едновременно с Коул Бърджис и Кълън Алсоп.

При тази новина Гейб Тори ефективно скри маслиновото клонче, което бе протегнал към Дизмъс по делото на Макнийл. Помощник областният прокурор свика пресконференция, на която присъстваха всички журналисти от телевизията и вестниците в града и публично обвини адвоката в лъжа. Нямало доказателства за този предполагаем телефонен разговор. Това бил един от най-прозрачните трикове на защитата, които някога е виждал. Харди се бил унижил дотам, че да използва един липсващ и вероятно мъртъв човек, за да намекне, че полицията има съмнения относно мъжа, който е признал извършването на престъплението. Изобщо нямало подобни съмнения.

Същевременно, Тори бе избрал да поведе нещата в друга насока, като оповести собственото си тълкуване за причините, поради които бившият шеф на отдел „Убийства“ прекалено рано бе представил доказателства на обвинението пред защитата — и заради това бе загубил работата си. Всъщност, не било поради някакви съмнения във вината на Коул Бърджис. Нищо подобно. Гафът на Глицки и последвалото предателство спрямо колегите му полицаи било усилие да защити себе си и да избегне разследване за полицейска бруталност. Тори имал няколко свидетели, които да потвърдят, че лейтенантът бе постъпил неетично с обвиняемия в нощта на ареста.

Междувременно, имаше и допълнителни обстоятелства и истории, които поддържаха напрежението. Както бе обещал, Джон Страут обяви смъртта на Кълън Алсоп за случайност самоубийство. В града не бе рядкост някой да умре от свръхдоза в деня на освобождаването си от затвора. Разследването на полицейския екип на мястото на престъплението не бе намерило доказателства, подкрепящи друга теза.

В крайна сметка, сериозността на самото престъпление водеше до утежняване на случая. Това бе убийство, извършено при грабеж, углавно престъпление. Вчера сутрин заглавията на вестниците отново го бяха напомнили. През деня идеята бе пуснала още по-дълбоки корени. Според обещанието си, областната прокуратура щеше да иска смъртна присъда.

Разглеждайки създалата се ситуация, Харди почувства, че през последната седмица са работили като роби на галера и са направили всичко, което са могли. Не бяха неподготвени, но не бяха и убедени. Вероятното стандартно доказване на причината в предварителното

изслушване все пак съвсем не се приближаваше до разумното стандартно съмнение на съдебните заседатели по време на делото. Това, което трябваше да направи обвинението, бе да покаже достатъчно, за да създаде „силно подозрение във всеки логически ум“, че е било извършено престъпление и обвиняемият е неговия извършител.

През цялата изминала седмица, която бе посветил на организиране на усилията на другите присъстващи в стаята, Харди не бе в състояние да се отърси от страха, че неговата стратегия — да извади всичките си оръжия по време на предварителното изслушване, вместо да ги пази за съда — е погрешно избрана. Той се питаше за какво е цялото бързане.

Въпреки всичко, едно от клишетата, които адвокатите използваха пред клиентите си, за да им обяснят защо винаги е по-добре да се отлага — „Виж, ако забавяме всичко това достатъчно дълго, ченгето, което те е арестувало, може да умре и да не успее да свидетелства срещу теб. Човек никога не знае.“ — вече бе станало. Ако Харди изчакаше още малко, може би Тори също щеше да умре, Прат щеше да изгуби изборите, а някой със съзнание за вина или в лека форма на шизофрения щеше да се появи и да признае за престъплението. Всичко бе възможно.

Но сега бе убеден и най-после бе доволен, че решението му е правилно. Процесите със съдебни заседатели водят със себе си своя несигурност, а тя бе малко по-различна. Когато пред теб има група граждани, интелектуалното предизвикателство неизбежно ставаше по-малко. Това, разбира се, не означаваше, че двете страни не са длъжни да подплатят фактологическата си основа, но субективният елемент винаги играеше своята роля. Можеше да се използват емоциите и чувствата им.

Журито от дванайсет съдебни заседатели щеше да изслуша ужасната история за необоснованите действия на Коул през онази нощ — откъсването на обещите, счупването на пръста на Илейн, за да бъде изваден пръстена ѝ и т.н. Щяха да знаят, че момчето е избягало от полицията. Че е стреляло с пистолета — веднъж, а може би и два пъти. Вероятно щяха да изгледат видео касетата със самопризнанието, независимо от възраженията на Харди. След всичко това, колкото и да опитва и без значение колко брилянтна защита може да направи,

Дизмъс не вярваше, че ще успее да ги убеди. Това просто не се случваше в реалния свят.

Затова съвсем логично предварителното изслушване бе най-добрата възможност за Харди. Със сигурност съдия Хил беше изтънчен стар гадняр, но бе внимателен и консервативен. Вероятно мозъкът на съдията не беше на сияйните висоти на „сносен юридически ум“, какъвто очевидно бе този на адвоката, но все пак Мумията имаше репутацията на интелигентен мъж. А бе и опитен юрист. Би бил благоразположен, въпреки че неконтролираното избухване на защитника по време на обвинението вероятно щеше да има някакъв ефект. По ирония на съдбата, Харди смяташе, че дори е възможно съдията да му позволи малко повече волности в съдебната зала точно защото му беше ядосан. Хил нямаше да иска личното му отношение да влияе на работата му.

Всъщност, Мумията щеше да се поддаде на изключителния чар на Харди. Съдията на предварителното изслушване би могъл да приеме доказателства, които съдията на процеса би отхвърлил като объркващи или несвързани или пък отнемащи прекалено много време.

В името на създаването на „пълна картина“, Харди би могъл да поиска почти всичко от Хил и съдът би могъл поне да го чуе, преди неизбежно да задържи клиента му за делото. На практика, защитата бе изкушена да представи всеки един факт или теория в подкрепа на обвиняемия, независимо колко рисковано бе това. Дизмъс нямаше да се изложи на риска от жалба за некомпетентност, която да бъде отхвърлена след десет години.

Тежестта на доказателствата бе върху плещите на обвинението. То трябваше убедително да покаже, че Коул Бърджис „вероятно“ е извършил убийството. Екипът на Харди бе разкрил няколко алтернативи, мотиви, а вероятно и намерения, и така имаше възможността да спори съвсем хладнокръвно. Полицията не бе провела достатъчно щателно разследване. Имаше много въпроси без отговори. Съществуваха и други възможни заподозрени. Във всичко беше намесена и политика, и лични интереси.

Харди знаеше, че въпреки всичко съдията ще държи Коул да отговаря. Използвайки стандарта на „разумния човек“, дори ако Хил бъде убеден, че съдебните заседатели може и да не достигнат съзнателно до присъда за вина отвъд разумното съмнение, той все пак

ще разпореди Коул да отиде на процес. Тези обвинения не можеха да бъдат пренебрегнати.

Дизмъс все още бе повече от наполовина убеден, че момчето е убило Илейн. Ако самият той бе съдия на това изслушване и знаеше нещата, които вече бе научил, пак щеше да му се наложи да каже, че Коул „вероятно“ го е направил.

Заклучението бе всичко друго, освен предстоящо, но при дело за смъртно наказание защитата нямаше нищо за губене. И точно това бе моментът, в който да се включи в битката.

Едно от изненадващите и приятни неща в Сан Франциско е, че лятото не е истински сезон в обикновения смисъл на думата. Всяка година имаше около шейсет дни, които можеха да бъдат като цяло определени като летни заради уханието си, но те почти никога не бяха един след друг. А четири хубави дни не правеха сезон.

Естествен резултат от липсата на сезонна продължителност бе фактът, че случаен летен ден или дори два можеха да се появят по всяко време и във всеки месец. Тази сутрин, в която Харди изкачваше стълбите към Съдебната палата, бе началото на един от тези дни.

Ароматът на смляно кафе се носеше във въздуха и адвокатът спря за момент навън под необичайно топлото слънце. Лекия повей на приятния бриз донесе ухание на сладка забрава — от градския пазар за цветя зад ъгъла, сети се той. Един нов камион се появи и паркира напърно на улицата. Колите зад него оповестиха с клаксони недоволството си, после го заобиколиха с почти бездушен поток от проклетия. Харди се поколеба малко, защото знаеше, че още щом премине през вратите пред себе си, всичко това, вибриращият живот на града, щеше да престане да съществува за него.

Беше дал няколко последни инструкции на Дейвид Фримън и бе подкарал към центъра сам, преди останалата част от екипа. Искеше да има няколко минути насаме с Коул преди започването на целия цирк. За да го успокои. Да се настрои.

Премина през металните детектори на вратата и продължи по пътя си през фойето. По това време сутрин наоколо нямаше никой. Тук на отсрещната стена бяха имената на полицаите, които са дали живота си в изпълнение на служебния дълг. Адвокатът спря за миг и се

замисли дали Ридли Бенкс нямаше съвсем скоро да бъде вписан в този поменик. Предпочете да стигне до втория етаж по вътрешните стълби, вместо да използва асансьора.

Не беше нещо обичайно, но Харди бе поискал и му бе обещано, че клиентът му ще бъде „натъкмен“ за изслушването. Поради тази причина Джоди Бърджис бе отишла на пазар и бе купила на Коул няколко панталона, хубави ризи и две спортни сака. Сега младежът бе в килията за задържани зад „Отдел 20“, облечен в кат нови дрехи. Харди отново и непрекъснато се изненадваше колко добре изглеждаше, когато бе чист. От тактическа гледна точка видът му бе чудесен, въпреки че би имал много по-голяма тежест пред съдебни заседатели. Все пак Харди смяташе, че представителното облекло в съдебната зала е важно, дори и по време на изслушване. Оранжевите гащеризони на задържаните бяха прекалено познати в Съдебната палата и винаги носеха асоциацията за вина.

Един пристав пропусна Дизмъс зад решетките в килията и адвокат и клиент си размениха обичайните любезности. Сега очите на Коул бяха ясни, кожата му не бе напълно свежа, но изглеждаше здравословно. И макар че едва ли някой би го сбъркал с Демостен, говорът му също непрекъснато се подобряваше. Провлачването бе изчезнало, напевността на по-ранните му отговори бе минало.

Като цяло, Коул приличаше на честен млад мъж с адекватни намерения и подходящо образование. Ако не друго, помисли си Харди, хлапето излъчваше неподправена наивност и искрена човешка невинност. Съжаляваше за всичко случил о се. Отново стъпваше на краката си. Би направило всичко по силите си, за да помогне.

— Наистина не зная дали има нещо повече, което би могъл да сториш точно сега, Коул — му каза Харди. — Просто занаят не променяй историята си. Това би било най-доброто. Опитай се да реагираш подходящо на нещата, които се говорят там вътре. Предупреждавайте, че някои ще бъдат ужасни. Но не преигравай. Нито пък играй роли. — Харди постави ръка на рамото му. — Как вървят лицевите опори?

— Двайсет и пет. — Следа от гордост. — Четири пъти дневно. Трийсет коремни преси. Четири серии.

— Ами хапчетата?

Темата не бе приятна, но Коул продължи с вдигната глава.

— Стигнах и дотам, бавно, но стабилно, въпреки че не е съвсем в мой стил.

— Стиловете идват и си отиват — отбеляза адвокатът. — Погледни дрехите си. Преди две седмици те изобщо не бяха в твой стил. Сега изглеждаш сякаш си роден в тях.

— Това е външно — отвърна Коул. — Вътрешността е нещо съвсем различно.

— И какво има вътре? — поинтересува се Харди.

Поглед на безмълвно отчаяние.

— Чувството, че няма да мога да се преборя. Че е прекалено добро за мен. И това не е просто стил.

— Прав си — съгласи се адвокатът. — Това не е стил. Това е избор. — Намигна му и стисна рамото му. — Знаеш какво казва Патън, нали? „Не си победен, докато не го приемеш. Затова, недей.“

Харди съзря в погледа на Коул, че забележката е ударила в целта. Посочи към съдебната зала зад свързващата ги врата. Шумовете бяха започнали да се засилват с приближаване на часа на заседанието. После за последен път потупа момчето по рамото.

— Горе главата, Коул. Ще се видим вътре.

Беше преминал край Тори на масата на обвинението и този път нямаше размяна на остроумни забележки. Главният помощник прокурор говореше с един от своите сътрудници, някаква млада жена, и преднамерено не обърна внимание на Харди, който прекосяваше съдебната зала пред него.

На масата на защитата Фримън бе подредил няколко папки и два жълти юридически бележника, готови за първата размяна на удари. От другата страна на решетката галерията бе изпълнена до краен предел и тълпата шумеше в очакване. Но липсваше почти осезаемото чувство на гняв и поляризация, което бе белязало прочитането на обвинителния акт. Харди отдаваше промяната отчасти на изминалото време, но предимно на Дейвид Фримън и Кларънс Джекмън. Двамата мъже някак си се бяха споразумели, независимо от различните общностни интереси, че не става дума за престъпление от расизъм, нито пък за толкова ясен случай, колкото бе изглеждал в самото начало.

Дизмъс все още не бе стигнал до Фримън, когато един пристав го пресрещна.

— Господин Харди, съдията би искал да размени няколко думи с вас.

— Веднага ли?

— Да, сър. Оттук, моля.

Защитникът наистина бе озадачен. Извикването не търпеше възражения и вероятно не вещаеше нищо добро. В углавно дело като това всяка среща на съдията с някой от адвокатите трябваше да бъде документирана и да се извърши в присъствието на съдебен стенограф. Харди се колебаеше. От масата на защитата Фримън загрижено вдигна поглед и се изправи, за да му се притече на помощ, но младият адвокат го спря с движение на ръката.

— Господин Тори ще дойде ли с нас?

— Не зная, сър. Съдията извика вас.

Не му остана друго, освен да го последва — обратно зад скамейката, надолу по коридора пред килията на Коул, където клиентът му седеше замислено с лакти на коленете си и наведена глава. Приставът потропа веднъж и не изчака отговор, а направо отвори вратата на кабинета на съдия Хил. Една твърда ръка на гърба на Харди почти го блъсна вътре.

Мумията седеше на тапицирано кресло и четеше „Кроникъл“. До него имаше още един стол, но Хил почти нарочно не го предложи на новодошлия. Вместо това приставът информира негова светлост, че господин Харди е тук. Съдията кимна, лениво довърши статията си и най-сетне затвори вестника. Без юридическата си роба, Хил изглеждаше много по-внушително, отколкото на съдебната скамейка — сега липсваше всякаква алюзия с карикатура. В ушит по поръчка костюм и безупречно облечен, той би могъл да бъде някой титан на бизнеса. Аскетичното и ъгловато лице, щръкнало над робата му, създаваше асоциацията с безжизнен скелет над катедрата, но сега бе доста одухотворено. Бледосините очи сякаш плуваха в малки езерца от ненавист, фина мрежа от капиляри набраздяваше пергаментовата кожа на страните му. Устата му бе само груба линия.

Хил постоя още минута, преди да проговори. Когато го направи, гласът му бе обработен, въпреки че самият изказ бе сух и

безпристрастен. Не се обърна към Харди по име. Гледайки нагоре с предизвикателно пренебрежение, просто започна.

— Извиках ви тук преди началото на този процес, защото искам да ви кажа нещо лично, извън контекста на изслушването.

Харди отбеляза, че независимо от това съдебният стенограф записва думите му.

— Да, ваша светлост.

— Моля ви, не говорете повече. Това е едностранна комуникация. Исках да ви заявя пределно ясно, че всеки изблик като онзи, който представихте на първото призоваване по въпроса, няма да бъде толериран в моята съдебна зала. Подобни действия ще бъдат наказани с глоба, а ако са достатъчно сериозни, ще ви изпратя в затвора за неуважение на съда. Ако мислите, че се шегувам, ще може да го разберете съвсем скоро. Не поканих тук и обвинителя, защото не сметнах за необходимо да ви унижавам пред него. Това е най-последната отсрочка, която ви давам.

— Да, сър — отговори Харди.

Хил кимна. Очакванията му се бяха потвърдили.

— Става дума за прецизност, господин Харди. Казах ви да не ми отговаряте, а вие току-що отново го направихте. Не зная от колко време практикувате право, но съдията е „ваша светлост“, а не „сър“. Ще се видим в съдебната зала.

Кръвта на Харди бе кипнала. Започна да изрича „Да, ваша светлост“, но се усети навреме. Приставът го изтръгна от шока, защитникът се обърна и напусна кабинета на съдията.

— Изглеждаш така, сякаш току-що си видял призрак — отбеляза Фримън.

Краката на Харди не го държаха по времето, когато стигна до масата на защитата, затова се отпусна на стола си и потърси каната, за да си налее чаша вода. Ръцете му трепереха в ритъма на яростта.

Дейвид се протегна и покри ръката на Харди със своята съсухрена длан.

— Диз? — С другата си ръка старецът наля чаша вода и я побутна към него. — Отговори ми. Какво стана?

Адвокатът все още бе неспособен да произнесе и дума. Дишаше през носа дълбоко и накъсано. Мускулите на челюстта му играеха. Очите му бяха фиксирани върху някаква точка в пространството пред него. Някак си забеляза чашата с вода и я придърпа към себе си, но не я вдигна.

— Тишина! Върховният съд, щат Калифорния, град и област Сан Франциско, започва сесията си, ръководена от съдия Тимоти Хил. Всички да станат.

Прат бе пристигнала и се бе присъединила към Тори и младата му асистентка на масата на обвинението. Харди ѝ хвърли поглед — елегантна, изваяна осанка в тъмносин бизнес костюм — и отбеляза, че забелязва почти бликаща увереност. За момент се почуди дали тя по някакъв начин не е уредила нещата с Хил, като му е пуснала мухата да го нахока толкова унижително. Не бяха минали и десет минути от завръщането му в съдебната зала и той все още усещаше почти физическа болка от изразходвания адреналин. И със сигурност се чувстваше абсолютно неспособен да води каквото и да било рационален спор.

При нормални обстоятелства, би могъл да поиска незабавно отлагане поради естествена нужда, но сега знаеше, че не би се осмелил. Взаимоотношенията му със съдията вече бяха достатъчно лош и. Ако Харди направеше каквото и да било, за да настрои Хил още повече срещу себе си, рискуваше да бъде обвинен в неуважение към съда и всички надежди да направи нещо щяха да бъдат изгубени още преди започването.

Докато наблюдаваше Мумията да се настанява на катедрата, отново се замисли за своята невежа и лошо изработена стратегия. Чудеше се как е могъл толкова зле да прецени ситуацията, решавайки, че гневът на Хил ще бъде „малкият трамплин“, чрез който да премине първите минути на делото. Сега се оказа непреодолимо, невъзможно за изкачване препятствие. А бе основал всичко на този разумен човек, на този интелигентен юрист. Какво щеше да прави с всички юридически затруднения, които очакваше по толкова критични въпроси? Къде бяха шансовете да се размине използването на видеокасетата със самопризнанието?

Но в този момент нямаше какво да се направи. Бяха тук, обречени. Коул, който седеше до него, го побутна и прошепна:

— Патън.

Клиентът му очевидно му четеше мислите, което означаваше, че адвокатът ги предаваше. Не бе добра поличба да започва с лоши чувства и съветът бе съвсем навременен. Насили се да събере поне част от генералската си твърдост или контрол, да канализира гнева и отчаянието и към нещо конструктивно.

Хил се настани, оправяйки робата си. Поздрави секретаря си с фамилиарна, макар и престорена любезност, после го помоли да оповести случая. Харди слушаше с половин ухо, докато Мумията подреждаше някакви книжа пред себе си и обхождаше с поглед съдебната зала. Когато стигна до Харди, не се забеляза и най-бегъл знак на раздвижване — никакво моментно трепване или присвиване на устните. Все едно разговорът им изобщо не се бе състоял. Секретарят приключи и съдията заговори:

— Господин Харди, господин Фримън. Добро утро. Госпожо Прат, господин Тори. Народът готов ли е да започне?

Тори се изправи.

— Готови сме, ваша светлост, но, ако съдът позволи, може ли кратко прекъсване?

Хил се смръщи, поклати глава с очевидно недоволство и въздъхна.

— Добре — най-после каза съдията. Повдигна ръка. — Адвокатите да се приближат.

Краката на Харди го задържаха, когато се изправи — истински късмет. Той и Тори едновременно стигнаха до катедрата и вдигнаха поглед към Хил, който все още бърчеше вежди.

— Какво има, господин Тори?

— Ваша светлост, с цялото ми уважение, вие току-що сте имали лична среща с господин Харди.

Лицето на Хил остана ужасяващо безизразно. Той зачака.

— Това въпрос ли беше?

— Да, ваша светлост.

— Боя се, че не чух да задавате въпрос. Може би трябва отново да опитате.

Тори осъзна, че вече е направил тактическа грешка и прочисти гърлото си.

— Ами, ваша светлост, както знаете, в углавно дело като това, разговорите между страните трябва да бъдат записвани.

— Не вие определяте правилата, адвокате. — Хил издишваше огън и контролираше изгарянията. — Всъщност съм наясно с реда. — Още една пауза. — Все още изчаквам въпроса ви.

Харди внезапно осъзна напрежението в галерията зад себе си. Хил погледна натам, а след това отново към Харди и Тори. Както се бе разбрало и на първото призоваване, този съдия позволяваше реакция на зрителите в определени граници. На Дизмъс за първи път му се случваше нещо подобно. Съвсем приглушеното, тихо, дразнещо жужене привнасяше някакво непоносимо напрежение в тона на залата. Замисли се дали Хил няма някаква причина да го приема.

Тори най-сетне формулира въпроса си.

— Много добре, ваша светлост. Народът би искал да се информира. Каква беше причината ви да се срещнете с адвоката на защитата?

— Това беше личен разговор, господин Тори. Делото още не е започнало. По никакъв начин не сме го обсъждали. — Хил премести погледа си. — Прецизен ли бях, господин Харди?

— Да, ваша светлост.

Съдията искаше да постигне несъмнена яснота по въпроса.

— Господин Харди, казахте ли и една дума по това дело в кабинета ми?

— Не, ваша светлост.

— Ами аз?

Харди отново потвърди, че не е.

— Отговорите задоволяват ли ви, господин Тори?

Обвинителят преглътна, усещайки, че ще бъде истинска победа, ако успее да се измъкне от ситуацията без повече вреди.

— Напълно, ваша светлост.

Хил рязко кимна.

— Тогава бъдете така добър да призовете първия си свидетел.

Още едно от многото неща, по които предварителното изслушване се различаваше от съдебния процес бе липсата на речи от която и да било страна. Обвинението започваше направо с

призоваването на свидетелите които защитата можеше да подложи на кръстосан разпит и представянето на доказателствата, както прави и в съда. Когато областната прокуратура приключи, защитата би могла да представи своите свидетели и доказателства.

След като бе наказан от съдията, Тори се върна на масата на обвинението. Харди отиде до стола си, замислен, че съдията е еднакво нетолерантен и към двете страни. Цялостно погледнато, това бе страхотна новина. По-рано тази седмица Фримън се бе обзаложил на двеста долара, че ще може да предвиди свидетелите по реда, в който Тори ще ги призовава през деня и — може би глупаво, като се има предвид, че това бе Дейвид — Харди бе приел облога. Сега възрастният мъж се наведе през Коул и прошепна „Страут“.

Две секунди по-късно Тори се изправи от другата страна на залата.

— Народът призовава Джон Страут.

Съдебният лекар стана от една от дървените театрални пейки от страната на обвинението и с огромни крачки пое през вече спокойно разговарящата публика по централната пътека, през решетъчния парапет, който ограждаше галерията, до свидетелския стол. Страут се явяваше като свидетел почти всеки ден, затова когато зае мястото си, изглеждаше спокоен и вдъхващ доверие както обикновено.

Когато Тори се изправи, за да започне въпросите си, Хил вдигна чукчето си и леко тропна с него. Децибелите на разговорите в залата забележимо се понижиха. Помощник прокурорът поздрави Страут и изслушването започна.

— Доктор Страут, за целите на съда, бихте ли разказали накратко с какво се занимавате, както и образовани — ето и опита си, които ви дават необходимата квалификация за длъжността? — Страут бързо обясни правоспособността си на експерт и даде предварителна информация по делото. Някъде към десетия въпрос Тори стигна до същината.

— Докторе, какво е убило Илейн Уейджър?

Страут се наведе напред на свидетелския стол и кръстоса крака.

— Тя е била застреляна в задната част на главата в основата на черепа с патрон 25-и калибър. Смъртта е настъпила незабавно.

— И как е умряла?

— Смърт от ръцете на друг — убийство.

Докато Харди слушаше безспорните показания, настроението му продължаваше да се движи по спиралата надолу. След всичко това обвинението трябваше да докаже две неща, а сега бе постигнало половината от целта си само за пет минути. Но, помисли си той с облекчение, това бе приключило. Убийството беше обявено. Втората част, както би казало Мечето Йоги, бе деветдесет процента от всичко. Но ако смяташе, че нещата оттук нататък не могат да станат по-депресиращи, жестоко се лъжеше.

Тори:

— Така. Вие внимателно изследвахте мъртвото тяло в своята лаборатория, нали?

— Да, сър. Направих пълна аутопсия.

— И по време на аутопсията открихте ли някакви други наранявания по тялото?

— Да.

— Бихте ли ги описали пред съда?

Страут бе в стихията си. Обърна се леко и заговори направо на съдията, описвайки с популярни термини одраскването на шията на Илейн, счупения пръст, разкъсването на ушите, откъдето са били изтръгнати обещите. По времето, когато приключи краткия си разказ, жуженето в галерията бе спряло. Тори представи цветни снимки на Илейн с размер двайсет и пет на трийсет сантиметра, които документираха показанията на лекаря. Съдия Хил отдели няколко минути да ги разглежда мълчаливо, оставяйки Страут да чака през това време.

Когато най-сетне върна фотографиите и ги вписа като доказателство на Народа, Тори каза на Страут, че има още един въпрос.

— Докторе, тези рани кога са предизвикани — преди или след настъпване на смъртта?

Свидетелят отговори:

— От медицинска гледна точка не е възможно със сигурност да се определи за нараняванията на шията и ушите. Най-вероятно те са причинени около часа на смъртта, да кажем, в продължение на един час. Пръстът, обаче, е счупен след като сърцето на жертвата е спряло да изпомпва кръв.

— С други думи, след като тя е била мъртва, така ли?

По своя лаконичен маниер, Страут потвърди, че смъртта обикновено настъпва, след като сърцето спира и остава така. Изблик на оживление — разсейване на напрежението в галерията — поздрави отговора. Тори остави шумът да заглъхне, след това заяви, че е приключил със свидетеля.

Харди се изправи.

— Доктор Страут — започна защитникът, — раните, които по-рано описахте, включително и раната от изстрела, снимките, които видяхме — това всички наранявания по тялото ли са?

Свидетелят помисли няколко секунди.

— Да, сър — отговори той накрая.

— Има ли някакви други счупени кости, физически белези, ожулвания, охлузвания?

— Не.

— Изследвахте ли крайниците ѝ, докторе?

— Да, разбира се.

— Имаше ли някакви наранявания по коленете, лактите или целите ѝ ръце?

— Не.

— Като изключим раната от изстрела, може ли да се каже същото за главата ѝ?

Още миг Страут внимателно обмисля отговора си.

— Да.

— Докторе, имаше ли *някакви* ожулвания, без значение колко леки, които, по вашето експертно мнение, са причинени от смъртта ѝ — настъпила незабавно, както казахте — и падането ѝ направо и тежко върху грубия бетон или асфалт?

— Не, нямаше такива.

Харди реши, че достатъчно добре е подчертал тезата си. Мумията бе слушал внимателно и дори си бе водил бележки. Адвокатът трябваше да остави информацията и заключенията от нея да отлежат. Когато дойдеше момента, това щеше да въздейства убедително.

Галерията отново забоботи. Харди не знаеше дали Мумията цели точно това, но внезапно гласовете и възклицанията зад него го впечатлиха като някакъв барометър. Докато задаваше въпросите си на Страут, публиката бе почти безмълвна. Което трябваше да му каже, че

е достигнал до нещо важно, накарал е хората да се замислят. Въпреки че повечето от тях, както и Коул, нямаха представа какво цели и каква е причината за въпросите му.

Но той самият знаеше.

И галерията щеше да запомни въпросите, изчаквайки отговорите като заключение. Харди смяташе, че същото се отнася и за съдията. Адвокатът леко наклони глава към Страут.

— Благодаря ви, докторе. Нямам повече въпроси.

По времето, когато Харди се връщаше към масата си — шест крачки назад — Хил се бе обърнал към Тори да извика следващия си свидетел. Когато защитникът седна, Коул прошепна:

— За какво беше всичко това?

Тори се изправи и поиска излизането на Стивън Петри. Харди погледна през Коул към Фримън. Възрастният мъж посочи своя жълт юридически бележник на бюрото. С печатни буквите написано „ПЕТРИ“. Усмихна се безпомощно.

— Какво? — попита отново Коул.

Харди го потупа по ръката и му прошепна:

— Това е като филм, Коул. Схващаш нещата, докато те се развиват.

Петри, полицаят, който първи бе пристигнал на мястото на престъплението, днес беше в униформа. Рус и късо подстриган, той имаше тяло на атлет и вид на военен и изглежда се чувстваше почти толкова неспокоен, колкото Страут бе в свои води. Каза името си, чина си, поста си и времето на служба в полицията. Тори беше прав и стоеше пред него.

— Полицай Петри, бихте ли описали действията си във или около дванайсет и трийсет през нощта на понеделник, първи февруари, тази година?

Харди реши, че това е добър начин да накара скованото ченге да се успокои. Петри сякаш се отпусна с облекчение той нямаше да отговаря на цяла поредица въпроси, поне не веднага. Полицаят погледна нагоре към съдията, след това обратно към Тори и започна да говори с обичайния си тон.

Подробностите бяха достатъчно познати на Дизмъс, но той знаеше, че последователността на събитията ще бъде от полза за съдията. Също така, вероятно — надяваше се адвокатът — би послужила и на него. Затова се облегна напред и се заслуша за фактологични грешки, като си водеше бележки.

Петри разказа подробно. Той и партньорът му, Даниъл Медрано, обикаляли центъра по обичайния си маршрут, когато забелязали някакво подозрително движение в началото на Мейдън Лейн, при Грант. Когато се приближили, включили прожекторите на патрулната си кола и видели някакъв мъж, наведен над паднала фигура. Мъжът се обърнал и побягнал. Партньорът на Петри, Медрано, изскочил от колата и хукнал да преследва беглеца, докато Петри първо се обадил за подкрепление. После също слязъл и отишъл да види падналата фигура, млада афроамериканка, която изглежда била мъртва.

Отнело му около минута да се убеди, че не би могъл да помогне с нищо на жертвата, но въпреки това извикал лекарите. Когато приключил, Медрано се връщал със заподозрения, когато заловил в края на Мейдън Лейн откъм Юниън Скуеър. Казал му, че в тъмнината заподозреният се сблъскал с пожарен кран и паднал.

Изстрелян като гюле, Харди беше на крака с възражение. Той чу Фримън дрезгаво да казва името му, но вече беше прав и решителен.

— Ваша светлост, той се позовава на чуто от друг човек.

Очите на Хил се присвиха от неудоволствие.

— Напълно — отвърна той. — И като такава е позволено на предварителното изслушване, когато е представено от опитен полицаи, както без съмнение си спомняте от дните си по право в юридическото училище. Господин Тори, моля продължете. — Но някаква друга мисъл му мина през главата. — О, и, господин Харди, опитайте се да се въздържате от фриволни възражения като това. Нали ще го направите? Имаме доста работа за вършене. Благодаря ви. Добре, господин Тори, можете да продължите.

Харди тежко се отпусна на стола си и Фримън се протегна през Коул, за да го потупа по ръката.

— Опитах се да те предупредя — каза той. Това не беше никакво облекчение.

Тори напомни на Петри докде бяха стигнали и ченгето продължи.

— И така Дан — офицер Медрано — се върна по Мейдън Лейн със заподозрения. Държеше и пистолет. Каза, че мъжът го е изпуснал, когато е паднал.

Още едно преразказване, въпреки че Харди не се съмняваше в неговата истинност.

— Полицай Петри, нека спрем тук за момент. Разпознавате ли тук в съдебната зала заподозрения, когото вие и партньорът ви сте арестували онази нощ?

— Да.

— Бихте ли го посочили на съда?

Петри вдигна ръка и посочи с пръст.

— В средата на масата на защитата, ето там.

Тори поиска да бъде отбелязано, че Петри е идентифицирал обвиняемия, Коул Бърджис.

— Сега, този пистолет... — Помощник прокурорът представи оръжието на убийството като веществено доказателство и очевидно неговият размер направи впечатление на галерията. Пистолетът наистина бе малък — не повече от шест-седем сантиметра дълъг и около два широк. Петри го идентифицира като оръжието от престъплението. — Добре — каза Тори, — вие арестувахте заподозрения и открихте оръжието. Какво направихте след това?

— Трябваше да кажа, че той вече бе с белезници. Дан го беше закопчал, след като го бе заловил.

— Добре, благодаря ви.

— След това го заведохме до патрулната кола и го претърсихме. Джобовете му, самото. Носеше някакво старо сако.

— Намерихте ли нещо в него?

— Да, сър. Няколко неща.

— Бихте ли ги описали?

Петри ги идентифицира — огърлицата, диамантен пръстен, чифт обеци, портфейлът на жертвата, съдържащ документите ѝ, както и осемдесет и пет долара в банкноти и долар и шейсет в монети.

Нещата бяха съвсем прозаични, но всеки в залата беше наясно със значението на показанията. Те го правеха убийство при извършването на грабеж. Точно това превръщаше престъплението в углавно, заради което Коул Бърджис би могъл да получи смъртна присъда.

Ако в момента присъстваха съдебни заседатели, Тори би имал възможност да си поиграе с чутото и да подсили неговото значение. Но сега нямаше как да го използва за постигането на някаква театрална цел, затова трябваше да продължи напред.

— Полицай Петри — каза обвинителят, — когато арестувахте заподозрения, той беше ли в интоксикация?

Харди се изправи.

— Възражение, ваша светлост. Той иска от свидетеля да направи заключение. Полицай Петри не е експертен свидетел.

Но Тори бе готов с отговор.

— Ваша светлост, човек на закона би могъл да даде мнение в тази област. Всеки полицай на улицата непрекъснато се среща със случаи на очевидна интоксикация.

Хил кимна в знак на съгласие.

— Възражението е отхвърлено.

Дизмъс искаше да продължи, но бе предупреден. Съдията бе поставил своите правила. Освен това беше коректен. Не можеше да направи нищо, освен да седне на мястото си и да изслуша отговора на Петри.

— В дъха му усетих алкохол, но беше общителен и с координирани движения.

Тори се усмихна, очевидно доволен колко добре свидетелят бе играл за неговия отбор.

— Общителен и с координирани движения — повтори помощник областният прокурор. — Благодаря ви, господин полицай. Нямам повече въпроси.

Ако Харди бе обвинител, щеше да пита много по-дълго, затова бе изненадан — изваден от ритъм, — когато се изправи и започна разпита си.

— Полицай Петри — обърна се адвокатът, — вие сте усетили миризмата на алкохол в дъха на Коул Бърджис. Прав ли съм?

— Да, така е.

— Силна ли беше миризмата?

— Да, щом съм я усетил.

— Направихте ли му тест с балон?

— Не.

— Не. — Харди отстъпи няколко крачки наляво, дълбоко замислен. — Полицай Петри, в своята полицейска практика спирали ли сте кола за нарушение на правилата на движение?

Свидетелят реагира с известна доза нетърпение.

— Да — отвърна той. — Разбира се.

— Разбира се — повтори Дизмъс. — И във всеки от тези случаи как процедирахте, когато искахте да разберете дали някой е пил?

— Обикновено караме човека да излезе от колата и правим някои тестове за трезвеност. Да каже азбуката отзад напред или да застане на един крак със затворени очи, такива работи.

— Като цяло ходене и говорене, нали? И други основни тестове за координация?

— Да.

— Сега ми казвате, че клиентът ми е залитал, докато е ходел, нали така? Когато се е върнал с партньора ви?

— Ами да, но той е паднал.

— Така е, полицай. Той не само че не е могъл да ходи, когато сте го видели, но е бил и прекалено некоординиран, за да избяга, нали? Просто е паднал, когато се е опитал да избяга, прав ли съм?

Неохотно кимване.

— Да. Така е. — На Петри му се искаше да хвърли поглед над рамото на Харди, да получи някаква насока от Тори.

Адвокатът направи крачка напред към свидетеля и в негово дясно, надявайки се да ограничи полезрението му.

— А сега, какво ще кажете за говора му?

— Не знам — изрече неохотно ченгето. — Зависи.

— Той каза ли нещо, полицай — попита защитникът, — или беше прекалено неадекватен да говори много?

— Беше доста неадекватен.

— И е изпаднал от задната седалка на патрулната кола, нали?

— Да — с нежелание потвърди Петри. — Така е.

Харди направи крачка назад, след това се върна към полицая.

— Хора, които действат така, както описахте, вероятно са пияни, прав ли съм?

— Да.

— Другата възможност е да са ранени, нали така?

— Да.

— И на практика господин Бърджис кървеше леко от рана на главата, нали?

— Да, сър.

— Добре. По вашите показания на мястото е имало лекарски екип, както и ваши колеги от полицията. Според процедурата, ранените затворници се преглеждат от лекарите. Не е ли вярно, че причината, поради която не сте завели господин Бърджис при тях е, понеже бихте могли да кажете, че единственият му проблем е бил, че е бил пиан? Падащ, неадекватно пиан?

Петри беше а капан.

— Да, беше.

Харди доволно кимна.

— Нямам повече въпроси.

По време на почивката Фримън отиде до тоалетната. На масата на защитата Коул се завъртя назад. В съдебната зала не беше с белезници, бе скръстил ръце на гърдите си и бе вдигнал единия си глезен върху коляното на другия крак.

— Не мога да повярвам, че не го попита нищо за изстрела — каза той.

В момента Харди не беше в настроение за критики.

— Защо? Той не е наш свидетел.

— А защо не?

Адвокатът, който се преструваше, че чете някакви бележки пред себе си, най-после се предаде и се обърна с лице към клиента си.

— Защото говорих с него по-рано тази седмица. Каза, че не е чул изстрел. А ние се нуждаем от този изстрел толкова, колкото те не го искат.

— Тогава защо Тори не попита за това?

Дизмъс също се бе чудил по този въпрос. Проблемът със сигурност беше важен. Ако Коул бе стрелял само веднъж с пистолета и това не е било при падането по време на бягството му по алеята, тогава единственото логично обяснение за барута по ръцете му би било, че е стрелял преди идването на полицията. Вероятно за да убие Илейн. Рапортът на Петри не споменаваше за изстрел, въпреки че Медрано бе написал за такъв. Затова и защитникът бе включил Медрано в своя

списък на свидетели. Предположи, че когато Тори е видял това, той е избрал Петри за представянето на версията на обвинението. Сега, в хода на обяснението на утежняващите обстоятелства — тоест грабежа, — той бе решил, че е получил достатъчно информация от свидетеля. Не му е било нужно да го разпитва какво не е чул. Харди се надяваше пропускът да се окаже важен, но го омаловажи пред клиента си.

— Не зная, Коул — каза адвокатът. — Искреното ми усещане е, че просто е забравил.

Фримън позна и следващия свидетел — лабораторния техник от мястото на престъплението. Ленард Фаро бе дребен мъж на малко повече от трийсет години, с тънки мустачки и гъста, намазана с гел черна коса. Носеше син блейзър върху оранжева риза. На лявото му ухо блещукаше малко златно кръстче. Свидетелят потвърди, че балистичната експертиза е показала, че куршумът, който е убил Илейн Уейджър, е бил изстрелян от притежаваното от Коул оръжие, Фаро бе проверил обвиняемия за следи от изстрела и бе анализирал резултатите. Сега Тори бе стигнал до същината на показанията.

— Въз основа на резултатите от тези тестове, вие заключихте, че обвиняемият има по ръцете си следи, които биха могли да бъдат единствено от стреляне с оръжието.

Въпросът не беше труден, Фаро изобщо не се съмняваше.

— Да, сър.

После свидетелят бе предоставен на Харди.

— Господин Фаро — започна защитата, — намерихте ли някакви пръстови отпечатъци по оръжието?

— Не, сър.

— Това обичайно ли е?

Лабораторният техник сви рамене.

— Често се среща, сър. Повърхността на оръжието е била обработена с препарат за полиране на автомобили. Така че по него не се задържат отпечатъци.

— Разбирам. И щом казвате, че е често срещано, можете ли приблизително да ми кажете колко редовно попадате на нещо подобно?

Това бе неочаквана насока и младият мъж се замисли малко, преди да отговори.

— Бих казал веднъж на няколко месеца.

— Веднъж на няколко месеца ли? Значи не се среща всеки ден?

— Не, съвсем не. Като казах често, нямах предвид всеки ден.

— Добре. Просто се опитвам да разбера колко обичайна е употребата на тази полираща паста върху оръжие за избягване на отпечатъци. Изглежда е някакво езотерично познание.

Фаро нямаше отговор. Защитникът се сети, че не е задал въпрос. Зад гърба му Тори правеше възражение.

— Несвързано. Какъв е проблемът тук, ваша светлост?

— Това е добър въпрос. Господин Харди?

Моментът не беше приятен. Полиращата паста бе едно от десетината неща, които биха могли да означават нещо, но не доказваха абсолютно нищо. Беше много вероятно Коул да няма представа от начина за избягване на отпечатъци, за разлика от, да кажем, представител на закона или закоравял престъпник. Но беше и напълно възможно той да знае това и дори да го е използвал.

Харди се извини и пое в друга посока.

— Господин Фаро, колко патрона имаше в пистолета, когато го изследвахте?

— Ами, това е пистолет с пет патрона. Имаше три патрона и две гилзи.

— Две гилзи ли?

— Точно така.

Адвокатът погледна към съдията, завъртя се наполовина и се върна към свидетеля.

— Сега, господин Фаро, вие лично ли направихте тест на господин Бърджис?

— Да.

— И свидетелствахте, че сте открили прах от барут по ръцете му, нали така?

— Да.

— Много ли беше?

— Не. Съвсем малко.

— Съвсем малко — повтори Харди. — Ако човек стреля с пистолет веднъж, количеството барут увеличава ли се с всеки нов

изстрел?

— Да, разбира се.

— Разбира се. И въпреки това господин Бърджис е имал съвсем малко?

— Да.

— В състояние ли сте да кажете дали барутът е от един изстрел или от повече?

— Не.

— Всъщност, по пръстите ви може да остане барут дори от държането на току-що използвано оръжие, нали така?

— Да.

Харди нямаше намерение да продължава да черпи от този източник, затова реши да продължи напред.

— И кога проверихте ръцете на обвиняемия, господин, Фаро? Не беше ли посред нощ?

— Да, сър. Обвиняемият бе с белезници и доведен в отдел „Убийства“ за разпит. Аз бях на мястото на престъплението и се върнах в управлението, след като приключих там.

— Знаете ли по кое време направихте теста?

— Да, сър. Отбелязах времето, когато започнах. Беше четири и трийсет и седем сутринта.

— И през цялото време, докато сте бил на мястото на престъплението, господин Бърджис е бил с белезници в стаята за разпит в Съдебната палата.

Свидетелят кимна.

— Да, сър. Така ми каза полицаят. Не са искали той да си измие ръцете. Нещата са съвсем стандартни — каза той услужливо.

— Просто съм любопитен, господин Фаро. Защо не сте направил теста още на мястото на престъплението?

— Предполагам, че са искали бързо да го откарат до центъра. Не зная наистина.

Харди замислено направи няколко крачки.

— И така, господин Фаро. Вие сте пристигнал в Съдебната палата по времето, когато господин Бърджис е бил в ареста от поне три часа. Бихте ли описали състоянието му по времето, когато взехте пробите?

— Възразявам, ваша светлост. Искане от него да прави заключения.

Но Харди бе готов с отговор.

— Въобще не, ваша светлост. Ще оставя вие да извлечете заключенията. Просто питам господин Фаро какво е видял.

Мумията се съгласи с него.

— Добре. Отхвърля се.

— Господин Фаро? — За свидетеля това не бе обичайна област на експертиза или показания и той премести стола си с известна доза неудобство. — Нека бъда по-конкретен — уточни Харди. — Господин Бърджис беше ли заспал?

— Не, сър. Седеше на един стол.

— Позата му изправена ли беше или отпусната?

Отново Тори.

— Ваша светлост, стойката на обвиняемия едва ли е свързана.

Но Хил пак отхвърли възражението му, като добави грубо:

— Позволявам тази насока на въпроси, господин Тори.

— Посланието беше ясно — следващото възражение щеше да е гибелно за обвинението.

Фаро отговори:

— Той беше приведен, отпуснат, както казахте.

— Говорихте ли с господин Бърджис?

— Да, говорих. Казах му какво ще правя с ръцете му.

— И как реагира той?

Момент на размисъл.

— Неадекватно. Беше доста далече от това. Накрая просто набодох ръцете му и направих пробите.

— Говорът му ясен ли беше или провлечен?

— Провлечен. Беше по-скоро мънкане.

— Господин Фаро, усетихте ли миризма на алкохол в дъха му?

— Уха! — Свидетелят най-после прояви някаква индивидуалност. — Приличаше на истинска пивоварна.

— Пивоварна — повтори Харди, доволен от израза. — Това ще рече „да“, нали? Миришел е на алкохол, нали?

— Да.

— По това време той е бил от цели три часа в центъра?!

— Да, сър. Поне три.

— Един последен въпрос, господин Фаро. Когато вземахте своите проби, видяхте ли в стаята за разпит някакво приготвено видео

оборудване?

— Не, сър. — От устата му се изплъзна още едно изречение. — Когато минах край монитора в съседната стая, все още не бяха включили камерата.

— Благодаря ви, господин Фаро. Господин Тори, свидетелят е ваш.

Обвинителят се върна към най-забележителната теза на Харди.

— По въпроса със следите от барут, могат ли те да бъдат заличени или измити?

— Измити — да. Заличени вероятно с течение на време то. Ето защо се опитваме да вземем пробите възможно най-бързо.

— Но в случая, за който свидетелствате, не сте били толкова бързи. За три часа някой би могъл да заличи голяма част от тях, ако достатъчно си трие ръцете в дрехите, например?

— Да.

— Но не всичките, нали?

— Не. Не е задължително.

— Така че е напълно възможно обвиняемият да е стрелял с пистолета повече от веднъж и все пак да има съвсем малко или почти никакви остатъци от барут?

— Да. Напълно.

Веднага щом свидетелят стана от мястото си, Харди поиска кратко прекъсване и всички адвокати отидоха при съдията.

— Ваша светлост — започна той, — бих искал да направя постъпки за незабавното изключване на изявлението на моя клиент — така нареченото самопризнание. Стана ясно, че клиентът ми е бил пиян, когато е бил арестуван, както е ясно и че полицаи Петри е бил притиснат да каже противното. Нека веднага разрешим този проблем.

Тактиката нямаше шанс и Харди го знаеше. Обвинението би могло да извиква свидетелите си в реда, в който желае, и ако имаха намерение да притиснат някого, то със сигурност вече са го направили. Но имаше вероятност да послужи за нарушаване на синхрона в дирижирането на делото от обвинението. В най-лошия случай, правенето на постъпки би могло поне да разстрои Тори и Прат. А ако

съдията ги накара да променят реда на свидетелите, кой знае? Като бонус би могъл дори да спечели облога си с Фримън.

— Дайте ми един момент. — Прат, която беше бясна, се обърна към Харди, но гледаше съдията. — Било е пет часа сутринта, ваша светлост. Той може и да не е бил доста пиян, а всичко да е било от умора.

Но Дейвид Фримън не бе там само за украса. Той направи малка крачка към катедрата.

— Ваша светлост — каза той. — Три часа? — Той се обърна към всички тях. — Попаднали са на господин Бърджис на мястото на престъплението, заловили са го с бижутата на жертвата и с очевидното оръжие на престъплението и *три часа по-късно* не са му задали и един въпрос? Като се има предвид цялостната ситуация, признанието му е фатално увредено. Полицията е прехвърлила границите. — Той повишаваше глас. — Не са му позволили полагащия му се телефонен разговор...

— Обадил се е на майка си — прекъсна го Тори. — Отказал се е от адвокат. Имаме го на видео касетата.

— Глупости!

Хил, стреснат от езика на адвоката, не можа да намери друг отговор, освен да вдигне пръст.

— Хей!

— Има го на видео касетата, Дейвид — отвърна обвинителят. — Трябва да приемеш фактите.

Фримън бе настоятелен към съдията.

— Къде се намираме, ваша светлост? В Турция ли? Или в Ирак?

— Исусе! — Прат направи малък пирует от недоволство.

— Ваша светлост, никой повече от мен не се е борил с полицейския произвол. Това е убийство, което те е трябвало да разнищят. Той е подписал, че са му прочели правата. Няма престъпване на границите.

Най-сетне Хил се умори от всичко това. Той силно удари чукчето си за вдворяване на ред, тъй като цялата съдебна зала се бе превърнала в истински хаос. Когато нещата се успокоиха, Мумията се обърна с ужасяващо лице към Харди и Фримън.

— Казах ви, че аз ще преценя тези неща, когато защитниците на Народа представят доказателствата. Не чух нищо, което да промени

мнението ми — каза той с остър тон — Господин Фримън — продължи съдията, — не позволявам профанизиране в моята съдебна зала. Сега ще обявя пет минути почивка и искам всички да се успокоят по момента на подновяването на заседанието. Това е съдебна зала, а не проклета циркова арена.

Прат сама пое следващия свидетел.

— Народът призовава Антъни Фийни.

Харди от повече от двацет години познаваше Фийни, стажант асистент на областния прокурор. Винаги го бе смятал за разбран човек — честен, упорит, услужлив. Когато защитникът го интервюира за първи път, понеже бе взел информацията от Кълън за областната прокуратура, се бе прибрал вкъщи леко потиснат. Подробностите, които се бяха изплъзнали както на него, така и на обществения защитник Соул Уестбрук около механизма на освобождаването на Кълън, не бяха тайна. Изглежда никой не се опитваше да свърже каквото и да било. Харди се надяваше това да се окаже пробив в делото — ако не друго, то поне срещу Тори, — но надеждите му бяха доста пресилени, Фийни не беше лъжец. Защитата не смяташе, че сега ще излъже и това бяха лоши новини.

Свидетелят бе на възрастта на Харди, въпреки че преди десетина години изглеждаше по-млад от него, а пък сега — доста по-възрастен. В момента косата му бе снежно бяла. Поради средата, в която се бе развивал, някога се обличаше модно, а сега — в консервативен и демодиран стил. Триъгълното му и почти впечатляващо оформено лице също бе забележимо променено. Някогашните чаровни трапчинки на двете бузи бяха изчезнали сред чернодробни петна и лека екзема, Фийни се бе превърнал в бюрократ, в служител в офис — без емоции, със заличена индивидуалност, напълно компетентен и несклонен да противоречи. Желаше да бъде харесван. След като свидетелят представи документите си, Прат се зае със задачата си — да покаже, че Коул Бърджис е притежавал оръжието на убийството поне ден, преди да стреля с него — следователно предварителното обмисляне е било възможно, ако не и напълно вероятно.

— Господин Фийни, познавате ли млад мъж на име Кълън Леон Алсоп?

— Да. Всъщност, познавах го. Сега е мъртъв.

Познатото жужене в съдебната зала се поднови тихо и многозначително. Прат се завъртя и изчака, докато шумът поне малко утихне, после продължи:

— Откъде познавахте господин Алсоп?

— Бил съм негов обвинител в няколко случая, свързани с наркотиците. Той беше дилър на кокаин и бе призоваван нееднократно по това обвинение.

— Разбирам. Кога го видяхте за последен път?

— Имах интервю с него в затвора в следобедна на девети февруари, вторник.

— Бихте ли обяснили пред съда каква бе причината за срещата?

— Разбира се. — Фийни се размърда на свидетелския стол. — Получих обаждане от един от пазачите същата сутрин. Той ми каза, че господин Алсоп искал да говори с мен. Имал информация, свързана с делото на Илейн Уейджър, която би заинтересувала областния прокурор. Искаше да я продаде срещу намаляване на престоя му в затвора или дори освобождаване.

— И вие какво направихте?

— Първо, госпожо, според нашите правила, отнесох информацията на главния помощник прокурор, господин Тори. Той ме изпрати да говоря с доносника — с господин Алсоп, — да разбера исканията му и да видим докъде ще ни отведе всичко това. И аз отидох в затвора и го изслушах. Той все още не бе обвинен и за момента нямаше адвокат, затова имах възможност да го разпи там направо.

Прат изглеждаше добре. В това нямаше съмнение. Държеше главата си високо вдигната и лека интимна усмивка играеше по устните ѝ, докато се връщаше към масата на обвинението. Взе оттам една тънка папка и елегантно се обърна. Върна се при съдията и му я подаде. Галерията я наблюдаваше мълчаливо.

— Целият ви разговор с господин Алсоп ли е записан на касета?

— Да.

— Ако защитата не възразява — тук тя отново очарователно се завъртя, — вместо да изслушаме цялата касета, вероятно можем да чуем есенцията от разговора от този свидетел.

Харди почти се бе изправил на крака, готов да възрази. Искаше се абсолютно преразказване, чисто и неподлежащо на съмнение. Свидетелят не бе полицай, затова думите му не можеха да минат дори

на предварително изслушване. А дори и да можеха, Алсоп беше мъртъв. Нямаше как да бъде подложен на кръстосан разпит, затова и твърдението му никога не би могло да бъде прието тук. Дори и след милиони години никой състав съдебни заседатели не би изслушал касетата.

Прат си играеше с тълпата, със съдията, и не на последно място с репортерите — напомняше им, че имат изявление, свързващо Коул с оръжието, независимо дали то бе приемливо или не. Нямаше съмнение — основателно или друго — кой е убил Илейн Уейджър. Прат вероятно очакваше възражение, което да бъде подкрепено. Тя правеше всичко възможно, за да накара Харди да стане на крака.

Затова той не можеше да се противопостави.

Ако той постъпи според очакванията и представи една добра, дори брилянтна техническа защита, Коул Щеше да изгуби. Клиентът му щеше да умре в затвора, по-скоро в камерата на смъртта или по-късно от старост, по-добре да промени ситуацията. Да отхвърли правилата на доказателствата. Всичко може да произлезе от това. Може би Прат и Тори, двамата немарливи юристи, биха направили нещо толкова непохватно, което наистина да навреди на делото или дори — това беше просто хрумване — да изпуснат нещо, което Харди може би не е забелязал.

Той се изправи.

— Само за целта на предварителното изслушване, без възражение, ваша светлост.

Очевидно объркана, областната прокурорка се поколеба, след това грациозно наклони глава.

— Благодаря ви. Господин Фийни?

Харди бе чул цялата история дума по дума преди два дни и нямаше изненади. Бе чел стенограмата и бе изслушал касетите на разговорите на Кълън с Фийни и Ридли Бенкс. Историята бе достатъчно проста и съдържателна. В сърцевината на всичко лежеше въпросът дали Кълън заслужава доверие. Когато Прат му предостави свидетеля, Харди се изправи и се приближи до него.

— Господин Фийни, когато отидохте в затвора, за да говорите с господин Алсоп, това първата ви среща ли беше във връзка с информацията, която той предлагаше за продажба?

Фийни помисли около минута, после кимна.

— Да.

— И се състоя на девети февруари, четвъртък, нали така?

— Да, така беше.

— Каза ли ви господин Алсоп как е научил за смъртта на Илейн Уейджър?

Зад гърба си Харди чу възражението на Прат. Каква връзка имаше това? И Хил му зададе същия въпрос.

— Очевидно, ваша светлост, ако историята на господи Алсоп е достоверна, тя неизмеримо подсилва делото за обвинението. От друга страна, господи Алсоп е бил отчаян мъж, изправен пред възможността да прекара дълго време в затвора. Механизмът на тези преговори — кой кого е потърсил, кой на кого и какво е казал — е важен за преценката дали може да се вярва на господин Алсоп. Ако областния прокурор първи се е срещнал с него и му е предложил тази история...

— Ваша светлост! — Прат отново се бе изправила зад него и вървеше напред. Харди се завъртя наполовина, за да я погледне. — Аз съм възмутена от това обвинение, Той намеква, че ние сме изфабрикували показанията, за да подсилим едно и без това сигурно като бетон дело.

Харди прескочи капана.

— Щом е толкова бетонирано без оръжието, ваша светлост, защо госпожа Прат го използва? Доказателството е напълно и очевидно неприемливо в съда. Ако обвинението не е склонно да признае, че просто дава хляб на пресата, тогава трябва да има някаква връзка. И аз съм длъжен да изследвам дали на господин Алсоп може да се вярва.

— Ваша светлост, това е пълен абсурд.

Хил се изправи от стола си. Очите му се бяха присвили до цепнатини. Той вдигна костеливия си пръст към прокурорката.

— Моля, върнете се на мястото си. — Съдията се втренчи надолу към нея, докато тя се подчини и чак тогава продължи: — Госпожо Прат, искахте да допуснем тези показания и ние ги допуснахме. Сега защитата има правото да ги атакува. — Върна погледа си към Харди. — Можете да продължите.

Харди наклони глава.

— Благодаря ви, ваша светлост. Позволете ми за момента да оттегля въпроса си как господин Алсоп е научил за убийството на Илейн Уейджър и да задам друг. — Защитникът се върна при масата

си. Фримън вече бе подготвен и му даде онова, което му бе необходимо, стенограмата на разпита на Кълън Алсоп от Ридли Бенкс.

Харди я отбеляза като доказателство и се обърна към Свидетеля. — Господин Фийни, по времето, когато посетихте господин Алсоп, бяхте ли чели някаква част от Доказателство на защитата „А“?

— Не.

— И поради каква причина?

Фийни се намръщи. Разбира се, Харди знаеше, че помощникът в областната прокуратура дори не бе получил стенограмата, преди да направи собственото си интервю. Но ако Харди по някакъв начин успееше да го накара да почувства, че е направил някаква грешка, свидетелят би могъл да започне да се защитава, което щеше да даде добри резултати.

— Тъй като инспектор Бенкс бе говорил с господин Алсоп едва предишната нощ. Стенограмата все още не бе готова.

— И вие не отидохте до полицията, за да я видите?

Прат възрази, което Харди очакваше.

— Попитан е и ще отговори — отрязва я Хил.

Но над челото на Фийни се бяха натрупали облаци. Сега бе в защитна позиция и вниманието му бе изострено. От галерията се чуваше глухо боботене.

— Изобщо, бяхте ли чул за разпита на инспектор Бенкс?

Фийни хвърли поглед към Прат, след това погледна Харди.

— Да? — отвърна той.

— Задавам ви въпрос, господин Фийни. Вие казахте да, но това прозвуча като въпрос.

— Извинете. Да. Чух за това.

— Но не сте чули самата касета?

— Не.

— Нито сте говорил с инспектор Бенкс? Или пък чел стенограмата?

Прат тропна ядосана по масата.

— Колко пъти ще трябва да чуем този въпрос, ваша светлост?

Защитата направи извинителен жест към съдията.

— Ваша светлост, исках да стане ясно, че господин Фийни не е знаел нищо за разговора на инспектор Бенкс с Кълън Алсоп.

— Успяхте в това, господин Харди. Продължете нататък.

— Господин Фийни, не свидетелствахте ли, че не сте говорили с господин Алсоп във връзка с това дело, преди да се срещнете на девети февруари, вторник?

— Да, така е.

— И, доколкото знаете, вие сте първият и единствен човек в областната прокуратура, който се е виждал с него по темата?

— Да.

— И не беше ли също ваше изявление, че после сте го оставили да обсъди информацията с господин Тори?

— Да, вярно е.

— По време на срещата си с господин Алсоп на девети февруари, предложихте ли му някаква сделка, свързана с информацията, която той ви предостави?

— Не.

— Предположихте ли, че може да е направена някаква сделка?

— Не.

— Не? — Харди изразяваше изненада. Той извиси глас над основния шум от галерията. — Господин Фийни, не му ли предложихте освобождаване от собствената му при съда в замяна на показания за пистолета в делото на Илейн Уейджър?

Сега вече бе ядосал Фийни, при това чисто и умело, каквито бяха и намеренията му.

— Изобщо не! Нищо не съм му предлагал. За тези неща си имаме процедури и аз съвсем точно ги следвам. Всичко, което направих, е да взема неговата информация! После я анализирахме, обсъдихме я и стигнахме до решение. Не сме му предлагали сделка чак до следващия ден.

— Десети февруари? Денят, в който е бил освободен, така ли?

— Абсолютно.

Дизмъс вдигна доказателството и го подаде на свидетеля.

— Господин Фийни, бихте ли прочел на глас първите няколко реда от стенограмата от разпита на инспектор Бенкс.

Това не му отне много време, Фийни прочете думите „имам сделка да дойда тук с областната прокуратура...“ и Харди го спря.

— Как бихте обяснил това, господин Фийни? През нощта преди да видите Кълън Алсоп, той е казал на инспектор Бенкс, че вече е

склучил сделка с областната прокуратура? — Пауза. — Каква е била тази сделка? С кого се е споразумял?

Свидетелят се опита да измисли нещо, но се отказа.

— Не мога да го обясня. Сигурно се е объркал или е блъфирал.

Харди знаеше, че това ще бъде оспорено, потрябваше да стигне до края.

— Или някой друг в прокуратурата вече е говорил с него.

Прат отново експлодира. Шумът в галерията достигна до такова равнище, че Хил за първи път удари чукчето си и призова за тишина. Съдията студено каза на Харди, че би било удачно да се въздържа от подобни редакторски коментари.

— Съжалявам, ваша светлост — отвърна защитникът. — Но това ни връща към въпроса, който зададох по-рано. Бих искал отново да поговорим по него, ако секретарят го прочете.

След съвсем кратко колебание, съдията даде разпореждане и секретарката откри искания текст. „Каза ли ви господин Алсоп как е разбрал за убийството на Илейн Уейджър?“

Харди добави:

— Или за ареста на моя клиент.

Гласът на Прат зад гърба му беше твърд.

— Ваша светлост, отново възразявам. Въпросът все още е несвързан.

Но нещо бе събудило любопитството на Хил.

— Отхвърля се — каза той просто и нареди свидетелят да отговори.

Фийни, който вече бе вир вода, поклати глава.

— Нямам представа. Не ми каза.

— А вие попитахте ли го?

Още едно обвинение в недоглеждане. Фийни въздъхна под този товар.

— Господин Харди, както знаете, в Сан Франциско излизат вестници, а затворниците имат и вътрешна мрежа за информация. Когато някой като Илейн Уейджър умре, новината се разпространява.

— Вероятно е така. Но вие не отговорихте на въпроса ми. Попитахте ли Кълън Алсоп как е разбрал, че Илейн Уейджър е била убита от Коул Бърджис с неговото оръжие?

— Не.

— Не се ли чудихте как е свързал цялата информация?

Фийни сви рамене.

— Може да е прочел във вестника или да го е видял по телевизията, знам ли.

— Добре — съгласи се Харди. — Може и така да е било. — Той се върна при масата на защитата и, за да спечели малко време, отпи от чашата си с вода. Имаше нужда от една последна връзка и не знаеше докъде ще го отведе тя. Първото правило при разпит на свидетел бе да не се задава въпрос без предварително ясен отговор. Но сега Харди бе хвърлил Фийни върху въжетата, свидетелят се защитаваше и се колебаеше. Имаше вероятност да се изпусне за нещо. Това можеше да бъде и нож с две остриета, който да се обърне срещу Харди, но адвокатът чувстваше, че трябва да поеме риска. — Господин Фийни, още само няколко въпроса. Казахте на съда, че познавате Кълън Алсоп от предишни арести и обвинения, така ли е?

— Да. От три, за да бъда точен.

— Но никога не сте говорили с него лично, нали?

— Да, така е.

— Но много пъти сте го виждали в съда? Вероятно десетина и повече?

Напрегнат и нетърпелив най-сетне да приключи, Фийни примирено клатеше глава.

— Да, със сигурност някъде толкова.

— И в тези дела, преди последния вторник, дали господин Алсоп се е явявал в съда заедно с друг обвиняем?

Кимането спря. На масата на обвинението Тори се бе навел напред, с лакти на коленете, приведени рамене и вдигната глава.

— В два случая за наркотици имаше и друг обвиняем — отвърна Фийни.

— И кой беше той?

Свидетелят не хареса това.

— Обвиняемият, Коул Бърджис.

— Явно са били приятели — каза Харди, — или поне са се познавали добре. Господин Фийни, моля ви, опитайте се да си спомните. Това е важно. Когато чухте за ареста на Коул Бърджис, спомнихте ли си за приятелството му с Кълън Алсоп?

— Ваша светлост, моля ви. Каква е връзката?

— Отхвърля се.

Но в този момент Прат не искаше да остави нещата дотук.

— Ваша светлост, ако съдът позволи...

— Ами, не позволява, госпожо Прат. Отсъдих за вашето възражение. Тук не сме със същите правила като при формален съдебен процес, а и делото е углавно. Виждам към какво се стреми господин Харди и съм склонен да го оставя да продължи опитите си.

Но Прат не можеше да седне.

— Той говори прекалено дълго с него, ваша светлост.

— Няма да е толкова дълго, колкото делото в апелативния съд, ако аз сгреша нещо, госпожо адвокат. Сега, моля. — Той се обърна към съдебната секретарка и я накара да прочете отново последния въпрос. Когато Фийни е чул за ареста на Коул Бърджис, дали случайно не е свързал името със спомена за Кълън Алсоп?

Свидетелят отговори със спокоен глас.

— Всъщност не. Не и докато не чух за ареста на господин Алсоп два дни по-късно. Тогава си спомних.

— Спомнили сте си, че те са били приятели? Че има връзка между двамата мъже?

— Да.

— Споменахте ли на някого за тази връзка?

Поглед, изпълнен с тъга.

— Сигурен съм, че го направих. Бърджис е делото на деня. Спомням си, че бях в стаята за кафе и господин Тори съвсем общо говореше за това, за новата политика на госпожа Прат. Аз направих някаква остроумна забележка за вътрешната връзка в цялата тази култура на наркотиците и че отново сме арестували онова хлапе Алсоп. Просто така се случи.

Харди хвърли поглед нагоре към Хил и каза, че няма повече въпроси.

Сутринта бе изключително дълга и най-сетне Хил обяви обедна почивка. Приставът веднага дойде, за да отведе Коул.

— Вие, момчета, няма ли да обядвате с мен?

Хлапакът изглеждаше впечатляващо тъжен и Харди разбра защо. По време на процесите обикновено се опитваше да обядва в една от

килиите за задържани с клиентите си. Опитваше се да ги информира какво се случва или да ги предупреди да не се поддадат на слабост по какъвто и да било начин. Харди каза, че съжالياва и че това няма да се повтори.

Коул бързо махна с ръка на майка си през парапета, реди да бъде отведен навън. Харди прекара две минути Успокояване на Джоди и направи планове за обед с и мускетарите. Глицки и Трея вече бяха тръгнали. Джина Роук се бе навела през парапета и обсъждаше нещо с Фримън.

Харди започна да събира книгата си. Фримън избута назад стола си, стана, протегна се и се изправи пред масата.

— Как постигна това с Фийни? — попита той. — Беше истинска красота.

— Имах видение.

— Не си знаел? — Укор.

— Знаех, че са били арестувани заедно. Просто не можех да докажа, че Тори е знаел. — Харди сви безгрижно рамене. — Спокойно, Дейвид. Нали свърши работа. Човек понякога поема рискове. Изглежда си заслужава.

— Той напъха нещата си в куфарчето. Забеляза от дясната си страна, че събранието на масата на обвинението още не е приключило.

Харди понижи глас.

— Нали знаеш за другата жалба, за която говорихме?

Ставаше дума за писмото на Фримън до щатската адвокатска асоциация, в което се оплакваше от Тори. Дейвид, Дизмъс и Джина го обсъждаха през почивните дни и не стигнаха до реално решение. Съвпаденията бяха впечатляващи, но нищо не можеше да се нарече истинско доказателство. С неохота решиха да оставят проблема поне докато приключи изслушването по делото на Бърджис.

— Може би все пак ще можем да придвижим този въпрос.

Фримън се приближи.

— Как ще го направим? Съгласихме се, че нямаме нищо.

— Не е съвсем вярно, Дейвид. Имаме голите факти. Тори прецаква поне две дела.

— Вероятно, но няма как да го докажем. Нито пък, че е взел нещо за това. Асоциацията ще се нуждае от... какво?

Харди клатеше глава.

— Забрави за асоциацията. Трябва Хил да го види. Той никога няма да повярва, че областната прокуратура използва измама, за да спечели делото, докато смята, че Тори играе по правилата. Скокът е прекалено голям. Но ако можем да го убедим, че обвинението е изкривило поне едно доказателство, тогава той ще трябва да обърне по-голямо внимание на всичко останало. Длъжни сме да го накараме да обмисли нещата, които знаем.

— Или мисли, че знаем.

— Доста близо, да. Не можем да убедим асоциацията, но вероятно ще можем да използваме фактите тук.

Дейвид бе изкушен от идеята, но не виждаше как ще се осъществи.

— И какво искаш да кажеш? Не можем да представим тук двете си дела. Те наистина нямат нищо общо със случая.

— Не ти предлагам това, пък и не се нуждаем от него. Има и други начини да предадем посланието на Хил. Би могъл да прочете за това, да кажем, във вестниците. — Той направи жест към Джеф Елиът, който все още говореше с Джина на седалката зад тях. — Тук имаме момче, което разпространява информация.

Харди познаваше много добре Фримън и затова не му се наложи да му чертае подробни диаграми. Очите на стария адвокат проблеснаха при откритата се възможност. Това бе неговият стил на игра — използването на всевъзможни гледни точки и ъгли — във и извън съдебната зала.

— Всичко, което трябва да направим — продължи Харди, — е да посеем семената. Не е задължително Хил да повярва. Просто трябва да признае, че е нещо, на което Тори е способен.

Дейвид все още не бе на това мнение.

— Дори ако лично е убеден — каза старецът, — ако няма някакво доказателство, никога няма да си позволи фактът да се отрази на неговото правораздаване.

— Вероятно не — съгласи се Харди. — Но, от друга страна, с какво може да навреди? Поне е нещо, а иначе нямаме нищо.

Фримън помисли още малко.

— Ако така го приемаш, то е нещо като твоя лична победа. И, между другото — добави старецът, — бих се зарадвал. Но се боя, че ми дължиш двеста долара.

Дизмъс вдигна поглед.

— Не и преди края на деня.

— Обзалагам се, че грешиш. Тори няма да призовава повече свидетели.

Харди изучаваше партньора си сякаш си е загубил ума.

— Разбира се, че ще призовава! В списъка му има още дванайсет имена. Дори не се е докоснал до мястото на престъплението.

— Той има престъплението, има и утежняващите обстоятелства. Има Коул на мястото с бижутата на Илейн, портфейла ѝ и оръжието на престъплението. И познай какво следва? Той е приключил. Дори няма нужда от признанието, въпреки че би бил луд да не го използва. А мисля и че ти малко го разтrese с Фийни. Помощник-прокурорът не би искал да преминава през повече стени.

Дизмъс просто не искаше да то приеме.

— Какво ще кажеш за двойно или нищо?

Дейвид тъжно поклати глава.

— Диз, няма да изпитам никакво удоволствие да ти взема парите. Ако бяхме пред голямото жури, всичко щеше да е приключило. Всъщност, все още не знам защо обвинението не отиде пред разширен състав от съдебни заседатели.

Свиване на рамене.

— Не спорих с него за времето. Тори си представяше, че ще има сблъсък. И в двата случая отиваме в съда.

Старецът цъкна недоверчиво с език.

— А, високомерие.

Глицки дъвчеше кубче лед, докато въртеше чашата си чай с лед върху един мокър кръг на масата. Седеше в сепарето в далечния ъгъл на „При Лу Гърка“, не гледаше към входа и изчакваше своята среща. Не можеше да се отърси от мисълта, че е било неразумно да се уговори за това място. Бе прекалено близо до Палатата, до отдел „Убийства“. Можеше да види хора, които го познават. И слухът щеше да се разнесе.

Прозорецът до ухото му бе малко под равнището на улицата навън. Ако вдигнеш поглед, щеше да види ивица синьо небе между сградите. Тъй като времето беше хубаво, Лу бе отворил прозореца, така че да излиза миризмата от заведението и вътре да влезе малко свеж кислород. Въпреки това, всичко, което Глицки можеше да подуши, беше мръсотия. Той вдигна чашата си, лапна още едно кубче лед и го задъвка.

Трея се бе върнала до офиса на Харди. Голямата кутия от жилището на Илейн беше в Солариума и тя искаше да опише всичко в нея, в случай че изскочи нещо. Малка вероятност.

Поради тази причина Глицки чувстваше, че се ловят и за сламка. Харди и Фримън правеха юридическите си фокуси, Трея изготвяше списъка си, Джеф Елиът се опитваше да очерни областния прокурор. Хлапетата бяха ентузиастични, впечатлени от цялата процедура. Но все пак бяха адвокати. Дизмъс ги бе накарал да пишат разни възражения за липса на съзнателност, временна невменяемост, полицейски грешки. Бяха много по-заинтересувани от съдебни стратегии, които евентуално да спасят Коул Бърджис, отколкото от въпроса кой би могъл да убие Илейн.

За Ейб централният въпрос все още бе в това. Някой беше застрелял дъщеря му. Дължеше й това разкритие — а също и на себе си.

Това, което бе започнало като обикновено размишление върху собствената му жестокост, бе достигнало до абсолютната увереност, че съчетанието на злоба и глупост вероятно се бе насочило срещу погрешния човек. И ако бе вярно, от него зависеше да намери

истинския извършител. Той бе единственият обучен следовател в екипа на Харди.

Колкото и да се стараеше, не можеше да приеме с ентузиазъм идеята, че е бил Джонас Уолш. Докторът наистина нямаше алиби. Беше излъгал за състоянието на връзката си с Илейн. Бе рязък, разсеян и не желаше да им сътрудничи. Накратко казано, Глицки бе започнал да вярва, че Уолш е в някакво състояние на тъга, което познаваше от горчив личен опит. Различаваше го интуитивно. Затова, въпреки че би променил становището си в момента, в който се появи някакво доказателство, свързващо лекаря със събитията в Сан Франциско в съботната вечер, на практика не очакваше това да се случи.

Същото се отнасяше и за Мохамед Адек. Глицки имаше петнайсетгодишен опит в разпитването на убийци и си тръгна от интервюто със студента по право в понеделник с увереността, че не е замесен. Вероятно би усетил нещо различно, ако младежът не бе толкова бесен и ако чувството за предателство, което очевидно изпитваше спрямо Илейн, не бе така остро. Но дори и след като се представи като ченге — независимо дали бе временно отстранен или не, той си беше полицай — Мохамед не се опита да си играе с чувствата му, както имаха склонност да правят убийците. Хлапакът бе влюбен в нея, а тя бе избрала друг мъж. Това, разбира се, можеше да бъде мотив за убийство, но то не съвпаднаше с нещата, които Ейб знаеше за последната нощ на дъщеря си.

Плюс това — и тук беше ключът — от всичко, което Трея му бе казала, Илейн би била много по-конкретна в неделя следобед, ако щеше да се среща с Мохамед. „Ейб, първо на първо, тя никога не би се срещнала с него. А ако по някаква причина ѝ се налагаше да го види, повярвай ми, нямаше просто да каже, че излиза на среща. Щеше да го спомене по име и изказването едва ли щеше да е особено ласкаво. Така че няма начин.“

Глицки се съгласи с нея. Теорията му беше проста, убиецът на Илейн бе най-малкото близък бизнес познат, а вероятно и много повече. Бяха вечеряли заедно или дори бяха правили нещо по-интимно. Но Ейб вярваше от дъното на душата си, че престъплението не бе от страст. Не беше заради отхвърлена любов или семеен скандал. Беше хладнокръвно решение, превърнало се в необходимост и осъществено със замах.

Лейтенантът сдъвка още едно кубче лед, като барабанеше с пръсти по масата. Погледна часовника си.

— Хайде, Пол — изказа мислите си на глас.

— Тук съм. — Инспектор Пол Тию, заедно с още един мъж, се вмъкна в сепарето срещу Глицки. — Извинявай, че закъснях. Лейтенант, това е Йън Фолк. Наркотици.

— Ейб — каза Глицки. Протегна се през масата и се здрависа с непознатия. — Приятно ми е да се срещнем. Предполагам Пол ти е казал, че за момента съм отстранен. Може и завинаги.

Фолк очевидно се нуждаеше от бръснене и миризмата на мръсотия изведнъж стана по-силна. Той смигна грубовато.

— Понякога ми се иска и аз да бях. Не, *непрекъснато* ми се иска да е така. Може би освен сега. Е, какво има?

Глицки се обърна и отново огледа помещението. Беше се понапълнило за обед. В броя на хората и шума усещаше някакво прикритие. Все пак се наведе над масата, за да не му се налага да говори особено силно.

— Пол каза, че знаеш нещо за Ридли Бенкс.

Фолк сви рамене.

— Да ти кажа честно, не знам какво знам. В понеделник чух, че е изчезнал и се сетих, че миналата седмица се видяхме около един случай на свръхдоза на Мишън. Запознаването ни е дълга история, но той беше подирите на нещо. Мислех, че вие, момчета, от отдел „Убийства“ ще се заинтересувате, но явно не е така. Дори не отговори на обаждането ми.

Тию се намеси.

— Лейтенант, мястото е истински ад. Няма да повярваш.

— Обзалагам се, че ще повярвам.

Сержантът почувства, че трябва да сподели нещата с Глицки.

— Не сложиха никого на твоето място, дори и временно. Никой не записва обажданията и всички непрекъснато са навън. Колата се движи с бясна скорост, а няма кой да държи кормилото.

— Ще ми разбиеш сърцето — отвърна Ейб и се върна към Фолк. — И какво се случи?

Но не можа веднага да разбере. Лу дойде за поръчките им, хвалежки им специалитета за деня — ястие, наречено йенлинк в пръстено гювече. Тию вдигна поглед към него.

— Йенлинк? И какво е йенлинк?

— Не знам — призна си Лу. — Има оризова юфка с агнешко и някакъв сос. Много е добро. Ще ви донеса три, добре ли е?

Глицки видя, че са в пълен синхрон.

— Добре, три гювечета.

— Не се сервира в гювече — обясни Лу. — Просто това му е името. Йенлинк в пръстено гювече. Така е наречено там, откъдето произхожда. Съпругата ми би могла да ви каже много за него, но в момента е доста заета.

— Имам идея, Лу — каза Глицки.

— Каква?

— Иди и я накарай да се постарее още повече.

Лу разбра какво има предвид и изчезна. Ейб погледна Фолк.

— Опитал си се да говориш с някой в отдела.

— Така е. След като ден по-късно никой не ми отговори, разпитах тук-там и разбрах, че Бенкс все още отсъства. Реших, че трябва лично да сляза долу в Палатата и да видя какъв е проблемът.

— Проблемът е — вклини се Тию, — че никой не носи отговорност. Извини ме, продължавай.

— Така че отидох там, намерих Пол и започнах да му говоря нещо по случая...

— ... и аз го заведох горе, направо в офиса на шефа. И какво ми казват те? — Гласът на Тию беше изтънял от гняв. — Че Бенкс е обявен за изчезнал. И че той не е от отдела, да сляза долу и да си върша работата. Ако се окаже, че е мъртъв, тогава ще се безпокоим. Можеш ли да повярваш на тези момчета? Както и да е. Тогава си спомних, че ти ми се обади за Рид, искаше да го потърсиш в дома му. Предположих, че вероятно знаеш нещо.

Фолк се хвана за думите.

— После споменаха за Ридли в новините. Върху какво е работел, че е бил основен свидетел в делото за Илейн Уейджър и че свръхдозата също е част от случая.

— Така е — съгласи се Глицки. — И по каква дия е работел според теб?

Фолк най-сетне имаше зелена светлина пред себе си и заговори. Операцията, която отделът за наркотици провеждал в „Юпитер“, появата на Кълън Алсоп в бара, Фолк и Бенкс, които заедно хващат

Деймиън, бившето ченге Джин Висър, който е вероятен източник на хероина.

— Точно това истински впечатли Бенкс. Дали Висър е бил там в онзи евтин хотел с хлапето.

— И какво следва? — попита Глицки.

— Не зная — отвърна Фолк. — Но ако момчето е било доносител... това, че е мъртъв малко трудно може да промени историята ви.

— Доста трудно — съгласи се Тию.

— Но ти така или иначе няма как да свидетелстваш, така че, като начало, какво е доброто на информацията Ти? — Глицки сега гризеше още едно парче лед и размишляваше. Когато го преглътна, заговори отново. — Имам един въпрос, Йън. Чул си по телевизията, че това е част от историята с Уейджър. Знаеш, че точно в този момент върви изслушване. Защо не отиде в областната прокуратура?

Фолк почти изплю чая си на масата.

— Знаеш ли колко пъти аз и момчетата сме разчепквали някоя история за година, свързвали сме фактите ясно и логично? Истински удар, дилърите зад решетките, добре свършена работа. И след две седмици всичко е приключило. Делото мистериозно се разпада. Или не са повдигнати обвинения. Или някое друго проклето нещо. Моите дилъри са свободни и аз съм отново на улицата да разработвам ново място. В половината случаи моите доносници са предадени и аз съм виновен за това. — Фолк отпи малко чай с лед и се поуспокои. — Стана така, че... знаеш ли какво правя сега? Отивам направо при върховния щатски прокурор. Ако те не го искат, ще стана известен с това, че ще изпратя делото на нашите щедри братя от ФБ—едно, дори и те да намерят начин да нямам никаква полза от скапания удар. Но никога няма да отида в областната прокуратура. Никога!

— Ето кой издейства отстраняването на лейтенанта — вметна Тию.

Фолк се усмихна конспиративно.

— Мисля, че чух нещо за това. Мисля, че дори чух, че вероятно работиш за противниковия отбор.

— Това са зловни и грозни слухове — отговори Глицки.

— Но ако са верни, имам приятел, с който би искал да поговориш. И той е в нашия отбор.

— И да прецакам Тори и Прат? Къде трябва да се запиша?

Ейб кимна.

— Мисля, че току-що го направи.

— Заповядайте, господа. Три йенлинк в пръстено гювече. Фолк пое чинията на Тию и му я подаде. После взе своята.

— Надявам се да е рядкост — каза той на Тию. — Ако има нещо, на което не мога да устоя, то е добре стотвено йенлинк.

Това, помисли си Ейб, бе полицейска работа. Най-последно. Ето така трябваше да се вържат нещата.

За негово удивление, никой не го бе повикал за свидетел по време на изслушването — Тори, понеже лейтенантът би бил в най-добрия случай враждебен и не би добавил нищо в полза на обвинението; Харди просто понеже смяташе, че Глицки така или иначе ще бъде на линия и щом поиска, би могъл да го призове за свидетел.

Когато Ейб се раздели с Фолк и Тию и се върна в „Отдел 20“, следобедното заседание вече бе запознало. От малкото, което чу, разбра, че адвокатите спореха каква част от видеокасетата щеше да им се наложи да изгледат. Както обикновено, нямаше изглед скоро да постигнат съгласие.

Той потупа Трея по рамото и ѝ намекна, че е добре да го придружи. В коридора младата жена го хвана за ръка и двамата преминаха през фойето и по целия път до задните стълби на Палатата. Денят все още бе топъл и безветрен.

— Господи. — Трея вдиша с удоволствие, лицето ѝ бе вдигнато към слънцето. — Знаеш ли за какво ми напомня всичко? Имах една учителка в гимназията, госпожа Берил. Бях в хубавия Дейли Сити, където ден като този се случва веднъж на около седемнайсет години. И си спомням, че веднъж стана. Само за един час, по английски, по това време от деня, след обед, госпожа Берил, тя ни изведе навън и ние седнахме на тревата, а тя ни чете на глас. Сцената с ризата от „Гетсби“. Нали я знаеш? Когато Дейзи плаче? Както и да е... — Трея внезапно се притесни. Извинявай. Просто отново имах същото чувство. Ти май не искаше точно това.

— Всъщност е доста близо до това, което наистина исках. — Глицки почувства, че би могъл да я слуша цял ден. Можеха да останат

тук, на стълбите на Съдебната палата, и тя да му разказва за всички приятни усещания, които е изпитала през живота си. За първи път от почти пет години той самият също ги чувстваше — прилив на нещо, различно от дълг, постоянство, хладно уважение. Все още не им се доверяваше напълно, не можеше да говори за тях. Но те съществуваха. Топлина, надежда, — бъдеще.

Искаше ги толкова отчаяно и това, по негово убеждение, беше гаранция, че нямаше да са трайни. Затова се върна към нещата, с които можеше да живее и където се чувстваше в свои води.

— Но не затова те извиках тук навън. — Каза ѝ, че има намерение да отиде и да си поговори с някого, така че няма да е наоколо, ако Харди реши да го призове като свидетел.

— Това от срещата ти на обяд ли е?

Той кимна почти усмихнат.

— Щастлив съм да докладвам, че отделът изглежда се разпада в мое отсъствие. Никой не полага никакви усилия, освен Пол Тию и той е на моя страна. Ще ми даде копия от лабораторните доклади и рапорти от мястото на смъртта на Кълън Алсоп. Междувременно го има и онова бивше ченге, което според Ридли е може би някак замесено.

— Виждал си Ридли Бенкс? Той добре ли е?

Това изтри всяка следа от оживление от лицето на Ейб.

— Не. Това го каза онова момче от отдела за наркотици и Тию свърза фактите.

— И кой е този човек? Ридли ходил ли е да го види?

— Никой не знае, Трей.

— Но той може да е срещата, за която е казал на Диз.

— Надявам се да е така.

Младата жена отстъпи половин крачка назад и кръстоса ръце на гърдите си. Заговори бавно и внимателно.

— Това може да е последният път, когато някой го е чул.

— Така е. — Ейб знаеше за какво си мисли тя. Беше един От основните моменти. Когато се обвързваш с полицаи, приемаш повишеното равнище на риск. Някои хора не могат да свикнат. Някои хора го откриват прекалено късно. Но рано или късно, човек трябваше да се справи с това.

— Как се казва?

— Джин Висър.

Още една пауза.

— Вероятно твоят приятел Пол Тию би могъл да дойде с теб.

— Тогава съвсем никой няма да наглежда пазара. Освен това, аз дори още не зная къде се намира. — Ейб леко докосна ръката й. — Трей, такава ми е работата. Всичко е наред. Как мина твоят обяд?

Очите й отново проблеснаха. Заговори с подчертана грижа:

— Моля те, Ейб, не променяй темата. Ами ако този човек е убил Ридли?

— Тогава би бил пълен глупак да се опита да направи нещо с мен, нали? Първото нещо, което ще му заявя, е, че всички знаят къде съм. Дори съм го записал.

— И това ще те защити?

— Ами — замисли се той, — знаеш, защитата, цялата концепция. Наистина няма нещо... — Той спря и очите му внезапно се изпълниха с някаква паника.

— Какво?

— Нищо. Мисля, че моето йенлинк не се съгласява с мен. — Той си пое дълбоко дъх.

— Ейб? Добре ли си?

— Да — автоматично отвърна мъжът. — Просто малко... — Още един дъх. Вдигна ръка към гърдите си. — Мисля, че е по-добре да седна.

В съдебната зала съдия Хил бе на път да отреди приемането на признанието. Харди спореше, че те трябва да изгледат целия шестчасов разпит на видеокасетата. Искаше още тук, преди съда, да говорят за проблема с принудата.

Тори възрази:

— Ваша светлост, филмите са пълни с чудесни изпълнения на хора, които очевидно са пияни или силно дрогирани. Можем цял ден да гледаме господин Бърджис и въпреки всичко да не достигнем до нищо, което да при лича на доказателство, че наистина е бил в опиянение. Не му е правена нито една проба за алкохол. Вероятно, както казвате, е бил в началния стадий на хероинов глад...

Харди се намеси:

— И в този случай, ваша светлост, клиентът ми би могъл да каже всичко и да направи всичко...

Хил използва чукчето си.

— Не прекъсвайте отново съдията, защитник. Четох вашите аргументи в писмена форма. Само защото обвиняемият вероятно е имал причини да лъже, не означава, че наистина е излъгал. Ако нямате какво ново да добавите, ще застана зад отсъждането си. Можете отново да опитате, ако това изслушване доведе до съдебен процес.

Потокият на отрицателна енергия между Харди и Хил беше толкова силен, че Фримън се почувства длъжен да се намеси.

— Ваша светлост, ако може да се приближа.

Хил гневно въздъхна. Този спор продължаваше вече повече от половин час. Даде своето разпореждане. И сега внезапно старият лъв излезе от клетката си.

— Добре, господин Фримън.

Дейвид бавно се изправи. Както изискваше протоколът, и четиримата адвокати се приближиха към катедрата.

— Ваша светлост — започна Фримън, — както знаете, ние сме приготвили кратко изявление, в което подчертаваме вътрешната непълнота на представеното ни признание.

— Както казахте, защитник, знам това. Прочетох го.

— В такъв случай, ваша светлост, с цялото ми уважение, бих искал да възразя срещу основите на това признание. Кой би могъл да каже, че имаме пълно и непреработено копие на касетата, ако инспектор Бенкс не свидетелства?

— Ваша светлост! — извикаха в един глас Тори и Прат.

Хил вдигна ръка и ги погледна.

— Господин Фримън, защитата вече половин час спори, че съдът трябва да седне и шест часа да гледа видеокасетата с признанието на обвиняемия заради проблема с натиска. Сега вие казвате, че не би трябвало изобщо да я гледаме, така ли? Правилно ли ви разбирам?

Спокойствието на Фримън беше изнервящо.

— Дори и в записа да нямаше толкова фатални пропуски — каза старецът, — полицаят, който е взел признанието, не е в състояние да се закълне за автентичността и пълнотата на касетата.

Обвинението вече бе подпушило. Имало е и други ченгета наблизо и дори в стаята за разпити, включително и няколко инспектора

от отдел „Убийства“. Те можеха да кажат, че касетата е изрядна. Изглеждала пълна и завършена. Сама доказвала своята автентичност. Техникът би могъл да каже, че записът не е променян. Зад тях боботенето засилваше статичното напрежение. За момент сякаш всички в залата говореха едновременно. След това чукчето на Хил — бам, бам — прозвуча над врявата като изстрел и създаде също толкова убийствена тишина. Хил бе слушал достатъчно. Той огледа адвокатите, после тълпата отвъд парапета. Заговори рязко.

— Съдът ще направи половин час почивка, за да обмисли тези и други проблеми.

И без повече думи, той се изправи и напусна залата.

— Диз! — Джеф Елиът стремглаво се придвижваше по коридора с количката си.

Харди бе с ръка на бравата на стаята за почивка и спря така.

— Какво?

— Чу ли сирената преди последния спор?

— Нищо не съм чул.

— А аз чух. И излязох да проверя. За Ейб е.

— Какво става с Ейб? — Въпреки че, разбира се, знаеше. С отчаян стон той прекоси на бегом фойето.

Глицки не беше в ничий списък на свидетелите. Не беше част от изслушването. Не беше и член на семейството на Харди. Затова и Хил не освободи адвоката за следобеда.

Като се изключи това, сесията започна почти оттам, от където бяха прекъснали. Съдията не отсъди в полза на жалбата за полицейски натиск и най-вече не отсъди за неприемливостта на касетата, ако делото отиде в съда. След серия от последователни отхвърляния Хил обяви, че всъщност няма да гледат касетата. Според него, в аргумента на Фримън имало логика и не искал започването на спор с отворен край за формата и съдържанието на записа. А тъй като няма да приеме касетата, поради липсата на основания, няма и да се занимава с проблема за натиска, алкохола и наркотиците.

Тори и Прат около десет минути настояваха за това и най-сетне се споразумяха за неизказаното, но без съмнение ясно послание на съда обвиняемият да отговаря без касета. Въпреки всичко, Харди не бе сигурен, че Фримън е направил услуга на клиента им, като е накарал съдията да отстрани записа. Сега, от гледна точка на изслушването, нищо записано не противоречеше или дори не създаваше съмнение в силата на обстоятелствените доказателства. А не можеха и да обжалват проблема с касетата. Хил бе стигнал до заключение да остави нещата да се доразвият. Представените до момента доказателства бяха достатъчно, за да изпратят Коул на съд.

Но на Харди му бе трудно да се съсредоточи върху изслушването и му се налагаше да се уповава на инстинктите на Фримън. Не знаеше нищо за Глицки, дори дали са го отвели. Не знаеше къде е отишъл да обядва и с кого се е срещнал. Не знаеше къде е Трея, въпреки че предполагаше, че се е качила в линейката с него.

Джеф Елиът щеше да поразпита за Ейб. Доста скоро ще разбере. Сега трябваше да се абстрахира от проблема с лейтенанта.

Нямаше никакво време. Обвинението бе приключило. Последното решение на Хил го бе вбесило и изпълнило с тиха ярост. Не вярваше, че може да говори. Но *точно сега* трябваше да започне с

представянето на защитата. *Точно сега* трябваше да извика първия си свидетел.

Гледаше в бележките пред себе си и се чу да казва със стържещ глас първото име, което прочете: сержант Били Оу, която бе ръководила екипа на Мейдън Лейн. Когато полицайката премина през ограждащия парапет и зае мястото си, Харди не можеше да избистри мислите си и да се сети какво бе възнамерявал да я попита.

Все още седеше на масата. Всички бяха в очакване.

— Господин Харди? — Мумията изглежда бе започнал да губи търпение — ако изобщо го бе имал в началото.

— Извинете, ваша светлост. — Адвокатът се бе изправил на крака и вървеше към мястото на свидетеля. Думи те излязоха от устата му. — Сержант Оу. Бихте ли описала пред съда позата на тялото на Илейн Уейджър, когато пристигнахте на мястото на смъртта ѝ.

Обвинението незабавно и гръмогласно възрази. Защитата може да представя доказателства, които потвърждават тезата ѝ или противоречат на обвинението. Оспориха, че това не е представяне на факти. Как този отговор би могъл да покаже, че обвиняемият не е виновен?

Въпреки всичко, Хил бе отрязал доста сериозно възможностите на Харди. Признанието бе отстранено, клиентът му отиваше на съд и Мумията не бе склонен да рискува каквото и да било обвинение за грешка. Дизмъс би могъл да прави каквото проклето нещо си иска в разумни и неразумни граници. Нямахше да има значение. Хил отхвърли всички възражения.

Госпожица Оу беше прецизен и внимателен свидетел. Тя разказа накратко фактите и впечатленията си без емоции или коментар. Това е видяла, такива са били нещата. Когато приключи, Харди бе събрал достатъчно ума си, за да може да започне.

— Сержант, носеше ли госпожица Уейджър чорапогащник?

— Да. Черен, найлонов.

— И какво беше състоянието му?

Оу помисли за момент.

— Много добро. Влажен, където тялото лежеше на настилката и разбира се, мокър там, където бе изпуснала урината си.

— Имаше ли някакви увреждания на самата тъкан?

— Не.

— Никакви бримки по найлона? Никакви раздърпани конци?

— Не.

— Бил е в много добро състояние?

— Да.

— Сержант Оу — продължи Харди. — Стори ли ви се, че жертвата е паднала тежко на земята, след като е била застреляна?

— В противовес на какво?

— Че може, например, да е била положена внимателно от похитителя си?

— Възражение. Иска от свидетеля заключения.

— Приема се. Господин Харди, моля насочете въпросите си в друга линия.

Той ровеше из съзнанието си за нещо друго. Със сигурност нямаше никаква предварителна идея за сержант Оу и сега не можеше да си спомни защо изобщо е искал да я призове. Вярваше, че човекът, който е застрелял Илейн, я е положил на земята. Това някога му изглеждаше като сравнимо и противоречащо на грубото отношение на Коул, когато ѝ е вземал бижутата. Сега обаче тази разлика му се струваше в най-добрия случай тенденциозна, а в най-лошия — фриволна.

Той се върна до масата, погледна бележките си, надявайки се Дейвид да го спаси с някое предложение, с каквото и да било. Но старецът само сви рамене. Едно печелиш, друго губиш.

Харди се обърна.

— Благодаря ви, сержант. — Към масата на Тори: — Свидетелят е ваш.

Обвинителят се изправи и се приближи до ченгето, като печелеше време, но Харди нямаше усещането, че противникът му се мотае. Със сигурност, той зададе въпроса си в момента, в който спря:

— Сержант Оу, от позицията на тялото на госпожица Уейджър, както и от състоянието на нейния чорапогащник, бихте ли отхвърлила възможността убиецът ѝ да я е накарал да коленичи, преди хладнокръвно да я застреля?

— Не, сър, не бих могла. — След това си позволи едно заключение. — Това беше и първоначалното ми впечатление.

Харди трябваше да остане в съда, но не правеше добро на клиента си с неумели въпроси към собствените и свидетели. С хилядите подробности, които се бе опитал да запомни през последната седмица, да не говорим от моментното му притеснение за Глицки, той бе пренебрегнал поне една много по-очевидна и логична интерпретация на фактите.

В началото Глицки му бе пуснал мухата, че убиецът на Илейн е омекотил падането ѝ и адвокатът бе започнал да го приема като истина. И Тори току-що го бе разбил точно по този повод. Би трябвало да бъде по-внимателен, но не беше сигурен дали притежава това качество.

Харди отново се изправи. И отново призова свидетел: „Даниъл Медрано“. Този път се чудеше дали не би могъл да прехвърли разпита на Фримън, но, преди да вземе каквото и да било съзнателно решение, вече се приближаваше към мястото на свидетеля.

— Полицай Медрано, вие и партньорът ви сте били първият екип на мястото на престъплението, нали? Полицаят можеше да бъде близък на Сталин — квадратно и смугло лице, тежки черни, мустаци. Изглеждаше нервен, вероятно поради включването му като свидетел на защитата. Харди знаеше от предишен техен разговор, че това бе най-известното престъпление от работата му, като ченге. Но от факта нямаше полза.

— Да, така беше.

— Можете ли да кажете на съда какво точно видяхте?

— Разбира се. С партньора ми, полицай Петри, обикаляхме центъра на града и попаднахме на фигура, наведена над някого на Мейдън Лейн. Осветихме го с прожектора и мъжът се обърна и се затича. Аз бях от другата страна и изскочих, казах, че съм полицай и започнах преследване.

— Продължете.

— Беше на около десет метра пред мен, но бе прекалено тъмно и мъжът връхлетя на пожарен кран и падна. Така успях да го хвана и да му сложа белезници.

— Разпознавате ли мъжа, когото сте заловили онази нощ, тук в съдебната зала?

— Да. Обвиняемият Коул Бърджис, ето там.

— Добре. Сега, полицай Медрано, по време на преследването, чухте ли нещо необичайно?

— Да, сър.

— Бихте ли казали на съда какво беше?

— Ами... — Това беше частта, която Медрано мразеше. Тя се различаваше от рапорта на партньора му но не и показанията му, тъй като Тори не попита за това, но той предаде нещата според собствените си спомени. — Когато заподозреният падна, произведе изстрел. След това чух пистолета да пада на улицата, случайно го видях и го взех.

— Твърдите, че заподозреният е стрелял срещу вас?

— Не, не мисля така. Не спря, нито се обърна. Просто тичаше и се блъсна в пожарния кран, олюля се и пистолетът изгърмя, точно когато падна на земята.

— Сигурен ли сте, че е било изстрел, а не да кажем някоя кола или нещо подобно?

— Беше изстрел. Видях искрата. Дори чух рикошета. Беше изстрел — повтори той.

— Добре, полицай Медрано. Благодаря ви.

Поради някаква причина, която Харди не можеше да си представи, този път Прат се изправи за кръстосания разпит.

— Две кратки разяснения, полицай — започна внимателно тя с приветлива усмивка на лицето. — Вие и партньорът ви, полицай Петри, сте обсъждали този изстрел, нали?

— Той не го е чул. Бил е...

Прат вдигна ръка, за да го спре.

— Обсъждахте ли го?

— Да.

— И той каза, че не го е чул?

— Да.

— Благодаря ви. — Още една усмивка. — Сега. Когато попаднахте на обвиняемия, надвесен над тялото на алеята, видяхте ли го да посяга за нещо на улицата?

Медрано се опита да си представи момента.

— Не.

— Не си спомняте да се е протегнал надолу в праха и да е взел някакъв предмет. Да кажем, например, пистолета?

— Не.

Тогова вероятно вече го е държал, нали?

— Така трябва да е било. После просто се изправи и побягна.

Харди заговори:

— Възражение. Иска от свидетеля заключение.

Мумията отхвърли възражението и прие отговора.

Прат продължи нататък.

— Добре ли тичаше обвиняемият?

Гениален обрат. Медрано отново даваше показания за правилната страна и се чувстваше много по-спокоен.

— Много по-добре от мен.

— На практика, полицай Медрано, дали обвиняемият се отдалечаваше от вас, когато попадна на пожарния кран?

— Да. Беше много бърз.

— Не е залитал или да се е влачил или нещо подобно?

— Не. Момчето беше като куршум.

— Куршум. Благодаря ви, полицай. Нямам повече въпроси.

През последните три години Джеф Елиът бе работил без никакво увеличение на заплащането и реши, че сегашният момент е не по-лош от всеки друг за искане на такова. Той и издателят му вече бяха обсъждали проблема и смяташе, че може да се върне на работа най-рано идната седмица. Междувременно обаче, „Икзаминър“ го бе очаровал и изненадал с предложението да прехвърли „Градски клюки“ там. Като се изключи „Демократ“, „Икзаминър“ беше следобедният съперник на „Кроникъл“ и Джеф реши, че ако погостува на вестника с една-две колонки, това драматично ще ускори преговорите му с „Кроникъл“.

Освен това, Харди и Фримън му бяха предложили една тема по време на обеду. Сега, в средата на следобеда в сряда, той беше в репортерската стая на третия етаж на Съдебната палата и печаташе на механична пишешца машина от бележките, които си бе водил преди два часа. От „Икзаминър“ му плащаха пълната седмична заплата само за една колонка, така че Джеф се усмихваше, докато работеше.

В интерес на абсолютната откровеност трябва да отбележа тук, че адвокатът Дизмъс Харди ми е личен познат и дори приятел. В момента той защитава моя зет, Коул Бърджис, в предварителните изслушвания в „Отдел 20“ на Областния съд. Коул е обвинен в убийството на Илейн Уейджър. Обвинението се ръководи лично от самата областна прокуратура, Шарън Прат и от нейния главен помощник и майордом Гейбриъл Тори. Господин Харди е един от източниците на информацията, която се съдържа в статията.

Когато не се занимава лично с дела за убийства, всекидневната работа на господин Тори включва наблюдение над потока от граждански и криминални дела, минаващи през офиса на областния прокурор преди съда. В тази си роля, той е в уникалната позиция да вписва делата в съдебния календар, да уговаря извънсъдебни споразумения и дори да отхвърля криминални дела поради много различни причини като липса на доказателства, неправилни действия на полицията, невъзможност да се открие свидетел и т.н., или да преговаря за сделки по пледирането. Думата му е закон за всеки областен прокурор в офиса, с изключение на Шарън Прат.

Това репортерът ни научи от поне два случая, в които криминалните дела, донесени в офиса на госпожа Прат, са срещу индивид, който би трябвало да отговаря и по граждански обвинения. И двата пъти господин Тори е предложил да бъде посредник в сделка, според която областният прокурор ще отхвърли криминалните обвинения в замяна на сериозно споразумение в долари по граждански иск. Адвокатът, който и в двата случая се занимава с гражданското дело, е Даш Логан, една от най-колоритните и противоречиви фигури на нашия град.

(Редовните читатели на тази рубрика в „Кроникъл“ вероятно си спомнят историята за ареста на господин Логан миналата година след кратко автомобилно

преследване. Тогава колата на адвоката мина на червена светлина, като едва не отнесе двама пешеходци пред сградата на „Върджин Рекърдс“ на Маркет. Областният прокурор отказа да повдигне обвинения, свързани с този инцидент по две причини: спирачките на колата на господин Логан очевидно са били повредени — той явно не е могъл да спре, дори и да е искал; и тестът за алкохолно съдържание в кръвта бе неправилно проведен.)

Днешната статия ще опише първото от двете дела. Утре ще поговорим и за второто и редица обстоятелства, които неочаквано наподобяват първото. Рич Макнийл е шейсет и четири годишен вицепрезидент на „Гераню Индъстрийз“ тук в града. Той притежава шестетажен блок на...

Отвореният коридор извън съдебната зала. Харди за втори път набира телефоните. Иска да разбере. Млад мъж с азиатски черти, който му е смътно познат, го потупва по рамото.

— Пол Тию — представя се азиатецът с протегната ръка. — Отдел „Убийства“.

Бяха изминали петнайсет непоносими минути, откакто Хил бе разпуснал съда за този ден. Харди усещаше горещината на лицето си и знаеше, че кръвното му налягане е доста над здравословните граници. Безкрайните минути бяха още по-непоносими заради желанието му да излезе възможно най-бързо. Но трябваше да остане още малко, за да окуражи клиента си и да даде инструкции на екипа, Фримън, Джоди, Джеф Елиът.

Най-сетне затвори куфарчето си и се извини. Наистина трябвало да тръгне. Веднага.

А сега и това. Осмели се да попита.

— Чувал ли си нещо за Глицки? Кимване.

— Знам къде е. Откараха го обратно в „Сейнт Мери“, въпреки че е по-далече. Искаха да е при същия лекар.

— А нещо след това?

— От болницата не можах да ми кажат нещо. Обадих се в компанията за линейки — звънях по всички компании за линейки, докато открих нужната ми. Бил е жив, когато са стигнали в спешното отделение.

— Благодаря. — Харди отново бе тръгнал.

— Господин Харди! — Тию скъси разстоянието помежду им. — Днес обядвах с Ейб — тихо каза сержантът. — Ще съм благодарен, ако можете да дойдете с мен навън до колата ми. Тя е отзад. — Той прочете нежеланието на адвоката и нетърпението му. — Ейб мислеше, че може да е важно, а той, както знаете, няма да избяга.

Простата истина на всичко това го впечатли.

— Прав си.

— Оттук.

Те поеха по вътрешните стълби към задния двор, прекосиха дългия коридор, който ги отведе до затвора и офиса на доктор Страут и стигнаха до стария оранжев датсун на двора. Тию се огледа — бяха единствените хора тук отзад. Отиде до предната врата и я отвори.

— Влизайте — каза той.

Харди направи каквото му бе казано. Тию седна на шофьорското място и запали мотора.

— Ако колата ви е тук наоколо, ще ви откарам до нея. — Те поеха навън във все още топлия мрак.

Тию бръкна в самото си и извади няколко листа, сгънати на три. Подаде ги на Харди.

— Какво е това?

— Глицки ги поиска. Това са рапортите от мястото на престъплението и от лабораторията за свръхдозата на Кълън Алсоп. Боя се, че тук няма никакво димящо дуло, поне доколкото аз можах да видя. Но той искаше да им хвърли един поглед.

— Ейб ги е искал? Завий наляво тук. И за какво?

Тию направи завоя и погледна към адвоката.

— Не съм сигурен. Може да е мислел, че Висър вероятно е оставил някаква следа, дори отпечатък, не знам. Но нямаме такъв късмет.

Харди подскочи. Друсването му се стори почти като електрически удар.

— Висър? Джин Висър?

— Да.

— Какво за него?

Още един поглед, вероятно за да види, дали Харди не се шегува. Но Пол от пръв поглед разпознаваше напрежението и си помисли, че в момента очите на Харди биха пробихли стомана.

— Не знаехте ли за това?

— Познавам Джин Висър — отвърна Харди, — но не знам какво общо има с Кълън Алсоп.

Пол Тию постави крак на спирачката.

— Трябва да спрем за минута — обясни ченгето, — да поговорим.

— Синдромът на Дреслер — обясни Глицки. — Това е като инфаркт, но е по-добре, в смисъл, че не е инфаркт.

— Много по-добре — съгласи се Трея. — Неколкократно.

Сега беше малко след шест и половина и всички се бяха събрали около кухненската маса в дома на Глицки. Рейни и Орел си пишеха домашните в задната стая пред телевизора и смехът им се чуваше чак в кухнята.

Когато Харди приключи с Тию, умът му прехвърляше възможностите. Най-сетне стигна до колата си и дойде до „Сейнт Мери“ за около двайсет минути, само за да разбере, че Глицки е бил прегледан от доктор Кемпиън, бяха му направени няколко изследвания и най-после е бил изпратен вкъщи. Харди се обади на Франи от болницата и тя му каза, че се чула с Ейб и той бил добре. Прибрал се вкъщи. Въпреки че това бе Вечерта за срещи, Дизмъс отиде направо там и откри Глицки седнал. Облечен. Приключващ вечерята си. На Харди му се искаше да му извие врата заради всички притеснения, които му бе причинил.

— Обадих се — оправда се Глицки. — Оставих съобщения навсякъде.

Той беше добре. Лекарят му бе казал, че вероятно има някакво възпаление на мембраната близо до областта на инфаркта и толкова. Синдромът на Дреслер, който имитираше симптомите на инфаркт, не бе рядкост при хора, които вече са имали инфаркт. Глицки вземаше някои нови лекарства и притеснителната болка в гръдния кош щеше напълно да изчезне до два дни.

Междувременно връзките в това дело бяха започнали да се проявяват и усещането за спешност висеше в стаята. Харди подаде на лейтенанта лабораторните доклади от Тию и му каза:

— Нали знаеш онези химици, които предвиждат присъствието на някакъв елемент, само защото отговаря на теорията. И после го

откриват. Е, аз се чувствам по подобен начин.

— С Висър ли?

— Не. С Даш Логан.

Ейб и Трея размениха погледи.

— Предавам се — каза ченгето.

Харди през цялото време стоеше прав и закопчан до горе. Сега той издърпа един стол и седна на него с облегалката напред.

— По някакъв начин това завързва целия пакет — започна той.

— Събира Висър с Тори и с Логан. Те са заедно.

Глицки четеше небрежно лабораторните резултати и сега ги остави и се облегна на стола.

— Всички заедно в какво?

Дизмъс, с блеснали от ентузиазъм очи, представи списъка си с подозрения. Тори, Логан и Висър са създали триумвират, който да уговаря делата чрез натиск. Със сигурност те са изфабрикували всичко в отношенията на Харди с Рич Макнийл. Смяташе да възложи задачата на един от мускетарите и изобщо нямаше да се изненада, ако научи, че частният следовател, който е изровил предполагаемите кирливи ризи на клиентката на Джина Роук Аби Оберлин отново е Висър. И това дело бе на Логан — той действаше в полза на брата на Аби по оспорването на завещанието. После се появява Тори с предложението за споразумение.

— Сега като капак имаме Висър с Кълън Алсоп.

— Добре, става дума за Висър, но нещо липсва — каза Трея. — Как се включва Логан?

Триумфираща усмивка.

— Той е бил в „Юпитер“ и е пиел с Висър, когато Кълън е получил заплащането си.

— Пакетът хероин ли? — запита Глицки.

— Точно така. Всичко пасва, Ейб. Те са заедно и в това. Трябва да са.

Ченгето Глицки цъкна недоверчиво с език.

— Това старо „трябва да са“. Ще се изненадаш колко често не се получава. Нима твърдиш, че смяташ, че един от тези клоуни е убил Кълън?

— Висър му е дал наркотик без примеси. Момчето го е използвало. Умряло е. Бих нарекъл това убийство.

— Но защо ще го правят? — полюбопитства Трея.

— Защото Тори му е дал фалшива история за оръжието на убийството на Илейн. Вярвам, че Кълън никога не е притежавал пистолет, а още по-малко го е дал на Коул. Но Тори се е нуждаел от този факт. После Кълън е станал лаком или глупав, или внезапно са разбрали, че хлапето ще се издъни като свидетел. Ще се пречупи при каквото и да било кръстосан разпит. А е можел и да ги продаде така леко, както е продал и Коул. Или пък Тори е вписал Кълън като свидетел, без да каже на Висър и частното ченге е наложило вето на плана му, като е помогнало за свръхдозата на Кълън. Така че, наркоманче на което не може да се вярва, вече си напълно ненужно, сбогом. Глицки остана скептичен и най-сетне каза:

— Твърдиш, че главният помощник прокурор на град и област Сан Франциско го е убил?

— Някой го е направил.

— Господи. Изобретателността тук ни отвежда в ново то хилядолетие. — Ейб бе скръстил ръце, белегът пламтеше през устата му. — И доказателството за всичко това е...?

Харди призна проблема с кимване.

— Трябва да е тук някъде. Просто не сме го открили.

Ейб тупна по лабораторните резултати.

— Е, тук не е. Не и в това, което виждам. Няма дори и знак, че Висър е бил там.

— Освен онова, което е видял Фолк.

— Което е нищо. Попитях, Фолк е видял Коул да влиза в тоалетната на „Юпитер“ и след това Висър да влиза в същата тоалетна. Когато проверявах последния път, това беше законно.

— Но — намеси се Трея, — тогава защо искаше да отидеш при Висър следобед? Трябва да си мислил за нещо подобно.

Глицки внимателно отвърна:

— Искях да го питам за Ридли, нищо повече.

Но Харди не можеше да приеме отговора така.

— Сигурно е същият Ридли, който ми каза, че където и Да отива през последната вечер, е свързано с това? Такива бяха думите му, „с това“. С Кълън, а оттам и с Илейн.

— И вероятно е било последното посещение. Но ние не знаем, че това е бил Висър, нали?

Лицето на Харди беше замислено.

— Трябва да е бил.

— Оттук започнахме, Диз. Трябва да бъде, трябва да бъде. Когато фактите са, че изобщо не би трябвало да бъде. Слушай — продължи той, — не че не мисля, че тезата е добра или провокативна, но не съм видял дори и едно доказателство.

Всеки се задълбочи в мислите си и настана дълга тишина. Най-сетне Трея я наруши.

— Имам въпрос, Диз.

Харди я погледна в лицето.

— Един и осемдесет и шест, седемдесет и два.

— И глупаво ухилване изкриви чертите на каменното му лице — добави Глицки. Той покри ръката ѝ със своята върху масата. — Никога не казвай на това момче, че имаш въпрос. Винаги отговаря така.

— Не винаги — възрази Харди. — Понякога казвам „Имам отговор“ и ти продължаваш: „Какъв е той?“, а аз отвърщам „Бейб Рут, 1927“ или „Обиколката, разделена на диаметъра“. Нещо подобно.

— Наистина е забавно — изкоментира монотонно Ейб.

— Ще се изненадаш.

— Обзалагам се, че не си прав — възрази Трея. — Това точно сега, например, беше по-смешно от целия ми ден.

— Виждаш ли какво имам предвид? — попита Глицки. — Винаги е така. Никога не свършва.

— Добре — предаде се Харди. — Какъв беше истинският въпрос?

Трея се поколеба, но трябваше да го зададе:

— Да не би да казваш, че може би един от тези трима души е убил Илейн?

И затова — най-сетне, ключът в цялата история — Харди трябваше да спре и да помисли.

— Смятам, че докато е вършила работата си като нещо лице, е намерила нещо обвиняващо в престъпление в офиса на Логан. Адвокатът, пиян или дрогиран, или и двете, просто я е оставил да се лута из папките му. И двамата ми го казахте, нали си спомняте? Въпреки всичко, мисля, че това, което е намерила, е доказателство, от тези, за които говорехме — което, както каза Ейб, нямаме. За това какво правят тримата мъже. — Той замълча. — Не знам какво се е случило

после. Може би тя е заплашила Тори с разкритията си или е попитала Логан какво става. Дали просто са решили, че вероятно е видяла нещо.

— И после какво? Висър я е убил? — Ейб отново бе скръстил ръце. Бе се изтегнал с изпънати крака върху хромирания и тапициран кухненски стол. Един мускул на челюстта му се свиваше и отпускаше.

— Не знам — каза Харди и мрачно добави: — Може би също така е убил Ридли.

— Все още не знаем дали Ридли е мъртъв — намеси се Трея с известна надежда.

Дизмъс я погледна премерващо.

— Да, знаем — каза внимателно той. — Ейб?

Глицки кимна.

— Вероятно.

— Ами, тогава... — Тя погледна към единия и към другия. — Ние трябва...

— Същият проблем — въздъхна Глицки. — Нуждаем се от доказателство. А Висър някога е бил инспектор в отдел „Убийства“. Знае триковете. Не би оставил много.

Харди се изправи, отиде до хладилника и го отвори, след това спря и се обърна.

— Имам нещо за теб, Трея. Дали някой от мускетарите е в списъка на вещите лица?

Тя завъртя очи.

— Мисля, че всички. Говорихме по въпроса. Защо?

— Защото делото, по което е работила Илейн в офиса на Логан, все още е открито. Проверих при Томасино. Може би ще си струва да го видим.

— Направи го! — Глицки възбудено се премести напред и се изправи на крака.

Харди му отправи гибелен поглед.

— Трябва да проверя със сигурност, но мисля, че имам Други задължения за следващите ден или два. — След това към Трея: — Мисля за едно от хлапетата...

Харди най-сетне си тръгна и Рита изгони Ейб и Трея от кухнята, за да може да измие съдовете от вечерята. Заедно в претъпканата дневна с почти никакво място да се обърнат, без да се докоснат, те отделиха около пет минути да намерят начин да не забелязват

сексуалното напрежение, което жужеше като оголена жица помежду им. От първата нощ дори не се бяха целували и в тези първи мигове си наваксаха.

Трея намери чантата си и извади двата нагънати листа, които бе откъснала от жълтия си юридически бележник, който бе използвала на обед.

— Говореше на Диз за доказателства, Ейб, а дори не си погледнал в кутията, която Къртис донесе от Тайбърън. Може би там има нещо.

— Вече надникнах вътре.

— Каза той отбранително.

— Не се отбранявам.

Тя направи физиономия, която го накара да мисли за стогодишен поглед, сякаш го бе познавала от толкова дълго.

— Наистина го прегледах, Трей — настоя лейтенантът.

— И спря, като стигна до снимката на Лорета, нали?

Всъщност, той я бе извадил от кутията и я беше поставил с лицето надолу на масата в Солариума. Не искаше да вижда лицето на Лорета, да си спомня за майката на Илейн, особено сега, когато започваше да се обвързва с Трея. В интерес на истината, Лорета бе присъствала в живота му преди четвърт век. Само преди четири години тя се бе промъкнала отново в него и от негова гледна точка се бе опитала да възстанови стария трепет в сърцето му. И тъй като изпитваше глад за контакт след смъртта на Фло, Глицки почти й бе позволил да го направи. Това все още го караше да се срамува — нямаше нужда да си спомня колко близо е бил и колко слаб. Колкото до Лорета, всичко отново бе премерена лъжа.

Трея бе напълно различна, казваше си Ейб. Нищо, свързано с нея, не бе същото. И беше права — той глупаво се отбраняваше. Протегна ръка и ъгъл четата на устата му леко се повдигнаха.

— Добре, дай ми проклетия списък. — Той разгъна листовите и веднага спря. — Какво е първото нещо? Празно чекмедже?

Когато тя седна на дивана, краката им бяха толкова близо, че се докоснаха.

— Не исках да го забравя, затова го написах първо. — Тя му разказа за спора, когато Къртис за първи път го спомена.

— Но какво означава? — попита Ейб.

— Не можахме да решим, но ще се радваме на всяко ново предложение.

Глицки помисли около минута, сви рамене и продължи със списъка. Трея се изправи и каза, че отива да провери децата и може би да помогне на Рита със съдовете. Не беше свикнала някой да ѝ прислужва. Така че се озова в кухнята, с престилка на кръста, говорейки сносен испански с домашната помощница и бършейки съдовете, когато Глицки се появи на кухненската врата.

— Какъв е този неизвестен ключ? — Той прекоси помещението и ѝ показа какво е написала.

— О, взех го — отвърна тя. — В чантата ми е.

С извинения към Рита, тя остави кърпата и се появи в дневната минута по-късно.

— Беше в жабката на колата на Илейн, която бе паркирана в гаража под „Ренд и Джекмън“. Мисля, че Джон го откри и го хвърли в кутията. Знаеш ли какво е?

— Да — отговори Глицки. — Мисля, че знам.

— Не би трябвало да правим това, Ейб. Почти единайсет и половина е. Нуждаеш се от почивка.

— Съмнявам се. Така или иначе нямаше да мога да си почина. Не и преди да разберем какво се крие зад този ключ.

— Сигурен ли си, че е от сейф?

Рязко кимване.

— Да. — Той погледна към нея, протегна ръка и докосна бедрото ѝ. — Съжалявам — и добави с разумен тон. — Бих могъл да те откарам до дома ти и да отида сам.

Младата жена отново му хвърли стогодишния поглед и дълга усмивка.

— Само в мечтите ти, лейтенант.

— Не за това си мечтая. — Погледна към нея. — Пък можем да обвиним Рита. Тя ни изгони от кухнята. Грейката е нейна.

— Но ни изпрати в дневната.

— Където ти ме накара да проверя списъка ти, който ни доведе тук.

— Но децата...

— Децата са добре. Ако от това излезе нещо, Треј, то ще ни трябва на момента.

Тя кимна разбиращо.

— Знам.

— Ами тогава...

Автобусната спирка бе най-близо до дома му и със сигурност имаше най-голямата банка със сейфове в центъра, но Глицки реши, че е по-вероятно да е в гаража на Юниън Скуеър, на стотина метра от мястото, където Илейн бе убита. Но ключът не бе от нито един от сейфовете тук. После, понеже им бе наблизко, изминаха една пресечка до Гаража на търговския център и имаха същия лош късмет.

Глицки знаеше, че търсенето е почти безплодно и дори глупаво. Това беше от нещата, които като лейтенант би поверил на три — четири екипа и би им дал седмица, стига да е важно. В града вероятно имаше към дванайсет хиляди наети сейфа, а дори и повече. А не бе сигурно и дали ключът е от ключалка в Сан Франциско. Но чувстваше, че трябва да опита. Можеше да имат късмет на автобусната спирка на завоя към дома му.

Беше почти полунощ в сряда и районът около спирката бе пуст. Докато незаконно паркира, той отбеляза, че е в обичайната си празнична украса. От пет години не бе имал случай да посети мястото, но то изглеждаше, миришеше и създаваше същите чувства като тогава.

Хвана ръката на Трея като застраховка срещу случайните нападатели и шумове, плашещата самота и отчаяние. Високоговорителят прекъсна рапа на Снуп Доги дог, за да обяви пристигането на автобуса от Бейкърсфийлд и едно бебе заплака на един от пластмасовите столове вляво от тях. С Трея си размениха погледи и решиха, че това е мястото. Можеха да опитат отново утре. Вероятно би могъл просто да отиде първо при Пол Тию и той да хвърли един поглед на ключа и да му каже, че е очевидно по червената пластмасова обвивка, на която бе напечатан номер 1138.

Беше тук пред тях, на най-долния ред в третата група от входа. И изведнъж рап музиката, ревът и миризмата на самота бяха изчезнали.

Той пхна ключа и го превъртя.

Вътре имаше малка, черна, анонимна пътна чанта от онези, използвани от служителите по летищата. Отгоре ѝ имаше някакъв вързоп, пристегнат с дебел ластик. Глицки пхна ръка вътре и измъкна

нещата на светло, скъсвайки ластика. Най-отгоре имаше паспорт и точно отдолу дебела пачка от сто доларови пътнически чекове. Също и документи в самолетен билет от „Алitalia“.

— Споменала ли ти е, че ще ходи в Италия?

Трея броеше парите, но вдигна поглед, помисли малко и поклати глава.

— Не.

Глицки спря търсенето.

— Знаеш какво е това, нали? Празното чекмедже. — Той продължи да рови из купчината, която явно съдържаше най-вече пликосе — предимно сметки — от телефонната компания, две кредитни карти, от Мейси.

Най-накрая, на дъното, един последен плик, с марка, адресиран с твърда ръка до Ейбрахам Глицки, на домашния му адрес.

Скъпи лейтенант Глицки (Ейб?) (Татко?)

Не е ли забавно? Знаеш какво имам предвид, въпреки че никога не сме говорили за това. Не е ли забавно? Или вероятно не е. Не съвсем. Писмото ми няма обратен адрес, защото по времето, когато ще го получиш, аз ще съм заминала и няма да има значение откъде идва. И след като съм тръгнала, бих искала да знаеш, че нямам планове да се върна. Поне не скоро. А може би никога.

Защо искам да ти кажа всичко това? Дали защото си ми единствения кръвен роднина? Дали кръвта вече има някакво значение? Не знам. Има толкова неща, които не знам. Това ме кара да се чудя за какво е цялото образование, щом то ме е оставило също толкова невежа за важните неща. Ти нямаш никакво участие във възпитанието ми. Човекът, когото познавах като свой баща, Дейн, беше стар и разсеян, но мисля, че е подозирал нещо и не мога да кажа, че сме били ужасно близки. Вероятно това обяснява някои от проблемите ми с мъжете, най-вече с по-възрастните. Надявала съм се да получа обичта от бащата, който никога не съм имала? Отново не знам. Препрочетох написаното дотук и осъзнах, че звучи като че

ли се опитвам да те виня за всичко. Но не е така. Знам, че доскоро не си имал представа за мен. Вярвам, че ако си знаел, си щял да вземеш някаква роля — просто го вярвам. Такъв човек ми се струваш.

След като открих и знаех, че и ти знаеш, първоначално не можех да разбера защо не идваш при мен. Вярно е. И ме нарани, както мисля, че можеш да предположиш. Но след това се почувствах по-добре, усетих, че така трябва да бъде. Щяхме да се виждаме по работа и да се разбираме чудесно. Възхищавах ти се и мисля, че ти чувстваше същото спрямо мен. Поне се надявам да е така.

Ти си имаше своето семейство, момчетата. Виждаш ли? Знам всичко за моите полубратя. Но аз имах своя живот — напрегнат и обществен, а в лично отношение истинска каша. Вярвай ми, ти не се нуждаеше от него. Мисля, че си взел мъдро решение. И с всички тези повъзрастни мъже, с които търсех връзка, на които се надявах да се харесам чрез работата си и след това исках да отида по-далече, да направя отношенията лични — Крис Лок, после Гейб, Арон Ренд — е, едва ли трябва да ти се изповядвам, но бяха тези и още много други. Половината от клиентите ми. И всички тези връзки стигнаха до задънена улица. Те и не можеха да стигнат другаде. Имах огромна нужда и изисквания и развалях всичко. Мисля, че това е една от истинските причини никога да не дойда при теб. Ти бе нещо свещено. Част от мен искаше да можем да поговорим, поне да признаем какво сме един за друг. Но пък нещо ми казваше, че това ще бъде погрешно решение. Като толкова други, които съм взимала.

По някакъв начин можех да постъпя най-добре като не казвам нищо. Можех да гледам как запазваш достойнството си и се справяш със загубата на мама и на съпругата си. И вероятно можех да се поуча от това. Започнах да го приемам като един вид разговор с теб. Като пример. И тъй като нямахме никаква призната връзка,

можех да те запазя за себе си и да не правя обичайните си грешки. Това има ли някакъв смисъл?

Ейб, истината е, че не се чувствам на място в живота си тук и никога няма да се почувствам. О, знам, че изглеждаше тъкмо обратното. Майка ми сенаторката и нейните връзки. Всичко бе оставено за мен — коя съм и каква роля ще играя. Политиката. Каква станах. Затова завърших юридическото училище и направо започнах Работа тук за областната прокуратура и Крис Лок и аз... е, ти знаеш за това.

Мислех, че ме обича. Знам, че го обичах.

Но след това — след като Крис и мама умряха, — сякаш всичко пропадна. Бях направила и невъзможното, за да се харесам на мама, след това на Крис. И изведнъж никой от тях не бе тук и всичките причини, които имах, за да правя това, което правех, изчезнаха.

Тогава започна да се появява ужасяващата истина, че не съм тази, за която съм се мислила. Никога вътрешно не съм била тази личност. Но също и никога не съм отделила време за себе си, за да осмисля нещата и да разбере каква съм, щом не съм такава.

Единственото нещо, което знаех, единственото одобрение, което търсех, беше мама. Тя беше щастлива с това, защото бе такава — едно политическо животно. Намираше своята идентичност и себестойност чрез целите и проблемите, като бе непрекъснато заета и свързана с хора. Аз работех като доброволка, вършех добри дела, борех се за потиснатите и това беше тайната на щастливия живот.

Но, Ейб, това не беше моят живот. Той беше на Лорета. След това внезапно нея я нямаше и аз бях нейната очевидна наследница, трябваше да изживея живота ѝ, да бъда като нея. Да бъда пълнокръвно превъплъщение на майка си през цялото време. Всички искаха от мен да вляза в нейната роля, в нейната кожа и да продължа делото ѝ.

Това не е от нещата, които веднага осъзнаваш — че живееш в лъжа и че всичко това не си ти. Но получаваш

достатъчно главоболия и спазми и преставах да спиш спокойно, защото живееш два или три отделни — не, противоречащи си — живота. И един ден, дори и да не си най-умният човек на земята, след няколко години започваш да стигаш до същината. И какво правиш? Всички зъбчати колелца се въртят. Не можеш просто изведнъж да зарежеш всичко. Особено когато цялата ти личност се стреми да се хареса. Казваш на училището, в което преподаваш на доброволни начала, или на кварталния комитет, който председателстваш, или дори на шефа си, че се нуждаеш от малко разтоварване и намаляване на работата, от време за развитие, но сякаш говориш на чужд език. Само още един курс, Илейн, още един мандат в борда, още един платежоспособен клиент.

И ако си на мое място, когато най-сетне се стигне до това, се съгласяваш да останеш. Защото се нуждаеш от одобрението им. От всичките им одобрения. Дълбоко в душата си имаш нужда те да те харесват. Ти си нищо, ако не се харесваш на някого. Имаш нужда да бъдеш обичан. Затова си казваш...

Не, не ти, аз.

Затова продължавам да си казвам, че ще бъде скоро. Ще спра за момент, ще изляза от мелницата. Няма да е толкова драстично, като пълна смяна на професията, а само една дълга ваканция, за да си направя нов план и различен подход.

И, междувременно, всеки един ден, толкова отчаяно нещастна.

Аз мамя годеника си; той мами мен. Шефът ми ме предава. Залавям друг от моите покровители, на когото в миналото съм вярвала, доверявала съм се, с когото съм работела, на когото съм разчитала и с когото, разбира се, съм спала — в още едно предателство, много по-гадно. Сега няма никаква цялостност дори в системата, в чиято полза толкова усърдно работех и в която все още ми се иска да вярвам. Но вече не мога. Всичко — кариерата ми,

личният ми живот, самото право, Ейб — всичко това не действа.

И внезапно осъзнах, че не бих могла да понеса още един удар. Бях на погрешното място и вършех погрешни неща. Това щеше да ме убие.

Трябваше да променя всичко.

Не можех да кажа на никого, дори на скъпата ми помощничка, една жена на име Трея Гент. Тя щеше да е разумна и да ми каже, че трябва да остана и да променя и усъвършенствам нещата, но не вярвам това да стане. Повече не. Загубих цялата си вяра в живота. Има толкова много неща, които не бих могла да й кажа. Маменето на Джонас. Други неща. Най-вече не бих могла да понеса нейното неодобрение.

Затова си тръгвам. Това е правилното нещо и съм щастлива. Чист разрыв, без обяснения и очаквания към мен.

Освен това за теб.

Това няма нищо общо с теб.

С обич, твоя дъщеря Илейн.

И двамата го прочетоха на автобусната спирка, след това отнесоха пакета и куфарчето в колата. По пътя към къщи започнаха да разискват стряскащото разкритие. Илейн напускаше страната. Билетът от „Алitalia“ беше за 6:15 сутринта, след като бе застреляна. Гейб Тори? Арон Ренд, партньорът на Кларънс Джекмън? Половината от клиентите й? Но после тежестта на всичко стана прекалено голяма и те се умълчаха.

Къщата близнак бе тиха. Когато влязоха, откриха, че Рейни е заспала на дивана пред телевизора. Орел бе отишъл в стаята си и сега спеше, напълно облечен и с отворена уста върху неоправеното си легло. Навън в тъмната дневна Рита тихо хъркаше на сгъваемото си легло в ъгъла зад своя параван, имитиращ японски стил.

Отново прочетоха писмото, този път заедно на кухненската маса с една светната лампа над главите им. Когато стигнаха до последния

ред, Трея покри ръката на Глицки със своята и леко я стисна. Прочете на глас: „Това няма нищо общо с теб“.

— Знам го — отвърна той. — Умът ми го знае. — Въздъхна продължително. — Ще ми кажеш, че е прекалено късно да се обадя на Диз, нали.

Трея погледна зад него към часовника над фурната — 12:20.

— Прекалено късно е да се обаждаш на Диз — каза тя.

— Мислиш ли, че другият мъж, предателството на системата, за което говори, е Гейб Тори?

— Да. Мисля, че е открила нещо при Даш Логан.

— Точно както каза Дизмъс.

— Може би. Отчасти.

Тя потупа писмото.

— И какво искаш да направиш с това?

Глицки поклати глава. Беше сериозно решение.

— Не знам.

— Е, адресирано е до теб...

— Знам. Ако го беше пуснала в някоя пощенска кутия и бе стигнало до мен, щеше да е моя собственост и бих могъл да го задържа. — Той въздъхна. — Но не е успяла да го направи.

— Така че трябва да бъде доказателство?

— О, то вече е доказателство. Ако в момента работех като ченге... — Той млъкна, отблъсна назад стола си и се обърна към младата жена. — Но забрави за юридическите подробности, Трея. Това е лично. Наистина бих искал да знам какво мислиш.

Тя се завъртя с лице към него и каза:

— Ако оповестяването му би поправило някои от проблемите, за които е писала, тя би искала да го покажеш. Тъглчетата на устата му леко се повдигнаха.

— Продължавам да чакам да излезеш с някой грешен отговор.

— И Рейни чака. — За момент уморените ѝ очи проблеснаха. — Трябва да се наредиш на опашка. А какво ще правим междуременно?

Глицки знаеше отговора на това.

— Диз ще трябва да го представи пред съдията. Ако тя е преспала с половината си клиенти, ако е напускала страната на следващия ден...

— Тогава не е задължително да е случайност.

— Не — отвърна тъжно той. — Никога не е.

Ейб се втренчи в пода между обувките си. През тялото МУ премина тръпка и той повдигна лицето си, което сега бе само на сантиметри от нейното.

— Знаеш ли какъв ми е проблемът?

— Какъв е?

— Много пъти, като Илейн, не казвам нещата когато трябва.

Тя се протегна и покри ръката му със своята. Очите им се срещнаха. Тreja чакаше.

— Но трябва да те попитам...

Младата жена приближи устата си до неговата, с ръце обрамчили лицето му. Когато се отдръпна десет секунди по-късно, прошепна:

— Това означава да.

В последните минути, преди да бъде свикан „Отдел 20“, стаите на Мумията вибрираха от ярост и обвинения. Тори бе на крака, крачеше пред бюрото на Хил с днешното издание на „Икзаминър“ в ръце.

— Никога през цялата си практика като обвинител не съм виждал подобна безотговорна клевета. Мислех, че ще видя как адвокатът на защитата извлича всяка възможност, описана в книгите, но това...

— С приятели като Даш Логан се обзалагам, че ще е така — намеси се учтиво Харди. Дейвид Фримън и Шарън Прат призоваха за уважение на мястото и седнаха в креслата, подредени в полукръг пред съдията. Съдебната секретарка — тъй като всяка дума, изречена в углавно дело се записваше — седеше пред машината си отдясно на Хил и печаташе всичко.

Тори се завъртя на пети и се нахвърли остро върху защитника.

— Не говоря за Даш Логан! Говоря за този клеветнически...

— Ами, осъди ме. — Харди направи крачка напред към съдията. — Ваша светлост, извинете ме, но какво от това? Един репортер е разказал фактите от история, която не е свързана с делото...

— Факти от история ли, задник такъв! Това не е нищо друго, освен...

— Господин Тори! — избухна Хил. Както и с Харди в кабинета си предишния ден, съдията излъчваше много повече власт в стаята си, отколкото в залата. И този път все още не бе облякъл робата си и бизнес костюмът му допълваше аурата на сила. — Аз съм дяволски уморен от слушане на простащини по цял ден, затова повече няма да ги позволя тук. Разбрахте ли?

— Съжалявам, ваша светлост, но...

Хил вдигна пръст и заговори твърдо, все още на висок глас:

— Никакви „но“. Уморен съм от тях. Стига толкова.

Тори, който нямаше къде да отиде, хвърли злобен поглед към Харди, изпъна се в цял ръст и сковано отиде до един от прозорците.

Шарън Прат го гледаше със съчувствие, след това помръдна стола си и се обърна към съдията. Тонът ѝ бе самият разум.

— В това, което казва Гейб, има логика, ваша светлост. Господин Харди е споменат като източник на информацията в статията. Със сигурност би могъл да се въздържа малко в отношенията си с пресата, докато трае изслушването.

— Колко пъти ще трябва да го кажа? — Харди се облегна на полиците, с кръстосани ръце и небрежна поза, въпреки че тя съвсем не отразяваше състоянието му. — Статията няма нищо общо с делото, ваша светлост. Всъщност нямах никаква представа кога господин Епиът ще я пусне. В написаното няма и дума, която да не се основава на фактите.

Тори отново го нападна.

— Това е лъжа. *Никога* не съм ти предлагал сделка.

Харди беше любезен:

— Статията не казва, че си го направил.

— Е, дяволски добре го намеква. — Осъзнавайки какво е направил, Тори се обърна към съдията. — Съжалявам, ваша светлост. — Хил махна с ръка.

— Разбира се, зависи от това как ще го прочетеш — отвърна Дизмъс. — Ако обувката ти става... — Свиване на рамене.

— Добре, господа, достатъчно. — Хил подреди няколко химикалки на плота си. — Госпожо Прат, дадох на вас и господин Тори повече от разумна възможност да изразите недоволството си спрямо господин Харди. Но той е прав. Статията няма нищо общо с делото, с което се занимаваме. А ние сме тук, в моя кабинет, по негово искане, а не по ваше. Ще имате ли нещо против да започнем? — Той се обърна към Харди. — И да видим това, което се предполага, че сте донесли тук.

— Да, ваша светлост. — Защитникът се наведе и отвори куфарчето си. Извади няколко листа хартия и ги хвана, раздразвайки любопитството им. — Предишната нощ лейтенант Глицки прегледа някои вещи, собственост на Илейн Уейджър, които бяха донесени в офиса ми...

— Господи! Ваша светлост! — Тори отново избухна, тръгвайки напред. — Какво смята, че прави сега господин Харди? С какво право е придобил собственост на госпожица Уейджър? Лейтенант Глицки

вече бе дисциплинарно отстранен от работа заради намеса в делото и не може да служи като вещо лице при разследване на нея или на когото и да било. Това е напълно незаконно, изцяло извън правилата.

Харди спокойно се обърна към съдията.

— Нека господин Тори да се въздържа от предположения, ваша светлост. Тук не става дума за вещо лице при разследване. Ние попитахме годеника на госпожица Уейджър дали можем да погледнем жилището ѝ. Той се съгласи. Това е всичко.

Тори се намръщи от неудоволствие.

— Не мисля така.

Фримън скочи.

— И защо не, Гейб? Защо да не поиска да ни помогне да потърсим някаква следа за това кой я е убил?

— Знаем кой е убиецът — сопна се Гейб.

— Не. Не мисля така — отвърна Дейвид.

Прат пренебрегна тази размяна на мнения и се наведе напред.

— Имам въпрос към господин Харди. Вие сте човекът, който привлече господин Глицки. Той за вас ли работи по това дело?

Харди сви рамене.

— Както казахте, той е отстранен. Може да прави каквото си иска и очевидно има намерение да открие убиеца на Илейн Уейджър. Естествено, всичко, което намери, ще ви бъде предоставено.

— Вече имаме полицейски доклад за това, господин Харди. От собствения отдел на лейтенант Глицки.

Харди сви рамене.

— Лейтенантът смята, че полицията може и да е направила грешка и вие да сте се преобоядисали по политически причини. — Харди взе назаем една от типичните усмивки на Фримън.

— И, според вашето заявление, какво е участието на лейтенант Глицки? По някакъв начин да предпазва полицейското управление от собствената му неадекватност?

— Сигурен съм, че има елемент и на това. Но повече е нещо друго.

— О, и какво?

Застанал до Прат, Фримън цъкна с език. Тя бе задала още един въпрос, на който не знае отговора, а това винаги — винаги — беше лоша идея.

Харди погледна към Прат, към Тори и най-сетне към съдията:

— Ваша светлост, лейтенант Глицки е... беше... баща на Илейн Уейджър.

След няколко секунди на абсолютна тишина Тори успя да проговори:

— Боже Господи! — недоверчиво възкликна той. — Ще свърши ли някога това? Изглежда господата Харди и Фримън ще изфабрикуват какво ли не, за да мътят водата тук. Това трябва да е най-абсурдното... — Думите му изневериха. Той издаде някакъв презрителен звук, после се обърна към съдията за изказване на съчувствие.

Сега обаче Хил бе целият слух. Каквото и да се случеше в кабинета, това бе най-необичайната поредица от факти, с която някога му се бе налагало да работи. Ако бяха факти. Обърна се към Харди, готов да го спре при първия знак на безсмислица.

— Силно се надявам да можете да докажете това.

— Разбира се, ваша светлост. — Той се приближи до бюрото с книгата си. — Както започнах преди доста време, миналата вечер лейтенант Глицки преглеждаше част от вещите на Илейн, които бяха донесени в офиса ми. Сред тях имало и ключ, който според него бил от обществен трезор. — Той продължи да говори, като се стараеше да не даде възможност отново да бъде прекъснат. — Както се оказало, този трезор бил на автобусната спирка и лейтенант Глицки го отворил. — Харди вдигна ръка и спря Тори, преди да заговори. — Той е най-близкият ѝ роднина, ваша светлост, и не действа като полицейски инспектор. И дума да не става, че би имал нужда от заповед. Той е бил в пълното си право. Във всеки случай, сейфът съдържал много лични вещи на Илейн, но също и ръкописно писмо, адресирано до лейтенант Глицки...

Тори не можеше да се въздържа повече:

— О, моля ви се...

Но Харди можеше да види, че Хил все още е на негова страна и продължи:

— ... копие на което нося в себе си. Оригиналът е на сигурно място и може да бъде представен пред съда с малки съкращения. Някои от препратките в писмото са тясно свързани с това дело, ваша светлост, и бих искал да ги представя на вниманието на съда във възможно най-кратък срок.

— Поради каква причина, господин Харди? Ако това е доказателство, представете го по време на изслушването на делото. Ако пък не е, не бих искал да чувам за него нито тук, нито където и да било другаде.

— Ваша светлост. — Фримън бавно стана от стола си. — При цялото ми уважение. Виждал съм документа и вярвам, че повдига въпроси, които определят дали офисът на областния прокурор трябва да се откаже, или пък вие ще трябва да го изключите изцяло от това дело.

Прат измърмори под носа си:

— Сигурно се шегуваш.

— Ни най-малко, Шарън — обърна се към нея Фримън.

— Вярваме, че върховният щатски прокурор ще бъде много по-обективно настроен, за да ръководи обвинението в това дело, ваша светлост. Имаме доказателство от личен характер, което...

— Чух достатъчно приказки — прекъсна го Хил. — Имаме изслушване в реалния свят там навън и бих искал някой ден да се върнем към него. Господин Харди, нека видя какво носите. Ако искате, направете постъпки и аз ще издам заповед.

— Разбира се, че знаех, че съдията няма да ги принуди да се оттеглят, фактът, че Тори някога е имал лична връзка с нея не е достатъчен, дори и ако можем да го докажем без преразказване на чужди свидетелства. Както негова светлост правилно отбеляза. — Фримън бе в добро настроение, опитвайки се да настрои Коул на масата на защитата, докато чакаха съдия Хил да влезе в залата след дългия спор в кабинета му. — Освен това, имаме нужда от написано възражение, бележка до главния прокурор и доста повече неща, отколкото имаме. — Дейвид прояви слаби признаци на разочарование, които Коул почувства, когато попита защо са поискали оттеглянето на областния прокурор от делото. Но това не бе достатъчно да притъпи удоволствието му от резултата — И няма да има никакъв начин Прат да се измъкне.

— Така ли? И въпреки това искате от тях двамата да го направят, понеже...

Натъжен от мудността и настойчивостта на ученика си, Фримън започна да говори като учител.

— Защото искаме съдията да види това писмо, Коул. Искаме той да приеме като факт, че Глицки е баща на Илейн — и *затова* той помага на твоята защита, прекарвайки собствените си хора в полицията. Затова е важно. Пък и искаме да знае, че нашето приятелче господин Тори е спало с нея. Но най-вече се отнася до характера му, което се опитваме да използваме поради причини, които господин Харди би могъл да ти обясни по-добре. Защото, наричай го както си искаш, но Тори е изместил Илейн и в нашата страна това мирише достатъчно на сексуално преследване, за да накара Хил да се замисли. Освен това, между нас казано, на Прат няма да й навреди да чуе за малката му недискретност. Като цяло — усмивката на Фримън беше трудно поносима, — ние просто ги прецакваме, Коул. Играем си с тях, защото и те си играят с нас. Показваме им, че това дело няма да е една политическа победна обиколка, която да завърши с твоята смърт. Междувременно, от другата страна на съдебната зала, двамата обвинители очевидно не си говореха. Те седяха толкова раздалечени, колкото можеха, докато подреждаха чашите си с вода и другите важни неща на масата.

— Засега най-важната причина наистина не е нито една от тези. Тъй като всъщност нямаме нито едно доказателство, че някой друг е убил Илейн, най-доброто, което можем да направим, е да докажем, че животът ѝ е бил поне сложен и объркан. Тя е имала проблеми с мъжете, с работата си, с правото. Лични проблеми. Вярно е, че би могла да бъде убита при нещастно стечение на обстоятелствата като обир, но сега в съзнанието на съдията ясно и силно се очертава идеята, че тя не е средно статистическа жена, която се прибира от офиса си в неделя вечер. С толкова много объркани неща в живота си и с толкова очевидно доказателство, че е напускала страната на *следващия* ден, какво би помислил?

— Смятам, че е прекалено голямо съвпадение да бъде убита точно тази нощ.

— Правилно. Това повишава залозите, че един от тези хора е имал причина да я убие. — Той сви рамене. — Да ти кажа право, обаче, не бих искал да те отчайвам, но нещата, които имаме, не доказват нищо. Със сигурност не доказват, че не си го направил ти и

точно тук е въпросът. Но това трябва да даде на съдията поне малко въпроси за размисъл и той от своя страна да ни позволи малко повече простор за действие. А *това*, приятелю мой, е целта на занятието.

Ченгето Глицки си имаше собствени задачи за сутринта.

Представата му се бе променила, след като прочете писмото на дъщеря си, и внезапно теорията на Харди за предишната нощ започна да избистря всички несвързани възможности. Илейн бе открила нещо. Някой, на когото бе вярвала, наскоро я бе накарал да изгуби вярата си в правото. Някога е спала с Гейб Тори. Била е по средата на разследване, включващо Даш Логан, който се мотаеше с Висър, който пък е бил с Кълън Алсоп.

Това вече не бе само един свят на възможности. Повече не претърсваха града за някакъв анонимен стрелец. Глицки можеше да съсредоточи усилията си върху ограничени цели. Теорията на Харди все още бе недоказана, но преди да я изостави, Ейб щеше да изследва границите ѝ.

Тъй като не се чувстваше нито уютно, нито добре дошъл в Съдебната палата, лейтенантът се насочи към Солариума. Всички от екипа, включително и Йън Фолк, бяха пристигнали тук около седем и половина. Ейб мина през писмото и разказа историята. Към осем часа Ейми Ву беше тръгнала с Джина Роук да разпитват различните свидетели, които бяха свързани с делото на Аби Оберлин за оспорване на завещанието. Ако Джин Висър бе заплашвал някой от тези хора...

Къртис Родин имаше добър приятел в офиса на главния прокурор. Харди и Фримън мислеха, че Къртис би могъл да поговори с него и съвсем скоро да го информира за взаимодействието между всички тези събития. Илейн бе преглеждала папките на Логан, когато е била убита. Така или иначе, офисът на главния прокурор нямаше и относително добри връзки с областния прокурор. Въз основа на връзката на Тори с жертвата на убийството, можеше да се предполага, че документите на Логан са съдържали доказателства, че областната прокуратура прикрива нещо, което е довело до убийството. Всичко бе доста мъгляво и недоказано, но също и провокативно и свързано с углавно престъпление, а тези неща щяха да привлекат вниманието на съдията. Надявах се да получат заповед за разследване на офиса на

Логан — и този път заповедта нямаше да бъде насочена към няколко момчета, които случайно са клиенти на Логан, но към цялата практика на адвоката. Към самия Логан. Това беше доста далечна цел, като се имаше предвид, че нямаха започнато дело — но поне можеха да разтърсят властите и да накарат някои от тях да направят някоя грешка.

Джон Ингълс трябваше да намери Висър и Логан и да ги призове, така че да бъдат в съдебната зала, ако Харди стигне дотам, че да има нужда от тях. След това, придружен от Трея и може би Глицки, който трябваше да проведе няколко телефонни разговора, Ингълс щеше да провери още няколко ресторанта и хотела. Глицки бе убеден, че все някой трябва да е видял Илейн онази нощ. Той не вярваше, че тя се е разхождала сама в центъра на града в един през нощта. Била е придружавана от убиеца си.

Но Глицки, Харди и Фримън бяха съгласни, че най-добрият им удар, не само при намирането на доказателства, но и в представянето на цялата тази линия и разследване на изслушването, се основаваше върху връзката Кълън Алсоп/Ридли Бенкс/Джин Висър/Йън Фолк, каквато и тя. Фолк щеше да отиде в съда с Харди и Фримън, в случай че се нуждаят от него. Той мразеше Тори и целия апарат на областния прокурор и беше на тяхна страна, един ценен свидетел от полицията, който бе враждебен към обвинението.

Но омразата нямаше да бъде достатъчна и Глицки сега говореше по телефона с Пол Тию, обяснявайки му идеята си. Пред него бяха копията от докладите на лабораторията и от мястото на смъртта на Кълън Алсоп, които Тию бе успял да донесе.

— Правилно — казваше той. — Знам това. Но лабораторията не бе търсила никакви специфични отпечатъци, нали така?

— Ейб. — Тию говореше с разумен тон. Искаше да помогне, понеже харесваше и уважаваше Глицки, но искаше да остави това в пълна тайна, защото иначе и собствената му работа щеше да бъде заплашена. А отиването в лабораторията по дело за убийство, върху което не работеше, и искането на бърз повторен анализ на данните им съвсем не бе запазване на тайна. Бързо щеше да се разчуе из сградата. — Какво трябва да ги попитам? Това е стая в долнопробен хотел. Аз също четох рапорта. Не са чистели особено често мястото. Имало поне десетина ясни отпечатъка. Прислужниците, минали наематели, можеш

да се сетиш. Те не биха прехвърлили през компютъра всеки намерен отпечатък.

— Ами на самата чанта? Пол, докладът в момента е пред мен. Имало е още един от отпечатък, освен този на Кълън. Един.

Гневът на Тию се усети по жиците.

— Проблемът не е в компютъра, Ейб. Не е отговарял на отпечатъците на хората, които са били наоколо или са живеели там, когато полицията е пристигнала. Никакво съответствие.

— Знам. Но отпечатъкът е достатъчно ясен, би могъл да бъде сравнен с наличните данни — Това бе файл в щатския компютър с отпечатъци на хора с криминални досиета, с които лабораторията сравняваше намерените на мястото на някое престъпление. Полезна база данни, която можеше да намери съвпаденията бързо и евтино. Но за целта бе нужен качествен и ясен отпечатък. А този на чантата бе частичен и неясен. Беше достатъчен, за да бъде сравнен от опитен и умел специалист, но не и от машина.

— Искаш от мен да му направя изследване? Може да отнеме месец и...

— Не. Едно сравнение. Висър. Това е всичко.

Молбата не бе чак толкова трудна. Висър бе частен следовател и бивш полицаи. Отпечатъците му трябваше да са в архива. Тию бе сигурен, че би могъл да намери комплект, дори и в самия отдел „Убийства“. После за половин час би могъл да направи сравнението в лабораторията, независимо от това колко време щеше да им отнеме да стигне до това...

— Не питай — изкомандва Глицки. — Изискай.

В съдебната зала Харди отдели колкото време можа на смъртта на Кълън Алсоп. На свидетелското място бе Сол Уестбрук, младият обществен защитник.

— И така. Господин Алсоп е бил в затвора от седем дни, преди да ви информира, че е направил сделка с областния прокурор, свързана с информацията му за оръжието на убийството. Така ли е?

— Да.

— И през тези шест дни имахте ли възможност да се срещнете с него?

Уестбрук погледна към скута си и се консултира с книгата, които бе взел със себе си.

— Срегнахме се два пъти — веднъж тук, в Съдебната палата, и после на следващия следобед в затвора.

— Разговорите ви продължителни ли бяха?

— Първият тук в съда не бе особено продължителен. Говорихме за пледирането му, за условното му освобождаване, за вариантите.

— Ами вторият в затвора? По-дълъг ли беше?

Младият мъж отново погледна бележките си.

— Да. Говорихме почти час.

— И по време на тази среща спомена ли се името на обвиняемия в това дело, Коул Бърджис?

— Да. Дватама се познаваха. Кълън бе чул, че е арестуван за убийство и искаше да разбере дали знам нещо по въпроса.

— И вие казахте ли му?

— Само това, което бях чел. Че нещата не изглеждат много обнадеждаващи за него.

— Той спомена ли за пистолета?

— Не.

— Господин Уестбрук, само четири дни по-късно вие отново се срещнахте с господин Алсоп след неговото споразумение с офиса на областния прокурор. Тогава споменахте ли му за този пропуск? Че преди не ви е казал за пистолета?

— Да.

— И какъв бе отговорът му?

— Каза ми, че е мислел, че би могло да бъде сметено за престъпление, ако се разбере, че е имал пистолет. Не искал да бъде намесен в дело за убийство.

— Но очевидно по някое време през тези четири дни е решил, че все пак ще е добре да предаде тази информация, така ли е?

— Ами, явно е така.

— Но никога не е обсъждал този юридически проблем с вас, неговия адвокат?

— Не, не е.

Харди се върна до масата си и отпи глътка вода. Това нямаше да доведе до нищо. Бе се надявал, че нещо ще хрумне на Уестбрук на свидетелското място и това ще пораздвижи нещата, но бе стигнал

дотук и изворът бе пресъхнал. Харди улови погледа на Фримън и след кратко колебание, Дейвид кимна. Дизмъс се обърна към съдията.

— Ваша светлост, ако съдът позволи, моят колега има няколко въпроса към този свидетел.

Идеята не се хареса на Хил, но в този момент той не харесваше нищо.

— Господин Харди, вие знаете правилата — един свидетел, един адвокат. А това е вашият свидетел.

— Да, ваша светлост. И ако искате, ще накарам господин Фримън да напише въпросите си, така че да мога да ги задам на господин Уестбрук, но от гледна точка на времето...

Нетърпението бе една от отличителните черти на Хил.

— Само веднъж, господин Харди — каза той гневно. — Един единствен път, не повече. Господин Фримън, можете да започнете.

Фримън се изправи зад масата на защитата. Заговори с пресилено спокойствие:

— Господин Уестбрук. Току-що свидетелствахте, че господин Алсоп никога не е обсъждал с вас този доста значим юридически въпрос, така ли е?

— Да, сър.

И изведнъж Фримън издаде главата си напред и избухна.

— И ЗАЩО НЕ? — Той заобиколи масата атакувайки. — Питали ли сте клиента си с кого е разговарял по този спешен въпрос? Не изпитвахте ли съмнения, че той просто сам е решил да игнорира опасността да бъде подведен за убийство?

— Възражение! — Атаката себе появила изневиделица и хвана Тори неподготвен, затова му бе нужно известно време, за да отговори и сега той запелтечи: — Позовава се на чужди думи и спекулира.

Но Фримън бе в свои води и препускаше напред. Гласът му отново изгърмя:

— Всичко, свързано със сделката на Кълън Алсоп с областния прокурор, освобождаването му от затвора и смъртта му е изключително важно.

В съдебната зала надвисна мълчание. Фримън бе с ръце на кръста, обърнат към съдията. Поведението му бе напълно извън правилата, но вдъхваше доверие и Хил се поддаде.

— Възражението е отхвърлено — постанови той.

Фримън учтиво наведе глава, благодари на съдията, после се обърна и се насочи към наивния, чаровен и скован Уестбрук.

— Срецнахте се с клиента си, след като той бе направил споразумението, нали?

— Да.

Фримън се приближи до свидетелското място и продължи атаката си.

— Защо не го попитахте за това?

— Не знам.

— Не знаете ли? А аз мисля, че знаете, сър. — Думите излязоха накъсани и акцентирани. — Знаехте, че тази сделка вони, нали? Че това ще се върне към него и ще му навреди. Така ли е?

Объркан и несигурен какво точно означава въпросът, Уестбрук измърмори:

— Ами...

Тори бе на крака и извика:

— Възражение!

Фримън протегна триумфиращо ръце, сякаш той бе доказал някаква важна теза.

— Да — каза той. — И сега се доказва. Нямам повече въпроси.

— Не знам какво направи точно тогава, Дейвид — каза Харди, — но бе забавно да се наблюдава.

Съдът бе разпуснат, след като Уестбрук освободи свидетелското място. Двамата не бяха станали от масата на защитата. Коул бе отишъл до тоалетна с един пристав, така че бяха сами. Фримън не бе показал и следа от задоволство след представлението си. Той понижи глас.

— Съвсем скоро ни трябват някакви факти или сме загинали. Ако бях на мястото на Хил, независимо че става въпрос за углавно престъпление, щях вече да съм се разпоредил и нашето момче щеше да отиде на съд.

Харди се обърна и огледа залата зад себе си. Глицки и Трея още ги нямаше. Също и Логан. Мислеше, че ще разпознае Висър, ако го види, но не го виждаше. Мускетарите бяха по задачите си. Той нарисова няколко малки кръгчета в юридическия тефтер пред себе си. Мислеше, че знае толкова много за делото, но дори и да бе заложен

живота му, не можеше да си представи начин, по който да представи тази ключова информация пред Хил.

— Трябва да започнем да говорим за тези подозрителни връзки и да се надяваме, че съдията ще се заинтересува.

Фримън поклати глава в знак на несъгласие.

— Не. Трябват ни факти — повтори той. — Сега.

Харди престана да си драска.

— Дали Ридли Бенкс е част от всичко това, връзката му с Кълън? И двамата са мъртви или липсващи. Това са фактите.

Възрастният мъж все още не бе убеден и цъкна с език.

— Доста тънка нишка — каза той.

Но докато Глицки или някой друг не уцелеше нещо важно, това бе всичко, с което разполагаха.

Йън Фолк очевидно бе изненада и за обвинението, и за съдията. След като се закле и обясни за работата си като полицаи в отдела по наркотици, Хил спря Харди и го извика при себе си.

— Господин Харди, доколкото мога да кажа, последният ви свидетел не носи нищо съществено по делото. Бях ви обещал допълнително отлагане до този момент, и все още държа на това заради тежестта на делото, но няма повече да толерирам подобни удари напосоки. Ако смятате да измъкнете нещо от този свидетел, по-добре е то да стане дяволски ясно в най-кратък срок или ще го отхвърля. Разбрахте ли ме?

Харди преглътна, въпреки че устата му бе суха.

— Да, ваша светлост.

Трея отвори най-горното ляво чекмедже на бюрото в старата с и кутийка в „Ренди Джекмън“. Струваше й се, че е работила тук доста отдавна. Лицето й помръкна.

— Знам, знам, знам, че не съм я изгубила. Толкова съм изморена, че мозъкът ми не работи.

Глицки постави ръка на рамото й.

— Не си ли доспиваш?

Тя се завъртя на стола си и постави нежно длан на лицето му.

— Спри.

Той я целуна, след това се изправи и седна на ръба на бюрото ѝ.

— Добре — каза той. — Нека започнем оттам, където си била, когато ти я е дала.

— Бях в офиса ѝ.

— Където търсихме папките през цялото време?

— Да. — Трея рязко стана. Глицки я последва по коридора до сега позната му стая. Тя влезе и застана до ниска кантонерка за папки. — Ето тук бях. Тя носеше коженото си куфарче и влезе и... — Младата жена затвори очи, опитвайки се да си спомни.

Глицки, доволен да наблюдава беглата промяна по лицето ѝ, я остави да помисли.

— Аз държах — това е — държах някакви папки и тя хвърли куфарчето си на бюрото, извади една папка и ми я подаде, докато говорехме. Нейната среща. Трябваше да бърза.

— Така че тя е била с другите ти папки?

Трея кимна.

— Но аз също се прибирах вкъщи. Беше почти време за вечеря. — Пое дълбоко дъх и затвори очи. — И първото нещо, което чух следващата сутрин, бе за нея и после всичко останало...

— Никога не си я описвала.

Трея отново се върна в кутийката си и замислено седна. Изведнъж завъртя седалката и придвижи стола през малкото пространство до хоризонтална банка с метални кантонерки за папки. Отвори долната кутия и въздъхна с облекчение.

— Ето ги тук. — Наведе се надолу и измъкна хлабаво вързани папки, вероятно около дванайсет. Отвори най-горната, пак въздъхна и я подаде на Ейб. — Това е онази след завръщането ѝ от офиса на Логан. Изглежда като счетоводна книга, регистър на чековете.

Глицки прелистваше пресниманите страници, около дваисет-трийсет. В един момент спря с учудено изражение.

— Тук липсват няколко поредни номера — каза той и прелисти следващата страница. — Тук още два. Защо?

Тя взе страниците и започна да ги изучава.

— Не съм сигурна. Вероятно празни чекове — отвърна младата жена. — А ти какво мислиш?

— Мисля, че е странно — отговори Ейб. — Доста странно.

Показанията на Йън Фолк имаха само най-бегла връзка с Коул Бърджис, но по времето, по което Харди приключи с него, около три следобед, той се почувства уверен, че е открил още едно камъче от мозайката, която съчетаваше всички тези отделни елементи в убийството на Илейн Уейджър. При почти непрекъснатите възражения за липса на връзка от Прат и Тори, съдия Хил позволи на Харди да изложи тезата си. Мумията произнасяше един постоянен поток от решения за отхвърляне и всички те взети заедно имаха силата на мантра.

— Господин Тори, това е дело за углавно престъпление. Имам намерение да изслушам всички показания и накрая да ги пресея.

— Господин Тори, нещата ще вървят доста по-бързо, ако просто оставите господин Харди да довърши това, което е започнал.

— Да, разбирам, че адвокатът на защитата представя своите доказателства, но вие сте човекът, който иска смъртно наказание и ако го получите, господин Тори, *всеки един адвокат* в апелативния съд на тази страна ще го преразгледа. Те ще поискат пълен запис на всички тези въпроси и възнамерявам да им го дам.

— Госпожо Прат, ако както казвате този ред на въпроси не е свързан с делото, какво тогава ще навреди да ги чуете?

— Знам каква ми е работата, господин Тори. Ще отхвърля нещата, които нямат място тук. Можете да разчитате на мен за това. Но ви казах, че ще позволя извънредно забавяне, особено след тазсутрешното разкритие за писмото на госпожица Уейджър до лейтенант Глицки.

Харди знаеше, че нито един съдия никога не е добивал славата, че дава на защитата това, която тя иска. Не можеше да каже дали е заради статията на Джеф Елиът в „Икзаминър“ или пък доказалите се във времето възгледи на съдията за синхрона в офиса на областния прокурор или писмото на Илейн. Но каквато и да бе причината, внезапно Мумията изглеждаше заинтригуван от тезата, че събитията

около свръхдозата на Кълън Алсоп бяха някакъв ключ към вината или невинността на Коул.

Харди не бе представил нито едно вещественно доказателство. Съдията просто му бе позволил преразказите и изказването на тези. Фолк бе говорил за срещата на Джин Висър с Кълън Алсоп в „Юпитер“ в деня на пускането на момчето от затвора и последвалата го свръхдоза. Той сподели известната на инспекторите по наркотиците информация, че основните количества от кокаин и хеоин, иззети при ареста на дилърите намират своя път обратно към улиците. Изказа становище, че вероятно сейфът за доказателства под Съдебната палата не е толкова сигурен, колкото се смята. Например последната вътрешна ревизия на отдела по наркотици бе разкрила, че през последните дванайсет месеца имало разлика от почти половин килограм между количествата опиати и кокаин, замесени в сейфа и депозирани там, и онези, които се намираха в тези трезори.

Най-хубавото обаче беше изявлението на Фолк, че Бенкс е отивал при Висър в деня на своето изчезване. Докато инспекторът все още бе на мястото, Харди изказа тезата, че след като двама ключови свидетели в това дело са изчезнали или мъртви през една седмица, има нужда от ново разследване. Тежестта на доказателствата, която лежеше върху обвинението, изискваше някакво обяснение на тези необичайни случаи.

Независимо от всички възражения, обвинението дори не си направи труда да подложи Фолк на кръстосан разпит. Какво можеха да го попитат? Ами ако бе измислил всички тези неща? Знаеха, че не е така. Той беше свидетел на Харди и те бяха изключително щастливи да видят, че приключва с показанията си.

Хил се изправи и обяви, че ще напусне залата за петнайсет минути — последната почивка за деня. Коул отиде с един пристав до тоалетната и Харди и Фримън започнаха да говорят дали имат достатъчно факти, за да направят постъпки за разделяне на изслушването — да го отложат, докато тези новопоявили се въпроси бъдат разследвани и/или разрешени.

Но през последния половин час Глицки и Трея бяха влезли в залата и Глицки най-сетне бе прекосил галерията, бе застанал зад парапета, послуша за минута, докато разбра за какво става дума и ги прекъсна:

— Не мисля, че искаме да правим това.

Когато Харди призова лабораторния техник Ники Уолър, той внезапно изпита усещането, че ситуацията наистина се бе променила — единственият факт, който Фримън толкова бе искал, най-сетне се бе появил. Ниската хубава млада жена пристъпи уверено напред извън галерията и зае мястото си с очевидна възбуда. Ентусиазмът беше достатъчно рядко срещан в съдебната зала и Харди усети, че ѝ се усмихва, благодарен за отношението ѝ и също — най-вече — за информацията, която притежава. Той я накара да се представи и да обясни с какво се занимава, след това премина направо към въпроса.

— Госпожице Уолър, имахте ли възможността наскоро да изследвате за пръстови отпечатъци някои от вещите, намерени в стаята, където умря Кълън Алсоп?

— Да, направих го днес.

— Вече правила ли сте такива неща?

— Да. — Тя накратко обясни компютърния проблем и заключи: — Нямах достатъчно ясен отпечатък, за да мога да го сравня с отпечатъците, които вече са въведени в компютъра, затова не е изненадващо, че не намерих съвпадения.

— Въпреки че в стаята имаше доста отпечатъци, нали така?

— О, да. — Тя почти се разкикоти. — Нямахше дефицит. Бяха навсякъде.

— И какво се случи тази сутрин, което ви накара да погледнете отново?

— Ами, инспектор Тию от отдел „Убийства“ дойде в лабораторията и ме помоли да сравня отпечатъците с определен индивид, чиито отпечатъци притежаваме.

— Вие направихте ли го?

— Да.

— Госпожице Уолър, какъв бе предмета, на който намерихте отпечатъка?

Тя замислено сбръчка лице.

— Всъщност, беше парче тиксо — вътрешната лепкава повърхност, — което е било използвано за затваряне на плика, който съдържа хероина.

Той използваем ли беше?

— Беше неясен, но използваем.

— Този път намерихте ли съвпадение?

— Да, сър, намерих.

Харди се изпъна и дълбоко вдиша.

— Бихте ли казали на съда името на човека, чийто отпечатък беше на тиксото, което затваряше плика с хероина?

Ники Уолър погледна услужливо нагоре към Мумията.

— Юджин Висър.

Седнал на свидетелското място, Висър бе олицетворение на желанието за сътрудничество.

— Разбира се, мога да го обясня. Това беше наркоманът в тоалетната, нали?

Харди сви рамене.

— Вие говорите пред съда, господин Висър, не аз.

— Ами. — Висър се облегна назад без следа от напрежение. — Първо трябва да разберете, че „Юпитер“ е място за срещи. Имам предвид, че чух за какво говореше последния ви свидетел — Фолк? — и знаете, че съм виждал и него там. В тоалетната.

— Точно сега не говорим за инспектор Фолк, господин Висър. Обсъждаме как отпечатъкът от вашия палец се е озовал на плика с чист хероин, станал средство за смъртта на младия мъж.

— Добре, сигурно е така — каза Висър. — Краткият отговор е, че съм го взел.

— Взел сте го?

— Ами стоя си в тоалетната, изправен съм пред писоара, времето е някъде към средата на следобед. Чувам някакъв шум в душ кабината, но нали знаете, не мога просто да надникна вътре и да попитам дали всичко е наред. — През галерията премина нервно хихикане. — Във всеки случай, следващото нещо, което чух, беше как този човек псува сякаш е изпуснал нещо и пакетчето с бял прах се озовава някъде близо до краката ми.

— В краката ви ли?

— Да. Не знам. Сигурно го е ритнал, докато се е опитвал да го хване или нещо такова. Но ви казах, че не ми е за първи път да виждам нещо подобно в „Юпитер“. Имам предвид, че там ходят зрели хора. Идват и много пазители на закона като мен. Затова си представих, че

хлапето в кабинката работи под прикритие — като вашия приятел Фолк, може би, а? — и се опитва да ми постави капан. — Галерията сметна и това за забавно. — Така че се наведох, взех пакетчето и го затворих с тиксото. По това време хлапето бе излязло от кабината и идваше обезумяло към мен. Непрекъснато повтаряше: „Къде ми е дрогата? Къде ми е дрогата?“ И аз му я подадох.

— Подадохте му я?

Висър се усмихна.

— Абсолютно запечатана. Което, сега, честна дума, ми се иска да не бях правил.

Още един изблик на смях. Висър го прие като признание, сякаш почти се кани да се изправи. Той започна да се надига от свидетелския стол, но Харди протегна ръка и го спря.

— Господин Висър, извинете ме. Все още не сме приключили. Инспектор Фолк свидетелства, че сте влязъл в тоалетната след господин Алсоп и двамата сте престояли вътре доста дълго, вероятно към десет минути. Бихте ли се потрудили да обясните това пред съда?

Клатейки глава на цялата тази глупост, Висър отново се отпусна на мястото си и погледна Харди дълго и сериозно.

— Можете и да не ми повярвате, но говорих с него.

— Говорили сте с него? С Кълън Алсоп? И за какво?

Той погледна съдията, след това отново се обърна към защитника:

— Не, забравете го. Няма значение. Ще се засмеете.

— Господин Висър, уверявам ви, че няма да се смея. Моля отговорете на въпроса.

Частният следовател нервно нагласи сакото си. Измина още един момент, преди да свие рамене.

— Казах му, че трябва да я кара по-леко с тази дрога. Че тя може да го убие.

Зад Харди галерията отново зашумя, но този път не се чуваше смях.

— Така че говорихме около минута или пет минути, не знам. Изглеждаше добро хлапе. Каза ми, че току-що са го пуснали от затвора и първото нещо, което направил, е да се надрусва. Знаеше, че трябва да тръгне по правия път, но явно не можеше. Затова аз го попитах защо не вземе това пакетче и да го изхвърли. Да започне веднага. И знаете ли,

за миг дори си помислих, че ще го направи. Но тогава просто каза, че не може, още не. — Огромният мъж въздъхна убедително. — Беше нещо такова — каза тъжно той.

За да укроти гнева си, Харди прекоси съдебната зала, след това отиде до масата си и отпи глътка вода. Фримън привлече вниманието му, избоботи „Пусни го да си върви“. Възрастният мъж бе усетил, че Харди има намерение да се занимае още малко с него, без да има представа какви въпроси ще му зададе, нито какви ще са отговорите им. Но Харди не обърна внимание на Фримън и когато се върна към свидетеля, вече се бе овладял.

— Господин Висър, говорихте ли с полицията по този въпрос?

— Да, говорих.

— И кога?

Висър се направи, че си припомня.

— Не знам точно, миналата сряда или четвъртък, мисля. Казах на инспектора същото, което казвам и на вас.

— Говорили сте с инспектор?

— Да. Едно черно момче? Бенкс? Пита ме също и за срещата ми с момчето в „Юпитер“. Дойде там в деня след смъртта на хлапето и задаваше въпроси. — Безразлично свиване на рамене. — Просто разследваше.

— И къде се видяхте?

— Дойде в офиса ми, който е долу на кей 38. Имах работа до късно и той ме намери. Зададе ми същите въпроси, може би не толкова насочени към пакетчето — не знаех, че съм оставил отпечатък върху него, — но основната идея бе същата.

— И какво се случи тогава? — Харди бе толкова гневен, че не можеше да се спре.

— Кога?

— След това — сопна се защитникът. — След разговора ви.

Висър повдигна рамене и ги отпусна театрално.

— Не знам. Той си тръгна.

Дизмъс повиши глас:

— Нима казвате на съда, че не знаете, че инспектор Бенкс липсва от онази нощ?

Свидетелят изненадано се облегна назад:

— Липсва?

Зад гърба му Дейвид Фримън експлодира в неконтролируем пристъп на кашлица. Очевидно се бе задавил с водата, която пиеше и сега кашляше с отчаяна и ужасна сила. Старият мъж пусна чашата си на масата. В съдебната зала едва ли имаше човек, който не би повярвал, че Фримън може да се е задавил смъртоносно. Коул бе на крака и го тупаше по гърба, приставът се приближаваше към тях. Харди си спомни за съдията, помоли за извинение и се втурна към колегата си.

Фримън изглежда се възстановяваше. Той вдигна поглед, улови очите на Харди и постави пръст на юридическия си бележник, на който бе написал и подчертал един въпрос.

„Истинска лисица!“ — помисли си Дизмъс. Хитра брилянтна лисица. Беше го накарал да се забави и да спре, връщаше го отново към фокуса на нещата. Не би могъл сега да го отпрати, защото го бе накарал да си изпусне нервите.

Харди остана малко по-дълго, за да се увери, че Дейвид диша нормално.

Най-сетне Фримън се изправи и е извини, а Харди се обърна към свидетеля.

— Господин Висър. — Дизмъс сега говореше прекалено силно и бе застанал съвсем близо до свидетеля. В отчаянието си Фримън му бе подал въпрос, който сигурно влизаше в противоречие с основните му правила, но бе изразен толкова общо, че не би могъл да получи погрешен отговор, а вероятно, но само вероятно, дори някой доста добър. — Случвало ли ви се е някога — попита Харди, — да влезете в стаята за доказателства в мазето на Съдебната палата?

Промяната на посоката изтри задоволството от лицето на Висър.

— Да.

Харди успя да прикрие ентусиазма от гласа си, въпреки че си помисли, че току-що е ударил джакпота.

— И кога за последен път слязохте там?

Висър се опита да задържи безгрижния си вид, но не бе толкова убедителен, колкото преди.

— Не зная точно.

— Не знаете ли? — притисна го защитникът. — Можем да разберем за пет минути, стига да се обадим там, господин Висър. Бихте ли искали да го направим или мислите, че можете да си

спомните? Би трябвало да се подпишете, преди да влезете там, нали така?

— Да, не зная — повтори той. — Май преди около две седмици. А може и по-скоро.

— Преди около две седмици — повтори Харди. — А може и по-скоро.

С периферното си зрение той забеляза Хил. Съдията се бе изправил на стола си и сега се навеждаше към свидетеля. В цялата му поза се усещаше наелектризиращо напрежение.

— Сега, господин Висър, доколкото знам, частно лице не може да бъде допуснато в сейфа за доказателства, освен ако не е придружено от адвокат или полицай. Прав ли съм?

— Така мисля.

— Тогава кой ви е придружавал при последното ви посещение там? През последните две седмици — той не можа да се въздържа от повторението.

— Ами, обикновено ходя там с някой от адвокатите, с които работя, нещо такова.

— И с кого бяхте преди две седмици?

За първи път лицето на свидетеля изразяваше слабост. Той погледна към пода, след това нервно прекара ръка по челюстта си.

— Мисля, че... вероятно трябва да е бил Даш Логан — каза той.

— Мислите? Не сте ли сигурен?

Още една пауза.

— Да, сигурен съм. Беше Даш Логан.

— Господин Логан — започна Харди. — Когато преди две седмици отидохте в сейфа за доказателства с господин Висър, каква беше целта ви?

Логан протегна ръце, завъртя се на свидетелския стол и се обърна към Мумията.

— Това е нелепо, ваша светлост. За какво ви е?

— Просто отговорете на въпроса — изстреля думите си Хил.

Харди имаше усещането, че е напипал нещо. Нещата най-последно бяха поели в необходимата посока и той нямаше намерение да изпуска юздите, поне докато може.

— Господин Логан — каза той. — Бихте ли искали да повтoря въпроса?

— Не. — Докато Висър бе използвал увереността си, за да парира атаките на Харди, Логан бе решил, че може да го направи с арогантност. Очите му блестяха със зле прикриван гняв. Той отвори уста. — Бях там, в сейфа, за да прегледам доказателствата по едно от моите дела. Точно затова ходя там, господин Харди, да прегледам доказателствата.

Дизмъс не се хвана на тази стръв. Сега бе обхванат от спокойна дистанцираност. Дори си позволи грубо намигване. Благодаря ви за тази информация, господин Логан. Ще я запомня. А сега, онова дело, по което работихте, как ще го класифицирате? — Това бе още един въпрос, на който защитникът не знаеше отговора — освен че до този момент отговорът бе станал почти сигурен.

— Не класифицирам делата си. Работя за своите клиенти. Не разбирам въпроса ви.

— Ами, например, беше ли клиентът ви обвинен в грабеж? Или убийство? Или изнасилване?

— Не. Нито в едно от изброените.

— А какво ще кажете за трафик на наркотици?

— Това е поверителна информация — отвърна Логан. — Не мога да обсъждам същността на делата си с вас или с когото и да било.

Харди се обърна към съдията.

— Ваша светлост?

Наведен почти над ръба на катедрата, Хил никога не бе приличал до такава степен на мумия.

— Делата ви са в обществения регистър, господин Логан. Кажете на съда кое бе това.

Логан шареше с поглед насам-натам. След като не видя изход, той се облегна на стола си, прехвърли крак върху крак и заговори огорчено:

— Да, това бе дело за наркотици.

— И отидохте там с господин Висър?

— Да.

— А после двамата посетихте ли „Юпитер“?

— Да. И какво от това?

Прат, която през последния час и половина бе стояла само като страничен наблюдател, най-сетне се изправи на крака. Кипящият яд леко бе променил гласа ѝ, но тя успя да го държи под контрол.

— Ваша светлост, ако съдът позволи, не би могло да има връзка между посещението на господин Логан и господин Висър в трезора за доказателства преди по-малко от две седмици и смъртта на Илейн Уейджър преди повече от две седмици. Когато са се случили събитията, от които господин Харди очевидно се интересува, тя вече е била мъртва. Разбирам свободата на действие, която дават на защитата в това дело, но никой от тези факти не би могъл да има значение. Той е *приел* да дойде тук. Също и господин Висър. *Какво* от това, че някой от клиентите му е наркодилър? Почти всеки защитник има такива дела. Цялата история е просто димна завеса, отчаяна неетична димна завеса.

Сега Шарън Прат бе наполовина обърната, осъзнаваща, че играе роля и за пред галерията, която се бе оживила зад гърба ѝ. Вероятно бе приела мълчанието на съдията за разрешение. Тя пое дълбоко въздух и се устреми напред. Гласът ѝ стана по-висок и писклив, докато шумът в съдебната зала се засилваше.

— Ваша светлост, това изслушване е за действията на Коул Бърджис. Не за Даш Логан или Джин Висър. Те не са обвиняеми тук. Нека не губим от поглед коя е основополагащата истина, станала цел на нашите честни усилия. — И в следващия момент тя почти пищеше, обърната към масата на защитата, сочейки с цяла ръка. — Това момче там е хладнокръвен убиец. То е убило Илейн Уейджър. Тук не може да има съмнение. Погледнете фактите, ваша светлост. Господи, това е лудост. Погледнете фактите.

Областната прокурорка стоеше до масата на обвинението — твърда, горда от себе си, че е изрекла всичко това, че е обърнала внимание на съдията. В този момент тя, а не Хил, контролираше ситуацията. Съдията може и да имаше силата на позицията си, но тя притежаваше силата на правдата. Хората я бяха избрали да прави това, което прави сега — да се обръща с апел от най-високо място, към правосъдието и далеч от тези адвокатски номера. На това трябваше да се сложи край.

Мумията се облегна назад, обхванат от недоверие и дори неприязън, както Харди го определи. Той държеше чукчето с дясната

си ръка на сантиметри от катедрата, но не удари с него, а остави шума в залата да утихва сякаш цяла вечност, макар да не бе повече от четирийсет секунди. Най-сетне, когато тишината бе пълна, Хил внимателно постави чукчето пред себе си и заговори с умерен шепот.

— Заради вашата изборна позиция, госпожо Прат, ще ви направя услугата да не ви хвърлям в затвора. Въпреки това, смятам, че проявихте неуважение към съда с този изблик и заповядвам да платите при секретаря сумата от хиляда долара преди дванайсет часа утре. В съгласие с професионалната и бизнес етика, вие ще докладвате за този случай пред адвокатската колегия. Жуженето се възобнови, но този път Хил не се поколеба и секунда и възпроизведе три бързи почуквания, които възстановиха тишината, така че той да заговори отново:

— Нека не става никаква грешка, че това е съдебна зала. Не е импровизирана трибуна, на която да произнасяте предизборните си речи. Сега — продължи той към съдебната зала, — господин Харди може да продължи със свидетеля си, докато приключи или през идните двайсет и пет минути, както се случи. След това ще приключим за деня. — Той за момент замълча, след това вдигна глава и отново проговори: — И за стенограмата, госпожо Прат и господин Тори, до този момент съм убеден, че показанията, които последните няколко свидетели бяха принудени да дадат, както и представените пред съда свидетелства, ще преминат през всички стандарти за връзка с делото, които вие бихте искали да предложите. Затова бих предпочел за момент да оставите този разпит без кой знае колко възражения. Ясен ли съм? Госпожо Прат?

През цялото това време Харди бе стоял обърнат с лице към нея. Сега очите ѝ блестяха от яд и тя мълчаливо се вгледа в съдията. Вероятно се чудеше дали Хил наистина очаква отговор. Ако бе така, това едва ли би била най-добрата ѝ възможност. Но Тори, усещайки същото нещо и надявайки се да избегне по-голяма криза, постави ръка върху нейната и се изправи.

— Разбира се, народът си запазва правото да възрази, ваша светлост.

Мумията прие злостно изражение и се наведе надолу, без да смекчава тежестта на погледа си. После кимна рязко.

— Разбира се — каза той. Неизказана, но ясно разбираема бе следващата му мисъл: „Направете ми това удоволствие!“ Съдията

тропна за последен път с чукчето си, после предостави свидетеля обратно на защитата.

Харди отново се обърна към Логан. Ако Шарън Прат си мислеше, че последните въпроси са били несвързани с делото, тя би се шокирала от това, което щеше да последва. Но съдията току-що му бе дал достатъчно свобода и ако имаше намерение да се възползва от нея, то сега бе времето.

— Господин Логан, участвахте ли миналата година в транспортен инцидент на ъгъла на Пета и Маркет?

Свидетелят нервно се размърда на мястото си и прочисти гърло.

— Да. Някой пресече пътя на колата ми. Едва не ме убиха.

— Вие също едва не ударихте двама пешеходци, като преминахте на червено, нали?

— Не можах да спра. Какво друго очаквате?

Харди не отговори на въпроса му. Вместо това попита:

— По време на този инцидент бяхте ли под влияние на наркотици или алкохол?

Логан самоуверено се надигна.

— Абсолютно не. И никой не ме обвини в нищо.

Но пък на тези думи Харди имаше отговор:

— Не е ли вярно, че след като сте бил арестуван и заведен в документите на полицията, всички обвинения, свързани с този инцидент, са били отхвърлени от областния прокурор?

— Ами, да, това...

— И сте наясно, че лично господин Тори е взел решението?

— Нямаше никакво...

Харди повиши тон:

— Да или не, господин Логан? — После подчерта отново: — Да или не?

— Да, но...

Харди настоя:

— Това е „да“ за стенограмата, нали?

Логан мразеше подобни признания, но не бе сигурен какво знае защитата и какво може да докаже.

— Да — той почти изплю думата като горчив хап.

— Благодаря ви — каза Дизмъс. След като сега в стенограмата бе свързал Висър с Логан и с Тори, адвокатът бе готов поне да се върне

към първоначалната си теза. Той хвърли поглед към Хил и си помисли, че вероятно си е въобразил почти конспиративното кимване на съдията — със сигурност, мина му през ума, Мумията вече вероятно е изморен. — Господин Логан, познавате ли жертвата в това дело, Илейн Уейджър?

— Да. Професионално, не лично.

— С други думи я познавахте като адвокат тук в града?

— Извинете ме, господин Харди? — прекъсна го съдията. — Благодарен съм ви, че виждам започването на редица въпроси, свързани с един от титулярите в това дело и може би това е добър момент, ако Народът не възразява — добави натъртено той, — да обявим край на днешното заседание и да продължим утре. Беше доста дълга сесия и съм сигурен, че всички ние можем да се възползваме от времето, за да обмислим днешните събития. Има ли някакви възражения? — Нямаше. — Добре тогава. Съдът се разпуска.

Глицки не изчака свидетелските показания на Логан. Веднага след като Джин Висър бе извинен, след като го чу да казва от свидетелското място, че Ридли Бенкс е бил в офиса му на кей 38 в нощта на изчезването си, той хукна към коридора и нагоре до отдел „Убийства“.

Половината от хората му бяха в стаята и вдигнаха поглед. Те го приветстваха топло още с влизането му. С чувство на задоволство лейтенантът си помисли, че неговите момчета не си падат много по почитането на авторитети. Всъщност те доста приличаха на него, опитвайки се да вършат изключително опасната си работа по възможно най-добрия начин, независимо от всички бариери, поставяни от медиите, политиците, шефовете. И изведнъж разбра, че не му пука особено дали ще продължи да работи тук или не — да се опитат да го уволнят е все едно *точно сега* някой да се изпречи на пътя му. Имаше полицейска работа, която трябваше да бъде свършена, най-малкото да се намери убиеца на Илейн. Това бе свещен и много личен дълг и той искаше да го плати.

— Какво търсим? — попита го Пол Тию, след като попълни заповедта за претърсване на офисите на Висър и Логан. Харди, който бе предал писмото на Илейн на съдия Томасино, заедно със статията на Джеф Елиът в „Икзаминър“ и няколко думи до какво е стигнал, му бе казал, че съдията вероятно ще подпише заповедите. Те се опитваха да открият какво е станало с Ридли Бенкс. Ако сега някой инспектор от отдела искаше да хвърли един поглед в тези офиси и да събере доказателства за три убийства, можеше да бъде сигурен, че Томасино няма да има нищо против да сътрудничи. И тъй като Логан вече бе заподозрян, а не невинен свидетел, който дава показания, не бе необходимо присъствието на вещо лице.

— Най-общо казано — отвърна Глицки, — всичко. Оръдие, наркотици, отхвърлени чекове, свидетелства за борба. Разпердушинете проклетите места. Висър може и да е застрелял Ридли там, където си е седял, и ако го е направил, сигурно е оплискал всичко.

Тию вдигна поглед, изпълнен с въодушевление. Марсел Лание стана от мястото си и се присъедини към тях. Глицки му кимна. Тук бе и Джордж Батавия. Сара Евънс се бе заслушала. До този момент екипът не бе напълно наясно с всички усложнения на тайното разследване на лейтенанта. Сега бе започнало да им проблясва, че става дума за убийство на ченге. Техният колега Ридли бе част от това. — Говорим за пълно разследване, нали?

— Всеки може да участва — каза Глицки, като го включи в плановете си. — И то възможно най-скоро. Двамата ще се размърдат веднага щом съдът се разпусне. Обзалагам се.

— Ти идваш ли, Ейб? — попита Джордж.

Ако Винсънт Харди бе тук, със сигурност на баща му щеше да се наложи да му позволи да си обръсне главата.

— Аз изобщо не съм бил тук — каза Глицки. — Това не се е случило.

Онова, което наистина ставаше, бе, че Глицки смяташе да започне собствено разследване, въоръжен със снимката на Илейн, която пазеше в бюрото си. Мускетарите вече бяха събрали информация от шейсет и седем заведения за хранене или почивка около Мейдън Лейн, затова лейтенантът трябваше да приеме или че теорията му е била погрешна или че те са задавали неправилния въпрос.

Той избра второто.

Илейн бе оставила Трея в „Ренд и Джекман“ в пет и половина, за да се срещне с някого, когото е познавала и с когото е имала уговорка. Връщала се е към офиса, когато е била застреляна. И не е била сама. Мейдън Лейн бе пешеходна улица. Мястото бе достатъчно отдалечено, за да може Глицки, дори и без да взема предвид състоянието на тялото, да изключи възможността да е изхвърлена от някоя кола. Лейтенантът застана до бюрото си и започна да изследва картата на града, която бе залепил на стената веднага щом го направиха шеф на отдела — Върху картата, на мястото на смъртта на Илейн, все още имаше забита карфица с червена главичка.

Почувства се като идиот, сякаш бе изгубил много ненужно време да изпраца хлапетата по следите на умната му идея за пространството около мястото, където е била убита. Защото сега, четейки картата,

беше очевидно, че това съвсем не бе кръг. Тя не е била навън за приятна разходка. Било е след полунощ и тя се е връщала вкъщи по най-прекия път от определено място, което вероятно, както сега осъзнаваше, беше повече или по-малко по права линия на две координати — офисът на „Ренд и Джекмън“ на Монтгомъри и Буш и ъгълът на Мейдън Лейн и Грант Авеню.

Още повече, ако проследеше улиците, които смяташе за логични — онези, по които *той* би поел — реши, че би трябвало да елиминира всички пътища на север от въображаемата линия и на изток от Грант. Ако Илейн бе тръгнала от някоя от тези улици, това означаваше, че би трябвало да се върне, за да мине по Мейдън и Грант, а тя добре познаваше града. Не би постъпила по този начин. Вече бе доста след шест часа в четвъртък вечер. Светлините навън в отдела бяха изгасени. Всички дежурни инспектори бяха тръгнали с Тию по двете разследвания. Глицки бе разучил координатите си. Като цяло имаше представа къде отива. Сега и той изгаси светлините, затвори вратата и седна. Бе казал преди време на Трея колко странно звучи всичко това. Но имаше намерение да даде още няколко минути на Илейн, да разбере дали дъщеря му иска да поговори с него, да му каже нещо.

Седнал в тъмнината пред бюрото си, без да има предвид някаква съзнателна идея, умът му се насочи към някаква история, която бе чул или чел някъде. Беше за жена, осиновена при раждането си, която никога не бе срещала майка си. Тя бе придобила навика, когато нещо я тревожи емоционално и не може да спи, да става от леглото и да си сварява купа спагети. След като ги погълнела, можела спокойно да заспи. Когато станала на трийсет и пет, решила да се опита да намери рождената си майка и след трудно издирване постигнала успех. Написала писмо на жената, представила се и помолила за среща. Майка ѝ се съгласила — предложила ѝ да ѝ гостува през почивните дни, така че да имат време да се опознаят.

Срещата преминала добре, но когато дошло време за лягане, емоционалното напрежение от всичко това държало дъщерята будна до късно през нощта. След като се въртяла до никое време в леглото в гостната на майка си, тя най-сетне станала и слязла в кухнята.

Там майка ѝ си приготвяла купа със спагети! Обяснила ѝ, че винаги го прави, когато ѝ е трудно да заспи. Дали и дъщеря ѝ не би поискала една порция?

Глицки рязко подскочи от мястото, на което седеше. Защо ли се бе сетил за това?

Проклетото му сърце биеше силно в гръдния кош, но нямаше никаква болка, когато се изправи и отново светна лампите в стаята си. Помисли си, че знае къде точно ще отиде сега, но искаше да провери, за да е сигурен. Да, точно там. Право в средата на линията, която току-що бе начертал и вероятно около половин пресечка отвъд кръга, който бе начертал за мускетарите.

Харди хапна вкъщи, но към осем часа вече бе в офиса си. Всички адвокати се бяха събрали край масата в Солариума — Фримън, Роук, Ву, Ингълс и Родин — и разменяха информация и мнения.

От всички мускетари, най-голям успех през деня бе имала Ейми Ву. Тя бе работила по въпроса с Аби Оберлин и бе открила, че Джин Висър е говорил с част от персонала в здравния център „Пасифик Гардънс“ във Визитейшън Вали, където е била настанена майката на Аби. Въпреки че е бил много по-деликатен, отколкото с Рич Макнийл, все пак бе успял да разтревожи две сестри на половин работен ден, както и собственика на заведението. Бе ги накарал да вярват, че лицензът им е заплашен, ако незабавно не се дистанцират при първия признак на юридическото преследване на лошото отношение към точно този пациент. Харди каза на Ву, че е свършила добра работа, но не мисли, че повече ще се нуждаят от тази информация.

— На този етап свършихме достатъчно работа, за да свържем Логан и Висър — обясни той. — Мумията получи съобщението ни, сигурен съм в това. Според мен сега се нуждаем от силна връзка с Илейн, която да въведе Тори в картинката. Може би тази сутрин лейтенант Глицки и Трея са открили нещо за нас, но преди да имаме възможността да го обсъдим, ще се радвам да чуя всякакви предложения от вас.

Обвит в дима на пурата си, отпуснат зад чашата си червено вино, Дейвид Фримън приличаше на замислен гном, усамотен в далечния край на дългата маса. Беше непривично тих по време на първоначалната дискусия и сега прочисти гърлото си и се облегна напред.

— Не бива да забравяме, че вече сме влезли дълбоко в гората. Признавам, че дърветата край нас са красиви. Създават приятни форми

върху почвата в гората и листа та им са истинско съкровище за този, който ги държи.

По-младите адвокати се спогледаха, доволни, че не са притъпили вечерните си умове с алкохол. Харди и Джина Роук също размениха погледи, но те познаваха по-добре Дейвид и изразенията им не носеха същото послание. Старецът имаше някакво дълбоко и вероятно неочаквано прозрение. Неговата метафора за гората и дърветата, несвързана с юридическите въпроси, беше забравена, Фримън огледа лицата около масата, съсредоточи се върху Дизмъс и продължи тежко.

— Може да завържеш твоите три момчета с най-ясния възел, който някога си виждал, и да пуснеш целия пакет пред Хил и пак няма да си направил дори и част от необходимото.

Ингълс и Родин едновременно започнаха да отговарят, но не стигнаха далече, защото Фримън поклати глава и привлече вниманието около масата.

— Задайте си съвсем елементарен въпрос. От доказателствата, представени на това изслушване, без да обръщаме внимание на всички истории за Тори, Висър и Логан, дали Коул Бърджис е попаднал на самотна жена, вървяща по алеята и я е убил заради парите и бижутата ѝ? Да или не? — Тишина. — Нека гласуваме. Джина?

Тя се замисли за момент и не хареса отговора.

— Вероятно.

— Ейми?

— Не ми се иска да го призная, но, да, така мисля. Въпросът обиколи цялата маса, преди да стигне до Харди, който отговори безмълвно.

— Но защо тогава — попита Ингълс, — съдията ни позволява да правим това? Трябва да вижда, че е свързано с престъплението, нали?

Дизмъс, който се бе замислил сериозно над тази идея, отвърна:

— Вероятно не, Джон. Дава ни възможност, това е всичко. Делото е за смъртно наказание. Всички въпроси трябва да бъдат записани. Хил смята да накара Коул да отговаря и ни оставя да поразчепкаме нещата, преди да го направи. Може дори да му доставя удоволствие да поизмъчи Прат и Тори.

— Боя се, че е повече от това, Диз — намеси се Фримън.

— Оставя те да развиеш алтернативното обяснение до такава степен, че да не ти остане никаква възможност за обжалване, ако

загубиш. Остава ни да се заключим и да изхвърлим ключа.

— Но тези момчета... — започна Родин. — Имам предвид цялата история със смъртта на Кълън. Това трябва да значи нещо.

Фримън кимна, признавайки проблема. — Със сигурност означава нещо. Означава, че тримата са обвързани в много нечестен екип и може би са се опитали да измамат, за да спечелят делото, което на свой ред е важно за политическата кариера на шефката на Тори. И така са прекрачили границите си. Но това означава ли, че целенасочено са дали на Кълън чист хероин, за да може той да се самоубие? Какво е станало с Ридли Бенкс? Питам какво се опитваме да измислим тук? И най-важното, дали нещо от това означава, че Коул вероятно не е убил Илейн? Не съм убеден. Съдията ще поиска да остави някой състав съдебни заседатели да реши, а съдът няма да позволи преразкази, което пък ще рече, че нямаме абсолютно нищо.

А тази проста истина не можеше да бъде оспорена. Харди се изправи на крака и започна да се разхожда из стаята.

— И какво искаш ти, Дейвид? Да не би да предлагаш да престанем да се опитваме да открием връзката?

— Не. Все още се нуждаем от нея.

Джина Роук попита:

— Тогава какво?

Фримън отмести изгасналата си пура, колкото да отпие впечатляваща глътка от виното.

— Трябва да ни е кристално ясно, че това не е някоя хитра и изключително празна адвокатска стратегия. Нека добре разберем какво правим тук и да не бъркаме неговата сериозност.

Ейми Ву го изрази:

— По-добре ще е да обвиним друг за смъртта на Илейн, това ли имаш предвид?

Старецът кимна:

— Иначе ще се получи това, което каза Прат. Една димна завеса.

Харди престана да се разхожда и спря погледа си върху Дейвид. Джина клатеше глава в знак на съгласие. Джон Ингълс огледа хората около масата, после каза това, което очевидно вярваше, че те си мислят:

— Висър.

— Не знаем това. Не още — поправи го внимателно Фримън. — Със същата вероятност би могъл да бъде Логан. Или дори Тори.

— Без да ви обиждам, господин Фримън, но не виждам нещата по този начин — намеси се Къртис Родин. — Всеки от тях би използвал Висър, ако има мокра поръчка, не е ли така?

Старецът сви рамене.

— Ако Логан е бил дрогиран, ако Тори е бил притиснат. Кой знае? И отново е възможно да не е никой от тях. — Всички чакаха да чуят продължението. — Въпросът е, че дори и Дизмъс да успее брилянтно да покаже връзката между тримата мъже — а аз не се съмнявам, че ще направи точно това, — ще имаме в най-добрия случай само възможен мотив.

— Както и възможност, Дейвид, нали? — намеси се Джина. — Всеки един от тях е можел да постави ръка върху оръжието, не е ли така? Все пак, те са в криминалния бизнес по един или друг начин. Имали са достъп до оръжие.

— Добре — съгласи се Фримън, — може би. Но ако са играли карти заедно — или кажат, че е било така — до два часа онази нощ, ние губим. Ако видят накъде върви Дизмъс с всичко това и тази вечер, например, поговорят... — Той остави гласа си да заглъхне.

Джон Ингълс отблъсна стола си от масата.

— Искаш да кажеш, че трябва да разберем дали имат алиби.

— Казвам — подчерта старецът, — че ще сме дяволски небрежни, ако стигнем толкова далече и загубим представа за това, което наистина трябва да направим, което е да представим друга възможност на това нашият клиент да е убиецът на Илейн. Не теория, а човек. Нищо по-малко не ни върши работа.

— Как ще го направим — Къртис Родин погледна часовника си — за три или четири часа?

— Не знам — предаде се Фримън. — Признавам, че имаме прекалено малко време и че това наистина е полицейска работа, която те вероятно не са свършили. Но ако нямаме тази информация, можем да попаднем на някоя грозна изненада точно в момента, когато решим, че сме спечелили.

След момент на размисъл, Ейми Ву тръсна глава, изправи се на стола си и се усмихна:

— Добре — каза тя. — Как ще го направим? Къде ще отидем?

След като мускетарите се бяха разделили и бяха тръгнали по различни задачи, Фримън, Джина Роук и Харди останаха повече отчае, за да обсъдят възможното значение на липсващите чекове в регистъра на Логан. Харди мислеше, че това изцяло е свързано с характера на Логан и че е типично за офиса му да използва допотопна, ръкописна система на въвеждане на чековете и поддръжка на документацията. Преди компютрите да навлязат в живота, самият Харди бе използвал същата система, затова тя му бе известна. Написваш чека си и го късаш. Под него има копие на светлосиня химическа хартия, което ти служи за архив. И, най-сетне, под копието, чекът се вписва автоматично в счетоводната книга. Празните редове на практика можеха да означават всичко — отхвърлени чекове, разсеяна секретарка, която е поставила лист хартия между чека и счетоводната книга, както и чекове, които нарочно не са записани. Последното бе предпочитаната от Харди теория, но наистина нямаше как да го докаже.

Задачите на мускетарите бяха отчаяни и опасни, но необходими. Чаровната Ейми Ву отиваше в невидимата компания на Джон Ингълс да прекара малко време в „Юпитер“, където, според бармана, на когото се бяха обадили, Даш Логан вече бе обърнал няколко питиета. Изглежда щеше да е там до малките часове.

От Солариума Къртис Родин се бе обадил в дома на свой приятел от офиса на главния прокурор — те не бяха имали успех в сутрешния си опит да убедят някой съдия да подпише заповед за обиск на офиса на Логан, бяха ядосани един на друг и копнееха за втора възможност. Сега я имаха. Щяха да вземат следовател и това че бяха тримата заедно щеше да им даде допълнителна сигурност, както се надяваха. Първо щяха да потърсят Висър в офиса му, после на домашния му адрес. Когато го намереха, щяха да го попитат какво има да каже за нощта на убийството на Илейн.

Същият модел нямаше да проработи при Тори, нито пък Фримън, Роук или Харди наистина смятаха, че главният помощник областен прокурор би могъл да дръпне спусъка срещу Илейн. Съгласиха се, че би използвал Висър. Но защо пък Тори би се съгласил да се срещне с тях? Със сигурност би изгонил Къртис, приятеля му и

техния следовател. А дори и да успееш да влязат при него и да го притиснат за алиби, той би им казал да се разкарат — не би пропуснал съобщението им. Така гардът му ще се вдигне още по-високо. Фримън обаче искаше да изпипа всичко и имаше идея. Вярваше, че ще принуди Тори да изпусне нещо следващата сутрин, преди да започне заседанието на съда.

Беше почти десет и половина и Харди седеше сам в стъклената стая. Страниците от счетоводната книга от офиса на Даш Логан лежах разпръснати пред него. Те са били достатъчно важни за Илейн Уейджър, за да ги копира поотделно и незаконно да ги вземе със себе си. Нейната специална задача като вещо лице беше абсолютно конкретна по отношение на задълженията ѝ в претърсването на адвокатски офис. Имала е само две възможности по отношение на документи като тези, които е прегледала при търсенето си. Тя е трябвало да определи дали попадат в точно описаните категории на писмената клетвена декларация. Ако са били такива, е трябвало да ги предаде на ченгетата, ако адвокатът ги определи като поверителни, би била задължена да ги занесе на съдията. Само толкова.

И въпреки това тя бе рискувала удостоверението си и напълно вероятно живота си, за да преснима и отнесе това, което Харди имаше пред себе си.

Защо? Защо?

Фримън бе оставил няколко пръста вино в бутилката. Дизмъс се изправи и си помисли, че трябва да види какъв е бил изборът на стареца за тази вечер. Той седна в стола, който бе използвал Дейвид. Но не се пресегна веднага за виното. Точно от дясната му страна, на стола до него, бе кашонът с личните вещи на Илейн.

Най-отгоре, с лице надолу, имаше нещо в рамка. Дизмъс го вдигна. Това бе снимка на майка ѝ, Лорета, която Трея бе поставила на масата, когато за първи път донесоха нещата тук. На следващата сутрин Ейб бе попитал събралите се около масата дали ще имат нещо против да я върне в кашона. Лейтенантът не искаше да гледа лицето ѝ през целия работен ден и Харди си помисли, че съвсем добре разбира защо.

Докато все още държеше рамката и прокарваше разсеяно пръсти по картоната, който поддържаше снимката на мястото ѝ, той се взря в

познатото лице на сенаторката, която бе известна публична фигура. И красавица като дъщеря си; но и мъртва също като нея.

Харди въздъхна напрегнато. Може би дъщеря му все пак бе права да се плаши от всичко. Вероятно не съществуваше никаква сигурност. През ума му премина откъс от „Брега на гълъбите“ на Матю Арнолд.

*... нито радост, нито любов, нито светлина,
нито сигурност, нито спокойствие,
нито облекчение на болката...*

Дизмъс внимателно постави снимката на масата и протегна ръка към бутилката вино. „Грот Резерве Каберне Совиньон“, 1990. Той разклати бутилката и я помириша, след това я вдигна до устните си и отпи, мислейки, че не е чудно, че Дейвид е запазил доброто си настроение през повечето време.

Изведнъж се изправи. Носейки бутилката със себе си, той прекоси фойето, премина през коридора към стаята за кафе и си взе чаша за вино от барчето. Питието бе прекалено добро, за да се пие така. Наля си и остави бутилката. Тогава внезапно виното се изпари от ума му и той потъна в истински водопад от хрумвания.

Погледна часовника си.

Беше прекалено късно да звъни на съдия Томасино, но би могъл да мине през кабинета му рано сутринта. Сейфът за доказателства, от друга страна, работеше през цялата нощ. Ако бе сбъркал в предположенията си, би могъл да слезе до долу, да потвърди това, което осъзна, че би трябвало да знае и все пак — вероятно — да се прибере вкъщи, за да поспи петте часа, които ще са му необходими да изкара следващия ден.

Спря се в Солариума, за да загаси светлините и видя снимката на Лорета на масата. Ейб щеше да я види, когато дойде за сутрешната им среща, но Харди нямаше достатъчно енергия да отиде до масата и да върне снимката в кашона. Ейб бе голямо момче. Щеше да успее да се справи с това.

— Господин Тори, извинете ме.

Час преди съда да бъде свикан за началото на заседанието, Тори седеше в офиса си зад Бюрото и четеше втората част на статията на Джеф Елиът за Аби Оберлин във вчерашното следобедно издание на „Икзаминър“. Дейвид Фримън бе използвал своя четирийсетгодишен опит и положението си пред чиновника, който контролираше достъпа до офисите на областния прокурор, и така постигна елемента на изненада, който сега се проявяваше по цялото лице на Тори. Той мушна отдолу вестника, когато видя кой го прекъсва, и направи усилие бързо да се съвземе, но не успя напълно. Наклони глава по маниерите си от съда.

— Господин Фримън. — Пауза. — Имахме ли среща?

— Не, сър. Това е посещение от любезност.

Тори се изкашля сухо и без настроение.

— Трудно ми е да видя някакъв знак от любезност. — Той посочи вестника. — Прочетохте ли последната цинична лъжа? Е, с кого разговарям? Разбира се, вие сте я написали, ако не сте помогнали в написването.

Фримън театрално повдигна рамене. Направи още една стъпка в стаята и изчака.

Тори остави вестника на Бюрото.

— Но предполагам, че да призовавам вашето чувство за честна игра е все едно да свиря на вятъра, нали? — След това, изведнъж: — Как се озовахте тук?

— Имах среща по друг въпрос с човек от екипа ви. И тъй като бях тук... — Още едно невинно свиване на рамене. — И, за стенограмата, не съм написал и дума от тази статия, нито пък съм спомогнал за нея, въпреки че съм наясно със съдържанието ѝ. Все пак господин Харди е наел офис в моята сграда. — Фримън приключи с темата.

— Но не затова съм тук. Господин Харди не е мой проблем, въпреки че имаме общ клиент. — Той уточни. — Говоря за Коул

Бърджис.

— И какво за него?

Старият мъж скъси разстоянието между себе си и Бюрото, но остана прав.

— Вижте, не е висша математика да видите в каква посока води изслушването господин Харди. Цялата процедура се превръща в лична и професионална атака срещу вас. Ако правилно съм разбрал съдия Хил, а аз съм, той е склонен да ни остави да продължим. Това, което се случва с вас, не ме интересува.

— Добре. И каква е идеята ви?

— Идеята ми е: господин Харди смята да продължи в същата посока линията на днешните показания. Той смята да докаже връзката, която имате с господин Висър и господин Логан.

— От което, предполагам, се опитвате да ме предпазите. Ще ми простите, ако съм скептичен към човеколюбивите ви мотиви.

Но Фримън не обърна внимание на забележката. Вместо това той поклати глава и заговори меко:

— В това няма нищо човеколюбиво, господин Тори. Извинявам се, че съм ви създал подобно впечатление. Както казах, безпокоя се само за клиентите си. Господин Харди и аз имахме несъгласия по отношение на стратегията. Вярвам, че е бил обсебен от тази вендета срещу вас, в уцърб на Коул Бърджис.

— Просто още малко въже, господин Фримън. Той сам ще се обеси.

— Нека изясним нещо — каза Дейвид. — Начинът, по който той ще се опита да измъкне Бърджис, е като обвини вас тримата в съучастие в убийството на Илейн и мисля, че съдията ще му позволи да го направи.

Тори изправи гръб, както седеше на стола си.

— Това е най-абсурдното...

— Може и да е, но Хил ще го направи. Освен ако всички вие нямате солидно алиби за времето на убийството...

— О, моля ви...

— Мислите, че се шегувам? Смятате, че няма да се стигне дотам? Знаете ли, например, какво сте правил онази нощ?

Тори с неприязън тръсна глава.

— Всъщност, така се случи, че поради убийството на Илейн, си спомням ясно тази нощ. Бях на вечеря с Шарън Прат. До много късно. — Той предизвикателно срещна погледа на стареца. — Но дори и да нямах...

Фримън го прекъсна:

— Ако не сте имали, остават още Висър и Логан, или някой трети приятел, да не говорим за... — той посочи статията във вестника, — цялата тази мръсна работа. Аз ви предлагам да приключите всичко това още тази сутрин. Да оттеглите обвиненията срещу клиента ми, или поне утежняващите, и господин Харди ще направи споразумение. И цялата история ще свърши.

Тори недоверчиво се взря в Дейвид през Бюрото:

— Предлагате ми да оставя едно убийство да се размине, за да се спася от лични усложнения? Наистина ли смятате, че този офис служи за това?

— Нека не разравяме това гнездо на змии — отвърна рязко Фримън. — Когато влязох тук ви казах, че посещението ми е от учтивост. Аз разширих тази учтивост.

Тонът на Тори бе леден:

— Това е учтивост на изнудвач, колега. Няма никаква връзка между мен и смъртта на Илейн Уейджър. Никаква. А тази тънка нишка за това в какво вие или партньорът ви можете да ме обвините няма да си остане тук. Защото става дума за точно това — Тори пушеше. — Изнудване.

— Съжалявам, че го виждате по този начин. — Умерено разочарование. — Това ще е собственото ви погребение.

По пътя си към съдебната зала, Фримън тихо си подсвиркваше. Разбира се, предложението, което бе направил, бе глупаво. Без значение какво ставаше, Тори не би рискувал да облекчи обвиненията срещу Коул, но Дейвид си мислеше, че е било чудесно да размаха изкушението пред лицето му.

А Тори от своя страна вероятно смяташе, че старческото слабоумие на адвоката е в доста напреднала форма. Той вероятно дори не бе осъзнал, че е казал алибито си, което бе единствената цел на занятието.

Противно на очакванията, Харди не започна деня с Даш Логан. Първо помоли за позволенията на Мумията да призове юридическата помощница на Илейн Уейджър заради няколко въпроса. Свидетелката трябваше да потвърди достоверността на документите с етикет „Доказателство на защитата Ж“, които можеха да се окажат изключително важни при разпита на господин Логан.

Така че когато Даш зае мястото за показания, той изглеждаше доста по-зле. Бе купонясвал до късно, като през нощта най-сетне бе споменал на удара си.

— Ейми незнамкояси, — че е бил в Ел Ей в нощта на убийството на Илейн. След целия разговор и харчове, той бе напълно сигурен, че ще я вкара в леглото си. И тогава тя се бе извинила, че отива до тоалетната и не се бе върнала. После трябваше да се справи със сутрешната новина, че полицията е била в офиса му и все още го претърсва, този път в тясна връзка с Илейн. Те преравяха всичко, папка по папка. Патси, да ѝ прости Господ, бе там. Логан бе сигурен, че след последния път, след дългия уикенд, в който той и Висър бяха стерилизирали мястото, ченгетата нямаше да открият нищо, но все пак си бе нервна ситуация.

Изобщо не бе спал, а и от кафето нямаше голяма полза, затова реши, че няколко линейки ще успокоят нервите му, но беше доста рано. Не се осмели да си вземе дозата в Съдебната палата, и сега бе почти облегат на стола. На свидетелското място. И тъкмо се появяваше онзи кучи син Харди, истински питбул, който е захапал крака му.

— Господин Логан, вчера казахте на съда, че сте познавали професионално Илейн Уейджър, нали така?

— Да.

— Спомняте ли си последния път, когато я видяхте?

— Да. Дойде в офиса ми по някое време в средата или края на януари. — Той продължи да отговаря на въпроса, като обясни нещо и за задълженията ѝ като длъжностно лице, липсата на желание за сътрудничество с полиция та и своята причина за това.

Когато приключи с обясненията, Харди отиде до масата си и взе няколко листа, които занесе на свидетеля.

— Чухте показанията на предишния ни свидетел, госпожа Гент. Тя идентифицира тези страници, „Доказателство на защитата Ж“, като

част от папката, която Илейн Уейджър ѝ е дала, след като се е върнала от офиса ви няколко часа преди да бъде убита. Можете ли да ги идентифицирате пред съда?

Той се взря в подадените му листове, прегледа ги и усети как стомахът му се свива.

— Господин Логан?

— Изглеждат като фотокопие на моята главна счетоводна книга.

— *Изглеждат като* тях, така ли, господин Логан? Отделете време и ги прегледайте внимателно. Със сигурност познавате чековете, които сте написал?

Даш се вгледа в страниците за октомври и ноември, но не можеше да разбере как така те са пред него. Това бе един кратък период, в който, е, беше направил някои грешки. Беше оставил забавленията да излязат извън контрол и не бе обръщал чак толкова внимание на бизнеса си, колкото бе необходимо. Патси бе написала някои чекове лично до Гейб, вместо да използва обичайната сметка, а той ги бе подписал и ги бе изпратил.

Идиотката Патси се бе сетила да блокира копието, което най-отдолу се нанасяше в счетоводната книга, но бе вмъкнала дубликатите — копията на химизирана хартия — в папката на „Жиронд“.

Той и Висър случайно ги бяха открили и бяха извадили от папката, след това бяха нанесли няколко фалшиви линии в книгата. Той точно си спомняше, че го бяха направили. Сега отговори на въпроса:

— Това е копие от главната ми счетоводна книга, но някой е изтрил част от нещата. Това не е правилно.

— Не е правилно ли?

— Не.

Харди кимна, сякаш бе очаквал точно този отговор. Той се върна до масата на защитата и взе друга папка.

— Добре тогава, какво ще кажете за тези страници, господин Логан? Те по-добре ли изглеждат?

Обезпокоен достатъчно в началото, Логан бе толкова щастлив да види страниците, които бе изфабрикувал, че дори не му хрумна да попита защитата откъде ги има. А те бяха дошли чрез Глицки след полицейската проверка на офиса на свидетеля през последната нощ. Главната счетоводна книга бе първото нещо, което копираха. Логан за

известно време изследва страниците и след това каза, че това много повече прилича на неговата книга.

— Много повече прилича? Е, тя ли е или не?

— Да, тя е.

Харди ги вписа като „Доказателство 3“, след това се върна към свидетеля.

— Господин Логан, като гледате тези счетоводни книги, Доказателства Ж и 3, ще забележите, че има шест нанесени реда във второто, които първоначално са били издадени за различни бизнес плащания и след това оттеглени. Как ще обясните този факт?

— Секретарката ми се е объркала. Аз не знам.

— В Доказателство 3 тези редове са празни, както забелязахте. Как ще ги обясните?

Свиване на рамене.

— И това не знам. Някой би могъл да ги заличи, след това да ги преснима. Така ще изглеждат празни.

— Или пък данните от оригиналните чекове нарочно не са били вписани. Не е ли това истинският начин, по който са останали така, господин Логан? Не е ли вярно, че анулираните чекове са фалшиви, с цел да прикрият истинското плащане с тези чекове?

— Не. За какво говорите? Бихте ли ми дали почивка?

Прат се бе въздържала от възражения за известно време и най-сетне реши, че отново трябва да застане на линия.

— Ваша светлост? Ако тази линия от въпроси е дори най-бегло свързана със смъртта на Илейн Уейджър, аз не го виждам. А вие?

Съдия Хил се намръщи.

— Приемам това като поредното възражение за липса на връзка, адвокате. Господин Харди, склонен съм да приема това възражение, освен ако не можете да ми дадете някакъв завършек. Докъде искате да стигнете?

— До истинския получател на тези шест чека, ваша светлост. В това изслушване пребродихме обширни области, за да извлечем неизбежното заключение, че господин Логан и господин Висър заедно са вършили нелегална дейност, вероятно дори са доставили чистия хероин на Кълън Алсоп, който е причинил смъртта му. Откриването от госпожа Уейджър на тези незаконни дейности...

— Ваша светлост — прекъсна го Прат, — не само че заключението не е неизбежно, то е очевидно фалшиво. Илейн Уейджър не би могла да открие нищо относно смъртта на Кълън Алсоп. Той е умрял седмица след нея.

— И тя е била убита — Харди повиши глас, — защото е открила нещо, което господин Логан се е опитал да прикрие. — Зад защитника, галерията се оживи, но той заговори още по-силно през шума. — Нещо, което е открила в офиса му, докато е работела там в определената ѝ от съда роля като вещо лице...

— Ваша светлост! — Тори бе скочил на крака, прекъсвайки дори още по-силно. — Това е непростимо. Не видяхме нито едно доказателство за тези изключителни обвинения. Сега господин Харди просто изказва собствена теза, създава някаква огромна конспирация, кога то не е в състояние да представи един документ или дори едно доказателство. Това са чудовищни обвинения срещу господин Логан и кой знае срещу кого още. Трябва да видим някакво свидетелство, някое истинско доказателство на цялата тази незаконна дейност, на тази конспирация за прикриване и за извършване на убийство. Ако няма, време е да сложим край на това.

Шумовете в галерията се увеличиха и Хил удари чукчето си за тишина, след това се наведе над ръба на скамейката.

— Господин Харди, господин Тори е прав. Ако имате някакво доказателство за тези обвинения, съдът има нужда да ги види веднага.

Харди застана сам в центъра на съдебната зала и сега тишината бе убийствена.

— Разбира се, ваша светлост — каза той, като се обърна към Дейвид и Коул на масата. Защитникът сграбчи папката, която Фримън му подаде, и се върна при съдията. Стъпките му отекваха в залата.

Както бе очаквано, сутринта Глицки бе дошъл първо в Солариума. Там забеляза снимката на Лорета Уейджър, която Харди бе оставил на масата. И тя разочвърка паметта му — това бе единственото нещо в кашона, което не му бе дало сърце да разгледа. Затова веднага го направи, махайки картонения гръб на рамката. Там откри копията на химизирана хартия на чековете, които Илейн бе скрила, след като ги бе измъкнала от офиса на Логан. Сега Харди ги представи пред съда.

— Ваша светлост, предлагам на вниманието на съда преснимани копия на предполагаемите анулирани чекове на господин Логан, с

номера 314, 322, 337, 351 и 374. Всички те са предназначени за различни подизпълнители на „Жиронд Индъстрийз“, с които предполагам, че съдът е запознат. И всички те са предназначени за един и същ получател. — Той се обърна и погледна масата на обвинението. — Гейбриъл Тори.

След като ропотът в съдебната зала отшумя, лично Прат искаше да се оттеглят да обсъдят новото изненадващо доказателство в кабинета на съдията. Ако тя мислеше, че това по някакъв начин ще ѝ бъде от полза, съдия Хил, който сега бе наистина разгневен, бързо я спаси от тази заблуда.

Харди бе щастлив да види, че не се налага да чертае схема на съдията. Зад вратите на своя кабинет Мумията дори не си направи труда да свали робата си, а изсипа над събралите се дъжда от ругатни, докато съдебната секретарка се мъчеше да успее да запише всичко казано. Участието на главния помощник областен прокурор в подобна схема бе неприемливо и вероятно подсъдно. Хил изрази мнение, че няма да е лоша идея самият Тори да си потърси добър адвокат.

— Ваша светлост, има съвсем просто обяснение. Аз...

Мумията го скастри:

— Това не ме интересува. Не обсъждаме дали сте направил нещо неетично или криминално. Уверявам ви, че ще имате достатъчно възможности да обясните всичко, което сте вършил. — Сега се обърна към самата областна прокуратура. — А във всеки случай, госпожо Прат, смрадта на тази помия е толкова силна, че съм изненадан, как сте оставила заместника си изобщо да работи по този въпрос. Не, не просто съм изненадан, шокиран съм. Възможно ли е да не сте имала представа за участието на своя главен помощник във всичко това?

Лицето на Прат премина от кървавочервено до бяло, от ярост до овладяна паника със стиснати устни. Тя изглежда не бе в състояние да отговори, което не попречи на съдията отново да се обърне:

— Сега господин Харди.

Тъй като не искаше да затъмни блясъка на съдията, екипът на защитата се правеше на добра имитация на двойка статуи до прозореца. След като бе извикан, Дизмъс направи стъпка или две напред и зае поза свободно.

— Да, ваша светлост.

— Изглежда вие изстреляхте своя патрон като свързахте господин Тори тук с приятелчетата му навън в галерията. Склонен съм да приема, че в офиса на господин Логан е имало нещо за криене и че госпожица Уейджър го е намерила. В интерес на аргументацията ви дори се съгласявам, че е възможно престъпно съглашение — унищожаването на чековете, копията, изтриването на редове в главната счетоводна книга. Но тук трябва да ви предупредя — ние сме ангажирани в изслушване по обвинение в убийство...

— Ваша светлост, извинете ме. — На Харди му се стори невероятно, че Тори е имал смелостта да заговори и да прекъсне съдията, но очевидно човешката арогантност не познаваше граници. Той също така не дочака съгласието на Хил, а продължи направо: — Съдът трябва да знае, че говорих с Илейн по въпроса преди няколко седмици, точно след първото ѝ посещение в офиса на Логан. Тогава по погрешка тя бе попаднала на чековете. Тя знаеше, че не е имала юридически причини да ги види. Дойде при мен, защото някога бяхме приятели.

— Повече от приятели — внимателно го поправи Фримън.

Тори не обърна внимание на това, въпреки че Прат отново бе на ръба на избухването.

— Въпросът е, че в тефтера си имам записки от тази среща. Можете да пратите някой още сега да го провери. Така че тук няма нищо скрито-покрито. И само за стенограмата, ваша светлост, разбирам как изглежда всичко, но Даш не е най-добрият счетоводител на света и секретарката му... във всеки случай, парите са за изплащане на лични дългове от залагания...

А Харди не можа да се въздържа:

— О, за Бога...

Но Хил протегна ръка и заговори:

— Господин Тори, говорим за осемнайсет хиляди долара.

— Да, ваша светлост. — Той кратко наведе глава в израз на притеснение или разкаяние. — Говорих с госпожа Прат за това. Дватамата решихме, че трябва да потърся някаква терапия...

Лицето на Хил се сбръчка от неудоволствие, но той нямаше намерение да продължи в тази насока.

— Е, аз вече казах, господин Тори, че ще имате блестяща възможност да разголите душата и навиците си през следващите седмици. Но, господин Харди, това отново ме връща към предишната ми мисъл. — Той вдиша дълбоко. — Фактите сочат, че сме тук, за да определим дали доказателствата казват, че вашият клиент трябва да отиде на съд заради убийството на госпожица Уейджър. *Доказателствата* — подчерта той. — И трябва да ви заявя, че до този момент доказателствата надделяват, просто надделяват, срещу господин Бърджис. Вярвам, че не сте изгубили това от поглед.

— Не, ваша светлост.

— И така. Значи искате да продължите случая си? Ако желаете да направите постъпки за освобождаване на областната прокуратура и свикване на главния прокурор, ще се вслушам в това. Но все още не съм чул нищо, което да хвърля съмнение за вината на господин Бърджис.

— Ние имаме още няколко свидетели, ваша светлост.

Мумията дори не бе сигурен, че е чул правилно. Със сигурност той бе показал на всеки в стаята своята увереност, че когото и да извика Харди, няма да промени вече представените доказателства срещу Коул. Но това все още бе дело за углавно престъпление и обвинението се бе оказало неуместно и възможно — дяволски вероятно — подкупно, ако не и ангажирано. Ако Прат загубеше контрола над това дело, от което бе направила свой политически трамплин, това щеше да ѝ послужи. Може би щеше да си извлече поука, въпреки че Хил много се съмняваше.

— Добре — каза най-сетне съдията на Харди. — Но е по-добре те да говорят за доказателствата в делото за убийството на Уейджър. Накарайте ги да се придържат към въпроса или незабавно ще ги отхвърля. Ясен ли съм?

— Да, ваша светлост — отвърна защитникът.

След като отговори на въпросите за чина си и професионалните си задължения, Пол Тию седна с изправен гръб на свидетелския стол — вдъхващ доверие, буден, професионалист, склонен да сътрудничи. Харди знаеше, че той не бе мигвал през последните двамайсет и четири

часа, но въпреки това очите му бяха ясни, лицето му избръснато, а дрехите му прясно изгладени. Този мъж бе истинско чудо.

И сега бе време то да заблести с цялата си сила.

— Сержант Тию, като инспектор в отдел „Убийства“, можете ли да кажете пред съда по какъв начин участвате в този случай?

— Разбира се. Друг инспектор от отдела, Ридли Бенкс, липсва вече от десет дни. Презумпцията е, че се е сблъскал с нечестни действия. Един от свидетелите в това дело, Джин Висър, призна от това място, че е говорил с инспектор Бенкс, очевидно в нощта на неговото изчезване. Вярваме, че тази среща се е отнасяла до убийството на Илейн Уейджър, но не знаем защо точно инспектор Бенкс е разпитвал за него. Въз основа на това и тъй като господин Висър е бил последният човек, който го е видял, аз поисках заповед за обиск на работното място на господин Висър.

— И какво търсехте?

— Предполагам, че най-добрият отговор е всичко, което можем да свържем с тази среща, включително документални свидетелства, които да докажат дали наистина срещата се е състояла и колко е продължила.

— Инспектор Тию, кога проведохте този обиск?

— Ами, започнахме тази сутрин в седем часа и вярвам, че още продължава.

— Благодаря ви. — Харди се обърна и се върна до масата на защитата, под която бе поставил кашона от Солариума. Бръкна в него и извади затворен с цип плик с пистолет и го взе със себе си.

Когато галерията видя какво носи, тя отново се разшумя и продължи, докато Харди стигна до свидетеля. Адвокатът леко повиши глас:

— Е, сержант Тию, разпознавате ли този пистолет?

Тию го взе, погледна към етикета за веществено доказателство, погледна вътре и кимна.

— Да, сър, разпознавам го.

— Бихте ли казали пред съда нещо за него?

— Това е „Глок“, 38-и калибър, автоматичен. Намерихме го по време на нашия обиск в офиса на господин Висър в най-долното ляво чекмедже на бюрото му.

Харди осъзнаваше, че жуженето зад него се засилва, но то внезапно спря, когато Прат извиси глас във възражение.

— Оръжието на убийството в това дело вече бе представено пред съда като доказателство. Каква е причината да се представя ново оръжие?

Хил погледна въпросително към защитника, който отговори:

— Ваша светлост, произходът на оръжието на убийството в това дело още от самото начало бе критичен проблем в делото.

— Но този пистолет не е оръжието на убийството.

— Не, не е. Но както ваша светлост ще види със следващия ми свидетел, двете оръжия са свързани.

— Добре, ще го позволя. Продължавайте.

Харди си пое дъх, издиша с усещане за облекчение, вписа този „Глок“ като „Доказателство на защитата И“ и освободи свидетеля. Прат реши да не го подлага на кръстосан разпит.

Дизмъс хвърли бърз поглед назад, но отвъд парапета. Помисли си, че напрежението в галерията е осезаемо. Логан и Висър седяха един до друг на първия ред от страната на обвинението. Нямаше човек в залата, който да не бе наясно с показанията им вчера и днес. Глицки му бе прошепнал по време на почивката, че съдебният пристав на вратата им бе напомнил при опита им да си тръгнат по-рано сутринта, че все още са призовани. Ако имали силно желание да отидат до тоалетната, друг пристав с радост би ги придружил. Джонас Уолш се цупеше на един стол на пътеката от страната на обвинението на три реда от последния и на още четири от мястото, където седеше Мохамед Адек и няколко от приятелите му.

От страната на Харди, Кларънс Джекмън и Тримата мускетари седяха някъде по средата, заедно с Трея и Глицки, Джина Роук и няколко други съдружници на „Ренд и Джекмън“. Когато Логан напусна свидетелското място в началото на първата почивка, Харди видя, че той очевидно разпозна Ейми Ву от предишната вечер. Той бе тръгнал назад с ясното намерение поне словесно да я обиди, но Джекмън се изправи, застрашителен и неподвижен и препречи пътя му. Също така преди да се свика заседанието на съда, Тори почти бе нападнал Джеф Елиът заради статията му в „Икзаминър“, както и съпругата му Дороти, която го бе докарала по пътеката между редовете и която най-сетне бе станала по-отстъпчива относно поддръжката на

брат си. Сега цял отряд от колеги репортери на Джеф бе заобиколил и двамата — голяма част от постоянния шум в залата се дължеше именно на тях. И най-сетне, в средата на първия ред седеше майката на Коул, която заемаше едно и също място всеки ден и която поддържаше висок духа на сина си с всекидневните посещения в затвора и неувяхващата си надежда.

Сега Харди погледна надолу към клиента си, кимна му леко и съучастнически и призова следващия свидетел.

— Защитата призовава полицај Гари Белю.

Както Тию, Белю бе полицај, но приликата между брилянтния виетнамец инспектор в отдел „Убийства“ и младия кисел пазач на стаята с оръжия в сейфа с доказателства приключваше тук. Униформата на Белю не бе почиствана или гладена от дни, момчето се нуждаеше от подстрижка, но и преди тази сутрин той не бе имал представа, че ще бъде призован като свидетел. Още по-впечатляващо бе и очевидното неудобство на Белю от днешното му присъствие в съда. Поведението му бе отбранително и той сякаш смяташе, че каквото и да излезе от това, то би било негова грешка. И Харди знаеше, че ченгето не грешеше в това.

— Полицај Белю, можете ли да кажете пред съда какво е моментното ви назначение? — Защитникът държеше въпросите да са прости и да не носят усещане за заплаха. Те падаха един след друг като домино. — Това назначение на ротационен принцип ли е? От колко време сте отговорен за оръжейната стая там долу? Каква е основната ѝ функция? Кой бива допускан вътре? Всички оръжия ли са свързани с определено дело? Там държат ли се и други оръжия? Как става това?

Харди накара Белю да говори, докато цялостното му недоверие започна да се разсейва. Сега младият полицај седеше облегнат и отговаряше по същество.

— Как става това ли? О, другите оръжия? Обикновено някой униформен идва с... оръжие... което е намерил на улицата, знаете как става. То не е регистрирано, затова ченгето го задържа и го носи долу при нас. Оръжието не е свързано с никое дело, затова не е истинско доказателство. Просто е нещо, което никой не трябва да притежава.

— И какво се случва след това?

— Ами ние записваме регистрационния номер в тази голяма книга и го хвърляме в една кутия.

— Хвърляте оръжието в кутия?

— Да. Наричаме я кутията с разни неща.

— Кутията с разни неща. Разбирам. И колко оръжия има обикновено в тази кутия?

— Не знам със сигурност. Когато е пълна, може би стотина, някъде там.

— Стотина оръжия. И тази кутия стои някъде там, където всеки може да я види или да си вземе оръжие?

— Да, да, да. — Белю усети критиката, но държеше на точността. — Ама не е вярно, че всеки би могъл да влезе там, на първо място. Трябва да се подпише и след това някой е с него през цялото време.

— Така че човек не може да влезе, например, и да си пъкне в джоба нерегистрирано оръжие?

— Не. — Той поклати глава. — Няма начин.

— Бихте ли казали, че е трудно?

— Невъзможно.

— Добре тогава. Да се върнем към тези оръжия. Какво се случва с тях, след като постоят в тази кутия и за колко време са там?

— Обикновено за месец, може и малко повече. След това идват и изпразват кутията, записваме серийните номера в компютъра, натрошават оръжията и ги претопяват. После започваме отначало.

Харди бе установил някакъв ритъм и се придържаше към него. Затова той се върна при Фримън и Коул, измъкна старата тежка книга от кашона и я занесе при свидетелското място.

— Полицай Белю, след моето искане тази сутрин, донесохте ли със себе си някакви документи в съдебната зала?

— Разбира се. Първо тази книга за вписване, за която говорех.

Харди искаше отговорът да е напълно ясен.

— Книгата, в която вписвате оръжията, които са донесени в полицейското управление и са захвърлени в кутията в пазения сейф за доказателства в подземиято на Съдебната палата, прав ли съм?

— Да.

— И тези номера са написани на ръка при пристигане на оръжието, правилно ли съм разбрал?

Белю отгърна още няколко страници и затвори книгата.

— Да, сър. Така е.

— Чудесно — въодушеви се Харди. Той вписа книгата като „Доказателство на защитата К“ и докато бе все още на масата с доказателствата пред съдията, намери необходимия му номер и го посочи. — И какво се случи с това оръжие, полицай?

Белю се наведе над книгата, после се обърна към адвоката.

— То е било оставено в кутията с разни неща на...

— Не, съжалявам — прекъсна го Харди. — Имам предвид след това. Вероятно.

— Било е натрошено и претопено.

— Кога?

— Трябва да се е случило в края на миналия месец, януари.

— Януари — повтори Дизмъс. — Полицай Белю, бихте ли описали пред съда оръжието, за което говорим тук, като прочетете и серийния му номер?

— Разбира се. Било е „Глок“, 38-и калибър, номер WGA-15443889.

— Благодаря ви. — Той отново започна да се разхожда.

— И точно преди това оръжие да бъде унищожено в края на януари, сте вписал серийния му номер в компютъра, нали така?

— Да.

— След молбата ми, взехте ли със себе си разпечатка от компютърния файл за всички унищожени в края на януари оръжия?

— Да, сър, направих го.

— Добре тогава. Ще можете ли да намерите в списъка този Глок?

Белю прегледа разпечатката. В съдебната зала надвисна тежка тишина. Беше очевидно, когато започна да преглежда за втори път. Лицето му започна да почервенява:

— Няма го.

— Значи точно този „Глок“ не е бил унищожен, така ли?

Белю видя как кариерата му изчезва пред очите му.

— О, сигурно е бил унищожен. Няма начин да не е бил.

— Добре — каза многозначително Харди. — Нека за момент оставим това. Нека ви попитам друго — знаете ли дали господин Висър е бил в стаята с оръжия през последния месец?

Очите на Белю се насочиха към галерията.

— Да.

— Вие лично знаете ли дали е държал в ръце някое от оръжията в кутията?

— Да, но ги е връщал на мястото им.

— Не е взел пистолет със себе си? Защото това би било невъзможно? Това ли казвате? Лично ли го видяхте да връща в кутията всяко оръжие, което е вземал?

— Не, но не би могъл... — Белю млъкна.

Харди бе установил някакъв ритъм и се придържаше към него. Затова той се върна при Фримън и Коул, измъкна старата тежка книга от кашона и я занесе при свидетелското място.

— Полицай Белю, след моето искане тази сутрин, донесохте ли със себе си някакви документи в съдебната зала?

— Разбира се. Първо тази книга за вписване, за която говорех.

Харди искаше отговорът да е напълно ясен.

— Книгата, в която вписвате оръжията, които са донесени в полицейското управление и са захвърлени в кутията в пазения сейф за доказателства в подземие на Съдебната палата, прав ли съм?

— Да.

— И тези номера са написани на ръка при пристигане на оръжието, правилно ли съм разбрал?

Белю отгърна още няколко страници и затвори книгата.

— Да, сър. Така е.

— Чудесно — въодушеви се Харди. Той вписа книгата като „Доказателство на защитата К“ и докато бе все още на масата с доказателствата пред съдията, намери необходимия му номер и го посочи. — И какво се случи с това оръжие, полицай?

Белю се наведе над книгата, после се обърна към адвоката.

— То е било оставено в кутията с разни неща на...

— Не, съжалявам — прекъсна го Харди. — Имам предвид след това. Вероятно.

— Било е натрошено и претопено.

— Кога?

— Трябва да се е случило в края на миналия месец, януари.

— Януари — повтори Дизмъс. — Полицай Белю, бихте ли описали пред съда оръжието, за което говорим тук, като прочетете и серийния му номер?

— Разбира се. Било е „Глок“, 38-и калибър, номер WGA–15443889.

— Благодаря ви. — Той отново започна да се разхожда. — И точно преди това оръжие да бъде унищожено в края на януари, сте вписал серийния му номер в компютъра, нали така?

— Да.

— След молбата ми, взехте ли със себе си разпечатка от компютърния фаш за всички унищожени в края на януари оръжия?

— Да, сър, направих го.

— Добре тогава. Ще можете ли да намерите в списъка този Глок? Белю прегледа разпечатката. В съдебната зала надвисна тежка тишина. Беше очевидно, когато започна да преглежда за втори път. Лицето му започна да почервенява:

— Няма го.

— Значи точно този „Глок“ не е бил унищожен, така ли?

Белю видя как кариерата му изчезва пред очите му.

— О, сигурно е бил унищожен. Няма начин да не е бил.

— Добре — каза многозначително Харди. — Нека за момент оставим това. Нека ви попитам друго — знаете ли дали господин Висър е бил в стаята с оръжия през последния месец?

Очите на Белю се насочиха към галерията.

— Да.

— Вие лично знаете ли дали е държал в ръце някое от оръжията в кутията?

— Да, но ги е връщал на мястото им.

— Не е взел пистолет със себе си? Защото това би било невъзможно? Това ли казвате? Лично ли го видяхте да връща в кутията всяко оръжие, което е вземал?

— Не, но не би могъл... — Белю млъкна.

Харди се върна до масата с доказателствата, след това отново отиде при свидетеля. Бе взел малкото северноамериканско оръжие, калибър 25.

— Сега ви показвам „Доказателство на народа 4“, полицай Белю. Този пистолет бе идентифициран като оръжие на престъплението в това дело. Бихте ли бил така добър да прочетете пред съда регистрационния номер върху него? — Харди подаде пакета на

полицая, който завъртя пистолета и бързо го огледа. Дизмъс се върна към масата с доказателствата и Белю прочете на глас:

— МА 773422–25.

— Благодаря ви. — Адвокатът протегна ръка и свидетелят му подаде оръжието. Харди пък му върна книгата за вписване. — Сега, полицаи Белю, бихте ли прочели написаното на 14 ноември миналата година, на четвърти ред. Видът оръжие и серийния номер.

Белю отвори книгата, поколеба се и вдигна поглед. Харди кимна.

— Северноамериканско оръжие, 25-ти калибър, сериен номер МА 773422–25.

Съдебната зала бе необичайно тиха, докато Харди водеше свидетеля през показанията му и сега изведнъж експлодира в напрегнато жужене. В този момент съдия Хил реагира адекватно и удари с чукчето си. Галерията отново утихна. Мумията даде и знак на приставите, които стояха отстрани на публиката и сега се придвижиха към задната врата. Най-сетне, след дълго чакане, имаха доказателство, което бе едновременно материално и свързано с делото. Съдията искаше да види докъде ще доведе това.

И Харди бе готов да му покаже.

— Полицай Белю, докато книгата все още е във вас, бихте ли прочели втория ред от 29 януари, преди три седмици.

Белю го намери и го прочете, докато Харди се връщаше към масата с доказателства и вземаше още един пистолет...

— „Глок“, 38-и калибър, автоматичен, сериен номер МС А–15443889.

Дизмъс се изправи пред съдията с пистолета в ръка.

— Ваша светлост, запишете в стенограмата, че полицай Белю прочете серийния номер на оръжието, отбелязано като „Доказателство на защитата И“. Това бе оръжието, иззето тази сутрин от офиса на Юджин Висър. Галерията отново избухна.

Хил изненада всички със силен удар на чукчето.

— Приставите! — извика той. — Никой не трябва да напуска залата!

Харди се обърна, за да види, че Висър е прав и се е спрял на средата на пътеката между пейките. Той се обърна към съдията, погледна Тори и Прат, а после Харди. Един от приставите до задната

врата тръгна напред, но бе направил само две крачки, когато Висър се върна на мястото си и зашептя гневно на Даш Логан.

Не му се отдаде, обаче, дълго да шепти, защото Харди отново го призова на свидетелския стол и нещата се ускориха. Даш Логан се изправи след него и обяви, че ще представлява господин Висър и, виждайки начина, по който защитата дирижира делото, клиентът му ще се позове на Петата поправка. Висър каза на Логан да млъкне, но достатъчно силно, че всички да го чуят. Няма да се позове на никаква поправка. Въпреки това Логан придружи Висър до свидетелското място.

Това бе коварен момент. Независимо от етическите и химическите си проблеми, Логан бе опитен съдебен адвокат, който би бил ефективен поне в отбиването на атаките на Харди. От друга страна, защитникът си мислеше, че може да успее да притисне и двамата в ъгъла. Вече бе поставил оръжието на убийството в ръцете на Висър.

Секретарят напомни на свидетеля, че все още е под клетва. Дали разбира значението на това? Висър измърмори нещо като признание, което Хил го накара да повтори, докато се чуе ясно „да“.

— Господин Висър — започна Дизмъс. — Можете ли да обясните как „Доказателство на защитата И“, автоматичен пистолет „Глок“, е попаднал в чекмеджето на вашето бюро?

— Нямам представа — отвърна спокойно Висър. — Предполагам, че някое от вашите приятелчета ченгета го е пуснало вътре.

— Наистина ли? Не е ли възможно вие сам да сте го измъкнал от сейфа за доказателства в подземиято?

— Не.

— Никога не сте го докосвал?

— Не. Никога.

— И не вие сте го излъскал с политура за коли?

Най-сетне се получи лека реакция. Висър хвърли бърз поглед към Логан, след това отново се обърна напред.

— Не.

Харди направи няколко крачки, изглеждаше сериозно замислен.

— Господин Висър, някога сте бил инспектор в отдел „Убийства“, нали?

— Да. И какво?

— Така че в тази си длъжност вие сте свикнал с употребата на политура за коли като средство за предпазване от оставяне на отпечатъци върху повърхности като метал или пък оръжие?

— Да, разбира се. Това е всекидневие. — Така че никога не сте докосвали оръжието, „Доказателство на защитата И“?

— Ваша светлост — намеси се Логан. — Господин Висър вече отговори на този въпрос. Никога не е докосвал оръжието.

Харди заговори:

— Просто исках да дам на господин Висър шанс да обмисли отговора си, ваша светлост. Така че да бъде напълно сигурен.

Логан кимна почти незабележимо на Висър и свидетелят отвърна:

— Сигурен съм.

— Тогава се чудя. — Харди бе напрегнато спокоен. Беше на път да поеме пресметнат риск, чист блъф, но явно бе необходим. Двамата бяха прекалено изкусни, за да се предадат. Трябваше да накара единия от двамата да се подплаши, да предприеме погрешна стъпка. — Тогава се чудя как ще обясните присъствието на ваши отпечатъци върху куршумите в оръжието.

Висър очевидно преглътна, отговори прекалено бързо, хващайки се за полицейски трик, който знаеше.

— Сигурно са прехвърлили отпечатъка от тиксото на плика с хероин. Това е най-лесното нещо на света.

— Наистина ли? — Адвокатът се усмихна студено и продължи да го притиска. — И как ще успеят да преобърнат палец в показалец?

— Не знам. Те... — Червенината пълзеше по лицето на свидетеля. Изплашените му очи подскочиха отново към Логан, който изведнъж нямаше какво да каже. — Добре, но аз...

— Добре ли? — Харди почти скочи върху него. — Вярно е, че сте взел оръжието от сейфа за доказателства? Това ли казвате сега, господин Висър?

— Голяма работа — тросна се свидетелят.

Най-сетне Логан, макар и малко закъснял, изглежда осъзна, че приятелят му бе попаднал в капан.

— Не казвай нищо повече, Джин. — После на съдията: — Ваша светлост, клиентът ми отказва да отговаря.

Харди направи бърза крачка към свидетеля, като гласът му сега бе напрегнат.

— Господин Висър, нека преминем към оръжието на убийството в това дело. По същия начин ли го взехте?

Свидетелят не отговори. Харди проследи отчаяния му поглед и се обърна, за да види Тори с наведена глава, забил очи в масата пред себе си. Логан седеше до него с вързан език. Всичките му приятелчета го бяха изоставили.

— Никога не съм... — започна той.

— Джин! — предупреди го Логан.

— След като го откраднахте, господин Висър, обработихте ли оръжието с политура за автомобили, така че да не запазва отпечатъците ви? Това ли е стандартната процедура?

Ченето на частния следовател трепереше. В съдебната зала съвсем не бе топло, но по челото му се стичаше струйка пот.

— Не съм вземал този пистолет. Не можете да го докажете.

— Не мога ли? Мисля, че току-що го направих — отговори равно адвокатът. Наистина не му пукаше. Бе получил това, което бе искал. Висър можеше да отрича до посиняване, но той знаеше, че Мумията е на негова страна по отношение на оръжието. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да постави оръжието на Мейдън Леин на първи февруари. — Ваша светлост, може да поискам да извикам този свидетел още веднъж, но засега приключих с него.

Хил погледна изненадано защитника, след това попи та Прат дали има някакви въпроси за кръстосан разпит Тя нямаше.

Висър и Логан още не бяха стигнали до местата си, когато Дизмъс се обърна към катедрата.

— Защитата призовава Естел Голд.

Веселата госпожа Голд приближаваше шейсетте. Тя боядисваше косата си в яркочервено, за да подхожда на червилото и лака за нокти. Приглаждаше я назад, прихваната с големи шноли, за да се виждат впечатляващите обеци, които обожаваше. Носеше семпъл пенъоар под леко палто и безумни обувки. Тя се изправи от мястото си на реда на

Глицки и премина с леко присвити колене край последните свидетели и до стола на свидетеля, докато галерията жужеше объркано. Коя, по дяволите, бе тя?

Харди не смяташе да ги остави дълго в неведение.

— Госпожо Голд, можете ли да ни кажете своята професия.

— Аз съм сервитьорка, скъпи, и се гордея с това. Сервитьорка съм от четирийсет години и се надявам да изкарам още двацет, ако краката ми издържат и не виждам защо да не стане.

— Убеден съм в това, госпожо Голд. Бихте ли казали на съда къде работите сега?

— В „Дейвидс Дели“.

— На Гиъри Стрийт?

— Точно така, скъпи. От сто години е на същото място. „Дейвидс“ на Гиъри. — Тя кимна и добави. — Срещу АМТ. Американският музикален театър.

— Да, госпожо. Достатъчно добре го описахте. Бяхте ли на работа в неделя през нощта, на трийсет и първи януари тази година?

— Да. Винаги работя в неделя. По-добри бакшиши, отколкото мислите. — Тя си поигра с кичур от косата си и се намести на стола си.

— Госпожо Голд, познавате ли лично Илейн Уейджър, жертвата в това дело?

Лицето ѝ се смрачи.

— Със сигурност.

— По какъв начин? Тя редовен посетител ли беше?

— Да, сър. Никога не минаваха повече от две седмици, без да спре за нещо. И винаги питаше за мен — добави с гордост тя.

— И беше ли тя в „Дейвидс“ в неделя на трийсет и първи януари?

Госпожа Голд кимна.

Беше там през по-голямата част от нощта, в едно от най-тъмните сепарета.

— През по-голямата част от нощта? — повтори Харди. — Сама ли ядеше?

— Не, сър. Не мисля, че тя яде много. Просто пи много чай. Имаше много сериозен разговор. Наистина сериозен, както ми се стори. — Тя се смръщи при спомена. — Дори ми каза да спра да ходя

дотам. Отговори, че ще ме извика, като ѝ дотрябвам. Обикновено не бе такава.

— Бихте ли казала, че бе притеснена?

— Да. Нетърпелива. Изнервена.

— Но остана там през по-голямата част от нощта, така ли?

— Да.

— До кое време, по ваша преценка?

— Ами, вече бяхме затворили останалите задни стаички, затова трябва да е било след полунощ. Да кажем, дванайсет и половина?

— Дванайсет и половина в нощта, когато е била убита — повтори Харди, вдигайки поглед към Хил. — И имаше ли някой с нея през цялото време?

— Да, сър. Срегнаха се на входа и влязоха заедно, Дизмъс отстъпи настрана от свидетелското място.

— Сега, госпожо Голд, бих искал да ви помоля да отделите време и да се огледате внимателно. Кажете ми дали разпознавате тази личност — човекът, който е говорил с Илейн Уейджър през последната нощ от живота ѝ. Тази личност в съдебната зала ли е?

— Да, сър — отвърна госпожа Голд и без да се колебае вдигна ръка и посочи. — Точно там, на масата. Жената, а не мъжът.

— Госпожо Голд, наистина ли посочвате Шарън Прат, областния прокурор на Сан Франциско?

— Това ли е името ѝ? Да, както и да се казва, тя беше.

Шокирана от показанията на Естел Голд, съдебната зала колективно притаи дъх. Самата Прат няколко пъти отвори и затвори уста, докато най-сетне стана на крака и успя да проговори.

— Не съм я убила — прошепна тя. След това повтори по силно: — Не съм я убила.

От мястото си в средата на съдебната зала, Харди отговори любезно:

— Не, не мисля, че сте го направила, госпожо Прат.

— Но тогава... — Хил едва не падна през катедрата си.

— Господин Харди?

— Защитата призовава Гейбриъл Тори.

Независимо от всичко, главният помощник не даваше признаци, че е победен. Той седна с изправен гръб на свидетелския стол, лицето му бе сковано, но не и изплашено. Каквото и да се случваше, той изглеждаше готов за борба. Харди стоеше спокойно на няколко крачки пред него.

— Господин Тори, срещнахте ли се с Илейн Уейджър в нощта, когато тя бе убита?

— Не, разбира се.

— Не? Не беше ли това понеже цялата вечер сте бил навън с госпожа Прат?

— Не, Не съм бил с госпожа Прат.

— Така е. Не сте бил. Иначе Естел Голд щеше да ви види в „Дейвидс Дели“, нали?

— Предполагам, че е така, щом е видяла Шарън, както казва.

— Но тази сутрин не казахте ли на колегата ми Дейвид Фримън, че точно си спомняте, че сте прекарал цялата вечер на убийството на Илейн Уейджър с Шарън Прат?

За първи път се появи леко колебание.

— И какво, ако съм му го казал?

— Не е ли вярно?

— Не.

— Имате предвид, че е още една лъжа?

Сардонично изсумтяване.

— Кога ще спра да мамя жена си, нали? Отговорът е, че исках да се отърва от него. Той е истинска напаст. Казах му нещо, което би ми свършило работа.

— Добре. — Харди хвърли поглед към съдия Хил, след това се върна на Тори. — Тогава бихте ли казали на съда истината за това какво сте правили в нощта на убийството на Илейн Уейджър?

— Бях в апартамента си, сам.

— И какъв е адресът на вашият апартамент?

— Буш Стрийт 564.

Харди повтори номера.

— И на колко пресечки е това от Мейдън Лейн?

Тори сви рамене:

— Не знам. Не съм ги броил.

— Интересно — отбеляза защитникът. — Помислих, че сте го направил. Аз ги преброих тази сутрин. Три.

Надут и арогантен, Гейб се обърна към катедрата и заговори съдията:

— Ваша светлост? Що за въпрос? Това е абсурдно. Бих искал да бъда освободен.

Но Хил не се поддаде.

— Не мисля така, господин Тори. Господин Харди, продължете.

— Благодаря ви, ваша светлост. — Той се върна към свидетеля си. — Така. Значи сте прекарал цялата нощ в апартамента си, на три преки от Мейдън Лейн. Така ли е?

— Да.

— И не сте го напускарал нито веднъж?

— Не.

Затруднен, борейки се с гнева си, Харди пое в друга насока.

— Не е ли вярно, господин Тори, че господин Висър ви е осигурил оръжието?

Това предизвика истински смях.

— Абсолютно не. Не притежавам оръжия. Никога не съм притежавал.

— Не сте получил никакво оръжие от господин Висър, така ли?

— Точно така.

— Осъзнавате, че вашият приятел господин Висър ще ви предаде, за да си осигури имунитет, нали?

Това не бе никакъв разумен въпрос, но никой не възрази и за Харди това бе достатъчно. Искаше да отведе нещата до Тори.

И, на практика, тезата на защитата забави Гейб. Лицето му го показва. Харди не остави момента да му избяга.

— Висър е участвал и в кашата около „Жиронд“, нали? И Логан? След като веднъж бъдат обвинени в съучастие в убийството на госпожица Уейджър...

— Спри за момент. Тази нощ и двамата са били в Ел Ей.

Харди се обърна и застана в лице с областния прокурор.

— Добре, тогава остава само госпожа Прат, нали? Тя е била с госпожица Уейджър...

Тори помисли за някакъв отговор, след това сви рамене:

— Това не знам. Съмнявам се.

Харди продължи да наблюдава Прат, докато истината стигна съзнанието ѝ — че той го бе направил, а и изглежда се бе стигнало дотам, че нейният главен помощник, любовник и политически съветник бе готов да я предаде. И това, най-сетне, бе повече, отколкото тя би могла да понесе. Стана на крака.

— *Ти се съмняваш!* — тя почти пищеше. — Не, ти знаеш това, Гейб. Знаеш, че не съм аз.

Тори гледаше право напред с абсолютно ледено изражение, както Харди забеляза, лицето на Прат първо омекна, след това се втвърди, когато тя прие онова, от което очевидно се боеше и отричаше през цялото време. За десет секунди, пред очите на Харди, тя остаря с десет години.

Той ѝ заговори:

— Телефонирала сте на господин Тори по някое време през нощта, нали, госпожо Прат? Докато сте спорили с Илейн в „Дейвидс Дели“? След като е станало ясно, че нещата не вървят на добре? Нямало е да можете да я убедите да си затвори очите, нали?

— Беше „Жиронд“. — Прат бе увесила глава и сега я вдигна. — Договорите за малцинствата. Тази част за нея бе свещена. Точно тази манипулация не бе способна да прости на Гейб.

Тори ѝ се сопна:

— Млъкни, Шарън. За Бога! — Той ставаше от свидетелското място. — Не бъди глупачка.

Кратък горчив смях, преди да успокои изражението си. Сега гледаше спокойно своя предател.

— Нима смяташ да ги оставиш да ме обвинят, Гейб? Мислиш ли, че ще седя кротко и ще ги оставя да го направят?

Тя отново се обърна към Харди и съдията.

— Той лъже. С Логан не бяха дългове от залагания — бяха удари под пояса на конкурентите на „Жиронд“. Когато Илейн попадна на тях за първи път и му се обади — понеже някога го бе харесвала — той й каза, че ще премахне проблемите, което се оказа поредната лъжа. Тогава тя дойде при мен.

— Шарън, не можеш...

Тя не му обърна внимание, съсредоточила празен поглед върху съдията. Сега нищо не можеше да я спре.

— Той не си беше вкъщи, когато отидох дотам онази нощ. Каза ми, че след като съм се обадила, се притеснил и излязъл да се разходи, за да си проветри мозъка...

— Шарън! — Тори не се предаваше. — Спри. Не разбираш ли? Все още нямат доказателства. Нищо не ме свързва с оръжието...

Спирайки го с продължителен поглед, тя най-сетне заговори без следа от вълнение.

— Висър ти даде пистолета, Гейб, и всички в тази зала го знаят.

— Няма нищо...

Шарън го прекъсна:

— Знаеш как става. — Тъжно поклати глава. — Сега ще намерят всички доказателства, от които се нуждаят. Ще прегледат дрехите ти, ще сравнят нишките с нещо върху Илейн. Ще има кръв по обувките ти.

Прат погледна към съдията и спря да говори.

В настаналата тишина, Харди спокойно се върна до масата на защитата, застана зад клиента си и постави ръце на рамене на младия мъж.

— Ваша светлост — каза той, — защитата се оттегля.

Сигурно го бе сънувал, но толкова често лявата ръка не знаеше какво прави дясната, че това имаше силата на откровение.

Глицки сам се събуди в събота сутрин с абсолютно ясно съзнание. Преди очите му да бяха напълно отворени, той се протегна за телефона. Сержант Ридли Бенкс не бе поискал служебна кола в нощта, когато е отишъл да види Юджин Висър в офиса му на един от кейовете. Взел е своята. В съня на Глицки или каквото бе там, той видя Ридли да паркира на празно място на една пряка от Ембаркадеро. Още с първото обаждане лейтенантът получи номера на личната кола на Ридли, след това се обади в градската служба за извозване на изоставени коли.

Да, казаха му оттам, автомобилът бил при тях. Щяло да му струва сто двацет и пет долара, ако искал да си го вземе.

Глицки, Харди, Тию, следователският екип за оглед на местопрестъпления, екипът за претърсване на дъното и шестимата униформени ченгета създаваха внушителна дружина, но никой не бе щастлив. В добавка към мрачното време, през цялата нощ бе духал студен вятър, който бе донесъл ситен и непрестанен дъждец.

Тию бе слязъл долу при екипа за претърсване на дъното, за да види как работи всичко това. Глицки бе задоволил това любопитство преди доста години, когато извлякоха едно тяло от Лейк Мърсид. Сега стоеше мълчаливо до парапета край тротоара над залива с ръце в джобове и вдигната до уши яка на якето. Скаутът Харди се бе сетил да вземе чадър, но вятърът вече го бе обърнал веднъж и сега не работеше по начина, по който бяха предвидили производителите му. Той също наблюдаваше водолазния екип и водата в мълчаливо очакване да види какво може да извадят.

Само по себе си, спокойствието бе изнервящо. Но засилващият се звук от машина — греблото бе закачило нещо — не подобряваше ничие настроение. Глицки хвърли поглед към Харди. Това бе от типа

предположения, при които човек предпочита да се провали, затова и двамата пристъпиха напред. Ридли Бенкс имаше едно любимо черно кожено яке и това бе първото, което Ейб видя ясно в мътната зеленикава вода. Белегът на устните му побеля. Когато стигнаха до мястото, където бе застанал Тию, тялото висеше на греблото около равнището на водата. Тримата постояха за миг с наведени глави и свити сърца.

— Как разбра? — попита Харди.

Дъждът се стичаше по лицето на Глицки, въпреки че той не му обръщаше внимание. Помръдна зад него.

— Оставил е колата, която е използвал, паркирана някъде отзад. Знаехме, че е бил при Висър, но никой не знаеше къде е отишъл, след като си е тръгнал. След като открих откъде е била извозена колата, разбрах, че не е отишъл никъде. — Поглед надолу през парапета. — Освен там.

На Харди му бе трудно да отдели очи от тялото.

— Не разбирам — каза след малко той. — Висър не е имал нужда да го убива.

Тию сви рамене.

— Е? Не е имал нужда да убива и Алсоп. Може да е открил, че му харесва. Може би Ридли му е казал повече, отколкото трябва и той се е почувствал застрашен.

— Спокойно, Пол — каза Глицки. Гледката на мъртвото тяло на неговия колега бе опънало нервите му. — Имам теория — добави лейтенантът. — Някой иска ли да я чуе? — Той не изчака. — Тези три момчета, Тори, Логан и Висър, са изкарвали добри пари от съвместната си работа, повече или по-малко като равни. Всеки е получавал своята част от различните сделки. Тори е използвал офиса. Логан е разучавал бизнеса. Висър е бил мускулът.

— Дотук добре — съгласи се Тию.

Глицки кимна.

— Когато Илейн за първи път е отишла при Тори, той е решил, че я е убедил да забрави за идеята да вдига пушилка около него, около тях тримата. Вероятно дори го е казал на другите двама. Обзалагам се, че е — Ейб спря, очите му следяха какво става около водата. Екипът долу се опитваше да освободи тялото от греблото. От разстоянието, на което се намираще, той не можеше да прецени какви са щетите от

морето и тварите в него, но сега тялото бе без съмнение на Ридли. Той премести поглед и се опита да събере мислите си.

— Тори го е предал на другите момчета — напомни му услужливо Харди, въпреки че той също бе привлечен от действията около тялото.

— Да — каза Глицки, — добре. Така че те са знаели, че Илейн им е пресякла пътя. Но най-вече тя е била заплаха за Тори, на всички равнища. Не само че всички са щели да загубят от неговото изобличаване, но и той е щял да падне от най-високо. Във всеки случай, когато са я намерили убита, Висър не се е съмнявал, че е бил Тори.

— Как би могъл да знае? — попита Тию.

Глицки издуха дъждовната вода от устата си.

— Най-малкото, понеже му е дал пистолета. Но след това те вече са имали този перфектен заподозрян — аз им го дадох — и Тори е имал възможност да изработи система от всичките им предимства, така че Висър е решил да си трае и да гледа какво ще стане. Можело е всичко да проработи. Но другото нещо, което наистина е променяло всичко, е било, че Висър е знаел за Илейн и това му е давало сериозен коз срещу Тори.

Тию не познаваше играчите така добре, както неговия лейтенант, и искаше да му стане ясно.

— Ами Логан, не ги ли е имал и той?

Глицки поклати глава.

— Съмнявам се, че Логан е знаел.

Харди добави:

— Всичко, което го е интересувало, е било, че Илейн вече е извън делата им. Можели са да продължат купона. Ето такъв е той.

— Във всеки случай — продължи Глицки, — Висър има този коз и Тори прави грешка. Урежда сделката с Кълън Алсоп.

— И защо да е грешка? — отново Тию.

— Защото, от гледна точка на Висър, Тори включва един наркоман, на който не може да се разчита и който има повече от добра възможност да прецака едно дело, което вече е нагласено. Вероятно Висър е познавал Кълън, знаел е, че ще се предаде, ще се пречупи при кръстосан разпит, нещо такова. Така че, новият Висър си мисли, че е

по-умен от Тори, който преди това винаги е бил мозъкът. Решава, че знае добър начин, за да спаси всички от глупавата грешка на Тори...

Харди продължи фразата:

— ... и той е като се увери, че Кълън няма да свидетелства.

— Затова му дава пакетче китайски бял хероин. — Тию кимна възхитен. — Това го разбирам.

— Обзалагам се, че съвсем скоро ще знаем със сигурност. — Висър и Тори бяха арестувани предишния ден още на излизане от съдебната зала. Сега, с появата на тялото на Ридли и останалите доказателства, които биха могли да са все още в него, и двамата щяха да са на разположение за разпити поне в най-близко бъдеще. — Тези плъхове сами ще скочат в капана, докато се опитват да спасят нещастните си задници, като се обвиняват един друг, ще видиш.

— И Ридли го е стреснал? — запита Харди.

— Напълно неподготвен, по мое мнение — каза Ейб. — Хванал го е по бели гащи. Тук е Висър, който току-що е снабдил Кълън с чиста дрога и тя го убива. Всичко се е получило перфектно и сега изведнъж Ридли изниква на врата му от нищото, работи без партньор и хвърля Висър върху въжетата. Висър е бивше ченге. Ридли претендира, че нещата са наред, но няма намерение да си тръгне. Няма какво да се прави, така че Висър го довършва.

— Мислиш ли, че го е направил с „Глок“-а? — попита Тию.

Глицки отново погледна надолу над парапета. Той постави цяла ръка над очите си, за да ги засенчи.

— С нещо.

ЕПИЛОГ

След изслушването на Коул Бърджис стана очевидно, че последиците от делото на Илейн Уейджър ще изиграят критична роля в реорганизацията на политическата ситуация в града. Когато съдия Тимоти Хил постанови Гейб Тори и Джин Висър да бъдат задържани, докато са в „Отдел 20“, това даде сигнал за началото на нова ера в съдебните действия в Сан Франциско, както и за края на кариерата на Шарън Прат.

Областната прокурорка, след като бе унижена едновременно публично и в личния си живот, си нанесе още повече вреда, доказвайки думите на Малро, че характерът е съдба. Тя прекара почти две седмици да формулира причините, чрез които се опита да обясни неосъзнатото си поведение в нощта на смъртта на Илейн. Но дори и в Сан Франциско тези обяснения не играеха. В началото на март, изоставена дори от най-близките си съветници и обиждана от всички възможни страни, Шарън Прат напусна офиса си и след още една седмица се махна от града. Говореше се, че заминала за Албъкърк при семейството си. В деня, в който тя си подаде оставката, голямото жури формално обвини Гейб Тори за убийството на Илейн Уейджър.

Кметът посочи Кларънс Джекмън — известният работохолик гадняр — да заеме до изборите през ноември внезапно овакантия пост на областен прокурор. Джекмън, разбира се, не се вписваше вничия представа за либерал, но както винаги кметът усещаше настроенията в града и назначението бе приветствано едва ли не от всички. От своя страна, Джекмън бе изкушен да заеме поста поне отчасти заради раздялата си с партньора си, Арон Ренд, заради сексуалната връзка на последния с Илейн Уейджър, скоро след като фирмата я бе наела.

Една от първите задачи на Джекмън като областен прокурор бе да започне разследване на действията на собствения си офис по отношение на подизпълнителите на „Жиронд“ във връзка с наемането на представители на малцинствата. Въпреки че откри, че повечето не

изпълняваха стриктно изискванията на града, никои не нарушаваше наредбите толкова грубо, че да предизвика жалбите за измама, които предшественичката му толкова яростно бе преследвала. Той отхвърли висящите дела, след това подписа и разпрати две дузини предупреждения. След два месеца дълго отлаганият конструктивен проект на летището бе готов да бъде придвижен напред. Джекмън бе отговорил на критиците си в обичайния си лаконичен стил:

— „Жиронд“ може и да не е благотворителна организация, но е предложила най-ниска сума на търга за проекта и спечели честно работата. Сега нека ги оставим да я свършат.

Той нае Трея Гент за свой личен помощник — градски пост на пълен работен ден с всички осигуровки. Новият ѝ договор ѝ носеше преднина със седем години за времето, когато бе работила в Палатата. Първоначалната ѝ заплата бе почти двойна на тази, която бе получавала като юридически помощник в „Ренд и Джекмън“.

Мила мамо,

Вече минаха четири месеца, точно 120 дни. Знам, че искаше да дойдеш за Деня на загиналите, но мисля, че е по-добре да не идваш, В личен план все още не съм човека, който бих искал да бъда. В писането съм по-близо. Но няма да ми помогне, ако ме видиш по време на процедура та, докато се опитвам да оцелея, ден след ден. Съжалявам, но така се чувствам по-добре. Надявам се и ти.

Въпреки всичко, позволявам си да вярвам, че няма да отнеме много време. Господин Харди ми казва, че при хроничната пренаселеност тук, средната продължителност на годината е само 184 дни. Имат нужда от килии. Но не би трябвало да се надявам много. Ако ми остават само шейсет и четири дни, това ще бъде на втори август.

Благодаря ти за предложението, но каквото и да става, когато изляза, ще си потърся свое място. Тук има програми — господин Харди се смее на тази дума, но те не са много лоши, — които да ми помогнат да си намеря работа след излизането. Голяма част от нея е физическа, но това не е проблем за мен. Може би училище, нещо такова.

Въпросът е, че сега съм чист. И ще остана така. Ще започна отначало. Може би ще запиша някакви курсове. По ден от време на време, така казват, но не мисля, че ще има полза ти да си тук и да се облягам на теб.

Джеф и Дороти ми изпратиха картичка за рождения ден. И децата са я подписали. Вероятно знаеш това. Дължа им много неща. Ако можеш, кажи им колко съжалявам за отношението си към тях. И все още съжалявам.

Вече съм 80 килограма. Днес направих двеста лицеви опори.

Току-що звъннаха за загасяне на лампите. Трябва да вървя.

Глицки премина през всичките административни главоболия и най-сетне бе възстановен на старата си работа. Работеше един етаж над Трея в една и съща сграда, но не се бяха виждали от единайсет дни.

Последният им спор — за това дали ще решат да имат дете и заедно да създадат ново семейство — беше напрегнат. Всичко приключи, когато тя си тръгна от дома му доста след полунощ, без намерение да се връща.

Сега, около седем часа в първия ден на лятото, той застана в нишата на вратата на нейната сграда, звънна на външната врата и зачака. Пак натисна бутона и изчака още малко. Никакъв отговор.

— Чудесно — каза си Ейб.

Обърна се и се върна на тротоара, погледна улицата нагоре и после пак надолу. Вечерта бе разкошна, небето бе синьо и вечерното слънце хвърляше дълги сенки. Глицки стоеше в сянката на блока от другата страна на улицата. От топлия бриз той усети аромата на нещо приятно от един от ресторантите на няколко преки надолу по Клемънт — чесън, джинджифил, свинско.

Отново се завъртя нерешително. Можеше да се върне. Да се обади по телефона. Да си уговори среща за по-късно.

Но не. Знаеше, че трябва да остане тук и да чака. Беше изключително важно.

Върна се и седна на бордюра. Около половин дузина почитатели на физическите занимания — тичаха, караха колела или практикуваха спортно ходене — прииждаха към него от различни посоки и изразяваха различна степен на удоволствие или болка. Двама мъже вървяха след кучето си и оживено спореха. Четири хлапета изскочиха от една от вратите на половин пресечка надолу — почти сянка на момчетата на Глицки — и започнаха да играят на топка на средата на улицата. Не беше сезонът, но усети аромата на варени раци.

Най-сетне той се изправи и тръгна към ъгъла. Вечерното небе очевидно се бе смрачило — високите облаци блестяха в пурпурно и червено. Сега сградата на Трея бе напълно в сянка и над върховете на покривите срещу него се показва Венера.

Знаеше, че е тя, преди още да я е разпознал. Бе почти на две пресечки от него и вървеше с някого — дъщеря й? — и бе обгърнала рамото й. Притаил дъх, Глицки още веднъж премисли решението си.

Добре. Щеше да го направи.

Той се насочи към тях.

Когато го видя, тя спря. Глицки също. Между двама им все още имаше половин пресечка разстояние. Тя се обърна към Рейни и й каза нещо. Дъщеря й отговори кратко, протегна ръка, докосна рамото й, след това се насочи към Глицки.

Когато приближи, момичето се забави, срещна погледа му със своите мрачни очи и кимна.

— Моля те, бъди уверен — каза тя и отмина, преди мъжът да може да обмисли подходящ отговор.

И двамата тръгнаха напред. Когато се приближиха на няколко крачки, спряха.

Той отново усети, че е невероятно привлечен от физическото й присъствие — косата й бе силно опъната назад, за да открие силното ъгловато лице. Бе облечена в изтъркани дънки и тениска без ръкави с лого на „Ню Йорк Янкис“ от лявата страна. Тениската сякаш се повдигаше от дишането й и вероятно от нейното сърцебиене.

— Някога мразех Янките — започна той, — преди да се появи Дерек Джетър.

Устните й бяха присвити, но кимна.

— И аз. Но сега ги харесвам. Рейни ми я купи за последния ми рожден ден. Не ми се случва да я нося много често.

— Сигурно — съгласи се Глицки. — Не си представям друго. — Сан Франциско бе град, в който се носеха пуловери — блузките без ръкави не се обличаха, преди всичко да се покрие с пух от тополи. Почти цяла вечност той стоя пред нея, без да може да помръдне. Най-сетне каза: — Орел ще се премести след две години. Той е последният. Приключих. Свърших тази работа.

— Досега си бил баща само на момчета. Може да е момиче. Не си се грижил за момиче.

Ако нещата бяха различни... Споменът за Илейн го връхлетя, едва ли не го събори.

— На петдесет и две съм — най-сетне каза той.

— Знам това.

— Ще бъда най-малко на седемдесет и три, когато нашето дете ще стане на двайсет. Осъзнаваш ли това?

— Разбира се. Ще бъда на петдесет и четири. И какво от това?

— Ами много неща...

Тя се втренчи в него с очакване и ярост.

— Вече минахме през този разговор, Ейб.

— Знам, знам...

— Така че, ако ще последва същият отговор, няма нужда да се повтаряме.

Той кимна. Времето напълно бе спряло да съществува. Глицки си наложи да проговори:

— Не дойдох тук със същия отговор.

Тя чакаше.

— Дойдох, за да ти кажа да, ако все още... — Той спря, хванат в капана на думите и в желанието си да изрече правилните. — Да — беше всичко, което можа да изрече.

Очите ѝ започнаха да се пълнят и двамата се приближиха един към друг. Ръцете му се склукчиха около нея.

— Може да е непоносимо трудно — прошепна Ейб. — Може да не живея толкова дълго. Ние може...

Тя се отдръпна достатъчно, за да постави пръст върху белега на устните му. Очите ѝ обхождаха лицето му, а устните ѝ бяха извити в ъгълчетата от усмивка.

— Каква беше тезата ти? — попита Трея, докато затваряше устата му с целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.